CONTINUAREA BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
PRINȚUL MECANIC
DISPOZITIVE INFERNALE
CARTEA A TREIA
Prințesa mecanică
CASSANDRA CLARE

DACĂ SINGURA MODALITATE
DE A SALVA LUMEA AR FI SĂ DISTRUGI CEEA CE
IUBEȘTI CEL MAI MULT, AI FACE-O?

CEASUL TICĂIE. TOATĂ LUMEA TREBUIE SĂ ALEAGĂ.

PASIUNE. PUTERE. SECRETE. MAGIE

Primejdiile ating cote maxime
în ultimul roman al trilogiei

DISPOZITIVE INFERNALE.

ÎN ACEEAȘI SERIE:

LEDA, *marcă înregistrată a*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Imaginea copertei: Cliff Nielsen
Designul copertei: Andreea Apostol

FANTASY
ISBN: 978-973-102-369-4
ISBN: 978-606-8723-54-9
9 786068 723549
www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro

În timp ce pregătirile sunt în toi pentru nunta dintre Tessa Gray și Jem Carstairs, o rețea de umbre începe să-i împresoare pe locuitorii Institutului din Londra. În viața lor își face apariția un demon legat prin sânge și taină de Magistru, bărbatul care plănuiește să-și folosească armata de automate nemiloase, Dispozitivele Infernale, pentru a-i distruge pe vânătorii de umbre. Nu mai are nevoie decât de un singur lucru pentru a-și pune în aplicare planul diabolic.

Are nevoie de Tessa.

Tessa știe că Magistrul e pe urmele ei, dar când și unde va ataca rămâne un mister. Charlotte Branwell, conducătoarea Institutului din Londra, își dorește cu orice preț să-l găsească prima pe Mortmain. Iar băieții care dețin un loc egal în inima Tessei, Jem și Will, vor face tot ce le stă în putință pentru a o salva.

Abandonați de către membrii Conclavului și cu dușmanii tot mai aproape, vânătorii de umbre ajung într-un impas atunci când Mortmain pune mâna pe leacul care îl ține în viață pe Jem. Fiind conștient că prietenul lui cel mai bun nu va mai putea rezista mult timp, Will se decide să riște totul pentru a o salva pe femeia pe care amândoi o iubesc.

Tessa își dă seama că singura persoană care o poate ajuta este ea însăși – deoarece, atunci când își descoperă adevărata natură, află că e mult mai puternică decât ar fi putut visa vreodată. Dar ar putea o singură fată – chiar dacă e vorba de una care dispune de puterile îngerilor – să țină piept unei armate întregi?

Primejdiile și trădările, secretele și magia și firele încâlcite ale iubirilor și ale pierderilor se împletesc pe măsură ce vânătorii de umbre ajung la un pas de distrugere în acest final cutremurător și surprinzător al trilogiei *Dispozitive Infernale*.

Cassandra Clare

s-a născut la Teheran, în Iran, din părinți americani. O mare parte din copilărie și-a petrecut-o călătorind în întreaga lume împreună cu familia (inclusiv în Himalaya). Cărțile au fost prietenii ei cei mai buni – oriunde se ducea, avea cu ea o carte. Anii de liceu și i-a petrecut la Los Angeles, perioadă în care scria povestiri ca să-și amuze colegii, inclusiv un roman intitulat *The Beautiful Cassandra (Frumoasa Cassandra)*, inspirat de povestirea cu același titlu de Jane Austen (de unde și-a luat mai târziu și pseudonimul literar). După încheierea studiilor, Cassie a locuit la Los Angeles și New York, unde a lucrat la diverse reviste. Este autoarea seriilor de mare succes *Instrumente Mortale* și *Dispozitive Infernale*. În prezent, locuiește în Massachusetts împreună cu logodnicul său, pisicile lor și înconjurată de și mai multe cărți.

www.cassandraclare.com

Pentru a afla mai multe despre seriile *Instrumente Mortale* și *Dispozitive Infernale*, vizitați mortalinstruments.com și theinfernaldevices.com.

DISPOZITIVE INFERNALE

CARTEA A TREIA

Prințesa mecanică

CASSANDRA CLARE

DISPOZITIVE INFERNALE

CARTEA A TREIA

Prințesa mecanică

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB și SHAUKI AL-GAREEB

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

Cassandra Clare, *CLOCKWORK PRINCESS*
Copyright © 2013 by Cassandra Clare, LLC
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT
LEDA este marcă înregistrată

ISBN 978-606-8723-54-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARE, CASSANDRA
Dispozitive infernale / Cassandra Clare. - București : Leda, 2011-2015
3 vol.
ISBN 978-973-102-369-4
Vol. 3 : Prințesa mecanică / trad.: Ofelia Al-Gareeb,
Shauki Al-Gareeb. - București : Corint Books, 2015. -
ISBN 978-606-8723-54-9

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)
II. Sasu, Bogdan-Alexandru (trad.)
III. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

PENTRU FAMILIA LEWIS:

Melanie, Jonathan și Helen

MULȚUMIRI

Mulțumiri speciale lui Cindy și Margaret Pon, pentru traducerile din chineza mandarină; lui Clary Booker, fiindcă a trasat călătoria lui Will de la Londra la Cadair Idris; lui Emily-Jo Thomas, pentru ajutorul oferit la galeza vorbită de Will și Cecily; Aspasiei Diafa, lui Patrick Oltman și Wayne Miller, pentru ajutorul cu latina și greaca veche. Mulțumiri lui Moritz Wiest, fiindcă a scanat întregul manuscris, astfel încât să poată fi livrat în timpul Uraganului Sandy.

Multe mulțumiri părinților mei și, de asemenea, lui Jim Hill și Kate Connor; Nao, Tim, David și Ben; Melanie, Jonathan și Helen Lewis; Florence și Joyce. Celor care au citit cartea, m-au criticat și au observat anacronisme — Sarah Smith, Delia Sherman, Holly Black, Kelly Link, Ellen Kushner, Clary Booker —, mii de mulțumiri. De asemenea, mulțumiri acelora care, cu fețe zâmbitoare și informații cicălitoare, m-au făcut să continui: Elka Cloke, Holly Black, Robin Wasserman, Emily Houk, Maureen Johnson, Libba Bray și Sarah Rees Brennan. Le sunt veșnic recunoscătoare: agentului meu, Russell Galen; redactorului meu, Karen Wojtyla; și echipelor de la Simon & Schuster și Walker Books, pentru că au făcut totul posibil. Și, în cele din urmă, mulțumirile mele lui Josh, care mi-a adus ceai și pisici în timp ce lucram.

Și cred și eu, odată cu cel ce are har ca să ne-ncânte
Din harpa-i cristalină pe tonuri variate,
Că oamenii se saltă din ale lor morminte
În care stau căzuți, spre ceruri mai înalte.

— Alfred, Lord Tennyson, „In Memoriam A.H.H."

Prolog

York, 1847

— Mi-e teamă, spuse fetița, care stătea pe pat. Bunicule, poți să stai cu mine?

Aloysius Starkweather scoase un mârâit iritat când își trase un scaun lângă marginea patului și se așeză. Acel sunet era doar în parte adevărat. De fapt, era încântat de faptul că nepoata sa avea atât de multă încredere în el, că adesea el era singurul care o putea liniști. Pe față nu o deranjase niciodată atitudinea lui morocănoasă, în pofida firii ei delicate.

— Adele, n-ai de ce să te temi, o liniști el. Ai să vezi.

Fetița îl privi cu ochii mari. În mod normal, ceremonia primei însemnări ar fi trebuit să se aibă loc într-una dintre marile încăperi ale Institutului din York, însă, ținând cont de starea precară a sănătății și a nervilor lui Adele, se luase hotărârea ca aceasta să se desfășoare în siguranța dormitorului ei. Fetița stătea la marginea patului, cu spatele foarte drept. Rochia ei roșie de ceremonie se asorta cu panglica ce îi ținea strâns părul blond și frumos. Ochii îi erau mari prin comparație cu chipul subțire și mâinile slabe. Era la fel de fragilă precum o cești de porțelan.

— Frații Tăcuți, spuse ea. Ce-o să-mi facă?

— Dă-mi mâna, spuse el, iar ea își ridică brațul drept cu încredere.

El îl întoarse și văzu pe sub piele traseul venelor de un albastru deschis.

— Ei își vor folosi stelele — știi ce e aia o stelă — pentru a desena o Pecete pe tine. De obicei se începe cu runa Previziunii, despre care ai învățat deja, dar, în cazul tău, vor începe cu o rună de Forță.

— Deoarece nu sunt foarte puternică.

— Pentru a-ți îmbunătăți constituția.

— Ca supa de vită, spuse Adele, strâmbând din nas.

Aloysius râse.

— Să sperăm că nu va fi atât de neplăcut. Ai să simți o mică înțepătură, dar trebuie să fii curajoasă și să nu plângi, întrucât vânătorii de umbre nu plâng de durere. Apoi înțepătura o să dispară, iar tu te vei simți mai bine și vei fi mult mai puternică. Pe urmă, ceremonia va lua sfârșit, iar noi vom merge jos, unde vom sărbători cu torturi glazurate.

Adele își pocni călcâiele.

— Și o petrecere!

— Da, o petrecere. Și cadouri.

Lovi cu degetul în buzunar, unde era ascuns un pachețel — o cutie mică, împachetă în hârtie albastră, elegantă, în care se afla un inel de familie.

— Am unul pentru tine chiar aici. Ai să-l primești când ceremonia Însemnării va lua sfârșit.

— Nu s-a mai dat niciodată o petrecere în cinstea mea.

— Ei bine, acum vei avea partea de una, întrucât devii vânător de umbre, spuse Aloysius. Știi de ce e important acest lucru, nu-i așa? Primele tale Peceți îți asigură statutul de nefilim, așa cum suntem eu și părinții tăi. Asta înseamnă că faci parte din Conclav. Că faci parte din familia noastră de războinici. O familie diferită și mai bună decât toate celelalte.

— Mai bună decât toate celelalte, repetă ea tărăgănat, când ușa dormitorului se deschise și intrară doi Frați Tăcuți.

Aloysius văzu scânteia de frică din ochii nepoatei sale. Adele își trase brațul din strânsoarea lui, iar el se încruntă — nu îi plăcea să vadă frică în progenitura lui, deși nu putea nega faptul că Frații erau lugubri în tăcerea lor și în mișcările nepământene, lunecoase. Se mutară într-o parte a patului, când ușa se deschise din nou și intrară părinții lui Adele: tatăl ei, fiul lui Aloysius, în echipament stacojiu; soția lui, îmbrăcată într-o

rochie roșie, care arăta precum un clopot de la talie în jos, cu un colier auriu la gât, de care atârna o rună *enkeli*. Îi zâmbiră fetiței, care le întoarse un zâmbet tremurat, chiar și atunci când Frații Tăcuți o înconjurară.

Adele Lucinda Starkweather. Era vocea primului Frate Tăcut — Fratele Cimon. *Ai ajuns la vârsta maturității. E timpul să capeți prima Pecete a Îngerului. Ești conștientă de onoarea care ți se oferă și vei face tot ce-ți stă în putință pentru a o merita?*

Adele încuviință din cap ascultătoare.

— Da.

Și accepți aceste Peceți ale Îngerului, care vor rămâne pe trupul tău pentru totdeauna, ca o aducere aminte a tuturor lucrurilor pe care i le datorezi Îngerului și a îndatoririi sacre față de această lume?

Dădu din nou din cap, ascultătoare. Aloysius era deosebit de mândru.

— Le accept, spuse ea.

Atunci, începem.

O stelă străluci în mâna albă, prelungă a Fratelui Tăcut. Acesta luă brațul tremurător al lui Adele și puse vârful stelei pe pielea ei, după care începu să deseneze.

Linii negre învârtejite ieșeau din vârful stelei, iar Adele privea uimită cum simbolul Puterii căpăta formă pe pielea palidă a brațului ei, un model delicat de linii care se intersectau între ele, trecând peste venele ei, învăluindu-i mâna. Stătea încordată toată, cu dințișorii vârâți în buza superioară. Îi aruncă o privire lui Aloysius, iar el se înfioră când văzu ce se afla în ochii ei.

Durere. Era normal să simți o oarecare durere când primeai o Pecete, dar ceea ce văzu în ochii lui Adele era... agonie.

Aloysius se ridică brusc, dărâmând scaunul.

— Opriți-vă! strigă el, dar era prea târziu.

Runa fusese isprăvită. Fratele Tăcut se dădu înapoi, uitându-se lung. Pe stelă era sânge. Adele scâncea, însă nu uitase că bunicul o prevenise că nu trebuia să plângă — dar apoi, pielea ei sfâșiată și plină de sânge începu să se decojească de pe oase, înnegrindu-se și arzând sub rună de parcă ar fi fost o flacără, iar ea nu putu decât să-și lase capul pe spate și să țipe fără încetare...

Londra, 1873

— Will? Charlotte Fairchild împinse încet ușa sălii de antrenament de la Institut. Will, ești acolo?

Un geamăt înăbușit fu singurul răspuns. Ușa se deschise larg, scoțând la iveală o încăpere mare, cu tavan înalt. Charlotte se antrenase acolo de când era mică și știa fiecare deformare din podea, ținta antică vopsită pe peretele de nord, ferestrele cu rame pătrate atât de vechi, încât erau mai groase jos și mai subțiri sus. În centrul încăperii stătea Will Herondale, cu un cuțit în mâna dreaptă.

Își întoarse capul pentru a se uita la Charlotte, iar ea se gândi, nu pentru prima oară, că era un copil ciudat — cu toate că la doisprezece ani de-abia îi mai puteai spune copil. Era un băiat foarte drăguț, cu păr des și negru, ușor buclat acolo unde îi atingea gulerul — umed acum din pricina sudorii și lipit de frunte. Când ajunsese pentru prima oară la Institut, pielea îi era bronzată de soarele și de aerul de la țară, însă cele șase luni petrecute în oraș alungaseră culoarea, făcând ca îmbujorarea de pe pomeți să îi iasă în evidență. Ochii îi erau de un albastru neobișnuit de luminos. Într-o bună zi avea să fie un bărbat chipeș, dacă putea face ceva în legătură cu încruntarea care îi strâmba permanent trăsăturile.

— Ce vrei, Charlotte? se răsti el.

Încă vorbea cu un ușor accent galez, o tărăgănare a vocalelor care ar fi fost încântătoare, dacă tonul lui nu ar fi fost atât de aspru. Se șterse cu mâneca pe frunte când ea făcu un pas pe ușă, după care se opri.

— Te caut de câteva ore, spuse ea cu o oarecare severitate, cu toate că acel ton dur nu avu niciun efect asupra lui Will.

De fapt, când Will avea toane, nu prea exista vreun lucru care să aibă efect asupra lui, iar el avea mereu toane.

— Nu-ți aduci aminte ce ți-am spus ieri? Că astăzi sosește un nou băiat la Institut?

— Știu asta.

Will azvârli cuțitul. Acesta se înfipse chiar lângă cercul de pe țintă, mărindu-i încruntarea.

— Doar că nu-mi pasă, adăugă el.

Băiatul din spatele lui Charlotte scoase un sunet înăbușit. Un hohot de râs, gândi ea, dar el oare chiar râdea? Fusese avertizată că băiatul care venea de la Institutul din Shanghai nu stătea bine cu sănătatea, însă tot fusese surprinsă atunci când el coborâse din trăsură, palid și legănându-se precum o frunză în vânt, cu părul negru și ondulat înspicat cu fire argintii, ca cel al unui bărbat de optzeci ani, nu al unui băiat de doisprezece ani. Avea ochii mari, negri-argintii, ciudat de frumoși, dar tulburători pe un chip atât de delicat.

— Will, ar *trebui* să fii politicos, spuse ea acum, după care îl trase pe băiatul din spatele ei și îl împinse în sală. Nu-l băga în seamă pe Will; are toane. Will Herondale, ți-l prezint pe James Carstairs, de la Institutul din Shanghai.

— Jem, spuse băiatul. Toată lumea îmi spune Jem.

Mai făcu un pas în sală, studiindu-l cu o curiozitate prietenoasă pe Will. În vocea lui nu se simțea nicio urmă de accent, spre surprinderea lui Charlotte, însă ea își aminti că tatăl lui era — fusese — englez.

— Și tu poți să-mi spui așa, adăugă el.

— Ei bine, dacă toată lumea îți spune așa, nu prea îmi faci o favoare, nu-i așa?

Tonul lui Will era acid; pentru un băiat atât de tânăr, era extrem de dezagreabil.

— Cred c-ai să-ți dai seama, James Carstairs, că dacă îți vezi de ale tale și mă lași în pace, va fi foarte bine pentru amândoi.

Charlotte oftă în sinea ei. Sperase din tot sufletul că acest băiat, de aceeași vârstă cu Will, avea să se dovedească instrumentul care să-l dezarmeze pe Will de furia și răutatea lui, dar se vedea că Will spusese adevărul atunci când o înștiințase că nu îi păsa dacă un alt vânător de umbre venea la Institut. Nu voia prieteni, nu avea nevoie de ei. Charlotte îi aruncă o privire lui Jem, așteptându-se să-l vadă clipind surprins sau rănit, însă el pur și simplu zâmbea ușor, ca și când Will era un pisoi care încercase să-l muște.

— Nu m-am mai antrenat de când am plecat din Shanghai, spuse el. Mi-ar prinde bine un partener — cineva cu care să mă antrenez.

— Și mie, spuse Will. Dar am nevoie de cineva care poate să țină pasul cu mine, nu de o creatură bolnăvicioasă care arată de parcă se îndreaptă cu pași târșâiți spre mormânt. Deși bănuiesc c-ai putea fi bun drept țintă.

Charlotte, știind ce știa despre James Carstairs — un lucru pe care nu i-l împărtășise și lui Will —, simți că i se întoarce stomacul pe dos. *Se îndreaptă cu pași târșâiți spre mormânt, o, Doamne Dumnezeule!* Ce anume îi spusese tatăl ei? Că Jem era dependent de un medicament pentru a putea trăi, un soi de leac care îi putea prelungi viața, dar nu i-o putea salva. *Of, Will!*

Dădu să se interpună între cei doi băieți, ca și când îl putea proteja pe Jem de răutățile lui Will, care de data asta erau mai veridice decât putea ști el — dar apoi se opri.

Jem nici măcar nu-și schimbase expresia.

— Dacă prin „se îndreaptă cu pași târșâiți spre mormânt" voiai să spui că mor, atunci da, să știi că sunt pe moarte, spuse el. Mai am vreo doi ani de trăit, trei dacă sunt norocos, cam asta mi s-a spus.

Nici măcar Will nu putu să-și ascundă șocul; se înroși până în vârful urechilor.

— Eu...

Însă Jem porni spre ținta vopsită pe perete; când ajunse acolo, smulse cuțitul din placa de lemn. Apoi se întoarse și se duse direct spre Will. Deși era mai delicat, aveau cam aceeași înălțime și, stând la doar o palmă depărtare, se uitară unul la altul și își susținură privirile.

— Dacă vrei, poți să mă folosești drept țintă, spuse Jem pe un ton simplu, de parcă ar fi vorbit despre vremea de afară. Se pare că n-am de ce să mă tem, ținând cont că nu prea le ai cu aruncatul.

Se întoarse, ținti și lăsă cuțitul să zboare. Acesta pătrunse în mijlocul țintei, vibrând ușor.

— Sau, continuă Jem, întorcându-se spre Will, ai putea să mă lași pe *mine* să te *învăț*. Întrucât eu mă pricep *foarte bine* la asta.

Charlotte îi urmări cu atenție. Vreme de jumătate de an îl văzuse pe Will îndepărtându-i pe toți cei care încercaseră să se apropie de el — tutorii; tatăl ei; logodnicul ei, Henry; cei doi frați Lightwood — cu o combinație de ură și cruzime înțepătoare. Dacă n-ar fi fost faptul că ea era singura persoană care îl văzuse plângând, se gândea că și ea ar fi renunțat,

acum mult timp, să mai creadă că Will avea să fie vreodată bun cu cineva. Și totuși, iată-l aici, uitându-se la Jem Carstairs, un băiat care părea atât de fragil, încât aveai senzația că era plămădit din sticlă, în vreme ce expresia lui dură se transforma treptat în incertitudine.

— Tu nu ești *cu adevărat* pe moarte, spuse el pe un ton extrem de ciudat, așa-i?

Jem dădu din cap.

— Așa mi s-a spus.

— Îmi pare rău, spuse Will.

— Nu, zise Jem pe un ton blând. Își dădu jos sacoul și scoase un cuțit de la cingătoare. Nu fi ca toți ceilalți. Nu-mi spune că-ți pare rău. Spune că vrei să te antrenezi cu mine.

Întinse cuțitul spre Will, cu plăselele înainte. Charlotte își ținu respirația, temându-se să facă vreo mișcare. Simțea că urma să fie martora unui moment foarte important, cu toate că nu știa ce anume avea să se întâmple.

Will întinse mâna și luă cuțitul, fără să-și dezlipească ochii de pe chipul lui Jem. Când luă arma, degetele lui le atinseră pe ale lui Jem. Era pentru prima oară, gândi Charlotte, când îl văzuse pe Will atingând pe cineva de bunăvoie.

— Am să mă antrenez cu tine, spuse el.

1

UN TĂRĂBOI INFERNAL

Cine nunta luni o face
Sănătate își atrage,
Marți, avea-va bogăție,
Miercuri, tot ce-i bun, se știe,
Joi, discordie, vrăjmășie,
Vineri, pierderi peste o mie,
Sâmbătă, necazuri pe vecie.
— Poezie populară

— DECEMBRIE E LUNA PERFECTĂ PENTRU MĂRITIȘ, SPUSE CROITOREASA, printre boldurile pe care le ținea cu dibăcie între buze, după ani și ani de practică. Știți cum se spune: „Când zăpada iute vine, mărită-te și te va ține." Prinse un ultim bold în rochie și făcu un pas înapoi. Gata, spuse ea. Ce părere aveți? E făcută chiar după unul dintre modelele lui Worth[1].

Tessa se studie în oglinda de pe peretele camerei sale. Rochia era cusută dintr-o mătase aurie, așa cum presupunea obiceiul vânătorilor de umbre, care considerau că albul era culoare de doliu și refuzau să îl poarte la nuntă, în pofida faptului că însăși regina Victoria lansase acea modă. Corsajul strâmt era tivit cu dantelă belgiană, care, de asemenea, se regăsea și pe mâneci.

[1] Charles Frederick Worth (1825–1895), designer britanic, considerat părintele *haute couture*.

— E minunată! exclamă Charlotte, apoi își uni palmele și se aplecă înainte; ochii ei căprui străluceau de încântare. Tessa, culoarea asta te prinde atât de bine!

Tessa se întorcea dintr-o parte în alta în fața oglinzii. Auriul îi aducea în obraji acea culoare de care avea mare nevoie. Corsetul în formă de clepsidră îi modela și îi arcuia silueta, iar îngerul mecanic din jurul gâtului o liniștea cu ticăitul lui constant. Sub el atârna pandantivul cu jad pe care i-l dăruise Jem. Își lungise lanțul, astfel încât să le poată purta pe amândouă în același timp, neputând să se despartă de vreunul.

— Nu crezi, totuși, că dantela e un ornament ușor exagerat?

— Deloc!

Charlotte se lăsă pe spate și, fără să-și dea seama, puse o mână protectoare pe pântece. Ea fusese dintotdeauna prea subțire — slabă, ca să spunem adevărul — pentru a avea nevoie de un corset, iar acum, când urma să aibă un copil, începuse să poarte rochii simple și largi, în care arăta ca o păsăruică.

— Tessa, e pentru nunta ta. Dacă există o ocazie când poți purta ornamente în exces, asta e. Imaginează-ți doar!

Tessa își petrecuse multe nopți făcând exact același lucru. Încă nu era sigură de locul în care ea și Jem aveau să se căsătorească, ținând cont că cei din Consiliu încă mai discutau situația lor. Dar când își imagina nunta, era mereu într-o biserică, mergând spre altar, poate la brațul lui Henry, fără să arunce priviri în stânga și în dreapta, ci doar înainte, la alesul inimii ei, așa cum trebuia să facă o mireasă. Jem avea să poarte un echipament — nu cel în care se lupta, ci unul ca o uniformă militară, făcut la comandă pentru această ocazie: negru, cu manșete aurii și rune aurii în relief pe guler și rever.

Avea să pară foarte tânăr. De fapt, *amândoi* erau foarte tineri. Tessa știa că era neobișnuit să te căsătorești la șaptesprezece și la optsprezece ani, însă se aflau într-o cursă contracronometru.

De vină era ceasul vieții lui Jem, care părea dornic să se oprească.

Își duse o mână la gât și simți vibrația familiară a îngerului mecanic, iar aripile lui îi zgâriară palma. Croitoreasa se uita la ea nerăbdătoare. Era mundană, nu nefilimă, însă avea darul Vederii, la fel ca toți ceilalți care îi slujeau pe vânătorii de umbre.

— Domnișoară, vreți să vă scot dantela?

Înainte ca Tessa să poată răspunde, la ușă se auzi un ciocănit, urmat de o voce cunoscută.

— Sunt eu, Jem. Tessa, ești acolo?

Charlotte se îndreptă de spate.

— Oh! Nu se poate să te vadă îmbrăcată în rochie de mireasă!

Tessa o privi perplexă.

— De ce, Dumnezeule, nu poate să mă vadă?

— E un obicei de-al vânătorilor de umbre — aduce ghinion! exclamă Charlotte, ridicându-se în picioare. Repede! Ascunde-te după șifonier!

— După șifonier? Dar...

Tessa icni când Charlotte o apucă de talie și o împinse în spatele șifonierului, așa cum ar fi procedat un polițist cu un infractor care opunea rezistență. Eliberată, Tessa își scutură rochia și se strâmbă la Charlotte, apoi amândouă pândiră pe după șifonier, în timp ce croitoreasa, după ce le aruncă o privire uluită, deschise ușa.

În cadrul ușii se ivi părul argintiu al lui Jem. Arăta puțin în neorânduială, cu haina strâmbă. Încurcat, se uită nedumerit prin cameră înainte ca privirea să-i cadă asupra lui Charlotte și Tessei, pe jumătate ascunse de șifonier.

— Slavă Domnului! exclamă el. Habar n-aveam unde ați dispărut. Gabriel Lightwood e jos și face un tărăboi infernal.

— Will, scrie-le! îl imploră Cecily Herondale. Te rog! Măcar o scrisoare.

Will își dădu pe spate părul negru, îmbibat de sudoare, și îi aruncă o căutătură urâtă surorii lui.

— Ține-ți picioarele în poziția corectă, se mărgini el să-i spună. Îi arătă cu vârful pumnalului: Aici și aici.

Cecily oftă și își mută picioarele. Știuse că nu stătea în poziția corectă; o făcuse intenționat, pentru a-l sâcâi pe Will. Era ușor să-și enerveze fratele. Măcar atâta își amintea despre el de când avea doisprezece ani. Chiar și să-l provoace să facă ceva, cum ar fi să se cațere pe acoperișul ascuțit și abrupt al conacului lor, avea ca rezultat același lucru: o flacără

albastră de furie în ochii săi, maxilarul încleștat și, uneori, în final, Will cu un braț sau un picior fracturat.

Desigur, acest frate, aproape adultul Will, nu era fratele pe care și-l amintea din copilărie. Devenise mai exploziv și mai retras. Moștenise toată frumusețea mamei lor și întreaga încăpățânare a tatălui — și, se temea ea, predilecția acestuia pentru vicii, cu toate că ghicise asta numai din schimbul de șoapte ale ocupanților Institutului.

— Ridică-ți pumnalul! îi ceru Will.

Vocea lui era la fel de rece și de profesională ca cea a guvernantei ei.

Cecily îl ridică. Îi trebuise ceva timp să se obișnuiască cu senzația pe care i-o dădea echipamentul pe piele: tunica largă și pantalonii, centura de pe talie. Acum se mișca îmbrăcată în echipament la fel cum se mișcase întotdeauna în cea mai comodă cămașă de noapte.

— Nu înțeleg de ce nu iei în considerare să le scrii o scrisoare. O singură scrisoare.

— Nu înțeleg de ce nu iei în considerare să te duci acasă, îi zise Will. Dacă ai fi de acord să te întorci în Yorkshire de bunăvoie, ai putea înceta să-ți mai faci griji pentru părinții noștri și eu aș putea aranja să...

Cecily îl întrerupse, căci auzise discursul de o mie de ori.

— Ce-ai zice de un rămășag?

Cecily era, în egală măsură, încântată și ușor dezamăgită să vadă scânteia din ochii lui Will, exact la fel cum scânteiau și ochii tatălui lor atunci când se sugera o prinsoare între domni. Bărbații erau atât de previzibili.

— Ce fel de rămășag?

Will făcu un pas în față. Și el era îmbrăcat în echipament; Cecily îi vedea Peceții de pe încheieturile mâinilor, runa *mnemosyne* de pe gât. Îi trebuise ceva timp pentru a vedea Peceții altfel decât un lucru care desfigurează, însă acum era obișnuită cu ele — după cum se obișnuise cu echipamentul, cu marile săli din Institut care reverberau și cu locatarii ciudați de aici.

Ea arătă spre peretele din fața lor. O țintă veche fusese pictată pe peretele negru: cercul din centrul țintei într-un cerc mai mare.

— Dacă nimeresc în centru de trei ori, trebuie să le scrii o scrisoare tatei și mamei și să le spui ce faci. Trebuie să le spui de blestem și de ce ai plecat.

Chipul lui Will se închise asemenea unei uși, în felul în care se întâmpla mereu atunci când ea îi solicita acest lucru.

— Cecy, n-ai să nimerești de trei ori fără să ratezi.

— Ei bine, atunci n-ar trebui să te îngrijoreze rămășagul, William.

Ea folosi dinadins numele lui întreg. Știa că, venind de la ea, îl deranja, deși atunci când cel mai bun prieten al său — ba nu, *parabatai*-ul său; ea aflase încă de când venise la Institut că acestea erau lucruri diferite —, Jem, o făcea, Will părea să o ia drept un termen de afecțiune. Posibil fiindcă el încă mai avea amintiri cu ea bebeluș, ținându-se după el pe piciorușele rotofeie, strigându-l *Will, Will*, într-o galeză șoptită. Ea nu-l strigase niciodată „William", de fiecare dată numai „Will" sau pe numele lui galez, *Gwilym*.

El mijì ochii, ochii lui de un albastru întunecat, de aceeași culoare ca ai ei. Când mama lor spusese cu afecțiune că, atunci când va fi mare, Will avea să fie un frânge-inimi, Cecily o privise cu suspiciune. Pe atunci Will era numai brațe și picioare, slăbănog și dezordonat și mereu murdar. Îl vedea acum, cu toate că îl văzuse atunci când intrase prima dată în sufrageria Institutului și el se ridicase uluit, iar ea gândise: *Ăsta nu se poate să fie Will.*

El își întorsese ochii spre ea, ochii mamei lor, iar ea văzuse mânia din ei. Nu fusese câtuși de puțin încântat să o vadă. Și unde în amintirile ei existase un băiat slăbănog cu o claie de păr negru ca a unui țigan și cu frunze în veșminte, acum, în locul său, era acest *bărbat* înalt și înspăimântător. Cuvintele pe care voise să le rostească i se dizolvaseră pe limbă și îi răspunsese cu aceeași monedă, o căutătură urâtă pentru o căutătură urâtă. Și așa fusese de atunci, Will suportându-i cu greu prezența, de parcă ea ar fi fost o pietricică în pantoful lui, o pacoste constantă, dar minoră.

Cecily trase adânc aer în piept, își ridică bărbia și se pregăti să arunce primul cuțit. Will nu știa, nu avea să știe niciodată despre orele petrecute de ea în această încăpere, învățând să echilibreze greutatea cuțitului în mână, descoperind că o bună aruncare a cuțitului începea din spatele trupului. Ea ținu ambele mâini în jos și își duse apoi brațul drept la spate, în dreptul capului, înainte de a-l aduce, împreună cu greutatea trupului, în față. Vârful cuțitului era pe direcția țintei. Îl eliberă și își trase brusc brațul, inspirând cu un icnet.

Cuțitul pătrunse fix în centrul țintei.

— Una, spuse Cecily, zâmbindu-i cu superioritate lui Will.

El o privi cu chipul împietrit, smulse cuțitul din perete și i-l înmână din nou.

Cecily îl aruncă. În cea de-a doua aruncare, la fel ca în prima, cuțitul zbură direct spre țintă și se înfipse acolo, vibrând asemenea unui deget batjocoritor.

— Două, spuse Cecily pe un ton sumbru.

Will își încleștă maxilarul în timp ce trase cuțitul și i-l aduse. Ea îl luă cu un zâmbet. Încrederea îi curgea prin vene asemenea unui sânge nou. Știa că putea să facă asta. Întotdeauna fusese capabilă să se cațere la fel de sus ca și Will, să alerge la fel de repede, să-și țină la fel de mult respirația...

Azvârli cuțitul. Acesta nimeri ținta, iar ea sări în sus, bătând din palme, uitând de maniere, pe moment, în încântarea dată de victorie. Părul i se desprinse din agrafe și îi acoperi fața; și-l dădu pe spate și îi zâmbi lui Will.

— O să *scrii* scrisoarea! Ai fost de acord cu rămășagul!

Spre surprinderea ei, și el îi zâmbi.

— Oh, o voi scrie, îi spuse. O voi scrie și apoi o voi arunca în foc.

La izbucnirea ei de indignare, el ridică o mână.

— Am spus că o voi scrie. N-am spus niciodată că o voi *trimite*.

Cecily icni.

— Cum *îndrăznești* să mă păcălești în halul ăsta?

— Ți-am spus că nu ești croită din stofă de vânător de umbre, altminteri n-ai putea fi atât de ușor păcălită. Nu intenționez să scriu nicio scrisoare, Cecy. Este împotriva Legii, și cu asta basta.

— Ca și cum *ție* ți-ar păsa de Lege!

Cecily bătu din picior și imediat fu mai iritată ca oricând; le detesta pe fetele care băteau din picior.

Will mijì ochii.

— Iar *ție* nu-ți place să fii vânător de umbre. Ce spui de asta? Voi scrie o scrisoare și ți-o voi da, dacă îmi promiți că o livrezi personal acasă — și nu te mai întorci.

Cecily tresări. Avea multe amintiri despre confruntări țipate cu Will, despre păpușile din porțelan pe care le avusese și pe care el le spărsese

aruncându-le pe geamul din pod, însă acolo, în amintirile ei, era și bunătate — fratele care îi pansase un genunchi tăiat sau care îi legase la loc panglicile din păr atunci când acestea se dezlegau. Bunătatea aceea lipsea din persoana care stătea acum în fața ei. Mama plânsese în primii doi ani după ce Will plecase; spusese, ținând-o pe Cecily la pieptul ei, că vânătorii de umbre aveau „să înlăture toată iubirea din el". Un neam rece, îi spusese ea lui Cecily, un neam care îi interzisese să se căsătorească cu soțul ei. Ce putea el să vrea de la ei, Will al ei, micuțul ei?

— *Nu* mă voi duce, zise Cecily, pironindu-și fratele cu privirea. Și dacă tu insiști că trebuie, eu voi... voi...

Ușa podului se deschise și în cadrul ei apăru Jem.

— Ah, făcu el, vă amenințați reciproc, înțeleg. Asta s-a petrecut toată după-amiaza sau de-abia ați început?

— El a început, spuse Cecily, arătând spre Will cu o mișcare a bărbiei, cu toate că știa că n-avea rost.

Jem, *parabatai*-ul lui Will, o trata cu blândețea dulce și distantă rezervată surorilor mai mici ale unui prieten, însă avea să-i țină întotdeauna partea lui Will. Blând, dar cu fermitate, îl punea pe Will mai presus de orice altceva pe lume.

Ei bine, aproape orice. Când Cevily venise prima dată la Institut, cel mai tare fusese impresionată de Jem — avea o frumusețe nepământeană, neobișnuită, cu părul și ochii lui argintii și cu trăsăturile acelea delicate. Arăta ca un prinț din cărțile de povești, și poate că ea s-ar fi gândit să se atașeze de el, dacă n-ar fi fost cum nu se putea mai limpede că el era cu totul îndrăgostit de Tessa Gray. O urmărea cu privirea oriunde se ducea, iar vocea i se schimba atunci când îi vorbea. Cecily o auzise cândva pe mama ei spunând amuzată că unul dintre băieții din vecini se uita la o fată de parcă ea ar fi fost „unica stea de pe cer" și acela era felul în care se uita Jem la Tessa.

Cecily nu era ofensată: Tessa era plăcută și amabilă cu ea, chiar dacă puțin timidă, și mereu cu nasul într-o carte, la fel ca Will. Dacă acela era genul de fată pe care îl voia Jem, ea nu s-ar fi potrivit niciodată cu el — și cu cât rămânea mai mult la Institut, cu atât mai bine își dădea seama cât de ciudată ar fi devenit relația ei cu Will. El era extrem de protector

cu Jem și ar fi supravegheat-o în mod constant, ca nu cumva să-l supere sau să-l rănească în vreun fel. Nu — ei îi era mult mai bine dacă nu se implica.

— Tocmai mă gândeam să o facem pachet pe Cecily și s-o dăm hrană rațelor din Hyde Park, zise Will, dându-și părul ud de pe față și făcându-i lui Jem favoarea de a-i oferi un zâmbet rar. Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Din păcate, va trebui să-ți amâni puțin planurile de suroricid. Gabriel Lightwood e jos și am două vorbe pentru tine. Două dintre vorbele tale *preferate*, cel puțin atunci când le pui laolaltă.

— Nătâng sadea? întrebă Will. Neobrăzat mizerabil?

Jem rânji.

— *Variola demonului*, preciză el.

Sophie echilibră tava de argint într-o mână cu ușurința dată de exercițiul îndelungat, în timp ce cu mâna cealaltă bătu la ușa lui Gideon Lightwood.

Auzi sunetul unui mers târșâit, grăbit, și ușa se deschise în lături. Gideon stătea în fața ei, în pantaloni, bretele și o cămașă albă, cu mânecile suflecate până la coate. Era ud pe mâini, ca și cum și-ar fi trecut degetele prin părul care era și el ud. Inima ei făcu un mic salt în piept înainte de a se liniști. Se forță să se încrunte la el.

— Domnule Lightwood, îi spuse, v-am adus brioșele pentru care ați sunat, iar Bridget v-a pregătit și o farfurie cu sandvișuri.

Gideon se dădu înapoi un pas pentru a-i permite să intre în cameră. Era la fel ca celelalte camere din Institut: mobilier întunecat și greu, un pat imens cu baldachin, un șemineu mare și ferestre înalte, care, în acest caz, dădeau spre curtea de dedesubt. Sophie simțea privirea lui ațintită asupra ei în timp ce traversa camera pentru a pune tava pe masa din fața focului. Se îndreptă de spate și se întoarse spre el, cu mâinile împreunate pe șorț.

— Sophie..., începu el.

— Domnule Lightwood, îl întrerupse ea. Mai doriți ceva?

El o privi pe jumătate revoltat, pe jumătate trist.

— Mi-aș dori să-mi spui Gideon.

— V-am mai zis, nu vă pot spune pe numele de botez.

— Sunt vânător de umbre, nu am un nume de botez. Sophie, te rog. Făcu un pas spre ea și continuă: Înainte să mă mut la Institut, am crezut că eram pe cale să devenim prieteni. Și totuși, din ziua în care am sosit, ai fost foarte rece cu mine.

Involuntar, Sophie își duse mâinile la față. Își aminti de conașul Teddy, fiul fostului ei angajator, și de modul îngrozitor în care o înghesuia prin cotloanele întunecate și o lipea de perete, de mâinile care se strecurau pe sub corsetul ei, de felul în care îi spunea la ureche că era mai bine să fie mai prietenoasă cu el. Gândul o umplea de greață, chiar și acum.

— Sophie.

În colțul ochilor plini de îngrijorare apărură cute.

— Ce este? Dacă ți-am greșit cu ceva, dacă te-am desconsiderat, te rog să-mi spui ce pot să fac pentru a îndrepta...

— Nu mi-ați greșit cu nimic și nici nu m-ați desconsiderat. Sunteți un gentilom, iar eu sunt o servitoare; orice altceva ar fi o purtare necuviincioasă. Vă rog, nu mă faceți să mă simt nelalocul meu, domnule Lightwood.

Gideon, care ridicase pe jumătate mâna, o lăsă să cadă pe lângă corp. Arăta atât de copleșit de durere, încât lui Sophie i se înmuie inima. *Eu am totul de pierdut, iar el n-are nimic de pierdut*, își reaminti ea. Era ceea ce-și spusese în sinea ei, târziu în noapte, culcată în patul ei îngust, cu amintirea unei perechi de ochi de culoarea furtunii bântuindu-i gândurile.

— Am crezut că suntem prieteni, zise el.

— Nu pot fi prietena dumneavoastră.

El făcu un pas înainte.

— Și dacă te-aș ruga să...

— Gideon! Era Henry, în fața ușii deschise, cu răsuflarea tăiată, îmbrăcat cu una din îngrozitoarele lui jiletci în dungi verzi și portocalii. Fratele tău e aici. Jos...

Gideon făcu ochii mari.

— Gabriel e aici?

— Da. Strigă ceva despre tatăl vostru, însă jură că n-o să ne spună nimic dacă nu ești și tu de față. Vino!

Gideon șovăi, privind când la Henry, când la Sophie, care încerca să pară invizibilă.

— Eu...

— *Acum*, Gideon. Henry arareori vorbea tăios, iar când o făcea, efectul era neașteptat. E plin de sânge, adăugă el.

Gideon păli și întinse mâna după sabia care atârna într-un cuier de lângă ușă.

— Imediat!

Gabriel Lightwood se sprijinea de peretele de lângă ușa de intrare în Institut, fără haină, cu cămașa și pantalonii îmbibați în stacojiu. Afară, prin ușa deschisă, Tessa văzu trăsura familiei Lightwood trasă la baza scărilor, cu blazonul cu flăcări pe portieră. Probabil că Gabriel o mânase singur.

— Gabriel, zise Charlotte liniștitor, de parcă încerca să calmeze un cal sălbatic. Gabriel, spune-ne ce s-a întâmplat, te rog!

Gabriel — înalt și zvelt, cu părul lui șaten năclăit de sânge — își frecă fața, cu ochii tulburi. Și mâinile îi erau pline de sânge.

— Unde e fratele meu? Trebuie să vorbesc cu fratele meu!

— Vine acum. L-am trimis pe Henry să-l aducă, iar pe Cyril să pregătească trăsura Institutului. Gabriel, ești rănit? Ai nevoie de *iratze*?

Charlotte avea o voce foarte maternă, ca și cum băiatul nu ar fi sfidat-o niciodată cu privirea din spatele jilțului lui Benedict Lightwood, de parcă nu ar fi conspirat niciodată cu tatăl lui ca să-i ia Institutul.

— Ai mult sânge pe tine, zise Tessa, pornind spre el. Gabriel, nu e numai al tău, nu?

Gabriel o privi. Era pentru prima dată, gândi Tessa, că îl vedea atât de răvășit. În ochii lui nu era decât teamă uluită, teamă și... confuzie.

— Nu... E *al lor*...

— Al lor? Al *cui*?

Era Gideon, coborând în grabă treptele, cu sabia în mâna dreaptă. Cu el veneau și Henry, și Jem, iar în spatele lor, Will și Cecily. Jem se opri pe trepte, tresărind, iar Tessa își dădu seama că o zărise în rochia de mireasă. El făcu ochii mari, însă ceilalți se precipitau deja, așa că fu dus în jos, pe trepte, ca o frunză purtată de vânt.

— Tata e rănit? continuă Gideon, oprindu-se în fața fratelui său. Tu ești rănit?

Ridică o mână și îi prinse bărbia fratelui în căușul palmei, întorcându-l cu fața către el. Deși Gabriel era mai înalt, se vedea clar în privirea lui că era mai mic ca vârstă — ușurare că fratele lui era acolo și un licăr de resentiment față de tonul lui categoric.

— Tata..., începu Gabriel. Tata e un vierme.

Will râse scurt. Era îmbrăcat în echipament, de parcă tocmai ieșise din sala de antrenament, iar părul îi atârna în bucle umede pe tâmple. Nu se uita la Tessa, însă ea se obișnuise cu asta. Will rareori se uita la ea, doar atunci când era nevoit s-o facă.

— E bine să vedem c-ai îmbrățișat felul nostru de-a vedea lucrurile, dar e o modalitate foarte neobișnuită de a o anunța, remarcă el.

Înainte de a se întoarce spre fratele său, Gideon îi aruncă lui Will o privire urâtă.

— Ce vrei să spui, Gabriel? Ce-a făcut tata?

Gabriel scutură din cap.

— E un vierme, repetă el, cu glas egal.

— Știu. A acoperit de ocară numele Lightwood și ne-a mințit pe amândoi. Ne-a făcut mama de râs și a distrus-o. Însă noi nu trebuie să fim ca el.

Gabriel se trase din strânsoarea fratelui său, cu dinții scânteindu-i din pricina încruntăturii furioase.

— Tu nu m-asculți! exclamă el. E un vierme. *Un vierme.* O dihanie ca un afurisit de șarpe uriaș. De când Mortmain a încetat să-i mai trimită leacul, starea i s-a tot înrăutățit. S-a schimbat. Rănile alea de pe brațe au început să se extindă. Pe mâini, pe gât, pe *fața* lui...

Ochii verzi ai lui Gabriel îi căutau pe ai lui Will.

— A fost variola, nu-i așa? Tu știi totul despre ea, nu-i așa? Nu ești un soi de specialist?

— Ei bine, nu e nevoie să te porți de parcă eu aș fi inventat-o, îi răspunse Will. Numai fiindcă eu am crezut că e adevărată. Există relatări despre asta — vechi povești în bibliotecă...

— Variola demonului? întrebă Cecily cu o expresie nedumerită. Will, despre ce vorbește el?

Will deschise gura, înroșindu-se ușor la față. Tessa își ascunse un zâmbet. Trecuseră săptămâni de când Cecily venise la Institut și prezența ei încă îl deranja și supăra pe Will. Nu părea să știe cum să se poarte în preajma surorii lui mai mici, care nu mai era copila pe care și-o amintea și a cărei prezență, insista el, nu era bine-venită. Și totuși, Tessa îl văzuse urmărind-o pe Cecily din priviri, cu aceeași iubire protectoare pe care uneori o îndrepta asupra lui Jem. Cu certitudine, existența variolei demonului și felul în care o căpăta cineva era ultimul lucru pe care ar fi vrut să i-l explice lui Cecily.

— Nimic din ceea ce ar trebui tu să știi, murmură el.

Gabriel se uită la Cecily și rămase cu gura căscată. Tessa îl văzu cum o studia din cap până-n picioare. Probabil că ambii părinți ai lui Will erau foarte frumoși, gândi Tessa, căci Cecily era la fel de drăguță ca Will, cu același păr negru strălucitor și cu aceiași ochi uimitor de albaștri. Cecily îi întoarse cu îndrăzneală căutătura, având o expresie curioasă; probabil că ea se întreba cine era băiatul care părea să-și antipatizeze atât de tare fratele.

— Tata a murit? vru Gideon să știe, cu un glas gâtuit. L-a omorât variola demonului?

— Nu l-a omorât, răspunse Gabriel. L-a schimbat. Acum câteva săptămâni ne-am mutat la Chiswick. Nu a spus de ce. Apoi, în urmă cu câteva zile, s-a încuiat în biroul său. N-a vrut să iasă, nici măcar să mănânce. Azi-dimineață, m-am dus în biroul lui să încerc să-l smulg din moleșeală. Ușa fusese scoasă din țâțâni. Era o... *dâră* de ceva alunecos care se întindea pe coridor. Am urmat-o până jos și apoi în grădină. Gabriel se uită în jur, spre intrarea acum tăcută, și adăugă: A devenit vierme. Asta tot încerc să vă spun.

— Nu cred c-ar fi cu putință, zise Henry în tăcerea lăsată, să... ăăă... fie călcat?

Gabriel îl privi dezgustat.

— Am căutat prin grădină. I-am găsit pe unii dintre servitori. Și când spun că „i-am găsit" pe unii dintre ei, asta înseamnă exact ceea ce spun. Au fost făcuți... bucăți. Gabriel înghiți și își privi hainele pline de sânge: Am auzit un sunet — un urlet ascuțit. M-am întors și l-am văzut

venind spre mine. Un vierme uriaș, orb, ca un dragon ieșit dintr-o legendă. Avea gura larg deschisă, și în ea se vedea șirul de dinți ascuțiți ca niște pumnale. M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la goană spre grajduri. A șerpuit după mine, dar am sărit în trăsură și am ieșit pe poartă. Creatura... tata... nu m-a urmat. Cred că se teme să nu fie văzut de vecini.

— Ah! făcu Henry. Așadar, prea mare pentru a fi călcat.

— N-ar fi trebuit să fug, spuse Gabriel, uitându-se la fratele său. Ar fi trebuit să stau și să lupt cu creatura. Poate că s-ar fi putut discuta rațional. Poate că tata e undeva înăuntrul creaturii.

— Și poate că te-ar fi rupt în două, spuse Will. Ceea ce descrii tu, transformarea în demon, e ultimul stadiu al variolei.

— Will! Charlotte ridică mâinile în sus. De ce n-ai *spus* așa?

— Știți, cărțile despre variola demonului sunt în bibliotecă, spuse Will pe un ton rănit. N-am împiedicat pe nimeni să le citească.

— Da, dar dacă Benedict urma să se transforme într-un *șarpe* enorm, cred că ai fi putut măcar să menționezi asta, zise Charlotte. Ca o chestiune de interes general.

— Mai întâi, continuă Will, nu știam că avea să se transforme într-un vierme uriaș. Stadiul final al variolei demonului este transformarea într-un demon. Ar putea fi de orice fel. În al doilea rând, procesul de transformare durează mai multe săptămâni. Aș fi zis că până și un idiot cu acte în regulă, așa cum e Gabriel, ar fi putut să-și dea seama de asta și să anunțe pe cineva.

— Pe cine să anunțe? întrebă Jem.

Venise mai aproape de Tessa în timp ce conversația continuase. Așa cum stăteau unul lângă celălalt, își atinseră ușor mâinile.

— Conclavul. Poștașul. Pe noi. Pe *oricine*, zise Will, fulgerându-l cu o privire iritată pe Gabriel, care începuse să-și recapete culoarea și arăta furios.

— Nu sunt un idiot cu acte în regulă...

— Lipsa actelor nu prea demonstrează inteligența, murmură Will.

— Și după cum am spus, tata s-a încuiat în biroul lui în ultima săptămână...

— Iar tu n-ai considerat că asta necesita o atenție specială, zise Will.

— Tu nu-l cunoști pe tata, spuse Gideon pe acel ton egal al vocii pe care îl folosea uneori când discuțiile despre familia sa erau imposibil de evitat.

Se întoarse cu spatele la fratele său și își puse mâinile pe umerii lui Gabriel, vorbind liniștit, pe tonuri măsurate pe care niciunul dintre ei nu le putea auzi.

Jem, alături de Tessa, își petrecu degetul mic pe după al ei. Era un gest obișnuit de afecțiune, unul cu care Tessa se obișnuise în ultimele luni, suficient cât, uneori, când stăteau unul lângă altul, ea să-și întindă mâna fără să se gândească.

— Asta e rochia ta de mireasă? o întrebă în șoaptă.

Tessa fu salvată de a mai răspunde de apariția lui Bridget, care avea în mână un echipament. Gideon se întoarse brusc spre ceilalți și spuse:

— Chiswick. Trebuie să mergem. Gabriel și cu mine, dacă altcineva nu vrea.

— Să mergeți singuri? întrebă Tessa, destul de speriată cât să vorbească fără să-i fi venit rândul. Dar de ce să nu apelați și la alții pentru a merge cu voi...

— Conclavul, spuse Will, cu ochii săi albaștri pătrunzători. Nu vrea să știe Conclavul despre tatăl lui.

— Tu ai vrea? întrebă Gabriel cu ardoare. Dacă ar fi vorba de familia *ta*? Schiță un zâmbet disprețuitor. Nu contează. Nu e ca și cum ai ști ce înseamnă să fii loial...

— Gabriel!

Vocea lui Gideon era dojenitoare.

— Nu-i vorbi lui Will în felul ăsta.

Gabriel păru surprins, iar Tessa cu greu ar fi putut să-l învinuiască. Gideon știa de blestemul lui Will, de credința care îi cauzase ostilitatea și purtarea nepoliticoasă, așa cum știau toți cei de la Institut, însă povestea o știau doar ei doi și nimănui din afară nu i se spusese despre asta.

— Vom veni cu tine. Sigur că vom veni cu tine, spuse Jem, dând drumul mâinii Tessei și pășind în față. Gideon ne-a făcut un serviciu. Noi n-am uitat, nu-i așa, Charlotte?

— Firește că nu, răspunse Charlotte, întorcându-se. Bridget, echipamentul...

— Eu sunt deja echipat, zise Will, în timp ce Henry se dezbrăca repede de jiletcă, schimbând-o cu o jachetă de echipament și cu o centură pentru arme; Jem făcu la fel și, deodată, intrarea se afla în plină mișcare — Charlotte vorbindu-i în șoaptă lui Henry, cu mâna pusă peste abdomen.

Tessa își întoarse privirea de la acel moment de intimitate și văzu un cap brunet aplecat alături de unul blond. Jem era alături de Will, cu stela scoasă, trasând o rună pe gâtul lui Will. Cecily se uită la fratele ei și se încruntă.

— Și eu sunt îmbrăcată deja în echipament, anunță ea.

Will ridică brusc capul, făcându-l pe Jem să mârâie iritat.

— Cecily, în niciun caz!

— Nu ai niciun drept să-mi spui dacă pot merge sau nu! se răsti ea și ochii îi scăpărară. Merg și eu!

Will se uită în direcția lui Henry, care ridică din umeri a scuză.

— Are dreptul. Se antrenează de aproape două luni...

— E o fetiță!

— Și tu făceai aceleași lucruri la cincisprezece ani, îi zise Jem pe un ton calm, iar Will se răsuci brusc spre el.

Preț de o clipă, toată lumea păru să-și țină răsuflarea, chiar și Gabriel. Jem îi susținu privirea lui Will cu fermitate, iar Tessa avu impresia, nu pentru prima dată, că între ei avea loc un schimb de cuvinte nerostite.

Will oftă și își mijì ochii.

— Tessa va fi următoarea care va dori să vină.

— Sigur că vin, spuse Tessa. Se prea poate să nu fiu vânător de umbre, dar și eu m-am antrenat. Jem nu se duce fără mine.

— Dar ești îmbrăcată în *rochia de mireasă*! protestă Will.

— Ei bine, acum că ați văzut-o deja cu toții, nu mai pot să o port când mă căsătoresc, zise Tessa. După cum știți, asta aduce ghinion.

Will mormăi ceva în galeză — neinteligibil, dar clar pe tonul unui om înfrânt. În cealaltă parte a încăperii, Jem îi aruncă Tessei un zâmbet slab, îngrijorat. Ușa Institutului se deschise, lăsând strălucirea soarelui de toamnă să pătrundă înăuntru. Cyril se opri pe prag, încercând să-și recapete răsuflarea.

— A doua trăsură e deja gata, anunță el. Așadar, cine vine?

*

Către: Consulul Josiah Wayland
De la: Consiliu

Stimate domn,

După cum sunteți, fără îndoială, conștient, după zece ani de activitate, mandatul dumneavoastră de Consul se apropie de sfârșit. A sosit momentul să numiți un succesor.

În ceea ce ne privește, ne gândim foarte serios la numirea lui Charlotte Branwell, născută Fairchild. În calitate de conducătoare a Institutului din Londra, a desfășurat o activitate deosebită și credem că veți fi de acord cu acest lucru, căci a fost numită de către dumneavoastră după moartea tatălui ei.

Întrucât apreciem în cel mai înalt grad opinia și considerația dumneavoastră, v-am fi recunoscători să ne comunicați orice gânduri ați avea cu privire la această chestiune.

Al dumneavoastră, cu multă stimă,
Victor Whitelaw, Inchizitor, în numele Consiliului

2

VIERMELE BIRUITOR

Și Nebunie multă, și încă mult Păcat
Și Groaza sunt intriga sa.
— Edgar Allan Poe, „Viermele biruitor"[1]

CÂND TRĂSURA INSTITUTULUI INTRĂ PE POARTA CASEI LIGHTWOOD din Chiswick, Tessa putu să vadă locul, spre deosebire de prima dată când fusese acolo, în toiul nopții. Un lung drum cu pietriș, flancat de copaci, ducea spre o casă imensă, albă, cu o alee circulară în față. Casa se asemăna cu schițele templelor clasice grecești și romane pe care le văzuse ea, cu liniile sale puternice, simetrice și coloanele drepte. În fața scării era trasă o trăsură, iar câteva alei cu pietriș șerpuiau spre o rețea de grădini.

Și ce grădini minunate erau! Chiar și în octombrie era plin de flori — trandafiri roșii târzii și crizanteme de un bronz-portocaliu, galben și auriu-închis mărgineau aleile care șerpuiau printre copaci. Când Henry opri trăsura, Tessa coborî, ajutată de Jem, și auzi sunetul apei: un pârâu, bănui ea, al cărui curs fusese deviat pentru a trece prin grădini. Era un loc minunat, pe care putea cu greu să-l asocieze în mintea ei cu aceeași locație în care Benedict dăduse balul lui diavolesc, cu toate că vedea cărarea care cotea pe după casă, aceeași pe care păși în acea noapte. Ducea la o aripă a casei care arăta ca și cum fusese recent adăugată...

[1] *Viermele biruitor*, traducere de Dan Botta, în *Scrieri alese. Vol 1. Poezii*, EPLU, București, 1963.

Trăsura familiei Lightwood ajunse în spatele lor, condusă de Gideon. Gabriel, Will și Cecily se dădură jos. Frații Herondale încă se mai certau atunci când coborî și Gideon, Will ilustrându-și argumentele cu mișcări ample ale brațelor. Cecily se încrunta la el, expresia furioasă de pe chipul ei făcând-o să semene atât de mult cu fratele ei, încât, în alte împrejurări, ar fi fost amuzant.

Gideon, și mai palid decât înainte, se răsuci, ținând sabia scoasă din teacă în mână.

— Trăsura Tatianei, spuse el scurt când Jem și Tessa ajunseră lângă el.

Arătă spre vehiculul tras în fața scărilor. Ambele portiere erau deschise.

— Probabil că s-a hotărât să facă o vizită.

— Tocmai acum...

Gabriel părea furios, însă ochii lui verzi erau tulburi de frică. Tatiana era sora lor, recent căsătorită. Blazonul de pe trăsură, o cunună de spini, era, probabil, simbolul familiei soțului ei, gândi Tessa. Grupul încremeni în timp ce Gabriel se duse la trăsură, scoțând o spadă de la centură. Se aplecă înăuntru și blestemă cu voce tare.

Se trase înapoi și privirea lui o întâlni pe a lui Gideon.

— Pe banchete e sânge, spuse el. Și... chestia asta.

Împunse cu vârful spadei o roată; când o trase, de pe ea se întinse o dâră vâscoasă, urât mirositoare.

Will își scoase un pumnal serafic din haină și strigă cu voce tare:

— *Eremiel!*

Când lama începu să strălucească, o stea albă și palidă în lumina de toamnă, el arătă mai întâi spre nord, apoi spre sud.

— Grădinile înconjoară casa și coboară până la râu, spuse el. Ar fi trebuit să știu — într-o noapte l-am urmărit pe demonul marbas până aici. Indiferent unde se află Benedict, nu cred că va părăsi acest loc. Are toate șansele să fie văzut.

— Noi mergem în partea de vest a casei. Voi luați-o spre est, zise Gabriel. Țipați dacă vedeți ceva și venim de-ndată.

Gabriel își șterse spada de pietrișul aleii, se ridică și își urmă fratele într-o parte a casei. Will se îndreptă către cealaltă parte, urmat de Jem, Cecily și Tessa. Will se opri la colțul casei, scrutând grădinile cu

privirea, atent la orice zgomot sau prezență. O clipă mai târziu, le făcu semn celorlalți să-l urmeze.

În timp ce mergeau, tocul pantofului Tessei se agăță într-una din pietrele de sub gardul viu. Se împiedică, dar se redresă imediat, însă Will aruncă o privire în urmă și se încruntă.

— Tessa! o strigă el.

Fusese o vreme în care îi spusese Tess, însă acum nu îi mai spunea așa.

— N-ar trebui să vii cu noi. Nu ești pregătită. Măcar așteaptă în trăsură.

— Ba nu, ripostă Tessa pe un ton revoltat.

Will se întoarse spre Jem, care părea să-și reprime un zâmbet.

— Tessa e logodnica *ta*. Convinge-o să fie rațională.

Jem, ținând sabia-baston într-o mână, se duse spre ea.

— Tessa, te rog, fă-o ca pe o favoare pentru mine, vrei?

— Tu nu crezi că eu pot să lupt, zise Tessa, dându-se înapoi și privindu-l în ochii lui argintii. Fiindcă sunt fată.

— Nu cred că poți să lupți fiindcă ești îmbrăcată în rochie de mireasă, îi spuse Jem. Ce-i drept, nici Will nu cred c-ar putea lupta îmbrăcat în rochia asta.

— Poate că nu, spuse Will, care avea auzul unui liliac. Dar aș fi o mireasă strălucitoare.

Cecily ridică o mână și arătă în zare.

— Ce e aia?

Se răsuciră toți patru și văzură o siluetă alergând spre ei. Soarele le bătea în față și, pentru moment, în timp ce ochii Tessei se obișnuiau cu lumina, tot ceea ce văzu era o pată. Pata se transformă rapid într-o siluetă de fată care alerga. Nu mai avea pălărie; părul ei șaten flutura în vânt. Era înaltă și osoasă, îmbrăcată cu o rochie fucsia, care cândva probabil că fusese elegantă, însă acum era ruptă și pătată de sânge. Fata țipa întruna și se năpusti glonț spre ei, aruncându-se în brațele lui Will.

El se clătină îndărăt, aproape scăpând din mână pumnalul Eremiel.

— Tatiana...

Tessa nu-și putea da seama dacă el o împinsese sau ea se trăsese înapoi singură, dar, indiferent cum, Tatiana se îndepărtă puțin de Will și Tessa îi zări chipul pentru prima dată. Avea un chip îngust, unghiular. Părul

ei era nisipiu ca al lui Gideon, ochii verzi ca ai lui Gabriel, și ar fi putut fi drăguță dacă nu ar fi avut acea expresie de dezaprobare pe față. Cu toate că avea obrajii uzi de lacrimi și gâfâia, exista ceva teatral în asta, de parcă ar fi fost conștientă că toți ochii erau ațintiți asupra ei.

— Un monstru uriaș, plânse ea. O creatură... l-a înșfăcat pe dragul de Rupert din trăsură și a dispărut cu el!

Will o îndepărtă ușor de el.

— Ce vrei să spui cu „a dispărut cu el"?

Ea îi arătă.

— A... acolo, suspină ea. L-a târât în grădinile italiene. La început, a reușit să scape din gura creaturii, dar l-a fugărit pe alei. Indiferent cât de mult am țipat, n-a vrut să-l lase j... jos!

Izbucni din nou în lacrimi.

— Ai țipat, zise Will. Asta a fost tot ce-ai făcut?

— Am țipat mult, se răsti Tatiana, părând jignită. Se îndepărtă de tot de Will și îl țintui cu ochii ei verzi. Văd că ești la fel de lipsit de amabilitate ca întotdeauna.

Privirea ei se îndreptă spre Tessa, Cecily și Jem.

— Domnule Carstairs, zise ea bățoasă, de parcă s-ar fi aflat la o petrecere în grădină. Când o privi pe Cecily, mijì ochii: Și tu...

— Oh, în numele Îngerului!

Will își făcu loc să treacă pe lângă ea; Jem, zâmbindu-i Tessei, îl urmă.

— Nu se *poate* să fii altcineva decât sora lui Will, îi zise Tatiana lui Cecily, în timp ce băieții începură să se îndepărteze.

Pe Tessa o ignoră deliberat.

Cecily o privi cu neîncredere.

— Sunt, deși nu-mi dau seama ce importanță are. Tessa, vii?

— Vin, răspunse Tessa, și i se alătură; fie că Will o voia acolo sau nu — sau Jem —, nu-i putea privi mergând în întâmpinarea pericolului și să nu fie acolo unde erau și ei.

După un moment, auzi pașii șovăielnici ai Tatianei pe pietriș, în spatele ei.

Se îndepărtau de casă, spre grădinile exterioare, pe jumătate ascunse, de dincolo de gardurile vii. În depărtare, în lumina soarelui, strălucea o

seră din lemn și sticlă, cu o cupolă pe acoperiș. Era o zi frumoasă de toamnă. Bătea un vânt aspru și în aer se simțea mirosul de frunze. Tessa auzi un foșnet și privi spre casa din spatele lor. Fațada netedă și albă a acesteia se înălța semeață, întreruptă doar de arcadele balcoanelor.

— *Will, șopti ea când el se întinse și-i desprinse mâinile din jurul gâtului său. Îi scoase mănușile și acestea se alăturară măștii și agrafelor lui Jessie pe podeaua din piatră a balconului. Apoi își scoase și el masca și o aruncă deoparte, trecându-și mâinile prin părul negru și umed, îndepărtându-și-l de pe frunte. Partea inferioară a măștii lăsase semne pe pomeți lui, ca niște cicatrice abia vizibile, dar când ea dădu să le atingă, el îi prinse ușor mâinile și i le împinse în jos.*

— *Nu, rosti el. Lasă-mă pe mine să te ating primul. Am vrut...*

Roșind puternic, Tessa își desprinse privirea de la casă și de la amintirile pe care i le evoca. Grupul ajunse la o deschizătură în gardul viu din dreapta. Prin ea se vedea ceea ce era în mod clar „grădina italiană", înconjurată de copaci. În interiorul grădinii se aflau o serie de statui cu eroi clasici și figuri mitologice. Venus turna apă dintr-o urnă în fântâna centrală, în timp ce statuile unor mari istorici și oameni de stat — Cezar, Herodot, Tucidide — se priveau, cu ochi lipsiți de expresie, peste aleile care porneau din același centru. Existau și poeți, și dramaturgi. Tessa, iuțind pasul, trecu de Aristotel, Ovidiu, Homer — ai cărui ochi erau acoperiți de o mască din piatră pentru a indica faptul că era orb —, Virgiliu și Sofocle, înainte ca un țipăt pătrunzător să străbată aerul.

Se răsuci pe călcâie. La câțiva metri în urma ei, Tatiana stătea neclintită, cu ochii ieșiți din orbite. Tessa țâșni spre ea, cu ceilalți pe urmele ei; ajunse prima la fată, iar Tatiana se prinse orbește de ea, de parcă ar fi uitat pe moment cine era.

— Rupert, gemu Tatiana, holbându-se înaintea ei, iar Tessa, urmărindu-i privirea, văzu cizma unui bărbat ieșind de sub gardul viu.

Se gândi o clipă că probabil omul zăcea leșinat pe pământ, restul trupului fiind ascuns de frunziș, dar, când se aplecă în față, își dădu seama că cizma — și cei câțiva centimetri de carne mușcată și însângerată care ieșea din cizmă — era tot ceea ce se vedea.

— Un vierme de treisprezece metri? murmură Will spre Jem în timp ce mergeau prin grădina italiană, iar cizmele lor — mulțumită unei rune

Inaudibil — nu scoteau niciun zgomot pe pietriș. Gândește-te la mărimea peștelui pe care l-am putea prinde.

Jem strâmbă din buze.

— Nu e amuzant, să știi.

— Ba e, un pic.

— Will, nu poți să reduci situația la niște glume cu viermi. Vorbim despre tatăl lui Gabriel și Gideon.

— Nu vorbim despre el; îl vânăm printr-o grădină plină de sculpturi, deoarece s-a transformat într-un *vierme*.

— Un vierme demonic, spuse Jem, oprindu-se să arunce o privire precaută după un gard viu. Un șarpe uriaș. Te-ar ajuta asta la umorul tău deplasat?

— A fost o vreme când umorul meu deplasat îți crea un oarecare amuzament, oftă Will. Cum s-au mai schimbat lucrurile...

— *Will...*

Jem fu întrerupt de un țipăt pătrunzător. Amândoi băieții se întoarseră la timp pentru a o vedea pe Tatiana Blackthorn mergând cu spatele drept în brațele Tessei. Tessa o prinse, sprijinind-o, în timp ce Cecily se îndreptă către o gaură din gardul viu, scoțând un pumnal serafic de la brâu cu ușurința unui vânător de umbre experimentat. Will n-o auzi vorbind, dar pumnalul apăru brusc în mâna ei, luminându-i fața și dându-i lui Will fiori de groază în stomac.

El o luă la fugă, cu Jem urmându-l îndeaproape. Tatiana atârna fără vlagă în brațele Tessei, cu chipul îngrozit.

— Rupert! *Rupert!*

Tessa se lupta cu greutatea celeilalte fete, iar Will voi să se oprească să o ajute, dar Jem o făcuse deja, punând o mână pe brațul Tessei, iar acest lucru era cât se poate de rezonabil. Era logodnicul ei și asta trebuia să facă.

Will își îndreptă imediat atenția în altă parte, înapoi către sora lui, care trecea prin gaura din gardul viu, cu pumnalul ridicat, strecurându-se spre rămășițele înfiorătoare ale lui Rupert Blackthorn.

— *Cecily!* o strigă Will exasperat.

Ea dădu să se întoarcă...

Și întreaga lume explodă. Un jet de praf și noroi țâșni în fața lor, înălțându-se ca un gheizer spre cer. Bulgări de pământ și de mâl căzeau

zuruind peste ei asemenea unei grindini. În mijlocul gheizerului se afla un șarpe enorm, orb, de culoare cenușie-albicioasă. Culoarea cadavrelor, gândi Will. Dinspre el venea un iz ca de mormânt. Tatiana scoase un vaiet și leșină, trăgând-o și pe Tessa în jos odată cu ea.

Viermele începu să se zvârcolească încoace și încolo, încercând să iasă din pământ. Gura i se deschise — era mai puțin o gură și mai mult o despicătură imensă care îi împărțea capul în două, dotată cu dinți ascuțiți ca de rechin. Din gât slobozi un sâsâit pătrunzător.

— Oprește-te! strigă Cecily.

Întinse pumnalul în fața ei; arăta întru totul neînfricată.

— Înapoi, creatură afurisită!

Viermele se aruncă înspre ea. Ea se ridică iute în picioare, cu pumnalul în mână, în timp ce fălcile imense ale viermelui coborau — iar Will sări asupra ei, doborând-o din calea creaturii. Se rostogoliră amândoi într-un gard viu în timp ce capul viermelui lovi pământul acolo unde stătuse ea, lăsând o adâncitură considerabilă.

— Will!

Cecily se trase de lângă el, dar nu suficient de repede. Lama pumnalului ei serafic îi brăzdă lui brațul, lăsând în urmă o arsură roșie. Ochii ei erau un foc albastru.

— Mișcarea asta a fost inutilă!

— Nu ești pregătită! țipă Will, pe jumătate scos din minți de groază și de furie. Ai să fii omorâtă! Rămâi unde ești!

Întinse mâna să-i ia pumnalul, dar ea se răsuci și sări în picioare. Un moment mai târziu, viermele se târa din nou spre ei, cu gura deschisă. Când se repezise la sora lui, Will își scăpase pumnalul, care se afla acum la mai bine de un metru depărtare. Sări într-o parte, evitând la câțiva centimetri fălcile creaturii, iar apoi Jem fu acolo, cu bastonul-spadă în mână. Împlântă lama cu putere în trupul viermelui. Un țipăt infernal izbucni din gâtlejul viermelui, care se trase înapoi, împroșcând sânge negru. Cu un sâsâit, dispăru în spatele unui gard viu.

Will se răsuci pe călcâie. N-o mai vedea bine pe Cecily; Jem se aruncase între ea și Benedict, și acum era plin de sânge negru și de noroi. În spatele lui Jem, Tessa o trăsese pe Tatiana în poala ei; fustele lor erau înfoiate laolaltă, cea a Tatianei, de un roz țipător, amestecându-se cu

faldurile rochiei aurii de mireasă a Tessei, acum distrusă. Tessa se aplecase deasupra ei, ca și cum ar fi vrut să o împiedice să-și vadă tatăl, și o bună parte din sângele demonului îi împroșcase părul și hainele. Palidă la față, ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a lui Will.

Preț de o clipă, grădina, zgomotul, izul de sânge și duhoarea demonică dispărură, iar el era singur, într-un loc liniștit, numai cu Tessa. Voia să alerge la ea, să o strângă în brațe. Să o protejeze.

Însă era dreptul lui Jem să facă toate acele lucruri, nu al lui. *Nu al lui.*

Momentul se risipi și Tessa se ridică în picioare, trăgând-o în sus pe Tatiana, petrecându-i brațul fetei pe după umerii ei, cu toate că Tatiana se rezemase de ea, pe jumătate inconștientă.

— Trebuie s-o duci de-aici. Va fi omorâtă, îi zise Will, scrutând grădina cu privirea. Nu are niciun fel de pregătire.

Gura Tessei începu să ia acea formă a încăpățânării pe care Will o cunoștea prea bine.

— N-aș vrea să vă părăsesc.

Cecily arăta îngrozită.

— Crezi că... Oare creatura nu s-ar abține? E fiica lui. Dacă ăsta... dacă el... mai are vreun sentiment...

— Și-a *mâncat* ginerele, Cecy, rosti scurt Will. Tessa, du-te cu Tatiana dacă vrei să-i salvezi viața. Și rămâi cu ea pe lângă casă. Ar fi un dezastru dacă s-ar întoarce iar aici.

— Îți mulțumesc, Will, murmură Jem, în timp ce Tessa se îndepărta cu fata cât de repede putea, iar Will simți cele trei cuvinte ca pe niște ace în inima sa.

Ori de câte ori Will făcea ceva să o protejeze pe Tessa, Jem credea că era de dragul lui, nu de dragul lui Will. Will își dorea mereu ca Jem să aibă dreptate. Fiecare ac avea un nume. *Vinovăție. Rușine. Iubire.*

Cecily țipă. O umbră se interpuse în fața soarelui, iar gardul viu din fața lui Will zbură cât colo și el se trezi zgâindu-se la gâtlejul roșu întunecat al uriașului vierme. Fire de salivă îi atârnau dintre dinții enormi. Will înșfăcă sabia de la cingătoare, dar viermele deja dădea înapoi, cu un pumnal înfipt într-o parte a gâtului. Will îl recunoscu fără să se întoarcă. Era al lui Jem. Auzi strigătul de avertisment al *parabatai*-ului său, apoi viermele se repezi din nou spre Will, iar el îi înfipse sabia pe dedesubtul

fălcii, într-o mișcare ascendentă. Sângele îi țâșni printre dinți, împroșcându-i lui Will echipamentul cu un sâsâit. Ceva îl lovi în dosul genunchilor și, luat pe nepregătite, căzu, lovindu-se cu umerii de pământ.

Se înecă, rămânând fără aer. Coada subțire, inelată a viermelui era înfășurată în jurul genunchilor lui. Dădu din picioare, și văzu stele, chipul încordat al lui Jem, cerul albastru de deasupra lui...

Zdrang. O săgeată se înfipse în coada viermelui, imediat sub genunchii lui Will. Benedict slăbi strânsoarea și Will se rostogoli pe pământ, departe de el, străduindu-se să se ridice în genunchi, la timp pentru a-i vedea pe Gideon și pe Gabriel Lightwood alergând spre ei pe cărare. Gabriel ținea în mână un arc. Îl încorda în timp ce alerga, iar Will își dădu seama cu o oarecare surprindere că Gabriel Lightwood tocmai trăsese în tatăl său pentru a-i salva viața lui Will.

Viermele ricoșă îndărăt, iar Will simți niște mâini la subsuori care îl ridicau în picioare. *Jem.* Îi dădu drumul lui Will, care se întoarse pentru a-și vedea *parabatai*-ul cu bastonul-spadă deja scos și uitându-se urât în față. Viermele demonic părea să se contorsioneze în agonie, unduindu-se, în timp ce-și mișca dintr-o parte în cealaltă capul imens, dezrădăcinând cu fiecare mișcare tufele din jur. Frunzele se răspândiră prin aer, iar cei câțiva vânători de umbre se înecară din pricina prafului. Will o auzi pe Cecily tușind și ar fi vrut să-i spună să alerge înapoi spre casă, dar știa că n-avea s-o facă.

Cumva, viermele, mișcându-și fălcile, reușise să scoată spada; arma căzu zăngănind la pământ printre tufele de trandafiri, mânjită de sânge negru. Viermele începu să alunece înapoi, lăsând o dâră de vâscozități și de sânge. Gideon făcu o grimasă și se năpusti să apuce cu mâna lui înmănușată spada căzută.

Brusc, Benedict se ridică la fel ca o cobră, cu fălcile căscate din care picura sânge. Gideon ridică spada, părând îngrozitor de mic în fața imensei creaturi.

— *Gideon!*

Era Gabriel, alb la față, ridicându-și arcul; Will se răsuci într-o parte în timp ce o săgeată trecu pe lângă el și se înfipse în trupul viermelui. Viermele scânci și se întoarse, ferindu-se cu o viteză incredibilă. Pe când se îndepărta târându-se, o mișcare a cozii lovi marginea unei

statui și o sfărâmă — statuia explodă într-un nor de praf, căzând apoi în bazinul ornamental.

— În numele Îngerului, l-a zdrobit pe Sofocle! remarcă Will în vreme ce viermele dispărea în dosul unei structuri mari în forma unui templu grecesc. În ziua de azi, nimeni nu mai are pic de respect pentru clasici.

Gabriel, gâfâind, își lăsă arcul în jos.

— *Prostule!* îi spuse el fratelui său pe un ton sălbatic. Ce-a fost în mintea ta de te-ai repezit așa la el?

Gideon se răsuci, îndreptându-și spada însângerată către Gabriel.

— Nu „la el". La *chestia aia.* Gabriel, ăla nu mai este tatăl nostru. Dacă nu poți să suporți acest fapt...

— Am tras o săgeată în el! țipă Gabriel. Ce mai vrei de la mine, Gideon?

Gideon clătină din cap de parcă ar fi fost dezgustat de fratele lui; chiar și Will, care nu-l plăcea pe Gabriel, simți o undă de compasiune pentru el. El chiar *trăsese* în bestie.

— Trebuie să-l urmărim, zise Gideon. S-a dus în spatele pavilionului fals...

— În spatele cui? întrebă Will.

— În spatele pavilionului fals, Will, răspunse Jem. E o construcție decorativă. Presupun că nu există un interior adevărat.

Gideon scutură din cap.

— Nu e decât niște ipsos. Dacă noi doi mergem pe o parte a pavilionului, iar tu și James pe cealaltă...

— Cecily, *ce* faci? vru Will să știe, întrerupându-l pe Gideon; știa că suna ca vocea unui părinte zăpăcit, dar nu-i păsa.

Cecily își vârâse pumnalul la brâu și, aparent, încerca să se cațere pe unul dintre arbuștii de tisă din gardul viu.

— Acum nu e momentul să te cațeri în copaci.

Ea se uită mânioasă spre el, cu părul negru fluturându-i peste față. Deschise gura să-i răspundă, dar, înainte să poată vorbi, se auzi un sunet ca de cutremur și pavilionul explodă în cioburi de ipsos. Viermele se repezi spre ei cu viteza terifiantă a unui tren scăpat de sub control.

*

Când ajunseră în curtea din fața Casei Lightwood, pe Tessa o dureau gâtul și spatele. Corsetul de sub rochia de mireasă o strângea, iar greutatea Tatianei o apăsa dureros în umărul stâng.

Se simți ușurată să vadă trăsurile apărând în raza vizuală — ușurată și, de asemenea, surprinsă. Scena din curte era atât de pașnică — trăsurile erau acolo unde le lăsaseră ei, caii pășteau iarbă, iar fațada casei era intactă. După ce pe jumătate o cărase și pe jumătate o târâse pe Tatiana spre prima trăsură, Tessa trase tare de portieră și o ajută să urce, strâmbându-se de durere când unghiile celeilalte fete se înfipseră în umerii ei în timp ce se sălta, trăgându-și fustele, în spațiul din interior.

— O, Dumnezeule! gemu Tatiana. Ce rușine, o rușine teribilă! Că ar putea Conclavul să știe cum a decăzut tatăl meu. Oare n-ar fi putut, măcar pentru o clipă, să se gândească și la mine?

Tessa clipi.

— *Chestia* aia, spuse ea. Nu cred că era capabilă să se gândească la nimeni, doamnă Blackthorn.

Tatiana se uită ametită la ea și, preț de o clipă, Tessei îi fu jenă de resentimentul pe care îl simțise pentru cealaltă fată. Nu-i plăcuse că fusese expediată din grădină, unde ar fi putut, poate, să dea o mână de ajutor — însă Tatiana tocmai își văzuse soțul sfâșiat în bucăți în fața ochilor ei de către propriul tată. Merita mai multă compasiune decât simțise Tessa.

Tessa spuse pe o voce mai blândă:

— Știu c-ați trecut printr-un șoc groaznic. Dacă ați vrea să vă întindeți puțin...

— Ești *foarte* înaltă, îi spuse Tatiana. Domnii nu se plâng de asta?

Tessa făcu ochii mari.

— Și ești îmbrăcată în mireasă, continuă Tatiana. Nu e *foarte* bizar? Nu s-ar fi potrivit mai degrabă să ai un echipament? Înțeleg că nu este prea flatant și că nevoia te duce unde nu-ți este voia, dar...

Deodată, se auzi un bubuit puternic. Tessa se desprinse de trăsură și privi în jur; sunetul venise din interiorul casei. *Henry*, gândi Tessa. Henry intrase singur în casă. Firește, creatura era în grădină, însă, fără doar și poate — era casa lui Benedict. Se gândi la sala de bal, plină de demoni ultima dată când fusese acolo, și își ridică fustele cu ambele mâini.

— Doamnă Blackthorn, rămâneți aici, îi zise ea. Trebuie să descopăr de unde provine zgomotul.

— Nu! Tatiana sări în sus. Nu mă lăsa aici!

— Îmi pare rău. Tessa porni mergând cu spatele, scuturând din cap. Trebuie. Vă rog să rămâneți în trăsură!

Tatiana strigă ceva în urma ei, însă ea deja se întorsese și alerga în sus pe trepte. Trecu prin ușa de la intrare și păși în holul imens, cu pardoseală din pătrate de marmură albă și neagră, asemenea unei table de șah. Din tavan atârna un candelabru uriaș, cu toate că niciuna dintre lumânări nu era aprinsă; singura lumină venea prin ferestrele înalte. O scară monumentală se răsucea în sus.

— Henry! strigă Tessa. Henry, unde ești?

De la etajul de deasupra se auziră un strigăt și încă o bubuitură. Tessa țâșni în sus, împiedicându-se când călcă pe tivul rochiei și sfâșiind-o. Nerăbdătoare, dădu rochia la o parte și continuă să alerge pe un coridor lung ai cărui pereți erau vopsiți în albastru pal și pe care atârnau zeci de gravuri în rame aurite, apoi trecu printr-o ușă dublă și pătrunse într-o altă încăpere.

Era, cu certitudine, camera unui bărbat, o bibliotecă sau un birou: draperiile erau dintr-un material greu, de culoare închisă, iar pe pereți erau agățate tablouri în ulei cu nave de război. Pereții erau acoperiți cu tapet de un verde intens, deși, pe alocuri, acesta părea să fie împestrițat de pete ciudate de culoare neagră. În aer plutea un miros ciudat — un iz ca cel de pe malurile Tamisei, acolo unde putrezeau lucruri ciudate în lumina cenușie a zilei. Și, pe deasupra, mirosul ca de cupru al sângelui. O bibliotecă se răsturnase, un amestec de sticlă spartă și de lemn rupt, iar pe covorul persan de alături era Henry, luptându-se cu o *chestie* cu piele cenușie și cu un formidabil număr de brațe. Henry țipa și dădea din picioarele sale lungi, iar chestia — un demon, fără îndoială — îi sfâșia echipamentul cu ghearele, iar botul ca de lup țintea spre fața lui Henry.

Tessa se uită disperată în jur, înșfăcă vătraiul care zăcea lângă șemineul fără foc și șarjă. Încercă să-și amintească antrenamentele — acele ore în care Gideon îi vorbise cu grijă despre calibrare, viteză și priză —, dar, în cele din urmă, instinctul păru să fie cel care conduse vergeaua lungă

din metal spre torsul creaturii, unde, dacă ar fi fost un animal adevărat, pământean, ar fi trebuit să se găsească cutia toracică.

Auzi *ceva* zdrobindu-se când arma o pătrunse. Demonul slobozi un țipăt puternic și prelung ca al unui câine care urla la lună și se rostogoli de pe Henry, iar vătraiul căzu, zdrăngănind, pe podea. Sângele negru țâșni, umplând încăperea de duhoare de fum și putreziciune. Tessa se împletici îndărăt, prinzându-și sub toc tivul sfâșiat al rochiei. Căzu la pământ exact atunci când Henry se săltă deasupra demonului și, murmurând un blestem, îi tăie beregata cu un pumnal pe care străluceau câteva rune. Demonul scoase un țipăt bolborosit și se strânse ca o hârtie.

Împleticindu-se, Henry se ridică în picioare, cu părul de culoarea ghimbirului năclăit de sânge. Echipamentul îi era sfâșiat la un umăr, iar rana îi sângera.

— Tessa! exclamă el, după care fugi lângă ea, ajutând-o să se ridice în picioare. În numele Îngerului, ce mai pereche suntem! zise el cu bine cunoscuta lui voce tristă, privind-o îngrijorat. Nu ești rănită, nu?

Ea se examină și văzu ce voia el să spună: rochia îi era îmbibată de sânge și avea o tăietură urâtă pe antebraț, acolo unde căzuse pe sticla spartă.

— Sunt destul de bine, îi răspunse ea. Henry, ce s-a întâmplat? Ce era chestia aia și de ce se afla aici?

— Un demon păzitor. Cotrobăiam prin biroul lui Benedict și probabil că am mutat ceva sau am atins ceva ce l-a trezit. Un fum negru a ieșit din sertar și s-a transformat în *ăsta*. S-a aruncat asupra mea...

— Și te-a sfâșiat cu ghearele, spuse Tessa îngrijorată. Sângerezi...

— Ba nu, eu mi-am făcut asta. Am căzut pe pumnal, zise Henry stânjenit, scoțând o stelă de la centură. Să nu-i spui lui Charlotte.

Tessa aproape că zâmbi; apoi, amintindu-și, traversă repede încăperea și trase draperiile de la una dintre ferestrele înalte. Putea să vadă grădinile, dar, în mod frustrant, nu și pe cea italiană, întrucât se găseau pe cealaltă latură a casei. În fața ei se întindeau tufe verzi de buxus și gazon, care începuseră să se usuce din pricina iernii ce stătea să vină.

— Trebuie să plec, zise ea. Will și Jem și Cecily... se luptau cu creatura. L-a ucis pe soțul Tatianei Blackthorn. A trebuit s-o aduc înapoi la trăsură, căci aproape că leșinase.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Tessa, spuse Henry cu o voce ciudată, iar ea se întoarse și-l văzu că se oprise din aplicarea unui *iratze* pe partea interioară a brațului.

Henry se holba la peretele din fața lui — peretele despre care Tessa gândise mai devreme că arăta ciudat, împestrițat și împroșcat cu pete. Acum vedea că nu erau pete întâmplătoare. Litere de-o șchioapă se întindeau de-a latul peretelui, într-o caligrafie ce părea a fi făcută cu sânge negru uscat.

DISPOZITIVELE INFERNALE
SUNT NECRUȚĂTOARE.
DISPOZITIVELE INFERNALE
NU AU REMUȘCĂRI.
DISPOZITIVELE INFERNALE
SUNT FĂRĂ NUMĂR.
DISPOZITIVELE INFERNALE
NU VOR ÎNCETA NICIODATĂ SĂ SOSEASCĂ.

Și acolo, sub mâzgăleli, o ultimă propoziție, de-abia lizibilă, ca și cum persoana care o scrisese își pierduse abilitatea de a-și folosi mâinile. Ea și-l imagină pe Benedict încuiat în camera lui, înnebunind încetul cu încetul pe măsură ce se transforma, trasând cuvintele pe perete cu propriul sânge.

FIE CA DUMNEZEU SĂ AIBĂ MILĂ DE
SUFLETELE NOASTRE.

Viermele se aruncă — iar Will se feri, rostogolindu-se înainte, scăpând la mustață de fălcile care încercau să-l muște. Se ghemui, apoi se ridică în picioare și o luă la fugă de-a lungul creaturii până ce ajunse la capătul cozii cu care izbea. Se răsuci și văzu demonul ridicându-se amenințător, ca o cobră, deasupra lui Gideon și Gabriel — deși, spre surprinderea lui, părea că încremenise, sâsâind, dar fără să atace. Își recunoscuse copiii? Simțea ceva? Era greu de spus.

Cecily era la jumătatea înălțimii tisei, agățată de o creangă. Sperând că ea avea să dea dovadă de rațiune și să rămână acolo, Will se răsuci spre Jem și ridică o mână, astfel încât *parabatai*-ul lui să-l vadă. Cu mult timp în urmă exersaseră o serie de gesturi pe care le foloseau pentru a comunica ceea ce le trebuia în toiul unei lupte, în cazul în care nu-și puteau auzi glasurile. Ochii lui Jem se luminară a înțelegere și îi aruncă lui Will bastonul său. Într-o mișcare perfectă, acesta zbură până ce Will îl prinse cu o mână și apăsă apoi pe mâner. Lama ieși și Will o aduse în jos iute și cu putere, înfigând-o în pielea groasă a creaturii. Viermele sări înapoi și urlă în timp ce Will lovi din nou, despărțindu-i coada de trup. Benedict se zvârcolea la ambele capete, iar sângele țâșnea afară într-un jet lipicios, stropindu-l pe Will. Acesta se feri cu un țipăt, căci îi ardea pielea.

— *Will!*

Jem se repezi spre el. Gideon și Gabriel șarjau la capul viermelui, străduindu-se să-i mențină atenția îndreptată asupra lor. În timp ce Will își ștergea ochii de sângele care îl ardea, Cecily sări din tisă drept pe spatele viermelui.

Șocat, Will lăsă să-i scape bastonul-spadă. Niciodată nu mai pățise așa, niciodată nu-și mai scăpase arma în toiul unei bătălii, însă acolo era surioara lui, agățându-se cu înverșunare de spatele masivului vierme demonic, aidoma unui purice minuscul de blana unui câine. În timp ce el o privea îngrozit, Cecily scoase iute un pumnal de la brâu și îl înfipse cu forță în carnea demonului.

Ce crede ea că face? De parcă pumnalul acela mic ar putea ucide o chestie atât de mare!

— Will! Will! îi spunea Jem la ureche pe un ton imperios, iar Will își dădu seama că gândise cu voce tare și că — pentru numele Îngerului! — capul viermelui se legăna în direcția lui Cecily, cu gura deschisă și imensă și plină de dinți...

Cecily dădu drumul pumnalului și se rostogoli într-o parte, coborând de pe trupul viermelui. Fălcile acestuia o ratară la milimetru și se închiseră cu un pocnet, mușcându-și propriul trup. Sângele negru țâșni, iar viermele își smuci capul spre spate, lăsând să-i scape din gâtlej un urlet asemănător cu cel al unui spirit care prevestea moartea. În flancul viermelui se căsca o gaură mare, iar din fălci îi atârnau bucăți din propria lui carne. În vreme ce Will se holba, Gabriel ridică arcul și trase o săgeată.

Aceasta zbârnâi înspre ținta sa și se înfipse într-unul din ochii negri și lipsiți de pleoape ai viermelui. Creatura se cabră înapoi — apoi capul se lăsă greoi înainte și el căzu grămadă, dispărând așa cum fac demonii atunci când viața îi părăsește.

Arcul lui Gabriel căzu la pământ cu un zăngănit pe care Will de-abia îl auzi. Pământul călcat în picioare era îmbibat cu sânge din trupul rănit al viermelui. În toată învălmășeala, Cecy se ridica încet în picioare, strâmbându-se de durere, cu încheietura mâinii drepte răsucită într-un unghi nefiresc.

Will nici măcar nu-și dădu seama că o luase la goană spre ea — realiză asta numai atunci când fu oprit brusc de mâna lui Jem. Se întoarse înnebunit spre *parabatai*-ul său.

— *Sora mea...*

— *Fața* ta, ripostă Jem, cu un calm remarcabil, în ciuda situației. Ești plin de sânge demonic, William, și te arde. Trebuie să-ți aplic un *iratze* înainte ca răul să nu mai poată fi desfăcut.

— Dă-mi drumul! insistă Will și încercă să se elibereze, dar Jem îl ținea cu o mână rece de ceafă.

Will simți arsura unei stele pe încheietură și durerea pe care nici măcar nu știa că o avea începu să cedeze. Jem îi dădu drumul cu un șuierat ușor de durere: câteva picături de sânge ajunseseră pe degetele lui. Will se opri, indecis — însă Jem îi făcu semn să plece, căci deja își aplica stela pe mână.

Nu fusese decât un moment de întârziere, dar când Will ajunse lângă sora sa, Gabriel era deja acolo. O ținea pe Cecily de bărbie și ochii lui verzi îi cercetau atent chipul. Ea se uita uimită la el, când Will ajunse acolo și o prinse de umăr.

— *Pleacă* de lângă sora mea! lătră el, iar Gabriel făcu un pas îndărăt, strângându-și buzele într-o linie subțire.

Gideon era în urma lui și roiau în jurul lui Cecily, în timp ce Will o ținea ferm cu o mână, folosindu-și stela cu cealaltă. Ea îl privi cu ochi albaștri scăpărători în timp ce el grava o *iratze* neagră pe o parte a gâtului ei și o *mendelin* pe cealaltă. Părul negru i se desfăcuse din cosiță și arăta ca fata grozavă pe care și-o amintea, aprigă și neînfricată.

— Ești rănită, *cariad*[1]?

Cuvântul îi scăpă înainte să se poată opri — un cuvânt de alint pe care el aproape că-l uitase.

— *Cariad?* repetă ea, cu ochii licărind a neîncredere. Chiar n-am nimic.

— Nu chiar, zise Will, arătând spre încheietura ei rănită și spre tăieturile de pe chipul și mâinile ei, care începuseră să se închidă în timp ce *iratze* își făcea treaba.

Furia se învârtejea înlăuntrul lui, atât de puternică, încât nu-l auzi pe Jem, în spatele lui, începând să tușească — un sunet care de obicei l-ar fi stârnit să acționeze asemenea unei scântei aruncate în iască uscată.

— Cecily, ce-a fost în...

— A fost cel mai curajos lucru pe care l-a făcut vreodată un vânător de umbre, îl întrerupse Gabriel.

El nu se uita la Will, ci la Cecily, cu un amestec de surprindere și de încă ceva în expresia lui. Avea noroi și sânge în păr, așa cum aveau cu toții, dar ochii lui verzi erau foarte strălucitori.

Cecily se înroși.

— Eu doar...

Se opri, făcând ochii mari în timp ce privea dincolo de Will. Jem tuși din nou, iar de data aceasta Will îl auzi; se întoarse la timp pentru a-și vedea *parabatai*-ul prăbușindu-se în genunchi.

[1] „Scumpo", „drăguțo", în galeză în original.

3

PÂNĂ LA SFÂRȘITUL VIEȚII

Nu, nu în moarte-mi voi găsi alinare și nici din tine, Disperare, nu mă voi
înfrupta;
Și nici nu voi slăbi — oricât de ușor ar fi — rămășițele de om ce în mine
or mai sălășlui.
Sunt ostenit și nu mai am putere *să plâng. Dar pot; mai pot ceva,*
Să sper, să-mi doresc ziua de mâine și să n-aleg a pieri.
— Gerard Manley Hopkins, „Alinare"

JEM SE SPRIJINEA DE TRĂSURA INSTITUTULUI, CU OCHII ÎNCHIȘI, ALB LA față. Will stătea lângă el, ținându-l strâns de umăr. Îndreptându-se grăbită spre ei, Tessa știa că nu era numai un gest frățesc. Strânsoarea lui era cea care îl ținea pe Jem în picioare.

Ea și Henry auziseră țipătul de înfrângere al viermelui. Gabriel îi găsise, câteva clipe mai târziu, alergând pe scările din față. Le spusese pe nerăsuflate despre moartea creaturii și apoi de ceea ce i se întâmplase lui Jem și despre tot, căci Tessa pălise de parcă fusese lovită brusc și cu putere peste față.

Erau cuvinte pe care ea nu le mai auzise de mult timp, dar la care se aștepta mereu și pe care le visa uneori în coșmarurile din care se trezea brusc, zbătându-se să respire — „Jem", „prăbușit", „respirație", „sânge", „Will", „Will e cu el", „Will..."

Firește că Will era cu el.

Ceilalți stăteau prin preajmă, frații Lightwood cu sora lor, și până și Tatiana era tăcută, ori poate că pur și simplu Tessa nu-i auzea istericalele. Tessa era conștientă și de faptul că și Cecily se afla acolo și că Henry stătea într-o poziție stângace alături de ea, ca și cum și-ar fi dorit să o aline, dar nu știa cum să înceapă.

Când Tessa se apropie, împiedicându-se din nou în poala rochiei ei rupte, Will își încrucișă privirea cu a ei. Preț de o clipă, se înțeleseră la perfecție. Jem era motivul pentru care se puteau încă uita unul în ochii celuilalt. Când venea vorba de el, amândoi erau aprigi și de neclintit. Tessa văzu cum Will își înteți strânsoarea mâinii pe mâneca lui Jem.

— Ea e aici, îi spuse el.

Jem deschise încet ochii. Tessa se lupta să nu-și arate șocul pe chip. Pupilele lui erau dilatate, irisurile un inel subțire de argint care înconjura negrul.

— *Ni shou shang le ma, quin ai de?* șopti el.

Jem o învățase pe Tessa mandarina, la insistențele ei. Ea înțelese *„quin ai de"* cel puțin, dacă nu și restul. *Draga mea, scumpa mea.* Îl prinse de mână și i-o strânse.

— Jem...

— Ești rănită, iubirea mea? o întrebă Will.

Vocea lui era la fel de lipsită de inflexiuni ca și privirea sa și, preț de o clipă, Tessei îi năvăli sângele în obraji, obligând-o să se uite în jos, la mâna ei, care o ținea pe cea a lui Jem; degetele lui erau mai albe decât ale ei, asemenea mâinilor unei păpuși făcute din porțelan. Cum de nu văzuse cât de bolnav era?

— Îți mulțumesc pentru traducere, Will, răspunse ea, fără să-și ia privirea de la logodnicul ei.

Jem și Will erau amândoi stropiți de sânge negru, dar bărbia și gâtul lui Jem erau pătate și de sânge roșu. Propriul lui sânge.

— Nu sunt rănită, șopti Tessa și apoi gândi: *Nu, asta nu va fi suficient, câtuși de puțin. Fii tare pentru el.* Își îndreptă umerii, fără să-i dea drumul mâinii lui Jem. Unde este leacul lui? îl întrebă ea pe Will. Nu l-a luat înainte să plecăm de la Institut?

— Nu vorbi despre mine ca și cum n-aș fi de față, zise Jem, deși nu avea pic de mânie în glas.

Își întoarse capul într-o parte și îi șopti ceva lui Will, care încuviință din cap și îi dădu drumul la umăr. Tessa sesiză tensiunea din postura lui Will; era pregătit, ca o pisică, să-l apuce iar pe Jem în caz că acesta ar fi alunecat sau ar fi căzut, însă el rămase în picioare.

— Vezi tu, sunt mai puternic atunci când Tessa e aici. Ți-am spus, zise Jem, cu aceeași voce moale.

Auzind acestea, Will își lăsă privirea în jos, în așa fel încât Tessa să nu-i poată vedea ochii.

— Înțeleg, zise el. Tessa, aici nu avem leacul lui. Cred că a plecat de la Institut fără să ia suficient de mult din el, cu toate că nu o va recunoaște. Du-te înapoi la Institut cu el în trăsură și ai grijă de el — cineva trebuie s-o facă.

Jem inspiră greoi.

— Ceilalți...

— Am să mân eu. Nu va fi o problemă; Balios și Xanthos știu drumul. Henry poate să conducă trăsura familiei Lightwood.

Will era energic și eficient, prea energic și prea eficient pentru a i se mulțumi; nu părea că și-ar fi dorit asta. Îi ajută pe Tessa și pe Jem să urce în trăsură, foarte atent să nu atingă umărul sau mâna Tessei. Se duse să le spună celorlalți ce se întâmplase. Ea prinse puțin din explicațiile lui Henry despre cum trebuia să ia registrele lui Benedict din casă, înainte să întindă mâna și să închidă portiera trăsurii, izolându-se pe sine și pe Jem într-o tăcere bine-venită.

— Ce era în casă? o întrebă Jem în timp ce trecură zăngănind pe poarta deschisă care mărginea proprietatea familiei Lightwood.

Încă arăta palid ca un mort, cu capul sprijinit pe pernele trăsurii, cu ochii pe jumătate închiși, cu pomeții strălucindu-i din pricina febrei.

— L-am auzit pe Henry vorbind despre biroul lui Benedict...

— Acolo a înnebunit, spuse ea, frecându-i mâinile reci între ale ei. În zilele de dinaintea transformării, când Gabriel a spus că refuza să-și părăsească odaia, mintea lui trebuie să o fi luat razna. A mâzgălit pe perete, cu ceva ce părea a fi sânge, propoziții despre „Dispozitivele Infernale". Că ele nu cunosc mila, că ele nu vor înceta niciodată să sosească...

— Probabil că se referea la armata de automate.

— Probabil. Tessa se înfioră ușor și se trase mai aproape de Jem. Presupun c-a fost o prostie din partea mea, dar în ultimele două luni a fost atât de liniștit...

— Ai uitat de Mortmain?

— Nu. N-am să uit niciodată. Aruncă o privire spre fereastră, cu toate că nu se vedea nimic afară — trăsese draperiile atunci când lumina părea să le facă rău ochilor lui Jem —, și adăugă: Am sperat că poate și-a îndreptat gândurile în altă direcție.

— N-avem de unde să știm că n-a făcut-o, răspunse Jem și îi cuprinse degetele cu ale lui. Moartea lui Benedict probabil că e o tragedie, însă acele rotițe au fost puse în mișcare cu mult timp în urmă. Asta nu are nimic de-a face cu tine.

— Mai erau și alte lucruri în bibliotecă. Notițele și cărțile lui Benedict. Jurnale. Henry le aduce la Institut. Numele meu e în ele.

Tessa se opri; cum putea să-l tulbure pe Jem cu chestiunile astea, când lui îi era atât de rău?

De parcă Jem i-ar fi citit gândurile, degetele lui trecură peste încheietura mâinii ei, oprindu-se pe locul unde i se simțea pulsul.

— Tessa, e numai o criză trecătoare. Nu va dura. Aș prefera să-mi spui adevărul, tot adevărul, fie că este amar sau înspăimântător, pentru a putea fi alături de tine. Nici eu și nici ceilalți de la Institut nu vom permite vreodată să ți se întâmple ceva rău. Îi zâmbi: Îți crește pulsul.

Adevărul, tot adevărul, fie că este amar sau înspăimântător.

— Te iubesc, îi spuse ea.

El o privi cu o lumină pe chipul lui delicat, care îl făcea să fie și mai frumos.

— *Wo xi wang ni ming tian ke yi jia gei wo.*

— Tu... Tessa se încruntă. Tu vrei să te căsătorești? Dar suntem deja logodiți. Nu cred că cineva se poate logodi de două ori.

El râse, dar râsul se transformă într-un acces de tuse; Tessa se încordă toată, însă tusea era ușoară, fără urmă de sânge.

— Am spus că m-aș căsători și mâine cu tine dacă aș putea.

Tessa se prefăcu a clătina din cap.

— Domnule, mie nu-mi convine mâine.

— Dar tu deja ești îmbrăcată potrivit, îi zise el zâmbind.

Tessa privi în jos la auriul distrus al rochiei de mireasă.

— Dacă ar fi să mă căsătoresc într-un abator, fu ea de acord. A, bine. Oricum nu-mi prea plăcea rochia asta. Mult prea țipătoare.

— Mi s-a părut că arătai minunat, spuse el pe un ton dulce.

Tessa își puse capul pe umărul lui.

— Va fi o altă ocazie, spuse ea. O altă zi, o altă rochie. O zi când tu vei fi bine și totul va fi perfect.

Vocea lui nu-și pierduse blândețea, dar în ea se simțea o mare oboseală:

— Tessa, nu există nimic perfect pe lumea asta.

Sophie stătea la fereastra micuțului ei dormitor, cu draperiile trase, cu ochii ațintiți asupra curții. Trecuseră ore de când trăsurile plecaseră huruind, iar ea trebuia să curețe șemineurile, însă peria și găleata zăceau nemișcate la picioarele ei.

Auzi vocea lui Bridget plutind dinspre bucătărie:

Contele Richard o fiică avea;
O fetișcană cu vino-ncoa'.
Ei William Drăguțul inima-i fura,
Deși nu era de-același rang cu ea.

Uneori, când Bridget avea o dispoziție deosebită pentru cântat, Sophie se gândea să se repeadă jos și s-o împingă în cuptor ca pe vrăjitoarea din *Hansel și Gretel*. Dar, cu siguranță, Charlotte n-ar fi fost încântată. Chiar dacă Bridget *cânta* despre iubirea interzisă dintre membrii claselor sociale diferite exact în clipa în care Sophie se blestema pentru că strânsese cu putere în mână stofa draperiei, văzând în mintea ei niște ochi cenușii-verzui, în timp ce se întreba și se îngrijora — oare Gideon era bine? Oare era rănit? Fusese în stare să lupte cu tatăl său? Și cât de îngrozitor ar fi fost dacă ar fi trebuit să...

Poarta Institutului se deschise scârțâind și o trăsură intră huruind; Will o conducea. Sophie îl recunoscu — era cu capul descoperit, cu părul negru fluturând în vânt. Sări de pe capră și se duse să o ajute pe Tessa să coboare din trăsură — chiar și de la depărtare, Sophie putu să

vadă ce dezastru sinistru ajunsese rochia ei aurie — și apoi pe Jem, care se sprijinea pe umărul *parabatai*-ului său.

Sophie își ținu respirația. Cu toate că nu-și mai imagina că era îndrăgostită de Jem, încă ținea mult la el. Era greu să n-o facă, datorită firii sale deschise, blândeții și delicateței lui. El fusese întotdeauna extrem de amabil cu ea. În ultimele luni, Sophie se simțise ușurată văzând că el nu mai avusese vreunul dintre „răstimpurile lui rele", așa cum le spunea Charlotte — că deși fericirea nu-l tămăduise, păruse să fie mai puternic, mai bine...

Cei trei dispăruseră în interiorul Institutului. Cyril venise dinspre grajduri și se ocupa de Balios și de Xanthos, care nechezau. Sophie inspiră adânc și dădu drumul draperiei. Era posibil ca Charlotte să aibă nevoie de ea, să-i dea o mână de ajutor cu Jem. Dacă era ceva ce ea ar fi putut să facă... Se trase de la fereastră și ieși grăbită pe coridor, apoi coborî scările înguste pentru servitori.

În holul de jos se întâlni cu Tessa, palidă și măcinată de griji, șovăind în fața camerei lui Jem. Prin ușa întredeschisă, Sophie o văzu pe Charlotte aplecată asupra lui Jem, care stătea așezat pe pat; Will se rezemase de șemineu, cu brațele încrucișate, extrem de încordat. Văzând-o pe Sophie, Tessa ridică privirea și în obraji îi reveni puțină culoare.

— Sophie, strigă ea încetișor. Sophie, Jem nu e bine. A avut o altă... un alt acces.

— Domnișoară Tessa, va fi bine. L-am mai văzut foarte bolnav și altă dată și întotdeauna și-a revenit strașnic.

Tessa închise ochii. Sub ei avea umbre cenușii. Nu era nevoie să rostească cu voce tare ceea ce amândouă gândeau, că într-o zi el va avea o criză din care nu-și va mai reveni.

— Ar trebui să aduc niște apă caldă, adăugă Sophie, și cârpe...

— *Eu* ar trebui să aduc lucrurile astea, spuse Tessa. Și aș face-o, dar Charlotte zice că trebuie să mă schimb de rochia asta, căci sângele demonic poate fi periculos dacă stă prea mult în contact cu pielea. A trimis-o pe Bridget după cârpe și cataplasme, iar Fratele Enoch va sosi din clipă în clipă. Iar Jem nici nu vrea să audă, dar...

— Ajunge! rosti Sophie cu fermitate. Nu-i va fi de niciun folos dacă vă îmbolnăviți și dumneavoastră. Vă ajut eu cu rochia. Veniți, haideți să ne ocupăm de asta, repede.

Tessa deschise brusc ochii.

— Draga de Sophie, mereu atentă. Firește că ai dreptate.

Porni să traverseze coridorul spre camera ei. La ușă se opri și se întoarse să se uite la Sophie. Ochii ei mari, cenușii, scrutară chipul celeilalte fete și păru să încuviințeze din cap ca pentru sine, de parcă s-ar fi dovedit că avusese dreptate cu ceva.

— *El* e bine, să știi. Nu e câtuși de puțin rănit.

— Conașul Jem?

Tessa clătină din cap.

— Gideon Lightwood.

Sophie roși.

Gabriel nu era foarte sigur de ce se afla în camera de zi a Institutului, doar că fratele lui îi spusese să vină aici și să aștepte și, după cele întâmplate, el încă era obișnuit să facă ceea ce îi spunea Gideon. Era surprins de cât de simplă era încăperea, care nu se compara cu somptuoasele camere de zi din casele familiei Lightwood, cea din Pimlico sau din Chiswick. Pereții erau acoperiți cu un tapet decolorat cu trandafiri bătuți, suprafața biroului era pătată cu cerneală și cu urme de zgârieturi de la deschizătoarele de scrisori și de la penițe, iar grătarul de la șemineu era plin de funingine. Deasupra șemineului era agățată o oglindă cu ramă poleită, pătată de apă.

Gabriel aruncă o privire spre propria-i reflexie. Echipamentul era sfâșiat la gât și pe maxilar avea un semn roșu acolo unde o jupuitură lungă era în curs de vindecare. Avea sânge pe tot echipamentul — *sângele tău sau al tatălui tău?*

Îndepărtă iute gândul din minte. Era ciudat, își spuse, cum de el era cel care semăna cu mama lor, Barbara. Ea fusese înaltă și mai degrabă zveltă, cu părul ei șaten buclat și cu ochii pe care și-i amintea că erau de cel mai pur verde, asemenea ierbii care acoperea pajiștea ce cobora din spatele casei lor spre râu. Gideon semăna cu tatăl lor: lat în umeri și îndesat, cu ochii mai curând cenușii decât verzi. Ceea ce era ironic, deoarece Gabriel era cel care moștenise temperamentul tatălui: încăpățânat, iute la mânie și nu prea iertător. Gideon și Barbara erau mai pacifiști, tăcuți și cumpătați, onești în convingerile lor. Amândoi semănau mult mai mult cu...

Charlotte Branwell intră pe ușa deschisă a camerei de zi, îmbrăcată într-o rochie largă, cu ochii strălucitori ca ai unei păsărele. Ori de câte ori o vedea, Gabriel era izbit de cât de mică era, de cât de înalt părea el lângă ea. Ce fusese în mintea Consulului Wayland de îi încredințase acestei micuțe ființe conducerea Institutului și a tuturor vânătorilor de umbre din Londra?

— Gabriel, îl salută ea cu o înclinare a capului. Fratele tău a spus că nu ești rănit.

— Sunt foarte bine, rosti el scurt și își dădu seama imediat că fusese nepoliticos.

Nu asta îi fusese intenția. Tatăl lui îi vârâse în cap ani la rând idei despre cât de proastă era Charlotte, cât de nefolositoare și de ușor influențabilă, și cu toate că știa că fratele lui nu era de aceeași părere — destul cât să vină să locuiască în acest loc și să-și părăsească familia —, era o lecție greu de uitat.

— Credeam că ești cu Carstairs.

— Fratele Enoch tocmai a sosit, însoțit de un alt Frate Tăcut. Ne-au alungat pe toți din camera lui Jem. Will se plimbă prin fața ușii de parcă ar fi o panteră în cușcă. Sărmanul băiat!

Charlotte îi aruncă o privire lui Gabriel înainte de a se duce spre semineu. În privirea ei se citea o inteligență ascuțită, rapid mascată de coborârea genelor.

— Dar, destul cu asta. Înțeleg că sora ta a fost deja condusă la reședința familiei Blackthorn din Kensington, adăugă ea. Există vreo persoană căreia ai dori să-i transmit un mesaj din partea ta?

— Un... mesaj?

Ea se opri în fața șemineului, împreunându-și mâinile la spate.

— Trebuie să te duci undeva, Gabriel, asta dacă nu vrei să te dau pe ușă afară și să rămâi pe străzi.

Să mă dea pe ușă afară? Această femeie îngrozitoare chiar îl alunga din Institut? Se gândi la ceea ce îi spusese mereu tatăl lui: *Celor din familia Fairchild nu le pasă decât de ei înșiși și de Lege.*

— Eu... casa din Pimlico...

— Consulul va fi imediat informat de tot ce s-a petrecut la Casa Lightwood, spuse Charlotte. Ambele reședințe ale familiei tale din

Londra vor fi confiscate în numele Conclavului, cel puțin până ce vor fi percheziționate și se va stabili că tatăl tău nu a lăsat nimic în urmă care ar putea furniza indicii Consiliului.

— Indicii despre *ce*?

— Despre planurile tatălui tău, răspunse ea netulburată. Despre legăturile sale cu Mortmain, despre informațiile sale referitoare la planurile lui Mortmain. Despre Dispozitivele Infernale.

— N-am auzit niciodată de afurisitele astea de Dispozitive Infernale, protestă Gabriel și apoi roși.

Vorbise urât și încă în fața unei doamne. Nu că Charlotte ar fi fost ca celelalte doamne.

— Te cred, spuse ea. Nu știu dacă și Consulul Wayland te va crede, însă asta este problema ta. Dacă îmi dai o adresă...

— Nu *am* nicio adresă, zise Gabriel disperat. Unde crezi că m-aș putea duce?

Ea se mulțumi doar să-l privească, cu o sprânceană ridicată.

— Vreau să stau cu fratele meu, spuse el într-un sfârșit, conștient că părea bosumflat și furios, însă nefiind pe deplin sigur de ceea ce ar fi putut face.

— Dar fratele tău locuiește aici, preciză ea. Iar tu ți-ai făcut cunoscute sentimentele față de Institut și de pretențiile mele legate de acesta. Jem mi-a spus ce părere ai. Că tatăl meu l-a împins pe unchiul tău la sinucidere. Nu este adevărat, dar nu mă aștept ca tu să mă crezi. Însă mă face să mă întreb de ce ai dori să rămâi aici.

— Institutul este un refugiu.

— Tatăl tău plănuia să-l conducă asemenea unui refugiu?

— Nu știu! Nu știu care îi sunt planurile — care îi erau planurile!

— Atunci, de ce ai fost de acord cu ele?

Vocea ei era blândă, însă neînduplecată.

— Pentru că era *tatăl* meu! strigă Gabriel.

Se întoarse cu spatele la Charlotte, respirând greu. Fără să-și dea seama ce face, se cuprinse cu brațele atât de strâns, de parcă astfel ar fi putut să nu-și piardă stăpânirea de sine.

Amintirile ultimelor săptămâni, amintiri pe care Gabriel se străduise din răsputeri să și le reprime, amenințau să iasă la lumină: săptămânile

petrecute în casă după ce servitorii fuseseră îndepărtați, zgomotele care veneau din camerele de la etaj, țipetele din toiul nopții, sângele de pe trepte dimineața, tatăl lor strigând vorbe nedeslușite dindărătul ușii încuiate a bibliotecii, ca și cum n-ar mai fi putut articula cuvinte în engleză...

— Dacă intenționezi să mă arunci în stradă, zise Gabriel, cu un soi de disperare îngrozitoare în glas, atunci, fă-o acum! Nu vreau să cred că am un cămin când, de fapt, nu am. Nu vreau să cred că am să-l văd din nou pe fratele meu când, de fapt, n-o să-l mai văd.

— Crezi că el nu va veni după tine? Să te caute oriunde te-ai afla?

— Consider că el a dovedit de cine îi pasă mai tare, răspunse Gabriel, și ăla nu sunt eu. Se îndreptă încet de spate, slăbind strânsoarea. Alungă-mă sau lasă-mă să stau. Nu te voi implora.

Charlotte oftă.

— Nu vei fi nevoit s-o faci, zise ea. Niciodată până acum n-am alungat vreo persoană care mi-a spus că nu are unde să se ducă și nici nu voi începe s-o fac de-acum încolo. Îți voi cere un singur lucru. A îngădui ca cineva să locuiască în Institut, chiar în inima Enclavei, înseamnă să-mi pun toată încrederea în bunele lor intenții. Să nu mă faci să regret faptul că am avut încredere în tine, Gabriel Lightwood!

În bibliotecă se lăsase întunericul. Tessa ședea într-un cerc de lumină lângă una dintre ferestre, alături de o lampă cu abajur albastru. O carte zăcea deschisă în poala ei de câteva ore, dar nu fusese capabilă să se concentreze asupra ei. Trecea cu privirea peste cuvintele de pe pagini fără a le absorbi și adesea descoperea că se oprea încercând să-și amintească cine erau personajele sau de ce făceau ceea ce făceau.

Era pe cale să înceapă capitolul al cincilea din nou, când scârțâitul podelei îi atrase atenția și, ridicându-și privirea, îl văzu pe Will stând lângă ea, cu părul ud și cu mănuși pe mâini.

— Will. Tessa puse cartea pe pervazul ferestrei de lângă ea. M-ai speriat.

— N-am vrut să te întrerup, îi spuse el cu voce scăzută. Dacă citești...

Dădu să se întoarcă.

— Nu citesc, zise ea, iar el se opri, privind-o peste umăr. Acum nu mă pot pierde printre cuvinte. Nu pot să-mi calmez neliniștea din minte.

— Nici eu, recunoscu el, întorcându-se acum de-a binelea.

Avea haine curate, iar pe piele nu prea mai avea urme, cu toate că se vedeau liniile alb-rozalii de zgârieturi de pe gât, dispărând sub gulerul cămășii, vindecându-se pe măsură ce runele *iratze* își făceau treaba.

— Există vești despre logo... există vești despre Jem?

— Nu e nicio schimbare, spuse el, deși măcar atâta lucru bănuise și ea.

Dacă ar fi fost vreo schimbare, Will nu s-ar fi aflat acolo.

— Frații tot nu lasă pe nimeni să intre în camera lui, nici măcar pe Charlotte. Și tu ce faci aici? continuă el. De ce stai pe întuneric?

— Benedict a scris ceva pe pereții biroului său, zise ea cu voce scăzută. Înainte să se transforme în acea creatură, așa cred, sau în timp ce se întâmpla. Nu știu. „Dispozitivele Infernale sunt necruțătoare. Dispozitivele Infernale nu au remușcări. Dispozitivele Infernale sunt fără număr. Dispozitivele Infernale nu vor înceta niciodată să sosească."

— Dispozitivele Infernale? Presupun că se referă la creaturile mecanice ale lui Mortmain. Nu că am mai fi văzut vreuna în ultimele luni.

— Asta nu înseamnă că nu se vor întoarce, spuse Tessa.

Se uită la masa din bibliotecă, la furnirul ei zgâriat. Cât de des trebuie să fi stat aici Will și Jem împreună, studiind, săpându-și inițialele în suprafața mesei, așa cum procedează școlarii plictisiți?

— Eu reprezint un pericol pentru voi.

— Tessa, am mai vorbit despre asta. Tu nu reprezinți niciun pericol. Ești ceea ce-și dorește Mortmain, da, dar dacă nu te-ai afla aici și n-ai fi protejată, ar putea ajunge la tine cu ușurință și pentru ce distrugeri ți-ar putea folosi puterile? Nu știm — știm numai că te vrea pentru ceva și că este în avantajul nostru să te ținem la distanță de el. Nu este vorba de altruism. Noi, vânătorii de umbre, nu suntem altruiști.

La auzul acestor cuvinte, ea ridică privirea.

— Eu cred că tu ești foarte altruist. Când el scoase un sunet dezaprobator, ea adăugă: Firește că trebuie să știi că ceea ce faci tu este exemplar. E adevărat, există o anumită răceală față de Conclav. *Cu toții suntem pulbere și umbre.* Însă voi sunteți asemenea eroilor din timpurile străvechi, ca Ahile și Iason.

— Ahile a fost ucis cu o săgeată otrăvită, iar Iason a murit singur, omorât de propria-i corabie putredă. Asta este soarta eroilor; numai Îngerul știe de ce și-ar dori cineva să fie erou.

Tessa se uită la el. Avea cearcăne sub ochii săi albaștri, iar degetele lui frământau, absent, materialul manșetelor, de parcă el nu era conștient de ceea ce făcea. Luni întregi, gândi ea. Trecuseră luni bune de când fuseseră singuri mai mult de o clipă. Se întâlniseră accidental pe culoare, în curte, schimbând stângaci amabilități. Ei îi fusese dor de glumele lui, de cărțile pe care i le împrumuta, de scăpărările vesele din privirea lui. Amintindu-și cum era Will când ea sosise prima oară la Institut, dădu glas gândurilor, fără să-și dea seama.

— Nu pot să nu-mi amintesc mereu de ceva ce mi-ai spus cândva, îi mărturisi ea.

El o privi surprins.

— Da? Și ce anume?

— Că, uneori, când nu te poți decide ce să faci, te prefaci că ești un personaj dintr-o carte, căci este mai ușor să decizi ce ar face el.

— Nu cred că sunt o persoană căreia ar trebui să-i ceri sfaturi atunci când te afli în căutarea fericirii.

— Nu a fericirii. Nu tocmai. Vreau să ajut — să fac bine... Se opri și oftă. Și am apelat la multe cărți, dar, dacă există îndrumare în ele, eu n-am găsit-o. Ai spus că erai Sydney Carton[1]...

Will scoase un sunet și se prăbuși într-un scaun aflat de cealaltă parte a mesei. Genele coborâte îi ascundeau ochii.

— Și bănuiesc că știu cine suntem noi ceilalți, continuă ea. Dar nu vreau să fiu Lucie Manette, căci ea n-a făcut nimic să-l salveze pe Charles; l-a lăsat pe Sydney să facă totul. Și a fost crudă cu el.

— Cu Charles? întrebă Will.

— Cu Sydney, răspunse Tessa. El voia să fie un om mai bun, însă ea a refuzat să-l ajute.

— Nu putea. Era logodită cu Charles Darney.

— Chiar și așa, nu a fost frumos din partea ei, zise Tessa.

Will se ridică din scaun la fel de repede pe cât se trântise în el. Se aplecă în față, cu mâinile pe masă. Ochii lui erau foarte albaștri în lumina albastră a lămpii.

---

[1] Personaj din *Poveste despre două orașe* de Charles Dickens - la fel ca și Lucie Manette, și Charles Darney.

— Uneori, o persoană trebuie să aleagă între a fi amabilă sau a fi onorabilă, explică el. Câteodată, o persoană nu poate fi în ambele feluri.

— Cum e mai bine? șopti Tessa.

Gura lui Will se strâmbă cu un amuzament amar.

— Presupun că depinde de carte.

Tessa își dădu capul pe spate pentru a-l privi.

— Cunoști sentimentul, spuse ea, atunci când citești o carte și știi că se va petrece o tragedie; simți răceala și întunericul venind, vezi plasa strângându-se în jurul personajelor care trăiesc și respiră între pagini. Însă ești legat de povestire ca și cum ai fi târât în urma unei trăsuri și nu poți să-i dai drumul sau să-i schimbi cursul.

Ochii lui albaștri erau întunecați, căci înțelegea — firește că Will înțelegea —, iar ea vorbi mai departe, grăbit.

— Eu mă simt acum de parcă s-ar petrece același lucru, doar că nu unor personaje din pagini, ci preaiubiților mei prieteni și tovarăși. Nu vreau să stau și să nu fac nimic în timp ce tragedia vine spre noi. Vreau să o fac să devieze, numai că mă zbat să aflu cum s-ar putea face asta.

— Te temi pentru Jem, zise Will.

— Da, recunoscu ea. Și mă tem și pentru tine.

— Nu, spuse Will pe un ton aspru. Nu risipi asta pe mine, Tess.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, ușa bibliotecii se deschise. Era Charlotte, care părea vlăguită și epuizată. Will se întoarse repede spre ea.

— Ce face Jem? o întrebă.

— E treaz și vorbește, îi răspunse Charlotte. I-a fost administrat niște *yin fen*, iar Frații Tăcuți au putut să-l stabilizeze și să-i oprească hemoragia internă.

La menționarea hemoragiei interne, Will arătă de parcă voia să vomite; Tessa își imagină că probabil și ea arăta la fel.

— Poate primi un vizitator, continuă Charlotte. De fapt, el a cerut asta.

Will și Tessa schimbară rapid priviri. Tessa știa la ce se gândeau amândoi: care dintre ei s-ar cuveni să fie vizitatorul? Tessa era logodnica lui Jem, dar Will era *parabatai*-ul lui, ceea ce era din cale-afară de sacru. Will dădu să se tragă în spate, dar Charlotte vorbi din nou, iar vocea îi părea îngrozitor de obosită:

— Te-a cerut pe tine, Will.

Will păru surprins. Aruncă o privire rapidă spre Tessa.

— Eu...

Tessa nu putu să nege mica izbucnire de surprindere și de gelozie pe care o simțise în sufletul ei la auzul cuvintelor lui Charlotte, dar și-o reprimă fără milă. Îl iubea pe Jem suficient de mult încât să vrea orice voia el pentru sine, iar el avea întotdeauna motive întemeiate.

— Du-te, spuse ea cu blândețe. Firește că pe tine vrea să te vadă.

Will porni spre ușă pentru a i se alătura lui Charlotte. Făcu câțiva pași, după care se întoarse și traversă încăperea spre Tessa.

— Tessa, spuse el, cât timp sunt cu Jem, vrei, te rog, să faci ceva pentru mine?

Tessa își ridică privirea și înghiți cu greu. El era prea aproape, prea aproape: toate liniile, formele, unghiurile lui Will îi umplură câmpul vizual în timp ce sunetul vocii lui îi umplu urechile.

— Da, sigur, zise ea. Ce este?

Către: Edmund și Linette Herondale
Conacul Ravenscar
West Riding, Yorkshire

~~*Dragă tată și mamă,*~~

~~*Știu că a fost o lașitate din partea mea să plec așa cum am făcut-o, dis de-dimineață, înainte să vă treziți, fără un bilet care să vă explice absența mea. N-am putut suporta să dau ochii cu voi, știind ceea ce hotărâsem să fac și că eram cea mai neascultătoare fiică din lume.*~~

~~*Cum să vă explic decizia pe care am luat-o, cum am ajuns la ea? Chiar și acum pare o nebunie. De fapt, fiecare zi reprezintă o nebunie și mai mare decât cea de dinainte. Tată, tu n-ai mințit atunci când ai spus că viața unui vânător de umbre era ca un vis febril...*~~

Cecily tăie furioasă rândurile pe care le scrisese, apoi mototoli hârtia și își lăsă capul pe birou.

Începuse această scrisoare de atâtea ori și tot nu ajunsese la o variantă satisfăcătoare. Poate că n-ar fi trebuit să se apuce acum să o scrie, nu când încercase să-și calmeze nervii încă de când se întorseseră la Institut. Toată

lumea roia în jurul lui Jem, iar Will, după ce o controlase în grădină să vadă dacă era rănită, de-abia îi mai adresase vreun cuvânt. Henry se dusese în fugă după Charlotte, Gideon îl luase pe Gabriel la o parte, iar Cecily se trezise urcând treptele Institutului de una singură.

Se strecurase în dormitorul ei, fără să se deranjeze să-și scoată echipamentul, și se ghemuise pe patul moale cu baldachin. Cum stătea culcată în întuneric, ascultând zarva Londrei de dincolo de fereastră, inima i se strânse din pricina unui dor subit și dureros de acasă. Se gândise la dealurile înverzite din Țara Galilor, la mama și la tatăl ei, și, sărind din pat ca și cum ar fi fost catapultată, se duse împleticit către birou și luă un toc și hârtie, pătându-se de cerneală pe degete în graba ei. Și, cu toate acestea, cuvintele potrivite refuzau să vină. Se simțea de parcă emana regret și singurătate prin toți porii, și totuși, nu putea da formă acelor sentimente într-un fel pe care părinții ei ar putea să îl suporte.

În acel moment se auzi un ciocănit la ușă. Cecily se întinse după o carte pe care o lăsase pe birou, o așeză de parcă citea din ea, și strigă:

— Intră!

Ușa se deschise larg; era Tessa, stând șovăielnică în pragul ușii. Nu mai era îmbrăcată în rochia ei de mireasă distrusă, ci într-o rochie simplă din muselină albastră, cu cele două coliere strălucind la gât: îngerul mecanic și pandantivul din jad care fusese darul de nuntă din partea lui Jem. Cecily o privi curioasă pe Tessa. Deși ambele fete erau prietenoase, nu erau apropiate. Tessa avea o anumită precauție a cărei sursă Cecily o bănuia, fără să poată fi capabilă să o dovedească; pe deasupra, era ceva fermecat și ciudat la ea. Cecily știa că se putea metamorfoza, se putea transforma în imaginea oricărei persoane, iar ea nu putea să scape de senzația că asta era ceva nefiresc. Cum puteai să cunoști chipul real al cuiva dacă acea persoană se putea schimba cu aceeași ușurință cu care un om își schimba ținuta?

— Da? întrebă Cecily. Domnișoară Gray?

— Te rog, spune-mi Tessa, îi ceru cealaltă fată, închizând ușa în urma ei.

Nu era pentru prima dată când o ruga pe Cecily să-i spună pe nume, dar obișnuința și îndărătnicia o împiedicau pe Cecily să o facă.

— Am venit să văd cum te simți și dacă ai nevoie de ceva.

— Ah. Cecily simți un vag junghi de dezamăgire. Mă simt destul de bine.

Tessa veni ceva mai aproape.

— E cumva *Marile speranțe*?

— Da.

Cecily nu spuse că îl văzuse pe Will citind-o și că o luase să încerce să capete o perspectivă asupra a ceea ce el gândea. Până acum era grozav de nedumerită. Pip era morbid, iar Estella atât de îngrozitoare, încât Cecily voia să o zguduie puțin.

— Estella, rosti Tessa calmă. „Vei rămâne până la sfârșitul vieții mele o parte din ființa mea, o parte din puținul care e bun în mine și o parte din ceea ce e rău."[1]

— Așadar, și tu memorezi pasaje din cărți, la fel ca Will? Sau asta e preferata ta?

— Eu n-am memoria lui Will, răspunse Tessa, înaintând încă puțin. Sau runa lui *mnemosyne*. Dar chiar îmi place cartea asta.

Ochii ei cenușii scrutau chipul lui Cecily.

— De ce ești încă îmbrăcată în echipament?

— Aveam de gând să mă duc în sala de antrenament, răspunse Cecily. Am descoperit că pot să gândesc mai bine acolo și, oricum, nu-i pasă nimănui de ceea ce fac eu.

— Iar antrenament? Cecily, tocmai ai luat parte la o luptă! protestă Tessa. Știu că uneori e nevoie de mai mult decât o simplă aplicare de rune pentru o vindecare completă... Înainte să începi iar antrenamentele, ar trebui să chem pe cineva la tine: pe Charlotte sau...

— Sau pe Will? se răsti Cecily. Dacă i-ar fi păsat vreunuia dintre ei, ar fi venit deja.

Tessa se opri lângă pat.

— Nu se poate să crezi că lui Will nu-i pasă de tine.

— Nu e aici, nu-i așa?

— El m-a trimis, pentru că este cu Jem, spuse Tessa, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Cecily presupuse că într-un fel așa și era. Ea știa că Will și Jem erau prieteni apropiați, dar și că era mai mult de-atât. Citise despre *parabatai*

[1] Charles Dickens, *Marile speranțe*, traducere de Veronica Focșeneanu, Editura Adevărul Holding, București, 2008.

în *Codex* și știa că legătura era una care nu exista printre mundani — era mai importantă decât o relație frățească și mai bună decât cea de sânge.

— Jem este *parabatai*-ul lui, spuse Tessa. El a făcut un jurământ să fie acolo în astfel de momente.

— Acolo ar fi, cu sau fără jurământ. Ar fi acolo pentru *oricare* dintre voi. Însă nu s-a sinchisit prea tare să vină să vadă dacă eu aveam nevoie de o altă *iratze*.

— Cecy..., începu Tessa. Blestemul lui Will...

— N-a fost un blestem adevărat!

— Vezi tu, zise Tessa prudentă, în felul său a fost. El credea că nimeni nu-l putea iubi și că, dacă ar fi îngăduit cuiva s-o facă, avea să-i aducă aceluia moartea. Acesta este motivul pentru care el v-a părăsit pe toți. V-a părăsit pentru ca voi să fiți în siguranță, și iată-te acum — definiția lui a ceea ce înseamnă *să nu fii* în siguranță. El nu poate suporta să vină și să se uite la rănile tale, deoarece, pentru el, ar fi ca și când ți le-ar fi făcut el.

— Eu am ales asta. Să fiu vânător de umbre. Și nu numai pentru că voiam să fiu cu Will.

— Știu asta, zise Tessa. Dar, de asemenea, am stat cu Will când delira din pricina expunerii la sângele de vampir, înecându-se cu apă sfințită, și știu numele pe care îl striga. Era al tău.

Cecily o privi surprinsă.

— Will m-a strigat pe mine?

— O, da!

Un zâmbet micuț apăru pe buzele Tessei.

— Bineînțeles, atunci când l-am întrebat cine era acea fată, a refuzat să-mi spună, și asta m-a adus în pragul nebuniei...

Tăcu brusc și privi în altă parte.

— De ce?

— Eram curioasă, răspunse Tessa cu o ridicare din umeri, deși se îmbujorase la față. E cel mai mare păcat al meu. În orice caz, te iubește. Știu că, atunci când vine vorba de Will, totul e de-a-ndoaselea și cu susul în jos, dar faptul că *nu* e aici e o dovadă în plus pentru mine că însemni mult pentru el. Will e obișnuit să-i respingă pe toți cei pe care îi iubește, și cu cât te iubește mai tare, cu atât mai disperat va încerca să n-o arate.

— Dar nu e niciun blestem...

— Nu te dezbari atât de ușor de obiceiurile vechi de ani de zile, zise Tessa, cu ochii plini de tristețe. Cecily, să nu faci greșeala de a crede că el nu te iubește fiindcă se preface că nu-i pasă. Înfruntă-l dacă trebuie și pretinde-i adevărul, însă nu face greșeala de a-i întoarce spatele doar pentru că tu crezi că este o cauză pierdută. Nu-l alunga din inima ta. Căci dacă o faci, vei regreta.

Către: Membrii Consiliului
De la: Consulul Josiah Wayland

Domnilor, iertată să-mi fie întârzierea cu care vă răspund. Am vrut să fiu sigur că nu vă ofeream părerea mea pripită, ci că, mai curând, vorbele mele erau rezultatul unei chibzuințe solide și rezonabile.

Mă tem că nu pot susține recomandarea lui Charlotte Branwell drept succesoarea mea. Cu toate că are o inimă generoasă, ea este, deopotrivă, prea capricioasă, emotivă, pasională și nesupusă pentru a fi potrivită în funcția de Consul. După cum știm cu toții, sexul frumos are slăbiciunile lui, pe care bărbații nu le moștenesc, și, din păcate, ea este victimă tuturor acestor slăbiciuni. Nu, nu o pot recomanda. Vă solicit să vă gândiți la altcineva — la nepotul meu, George Penhallow, care va împlini douăzeci și cinci de ani în noiembrie și care e un bun vânător de umbre și un tânăr integru. Consider că el are determinarea morală și tăria de caracter pentru a conduce vânătorii de umbre în noul deceniu.

În numele lui Raziel,
Consulul Josiah Wayland

4

A FI ÎNȚELEPT IUBIND

A fi-nțelept iubind e mai presus
De noi.
— Shakespeare, *Troilus și Cresida*[1]

— AM CREZUT CĂ AI SĂ FACI MĂCAR UN CÂNTEC DIN TOATĂ TĂRĂȘENIA asta, spuse Jem.

Will își privi plin de curiozitate *parabatai*-ul. Jem, cu toate că îl ceruse pe Will, nu părea într-o stare de spirit sociabilă. Stătea tăcut pe marginea patului, îmbrăcat în haine curate, deși cămașa îi era largă și îl făcea să pară mai slab ca oricând. În jurul claviculelor mai avea urme de sânge închegat, un soi de colier violent.

— Din ce să fac un cântec?

Jem schiță un zâmbet.

— Din înfrângerea viermelui? propuse el. Ținând cont de toate acele glume pe care le-ai făcut...

— N-am fost într-o stare de spirit glumeață în ultimele ore, spuse Will, aruncându-și privirea spre noptiera de lângă pat, acoperită de cârpe însângerate, și spre vasul pe jumătate plin cu un lichid rozaliu.

— Să nu te agiți, Will, îi zise Jem. Toată lumea se agită din pricina mea și eu nu pot să sufăr asta; te-am vrut pe tine fiindcă... fiindcă tu n-aveai să o faci. Tu mă faci să râd.

---

[1] *Troilus și Cresida*, act 3, scena 2, în William Shakespeare, *Opere complete*, volumul 6, traducere de Leon D. Levițchi, Editura Univers, București, 1987.

Will ridică brațele în sus.

— O, bine atunci! fu el de acord. Ce părere ai de asta?

E-adevărat, mintea mea nu mai trudește
S-arate că variola demonului minții-mpletește.
Așadar, necazul meu n-a fost irosit,
Căci viermele cu variolă a fost căsăpit:
Trebuie să binevoiți a mă crede, negreșit.

Jem izbucni în hohote de râs.

— Ei bine, a fost îngrozitor.

— A fost o improvizație.

— Will, există un lucru numit *metrică*...

Într-o clipită, râsul lui Jem se transformă într-un acces de tuse. Will se repezi înainte atunci când Jem se încovoie, cu umerii săi firavi înălțându-se și coborând. Sângele împroșcă cuvertura albă de pe pat.

— Jem...

Cu o mână, Jem arătă spre cutia de pe noptieră. Will se întinse după ea; femeia delicată desenată pe capac, care turna apă dintr-un urcior, îi era familiară. Ura să o vadă.

Deschise cutia cu un pocnet — și înlemni. Ceea ce părea a fi o pulbere ușoară de zahăr pudră argintiu de-abia dacă mai acoperea fundul cutiei din lemn. Poate că existase o cantitate mai mare înainte ca Frații Tăcuți să-l trateze pe Jem; Will nu știa. Ceea ce știa era că ar fi trebuit să rămână mult mai multă.

— Jem, rosti el cu o voce strangulată, cum de asta-i tot ce ți-a mai rămas?

Jem se oprise din tușit. Avea sânge pe buze, și cum Will îl privea lung, prea șocat să se miște, Jem ridică brațul și își șterse sângele de pe față cu mâneca. Țesătura deveni stacojie instantaneu. El părea febril și pielea palidă îi strălucea, deși nu arăta niciun semn exterior de agitație.

— Will, spuse el încet.

— În urmă cu două luni, începu Will, după care își dădu seama că ridică tonul și se forță să și-l coboare la loc. În urmă cu două luni am cumpărat destul *yin fen* cât să-ți ajungă pentru un an.

În privirea lui Jem se zărea un amestec de sfidare și tristețe.

— Am accelerat procesul de a-l lua.

— L-ai accelerat? Cu cât?

Acum, Jem îi evită privirea.

— Am luat de două, poate de trei ori mai mult.

— Dar cantitatea de drog pe care o iei este legată de deteriorarea sănătății tale, spuse Will, iar când Jem nu-i răspunse, ridică vocea și întrebă doar un singur lucru: *De ce?*

— Nu vreau să trăiesc o jumătate de viață...

— În ritmul ăsta, n-ai să trăiești nici o cincime! țipă Will, după care trase aer în plămâni.

Expresia lui Jem se schimbase, iar Will fu nevoit să trântească pe noptieră cutia pe care o ținea, pentru a se abține să nu izbească peretele cu pumnul.

Jem ședea drept, cu ochii înflăcărați.

— A trăi înseamnă mai mult decât *a nu muri,* zise el. Uită-te ce viață duci tu, Will! Strălucești ca o stea. Am luat suficient drog cât să mă țină în viață, dar nu destul cât să fiu *bine.* Ceva mai mult drog înaintea bătăliilor, poate, pentru a-mi da energie, însă, altminteri, o jumătate de viață, un amurg cenușiu al vieții...

— Dar acum ți-ai schimbat dozajul? Asta s-a întâmplat de la logodnă încoace? vru Will să știe. E din cauza Tessei?

— Nu poți să dai vina pe ea. Asta a fost decizia mea. Ea nu știe.

— Ea ar vrea ca tu să trăiești, James...

— *N-am de gând să trăiesc!* Jem se ridică brusc în picioare, împurpurat la față; era în culmea furiei, gândi Will, așa cum nu-l mai văzuse niciodată. N-am de gând să trăiesc și prefer să fiu tot ce pot fi pentru ea, să ard pentru ea cât de luminos doresc, chiar dacă mai puțin timp, decât să o împovărez cu o persoană care ar trăi pe jumătate, doar că mai mult timp. Este alegerea mea, William, iar tu nu poți să o faci în locul meu.

— Poate că pot. Întotdeauna eu am fost cel care ți-a cumpărat *yin fen*...

Jem se înroși.

— Dacă refuzi să o faci, îl voi cumpăra singur. Întotdeauna am vrut să o fac. Tu ai spus că doreai să fii cel care să îl cumpere. Cât privește asta... Scoase inelul familiei Carstairs de pe deget și i-l întinse lui Will: Ia-l.

Will își coborî privirea spre inel, apoi se uită la chipul lui Jem. Îi treceră prin minte zeci de lucruri îngrozitoare pe care ar fi putut să le spună sau să le facă. Descoperise că îi era greu să renunțe atât de repede la vechea personalitate. Se prefăcuse a fi crud mulți ani, încât mai întâi recurgea la prefăcătorie, precum un om care își mâna trăsura fără să-și dea seama spre casa în care locuise toată viața, în pofida faptului că se mutase de acolo.

— Acum vrei să te căsătorești cu *mine*? îl întrebă în cele din urmă.

— Vinde inelul, îi ceru Jem. Pentru bani. Ți-am spus, nu trebuie să plătești pentru drogurile mele; vezi tu, eu am plătit odată pentru ale tale și îmi amintesc sentimentul. A fost neplăcut.

Will se înfioră, apoi privi în jos la simbolul familiei Carstairs care sclipea în palma albă și cu cicatrice a lui Jem. Se întinse și luă cu delicatețe mâna prietenului său, închizându-i degetele peste inel.

— Când ai devenit tu nesăbuit și eu precaut? De când trebuie să te păzesc de tine însuți? Mereu tu ai fost cel care m-a păzit pe mine. Îl cercetă cu privirea pe Jem: Ajută-mă să te înțeleg.

Jem rămase foarte liniștit. Apoi spuse:

— La început, când mi-am dat seama pentru prima dată că o iubeam pe Tessa, chiar am crezut că era posibil ca iubirea să mă facă bine. Nu mai avusesem de mult o criză. Și când am cerut-o în căsătorie, i-am spus asta. Că iubirea mă vindeca. Așadar, când am fost prima dată... prima dată când s-a întâmplat din nou, după aceea, nu am putut suporta să-i spun, de teamă ca nu cumva să creadă că iubirea mea pentru ea scăzuse. Am luat mai mult drog, pentru a contracara o nouă izbucnire a bolii. Curând, am început să iau mai mult drog pur și simplu pentru a mă ține pe picioare, mai degrabă decât pentru a fi în formă timp de o săptămână. Will, eu nu am ani la dispoziție, nici măcar luni. Și nu vreau ca Tessa să știe. Te rog, nu-i spune. Nu de dragul ei, ci de al meu.

Aproape împotriva propriei sale voințe, Will simți că înțelege; el ar fi făcut orice, își spuse, ar fi rostit orice minciună, și-ar fi asumat orice risc pentru a o face pe Tessa să-l iubească. Ar fi făcut...

Aproape orice. Nu avea să-l trădeze pe Jem pentru asta. Acesta era singurul lucru pe care nu avea să-l facă. Și iată-l pe Jem stând acolo, ținându-l de mână pe Will, cerându-i din privire compasiune, cerându-i

înțelegere. Și cum ar fi putut Will să nu înțeleagă? Își aminti cum stătea el însuși în camera de zi a lui Magnus, implorând să fie mai degrabă trimis în tărâmurile demonilor decât să mai trăiască o oră în plus, încă o clipă într-o viață pe care n-o mai putea îndura.

— Carevasăzică, mori din iubire, spuse el într-un târziu, cu o voce care îi părea până și lui gâtuită.

— Mor puțin mai repede din iubire. Și există lucruri mult mai rele pentru care să mori.

Will dădu drumul mâinii lui Jem; Jem îl privi întrebător.

— Will....

— Voi merge în Whitechapel, spuse Will. Diseară. Îți voi aduce tot *yin fen*-ul care există, tot cât ți-ar putea face trebuință.

Jem clătină din cap.

— Nu-ți pot cere să faci ceva ce este împotriva conștiinței tale.

— Conștiința mea, șopti Will. Tu ești conștiința mea. Întotdeauna ai fost, James Carstairs. Voi face asta pentru tine, dar mai întâi îți voi smulge o promisiune.

— Ce fel de promisiune?

— Acum câțiva ani mi-ai cerut să încetez să mai caut un leac pentru boala ta, răspunse Will. Vreau să mă eliberezi de această promisiune. Să fiu liber să caut măcar. Liber să cercetez.

Jem îl privi oarecum mirat.

— Tocmai când credeam că te cunosc perfect, mă surprinzi din nou. Da, te eliberez. Cercetează. Fă ceea ce trebuie. Nu pot să mă opun bunelor tale intenții; ar fi o cruzime din partea mea, iar eu aș face același lucru pentru tine, dacă aș fi în locul tău. Dar tu știi asta, nu-i așa?

— Știu. Will făcu un pas în față. Își puse mâinile pe umerii lui Jem, simțind cât de ascuțiți erau sub apăsarea lui, cu oasele ca cele ale aripilor de pasăre. James, asta nu este o promisiune deșartă. Crede-mă, nu există nimeni care să știe mai bine decât mine ce înseamnă durerea unei false speranțe. Voi căuta. Dacă este ceva de găsit, eu voi găsi acel lucru. Dar, până atunci, viața îți aparține să o trăiești așa cum dorești.

În mod incredibil, Jem surâse.

— Știu asta, spuse el, dar ești amabil că-mi amintești.

— Dacă nici eu nu sunt amabil..., zise Will.

Ochii lui cercetau chipul lui Jem, acel chip care îi era la fel de familiar ca propriul său chip.

— Și hotărât. *Nu mă vei părăsi.* Nu cât sunt eu în viață.

Jem făcu ochii mari, dar nu mai spuse nimic. Nu mai era nimic de spus. Will își luă mâinile de pe umerii *parabatai*-ului său și se întoarse spre ușă.

Cecily stătea în picioare acolo unde se aflase mai devreme în acea zi, cu cuțitul în mâna dreaptă. Ochi, duse cuțitul la spate și îi dădu drumul. Acesta se înfipse în perete exact în exteriorul țintei.

Discuția ei cu Tessa nu-i calmase nervii; nu făcuse decât să înrăutățească situația. Tessa afișase un aer de tristețe captivă, resemnată, care o făcuse pe Cecily să se simtă neliniștită. Oricât de supărată ar fi fost pe Will, nu se putea abține să nu simtă că Tessa, în sufletul ei, simțea o teamă pentru el, o groază despre care nu voia să vorbească, iar Cecily dorea cu disperare să afle ce era. Cum ar fi putut să-și protejeze fratele dacă nu știa de ce anume trebuia să-l protejeze?

După ce își recuperă cuțitul, îl ridică din nou la nivelul umărului și îl aruncă. Se înfipse și mai departe în afara cercului, făcând-o să răsufle iritată.

— *Uffern nef!* murumură ea în galeză.

Mama ei ar fi fost îngrozită, dar mama ei nu era acolo.

— Cinci, rosti o voce tărăgănată de pe coridorul de afară.

Cecily tresări și se întoarse. În pragul ușii era o umbră, care înaintă și se transformă în Gabriel Lightwood, tot numai păr șaten răvășit și ochi verzi tăioși ca sticla. Era la fel de înalt ca Will, poate chiar mai înalt, și mult mai deșirat decât fratele lui.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, domnule Lightwood.

— Aruncarea ta, explică el, cu o întindere elegantă a brațului. O evaluez la cinci puncte. Abilitatea și tehnica ta, poate, necesită muncă, dar talentul înnăscut este cu siguranță acolo. Ceea ce îți trebuie este să *exersezi.*

— Will m-a antrenat, spuse ea în timp ce el se apropie.

Colțul gurii lui se ridică ușor.

— Cum spuneam.

— Presupun că tu ai putea s-o faci mai bine.

El se opri și smulse cuțitul din perete. Acesta strălucі atunci când el îl răsuci între degete.

— Aș putea, zise el. Am fost pregătit de către cei mai buni și le-am antrenat pe domnișoarele Collins și Gray...

— Am auzit. Până ce te-ai plictisit. Nu ești la fel de implicat ca instructorii adevărați.

Cecily își menținu tonul rece; își aminti atingerea lui Gabriel atunci când o ajutase să se ridice în picioare la Casa Lightwood, dar știa că lui Will nu-i plăcea de el, iar trufia din vocea lui era deranjantă.

Gabriel atinse cu buricul degetului vârful cuțitului. Sângele țâșni ca o mărgică roșie. Degetele îi erau bătătorite, iar pe dosul palmelor avea pistrui.

— Te-ai schimbat de echipament, spuse.

— Era plin de sânge. Îl privi, cântărindu-l din cap până în picioare. Văd că tu nu te-ai schimbat.

Preț de o clipă, o expresie ciudată trecu peste chipul lui. Apoi dispăru, însă ea își văzuse fratele ascunzându-și trăirile de suficient de multe ori, astfel încât recunoștea semnele.

— N-am nicio haină aici, zise el, și nu știu unde voi locui. M-aș putea întoarce la una dintre reședințele familiei, dar...

— Te gândești să rămâi la Institut? îl întrebă Cecily, surprinsă, citind răspunsul pe chipul lui. Charlotte ce părere are?

— Îmi va îngădui.

Chipul lui Gabriel se schimbă pentru un moment, o vulnerabilitate subită apărând acolo unde anterior se arătase doar duritate.

— Fratele meu este aici, zise el.

— Da, încuviință Cecily. La fel și al meu.

Gabriel se opri pe moment, dând impresia că lui nu-i trecuse prin minte acest fapt.

— Will, spuse. Semeni foarte mult cu el. E... deconcertant. Apoi scutură din cap, de parcă ar fi vrut să scape de niște pânze de păianjen. Tocmai ți-am văzut fratele, continuă. Coborând în goană treptele de la

intrarea Institutului, ca și cum ar fi fost fugărit de către cei patru călăreți[1]. Nu cred că știi despre ce era vorba, nu?

Scop. Inima lui Cecily o luă la goană. Smulse cuțitul din mâna lui Gabriel, ignorând exclamația lui de uimire.

— Deloc, răspunse, dar intenționez să aflu.

Exact când Cetatea Londrei părea să tragă obloanele întrucât ziua de lucru se încheiase, East End se trezea la viață. Will străbătu străzile pline de dughene în care se vindeau haine și încălțăminte la mâna a doua. Vânzătorii ambulanți și ascuțitorii de cuțite își împingeau cărucioarele, lăudându-și marfa cu glasuri răgușite. Măcelarii leneveau în cadrul ușilor deschise, cu șorțurile pătate de sânge, lângă vitrinele în care atârnau carcase. Femeile care întindeau rufe strigau una la alta cu un accent *cockney* atât de pronunțat, încât ar fi putut la fel de bine să vorbească rusește, din cât le putea Will înțelege.

Când traversă strada în fața unei tutungerii cu vânzare angro, închisă la acea oră, apoi coti pe o străduță închisă, începu să cadă o burniță fină, care îi uda părul. În depărtare se întrezărea clopotnița bisericii Whitechapel. Era și mai întuneric acolo, ceața deasă și moale mirosea a fier și gunoaie. Un canal îngust de scurgere străbătea strada, plin cu apă urât mirositoare. Pe acea stradă exista o ușă încadrată de două felinare. Tocmai când se pregătea să bată, se răsuci brusc pe călcâie.

Se auzi un strigăt când apucă de mână o siluetă zveltă, învești mântată in negru, și o trase spre el — Cecily, cu o mantie din catifea neagră trasă la repezeală peste echipament. De sub glugă i se revărsa părul negru, și aceiași ochi albaștri ca ai lui îi întoarseră privirea, scăpărând de furie.

— Dă-mi drumul!

— De ce mă urmărești pe străduțele lăturalnice ale Londrei, proastă mică ce ești?

Will o scutură ușor de brat.

— Azi-dimineață am fost *cariad.* Acum sunt *proastă*?

[1] Referire la *Apocalipsa lui Ioan,* 6:1-8.

— Străzile astea sunt periculoase! exclamă Will. Și tu nu știi nimic despre ele. Nici măcar nu folosești o rună de iluzie magică. Una e să susții sus și tare că nu te temi de nimic atunci când locuiești la țară, dar aici e Londra.

— Nu mă tem de Londra, spuse Cecily pe un ton sfidător.

Will se aplecă, aproape sâsâindu-i la ureche.

— *Fyddai'n wneud unrhyw dda ddweud wrthych i fynd adref?*

Ea râse.

— Ba nu, nu va fi de niciun folos să-mi spui să mă duc acasă. *Rwyt ti fy mrawd ac rwy eisiau mynd efo chi.*

Will clipi la auzul cuvintelor ei. *Tu ești fratele meu și vreau să merg cu tine.* Era genul de lucruri pe care se obișnuise să le audă de la Jem și, cu toate că Cecily nu semăna în nicio privință cu Jem, ei împărtășeau o calitate: o încăpățânare desăvârșită. Când Cecily spunea că voia ceva, acest lucru nu exprima o dorință prostească, ci o determinare de fier.

— Nu-ți pasă nici măcar unde mă duc? Și dacă mă duc în Iad?

— Mereu am vrut să văd Iadul, spuse Cecily, calmă. Nu toată lumea vrea?

— Cei mai mulți dintre noi își petrec timpul luptându-se să stea departe de el, răspunse Will. Dacă e musai să știi, află că mă duc la un bârlog de ifriți, să cumpăr droguri de la niște ticăloși violenți și dezmățați. S-ar putea ca ei să pună ochii pe tine și să decidă să te vândă.

— Și nu i-ai împiedica?

— Presupun că asta ar depinde de cât de mult mi-ar da.

Ea clătină din cap.

— Jem este *parabatai*-ul tău, zise ea. El e fratele tău, cel pe care ți l-a dat Conclavul. Dar eu sunt sora ta de sânge. Pentru el ai face orice, dar pe mine nu vrei decât să mă trimiți acasă?

— De unde știi că drogurile sunt pentru Jem?

— Nu sunt proastă, Will.

— Nu, din păcate, murmură Will. Jem... Jem este partea mea cea mai bună. Nu mă aștept să înțelegi. Îi datorez asta.

— Atunci, eu ce sunt? întrebă Cecily.

Will expiră, prea exasperat ca să se controleze.

— Tu ești slăbiciunea mea.

— Iar Tessa este sufletul tău, îi spuse ea, fără mânie, dar cu un aer meditativ. Nu sunt proastă, așa cum ți-am mai spus, adăugă ea, văzând expresia de surprindere de pe chipul fratelui ei. Știu c-o iubești.

Will își duse mâna la cap, de parcă acele cuvinte îi produseseră o durere crâncenă.

— Ai spus cuiva? Nu trebuie, Cecily! Nimeni nu știe și așa trebuie să rămână.

— N-aș spune nimănui.

— Nu, bănuiesc că n-ai spune, nu-i așa?

Vocea îi devenise dură.

— Probabil că-ți este rușine cu fratele tău, care nutrește sentimente nepermise pentru logodnica *parabatai*-ului său...

— Will, nu mi-e rușine cu tine! Indiferent de ceea ce simți, n-ai acționat în sensul acesta și eu presupun că ne dorim cu toții lucruri pe care nu le putem avea.

— A, da? exclamă el. Și ce anume vrei tu și nu poți avea?

— Ca tu să vii acasă.

O șuviță de păr negru i se lipise de obraz din pricina umezelii, făcând-o să arate de parcă ar fi plâns, cu toate că Will știa că nu plânsese.

— Institutul este căminul meu. Will oftă și se rezemă cu spatele de bolta din piatră. Nu pot sta aici toată seara să mă cert cu tine, Cecy. Dacă ești hotărâtă să mă urmezi în iad, nu te pot opri.

— În sfârșit, ai înțeles. Știam eu c-ai să-nțelegi; la urma urmelor, suntem rude.

Will își înfrână imboldul de a o scutura din nou.

— Ești gata?

Ea dădu aprobator din cap, iar Will ridică mâna pentru a ciocăni la ușă.

Ușa se deschise larg, iar în pragul dormitorului stătea Gideon, clipind de parcă fusese într-un loc întunecos și abia ieșise la lumină. Pantalonii și cămașa îi erau boțite și una dintre bretele îi alunecase pe braț.

— Domnule Lightwood? spuse Sophie, șovăind în prag. Ducea o tavă în mâini, încărcată cu brioșe și ceai, destul de grea și incomodă. Bridget mi-a spus c-ați sunat și ați cerut o tavă...

— Da. Sigur, da. Te rog, intră!

Brusc, de parcă s-ar fi trezit întru totul, Gideon se îndreptă de spate și o invită să intre. Își scoase cizmele din picioare și le aruncase într-un colț. Surprinzător, camera era în neorânduială. Echipamentul era aruncat pe un scaun cu spătar înalt — Sophie se înfioră gândindu-se cum arăta tapițeria —, pe noptieră se afla un măr pe jumătate mâncat, iar în mijlocul patului era tolănit Gabriel Lightwood, dormind buștean.

Se vedea limpede că purta hainele fratelui său, căci îi erau mult prea scurte la încheieturi și la glezne. Adormit, părea mai tânăr, iar de pe chipul neted îi dispăruse obișnuita încordare. Cu o mână strângea o pernă, de parcă ar fi căutat alinare.

— Nu l-am putut trezi, zise Gideon, cuprinzându-se cu mâinile de coate. Ar fi trebuit să-l duc înapoi în camera lui, dar... Oftă: Nu m-am îndurat.

— Dânsul rămâne? întrebă Sophie, lăsând tava pe noptieră. La Institut, vreau să spun.

— Eu... nu știu. Așa cred. Charlotte i-a spus că e bine-venit. Cred că l-a îngrozit.

Gideon schiță un zâmbet.

— Doamna Branwell? se zbârli Sophie, așa cum făcea mereu atunci când credea că stăpâna ei era criticată. Dar e cea mai drăguță ființă dintre toți oamenii!

— Da, de *aceea* cred eu că l-a îngrozit. L-a îmbrățișat și i-a spus că, dacă rămâne aici, incidentul cu tatăl meu va fi de domeniul trecutului. Nu sunt sigur la *care* incident cu tatăl meu făcea referire, adăugă Gideon sec. Mai mult ca sigur cel de atunci când Gabriel l-a susținut în încercarea de a pune mâna pe Institut.

— Nu crezi că se referea cumva la cel mai recent? Sophie își vârî sub bonetă o șuviță de păr care îi scăpase. Cel cu...

— Cu viermele? Nu, deși e ciudat, nu cred. Totuși, fratelui meu nu-i stă în fire să se aștepte să fie iertat. Pentru nimic. El înțelege numai cea mai strictă disciplină. Poate crede că Charlotte încearcă să-i joace o festă sau că e nebună. L-a condus într-o cameră unde ar putea să stea, dar eu cred că toată afacerea l-a înspăimântat. A venit să vorbească cu mine despre asta și a adormit.

Gideon oftă, uitându-se la fratele lui cu un amestec de afecțiune, exasperare și tristețe care o înduioșă pe Sophie.

— Sora dumneavoastră..., începu ea.

— O, Tatianei nici nu i-ar trece prin cap să stea aici, fie chiar și pentru o singură clipă, zise Gideon. A zbughit-o înapoi la casa familiei Blackthorn, la socrii ei. Atâta pagubă! Nu e o fată proastă — de fapt, ea consideră că inteligența ei este chiar superioară —, însă e înfumurată și superficială, iar ea și fratele meu nu se pot suferi. El a stat treaz zile-n șir, nu uita. A tot așteptat în casa aia afurisită, în fața ușii încuiate de la bibliotecă, bătând la ușă numai atunci când nu primea niciun răspuns de la tata...

— Simțiți că trebuie să-l ocrotiți, remarcă Sophie.

— Firește că da. E frățiorul meu.

Gideon se duse spre pat și îl mângâie pe Gabriel pe părul ciufulit; celălalt băiat se foi și mormăi, dar nu se trezi.

— Am crezut că n-avea să vă ierte pentru că ați fost împotriva tatălui dumneavoastră, zise Sophie. Ați spus... că vă temeați de asta. Că avea să considere acțiunile dumneavoastră drept o trădare a numelui de Lightwood.

— Cred c-a început să pună la-ndoială numele de Lightwood. Exact așa cum am făcut și eu în Madrid.

Gideon se îndepărtă de pat.

— Îmi pare rău, spuse Sophie, lăsând capul în jos. Îmi pare rău de tatăl dumneavoastră. Orice s-ar spune despre el sau orice ar fi făcut, este tatăl dumneavoastră.

Gideon se întoarse spre ea.

— Dar, Sophie...

Ea nu-l corectă fiindcă îi folosise numele de botez.

— Știu că a făcut lucruri regretabile, zise ea. Dar, oricum, ar trebui să vi se îngăduie să îi deplângeți moartea. Nimeni nu vă poate lipsi de această durere; e a dumneavoastră și numai a dumneavoastră.

El o atinse ușor pe obraz cu vârfurile degetelor.

— Știai că numele tău înseamnă „înțelepciune"? Se pare că a fost bine ales.

Sophie înghiți.

— Domnule Lightwood...

Numai că degetele lui se răsfiraseră pentru a-i cuprinde obrazul, iar el se apleca să o sărute.

— *Sophie*, șopti el, după care buzele lor se întâlniră, o atingere delicată care făcu loc unei apăsări mai puternice când el se aplecă.

Ușor și cu mișcări delicate, ea își petrecu mâinile — *atât de aspre după ce spălase și cărase atât de multe lucruri, după ce frecase șemineuri și măturase și lustruise*, gândi ea agitată, dar lui nu părea să-i pese sau să fie deranjat de asta — pe după umerii lui.

Apoi se apropie de el, tocul pantofului i se prinse în covor, și ea căzu, trăgându-l pe Gideon, care se întinse s-o prindă. Se izbiră împreună de podea, iar chipul lui Sophie ardea de rușine — Doamne Dumnezeule, el avea să creadă că-l trăsese intenționat, că era cine știe ce nebună destrăbălată care căuta pasiune. Boneta îi alunecase, iar buclele negre îi căzură peste față. Covorul era moale sub ea, iar Gideon, deasupra ei, îi șoptea îngrijorat numele. Ea își întoarse capul într-o parte, cu obrajii încă înfierbântați, și privirea îi căzu sub patul lui.

— Domnule Lightwood! exclamă ea, sprijinindu-se în coate. Acelea de sub pat sunt *brioșe*?

Gideon înlemni, clipind precum un iepure încolțit de o haită de dulăi.

— Poftim?

— Acolo! spuse ea, arătând spre grămezile întunecate adunate sub pat. Există un veritabil *munte* de brioșe sub patul dumneavoastră. Ce Dumnezeu?

Gideon se ridică în capul oaselor, trecându-și mâinile prin părul răvășit în timp ce Sophie se îndepărtă de el, în foșnet de fuste.

— Eu..., începu el.

— Dumneavoastră ați sunat după brioșe. Aproape în fiecare zi. Dumneavoastră le-ați *cerut*, domnule Lightwood! De ce-ați făcut asta dacă nu le voiați?

Obrajii lui se împurpurară.

— Era singura cale prin care puteam să te văd. Nu voiai să vorbești cu mine, nu voiai să mă asculți când încercam să-ți vorbesc...

— Așa că ați preferat să mințiți? Înșfăcându-și boneta, Sophie se ridică în picioare. Domnule Lightwood, aveți idee cam câte treburi am

de făcut? Să car cărbuni și apă fierbinte, să șterg praful, să lustruiesc, să fac curat după *dumneavoastră* și după toți ceilalți — și nu mă deranjează și nici nu mă plâng, dar cum îndrăzniți să-mi dați și mai mult de treabă, să mă faceți să car tăvi grele pe scări, doar ca să vă aduc ceva ce nici măcar nu vă *doriți*?

Gideon se ridică în picioare, cu hainele și mai boțite.

— Iartă-mă! spuse el. Nu m-am gândit.

— Nu! exclamă Sophie, vârându-și furioasă părul sub bonetă. Voi, ăștia, niciodată nu gândiți, nu-i așa?

Și, zicând acestea, ieși ca o furtună din cameră, lăsându-l pe Gideon să se uite lung după ea, cu o privire tristă.

— Bună treabă, frățioare! spuse Gabriel din pat, clipind din ochii săi verzi, somnoroși, către Gideon.

Gideon azvârli o brioșă în el.

— Henry!

Charlotte traversă podeaua criptei. Torțele cu lampa-vrăjitoarei luminau atât de tare, încât ziceai că era ziua în amiaza mare, cu toate că ea știa că era aproape miezul nopții. Henry stătea aplecat deasupra celei mai mari dintre mesele de lemn din centrul încăperii. Ceva dezgustător ardea într-o cupă aflată pe o altă masă, emanând valuri de fum cu miros de levănțică. O bucată mare de hârtie, de genul celor în care își ambalau măcelarii produsele, era întinsă peste masa lui Henry, iar el o umplea cu tot soiul de coduri și calcule misterioase, murmurând ca pentru sine în timp ce scria.

— Henry, dragul meu, nu ești obosit? Ești aici de câteva ceasuri bune.

Henry tresări și își înălță privirea, ridicându-și ochelarii de lucru peste părul lui roșcat.

— Charlotte!

Părea uluit, dacă nu chiar încântat, să o vadă; doar Henry, gândi Charlotte cu ironie, putea fi surprins să-și vadă propria soție în propria lor casă.

— Îngerul meu! Ce faci aici? E îngrozitor de frig. Nu e bine pentru copilaș.

Charlotte râse, dar nu obiectă când Henry se repezi spre ea și o îmbrățișă delicat. De când aflase că urma să fie tată, începuse să o trateze ca pe un obiect din porțelan. O sărută în creștet și se dădu înapoi ca să-i cerceteze chipul.

— De fapt, pari cam trasă la față. Ce-ai zice ca în loc de cină să te duci în cameră și s-o rogi pe Sophie să-ți aducă niște supă de pui? Mă duc să-i spun să...

— Henry. Am hotărât acum câteva ore să nu mai luăm cina — toată lumea a primit sandviciuri în cameră. Jem este în continuare prea slăbit ca să mănânce, iar băieții Lightwood încă nu și-au revenit. Și știi prin ce trece Will când Jem nu se simte bine. Și Tessa, desigur. Ca să fiu sinceră, am senzația că toată casa asta e în derivă.

— Sandviciuri? întrebă Henry, dând impresia că asta era cea mai interesantă parte din tot ceea ce spusese Charlotte.

Charlotte surâse.

— Sunt câteva sus și pentru tine, Henry, dacă te poți dezlipi de locul ăsta. Presupun că n-ar trebui să te cert — am răsfoit jurnalele lui Benedict și sunt de-a dreptul fascinante —, dar la *ce* anume lucrezi acum?

— La un portal, spuse Henry mândru. O formă de transport. Ceva ce ar putea duce un vânător de umbre dintr-un punct al globului în altul în câteva secunde. Inelele lui Mortmain mi-au dat această idee.

Charlotte făcu ochii mari.

— Dar inelele lui Mortmain sunt în mod sigur făurite din magie neagră...

— Nu și portalul meu. A, și mai am ceva să-ți arăt. Hai cu mine! E pentru Buford.

Charlotte îl lăsă pe soțul ei s-o ia de mână și s-o tragă într-o latură a încăperii.

— Henry, ți-am spus de o mie de ori, niciun copil al meu nu va purta vreodată numele de Buford... În numele Îngerului, ăla e un *leagăn*?

Henry radia.

— E mult mai bun decât un leagăn! anunță el, întinzând brațul către pătuțul de lemn cu aspect robust ce atârna între doi stâlpi, astfel încât să se poată legăna dintr-o parte în alta.

Charlotte recunoscu în sinea ei că era o piesă de mobilier destul de interesantă.

— E un pătuț care se leagănă singur!

— Poftim? întrebă Charlotte cu jumătate de glas.

— Privește!

Mândru nevoie mare, Henry înaintă și apăsă pe un soi de buton invizibil. Pătuțul începu să se legene ușor dintr-o parte în alta.

Charlotte răsuflă ușurată.

— Scumpule, e minunat!

— Nu-i așa că-ți place? întrebă Henry, radiind. Uite, acum se leagănă puțin mai tare.

Era adevărat, însă mișcarea ușor smucită îi dădu lui Charlotte senzația că plutea în mijlocul unei mări agitate.

— Hm, făcu ea. Henry, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Ceva foarte important.

— Mai important decât faptul că pruncul nostru va adormi legănat în fiecare seară?

— Conclavul a hotărât s-o elibereze pe Jessamine, spuse Charlotte. Se va întoarce la Institut. Peste două zile.

Henry se întoarse și o privi uluit. În spatele lui, pătuțul se legăna și mai tare, ca o trăsură care înaintează în viteză.

— Se întoarce *aici*?

— Henry, nu are unde să se ducă.

Henry deschise gura să-i răspundă, dar fu întrerupt de un pocnet îngrozitor și pătuțul se desprinse de pe stâlpi și zbură prin încăpere, izbindu-se de cel mai îndepărtat perete și explodând în mii de așchii.

Charlotte icni, ducându-și mâna la gură. Henry se încruntă.

— Poate că dacă îi aduc câteva îmbunătățiri modelului...

— Nu, Henry, spuse Charlotte pe un ton ferm.

— Dar...

— Sub nicio formă.

Charlotte era vehementă. Henry oftă.

— Prea bine, dragă.

*

Dispozitivele Infernale sunt necruțătoare. Dispozitivele Infernale nu au remușcări. Dispozitivele Infernale sunt fără număr. Dispozitivele Infernale nu vor înceta niciodată să sosească.

Cuvintele scrise pe peretele din biroul lui Benedict îi răsunau Tessei în minte în vreme ce stătea așezată lângă patul lui Jem, privindu-l cum dormea. Nu știa cât era ceasul; în mod sigur era „în orele mici din noapte", așa cum spunea Bridget, fără îndoială trecut de miezul nopții. Jem fusese treaz când ea intrase în cameră, imediat după ce Will plecase, treaz și stând în capul oaselor și simțindu-se suficient de bine cât să bea ceai și să mănânce niște pâine prăjită, cu toate că era mai palid și respira mai greu decât i-ar fi plăcut ei.

Sophie venise mai târziu să ia tava de mâncare și îi zâmbise Tessei. „Umflați-i perna", îi sugerase ea în șoaptă, iar Tessa procedase întocmai, cu toate că Jem o privise amuzat cum se agita. Tessa nu prea avusese de-a face cu oameni bolnavi. Cel mai mult se jucase de-a dădaca atunci când fratele ei fusese beat. Însă acum n-o deranja că era Jem, n-o deranja că stătea ținându-l de mână în timp ce el respira ușor, cu ochii întredeschiși, cu genele fluturându-i peste pometi.

— N-am fost prea eroic, spuse el deodată, fără să-și deschidă ochii, deși vocea lui era fermă.

Tessa tresări și se aplecă în față. Mai devreme își împletise degetele cu ale lui, iar mâinile lor împreunate stăteau lângă el pe pat. Îi simțea degetele reci într-ale ei și pulsul slăbit.

— La ce te referi?

— Astăzi, spuse el pe un ton scăzut, după care tuși. M-am prăbușit și am tușit sânge prin toată Casa Lightwood...

— Nu a făcut decât să îmbunătățească aspectul acelui loc, spuse Tessa.

— Parcă ești Will. Jem îi aruncă un zâmbet somnoros. Și schimbi subiectul, exact cum ar fi făcut el.

— Firește că-l schimb. De parcă aș fi gândit numai lucruri rele despre tine din cauză că ești bolnav; știi că nu sunt așa. Și ai fost destul de eroic azi. Cu toate că Will a spus mai devreme, adăugă ea, că toți eroii sfârșesc rău și că oricum el nu înțelege de ce și-ar dori cineva să fie erou.

— Da. Jem o strânse ușor de mână, după care îi dădu drumul. Ei bine, Will privește asta din perspectiva eroului, nu-i așa? În vreme ce pentru noi, ceilalți, e un răspuns ușor.

— Așa să fie?

— Sigur. Eroii îndură, întrucât noi avem nevoie de ei. Nu o fac pentru ei înșiși.

— Vorbești despre ei de parcă tu n-ai fi erou.

Se întinse pentru a-i îndepărta părul de pe frunte. El închise ochii.

— Jem... te-ai gândit vreodată... Tessa șovăi. Te-ai gândit vreodată la alte metode de a-ți prelungi viața? La metode care nu implică acest drog pe care-l iei?

Auzind acestea, Jem deschise brusc ochii.

— La ce te referi?

Ea se gândi la Will, pe podeaua din pod, înecându-se cu agheasmă.

— Să devii vampir. Ai trăi pe vecie...

Jem se străduí să se ridice în șezut, sprijinindu-se de perne.

— Tessa, *nu*. Să nu... Nu te poți gândi la așa ceva.

Ea își întoarse privirea în altă parte.

— Ți se pare chiar atât de îngrozitor să devii un locuitor al Lumii de Jos?

— Tessa... Jem expiră profund. Eu sunt vânător de umbre. Un nefilim. Așa cum au fost părinții mei înaintea mea. E moștenirea pe care o pretind, așa cum consider moștenirea mamei mele ca făcând parte din mine. Asta nu înseamnă că-mi urăsc tatăl. Însă onorez darul pe care mi l-au făcut, sângele Îngerului, încrederea lor în mine, jurămintele pe care le-am făcut. Și nici nu cred c-aș putea fi un vampir prea bun. Vampirii pur și simplu ne disprețuiesc. Uneori, ca să se distreze, Preschimbă câte un nefilim, însă acel vampir este disprețuit de către ceilalți. Noi purtăm în venele noastre lumina zilei și focul îngerilor, adică tot ceea ce ei urăsc. Și m-ar prigoni, la fel cum ar face-o și nefilimii. Nu aș mai fi *parabatai*-ul lui Will, nu aș mai fi primit în Institut. Nu, Tessa. Mai degrabă aș muri și aș renaște și aș vedea soarele din nou decât să trăiesc până la sfârșitul lumii fără să mă pot bucura de lumina zilei.

— Atunci, un Frate Tăcut, spuse ea. *Codexul* spune că runele pe care ei și le aplică sunt suficient de puternice pentru a pune stăpânire pe mortalitatea lor.

— Tessa, Frații Tăcuți nu se pot căsători.

Jem își ridicase bărbia. Tessa știuse de multă vreme că sub delicatețea lui Jem sălășluia o încăpățânare la fel de puternică precum cea a lui Will. O vedea și acum, oțel sub mătase.

— Știi că aș prefera să te am în viață și necăsătorit cu mine decât...

Tessa nu rosti ultimul cuvânt.

— Drumul către Frăția Tăcută nu îmi este deschis. Cu *yin fen*-ul care îmi contaminează sângele, eu nu voi putea supraviețui runelor pe care ei trebuie să și le însemneze pe trup. Ar trebui să încetez să mai înghit drogul până ce îl elimin din organism, iar asta sigur m-ar omorî.

Probabil că văzu ceva în expresia ei, căci vocea lui deveni mai blândă.

— Frații Tăcuți nu duc cine știe ce viață. Numai umbre și întuneric, tăcere și... nicio muzică. Jem înghiți. Și, în plus, nu mi-aș dori să trăiesc o veșnicie.

— Eu s-ar putea să trăiesc veșnic, zise Tessa.

Enormitatea acestui lucru era ceva ce încă nu putea înțelege. Era la fel de dificil să înțelegi că viața ta nu avea să se termine niciodată, așa cum era să înțelegi că avea să se sfârșească.

— Știu, spuse Jem. Și îmi pare rău pentru asta, întrucât sunt de părere că e o povară pe care nimeni n-ar trebui s-o ducă. Tessa, tu știi că eu cred în reîncarnare. Mă voi întoarce, chiar dacă nu în acest trup. Sufletele care se iubesc se atrag și în următoarele vieți. Am să-i revăd pe Will, pe părinții mei, pe unchii mei, pe Charlotte și Henry...

— Dar n-ai să mă vezi pe mine!

Nu era prima oară când se gândea la acest lucru, deși, adesea, când acest gând se ivea, ea îl alunga imediat. *Dacă sunt nemuritoare, atunci înseamnă că o am doar o singură viață. Eu n-am să mă reîncarnez așa cum o vei face tu, James. N-am să te văd în Rai sau pe malurile marelui râu sau în următoarea viață care îi așteaptă pe oameni.*

— Te văd acum.

El își puse mâna pe obrazul ei, iar ochii săi argintii-cenușii îi căutară pe-ai ei.

— Și eu te văd pe tine, șopti ea, iar el îi zâmbi obosit și închise ochii.

Ea îi acoperi mâna cu a ei, culcându-și obrazul în palma lui. Rămase tăcută, cu degetele lui reci pe pielea ei, până ce respirația lui încetini și degetele i se relaxară în ale ei; adormise. Cu un zâmbet trist, ea îi luă mâna și i-o așeză cu blândețe peste cuvertură.

Ușa dormitorului se deschise; Tessa se răsuci în scaunul ei și îl văzu pe Will în prag, încă având pe el paltonul și mănușile pe mâini. O singură privire aruncată chipului său grav și îngrijorat o făcu să se ridice și să-l urmeze pe Will afară din cameră.

Will străbătea deja culoarul cu viteza unui om fugărit de diavol. Tessa închise ușa dormitorului cu grijă și se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Will, ce e? Ce s-a întâmplat?

— Tocmai m-am întors din East End, spuse Will.

Era durere în glasul lui — o durere cum nu mai auzise din ziua în care se aflau în salon și ea îi spusese că se logodise cu Jem.

— M-am dus să caut *yin fen*. Dar nu mai este.

Tessa aproape că se poticni când ajunseră în dreptul scărilor.

— Cum adică nu mai este? Jem mai are destul, nu-i așa?

Will se întoarse cu fața spre ea, coborând treptele cu spatele.

— S-a terminat, spuse el tăios. Nu voia ca tu să știi, dar nu mai are cum să ascundă asta. L-a terminat și eu nu mai găsesc nicăieri. Eu am fost mereu cel care i l-a cumpărat. Aveam furnizorii mei — însă aceștia ori au dispărut, ori nu mai au. M-am dus mai întâi acolo... acolo unde ați venit și m-ați găsit, tu și Jem, împreună. Nu mai aveau *yin fen*.

— Atunci poate că într-un alt...

— Am fost *peste tot*, spuse Will, întorcându-se.

Ieșiseră pe culoarul celui de-al doilea etaj al Institutului; acolo se găseau biblioteca și salonul. Ambele uși erau deschise, aruncând o lumină gălbuie pe culoar.

— Peste tot. În ultimul loc în care am fost, cineva mi-a spus că în ultimele săptămâni a fost cumpărat tot în mod intenționat. Pur și simplu nu mai există pe nicăieri.

— Dar Jem..., spuse Tessa șocată. Fără *yin fen*...

— Va muri. Will se opri preț de o clipă în fața bibliotecii; privirea lui o întâlni pe a Tessei. Chiar în după-amiaza asta mi-a dat permisiunea să caut un leac pentru el. Să fac cercetări. Iar acum va muri, întrucât eu nu-l pot ține în viață suficient cât să-l găsesc.

— Nu, spuse Tessa. N-o să moară; n-o să-l lăsăm.

Will intră în bibliotecă, cu Tessa lângă el, și privirea lui scrută încăperea familiară, mesele cu felinare, rafturile cu tomuri vechi.

— Existau cărți, spuse el, ca și când ea nici nu vorbise. Cărți pe care le consultam, volume despre otrăvuri rare.

Porni de lângă ea spre un raft din apropiere și-și trecu febril mâinile înmănușate peste tomurile de acolo.

— Asta s-a întâmplat acum câțiva ani, înainte ca Jem să-mi interzică să mai caut. Am uitat...

Tessa veni lângă el și fustele îi fâșâiau în jurul gleznelor.

— Will, oprește-te!

— Dar trebuie să-mi *amintesc.*

Trecu la un alt raft, apoi la un altul, iar trupul lui înalt și zvelt arunca o umbră alungită peste podea.

— Trebuie să găsesc...

— Will, nu poți citi la timp toate cărțile din bibliotecă. Încetează! Venise în spatele lui, suficient cât să vadă că gulerul jachetei era ud de la ploaie. Asta n-o să-l ajute pe Jem.

— Atunci, ce-o să-l ajute? *Ce-o să-l ajute?*

Se întinse după o altă carte, o privi câteva secunde, după care o aruncă pe jos; Tessa tresări.

— Oprește-te! repetă ea, după care îl apucă de mânecă și îl întoarse cu fața spre ea.

Era roșu la față, de-abia respira, iar brațul încordat era la fel de tare ca fierul sub strânsoarea ei.

— Când ai căutat acum câțiva ani un leac, nu știai ceea ce știi acum. Nu aveai aliații pe care îi ai acum. O să mergem și o să-l întrebăm pe Magnus Bane. El are ochi și urechi în Lumea de Jos; el cunoaște toate tipurile de magie. Te-a ajutat cu blestemul tău; o să ne poată ajuta și cu asta.

— N-a fost niciun blestem, spuse Will, ca și când ar fi recitat o replică dintr-o piesă de teatru; ochii îi erau sticloși.

— Will, ascultă-mă! Te rog! Haide să mergem la Magnus. El ne poate ajuta.

Will închise ochii și inspiră adânc. Tessa îl privi lung. Nu se putea abține să nu-l privească atunci când știa că el n-o putea vedea — genele lungi și negre care-i mângâiau pomeții, o ușoară urmă de albastru pe pleoape.

— Da, spuse el într-un târziu. Da. Desigur. Tessa... îți mulțumesc. Nu m-am gândit la asta.

— Erai mâhnit, spuse ea, dându-și brusc seama că încă îl ținea de braț și că erau suficient de aproape cât ea să-i poată da un sărut pe obraz sau să-și pună brațele pe după gâtul lui pentru a-l liniști.

Făcu un pas înapoi și îi dădu drumul. El deschise ochii.

— Și tu te gândeai că el avea să-ți interzică mereu să cauți un leac pentru el. Știi că n-am fost niciodată de acord cu asta. Mă gândisem și înainte la Magnus.

Ochii lui îi cercetară chipul.

— Dar nu l-ai întrebat niciodată?

Ea clătină din cap.

— Jem n-a vrut s-audă. Dar acum... Acum toate s-au schimbat.

— Da. Se îndepărtă de ea, continuând s-o privească. Mă duc jos să-l rog pe Cyril să pregătească trăsura. Ne vedem în curte.

Către: Consulul Josiah Wayland
De la: Membrii Consiliului

Stimate domn,

Nu putem decât să ne exprimăm marea noastră mâhnire la primirea scrisorii dumneavoastră. Aveam cu toții impresia că Charlotte Branwell era o alegere pe care urma să o susțineți cu toată inima și că se dovedise a fi o conducătoare potrivită a Institutului din Londra. Însuși Inchizitorul Whitelaw are numai cuvinte de laudă la adresa ei și a felului în care a făcut față provocării la care a fost supusă de către Benedict Lightwood.

Părerea noastră unanimă este că George Penhallow nu este alegerea potrivită pentru funcția de Consul. Spre deosebire de doamna Branwell, el nu și-a demonstrat abilitățile de conducător. E adevărat că doamna Branwell este tânără și pasionată, însă rolul de Consul este unul care necesită pasiune. V-am ruga să renunțați la gândurile legate de domnul Penhallow, care este prea tânăr și lipsit de maturitatea pe care o cere acest post, și să vă gândiți din nou la posibilitatea de a o numi pe doamna Branwell.

Ai dumneavoastră, în numele lui Raziel,

Membrii Consiliului

5

O INIMĂ DEZBINATĂ

Da, chiar de Domnul mare căutare a călăuzit,
În toate astea nu-i urmă de lucru sănătos;
Și venele mele de le-ar întoarce pe față și pe dos
În afară de dragoste, n-ar fi nimic de descoperit.
— Algernon Charles Swinburne, „Laus Veneris"

Către: Membrii Consiliului
De la: Josiah Wayland, Consul

Domnilor, cu inima grea iau condeiul pentru a vă scrie. Mulți dintre dumneavoastră mă cunosc de foarte mulți ani, timp în care v-am condus din poziția de Consul. Consider că am făcut o treabă bună și că l-am servit pe Înger pe cât de bine am putut. Totuși, a greși e omenește, și cred că am făcut o greșeală când am numit-o pe Charlotte Branwell în funcția de conducătoare a Institutului din Londra.

Când i-am oferit acest post, am crezut că va călca pe urmele tatălui ei și se va dovedi o conducătoare loială, care respectă regulamentul Conclavului. De asemenea, am crezut că soțul ei îi va stăvili tendințele feminine către impulsivitate și nechibzuință. Din nefericire, lucrurile nu au stat așa. Lui Henry Branwell îi lipsește forța caracterului necesară pentru a-și ține soția în frâu și, liberă de obligațiile feminine, ea a lăsat cu mult în urmă virtuțile supunerii. Cu puțin timp în urmă am descoperit că Charlotte a dat ordinul ca spioana Jessamine

Lovelace să fie rechemată la Institut imediat după ce va fi eliberată din Orașul Tăcut, în pofida dorinței mele exprese ca ea să fie trimisă în Idris. De asemenea, bănuiesc că pleacă urechea la cei care nu sunt prietenii cauzei nefilimilor și, în fapt, se prea poate să fie aliata lui Mortmain, așa cum este cazul vârcolacului Woolsey Scott.

Consiliul nu servește Consulului; mereu a fost vice-versa. Eu sunt un simbol al puterii Consiliului și Conclavului. Când autoritatea îmi este subminată de nesupunere, acest lucru subminează autoritatea tuturor. Ar fi mai bine să avem un tânăr ascultător, cum e nepotul meu, al cărui curaj urmează a fi încercat, decât o persoană care lasă de dorit la acest capitol.

În numele Îngerului,
Consulul Josiah Wayland

Will își aminti.

Într-o altă zi, în urmă cu câteva luni, în camera lui Jem. Ploaia bătea în ferestrele Institutului, brăzdând geamurile cu dungi străvezii.

— Asta e tot? întrebase Jem. Absolut tot? Adevărul?

Stătea la birou, cu un picior îndoit pe scaunul de alături; părea foarte tânăr. Vioara era rezemată de scaun. Cânta când Will intrase în încăpere și, fără vreun preambul, îl anunțase că era sfârșitul prefăcătoriei — avea o mărturisire de făcut și voia să o facă pe loc.

Asta pusese punct cântecului de Bach. Jem lăsase jos vioara, fără să-și ia privirea de la Will, și nerăbdarea îi înflorise în ochii argintii în timp ce *parabatai*-ul său se plimbase și vorbise, se plimbase și vorbise, până ce rămăsese fără cuvinte.

— Asta-i tot, spusese Will într-un târziu, când își terminase confesiunea. Și nu te-aș învinovăți dacă m-ai urî. Aș înțelege.

Se așternuse o tăcere profundă. Privirea lui Jem nu se dezlipise de pe chipul lui Will, fixă și argintie în lumina pâlpâitoare a focului.

— William, n-aș putea niciodată să te urăsc.

Lui Will i se făcu stomacul ghem, acum, când văzu un alt chip, o pereche de ochi albaștri-cenușii ce se uitau într-ai lui.

— Am încercat să te urăsc, Will, dar n-am reușit, spusese ea.

În acel moment Will fusese pe deplin conștient că ceea ce îi spusese lui Jem nu era „absolut tot". Mai era o parte de adevăr. Mai era dragostea lui față de Tessa. Însă era povara lui, nu a lui Jem. Era ceva ce trebuia să ascundă, astfel încât Jem să poată fi fericit.

— Merit ura ta, îi spusese Will lui Jem cu o voce spartă. Te-am pus în primejdie. Am crezut că eram blestemat și că toți cei care țineau la mine aveau să moară; mi-am permis să-mi pese de tine și te-am lăsat să-mi fii frate, punându-te în pericol...

— Nu a existat niciun pericol.

— Dar eu credeam că există. Dacă aș îndrepta un revolver spre tine, James, și aș apăsa pe trăgaci, oare ar conta dacă nu știam că nu există niciun glonț în el?

Jem făcuse ochii mari, după care râsese blând.

— Crezi că nu știam că ai un secret? îl întrebase el. Crezi că m-am împrietenit cu tine cu ochii închiși? Nu știam ce povară duceai pe umeri, dar știam că exista o povară în viața ta. Jem se ridicase în picioare și adăugase: Știu că te considerai nociv pentru toți cei din jurul tău. Știu că te gândeai că duceai în tine un soi de forță corozivă care avea să mă distrugă. Am vrut să-ți arăt că nu era cu putință să mă distrugi, că dragostea nu era atât de fragilă. Am reușit să fac asta?

Will ridicase din umeri o dată, neputincios. Aproape că își dorise ca Jem să fie mânios pe el. Ar fi fost mult mai ușor. Nu se mai simțise niciodată atât de mic înlăuntrul lui ca atunci când era pus față-n față cu bunătatea fără margini a lui Jem. Se gândi la Satana lui Milton. *Așa îl birui pe Diavol, / Făcându-l puterea binelui s-o simtă.*[1]

— Mi-ai salvat viața, spusese Will.

Un zâmbet se întinsese pe chipul lui Jem, la fel de luminos ca soarele care răsărea deasupra Tamisei.

— Asta e tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

— Will?

O voce blândă îl smulse din reverie. Tessa, așezată în fața lui în trăsură, cu ochii ei cenușii de culoarea ploii în lumina slabă.

[1] John Milton, *Paradisul pierdut*, traducere de Adina Begu, Aldo Press, București, 2003.

— La ce te gândeai?

Cu un efort, Will se desprinse de amintirile lui, cu ochii ațintiți pe chipul Tessei. Chipul ei. Nu purta pălărie, iar gluga pelerinei din brocart îi căzuse pe spate. Chipul îi era palid — mai lat în dreptul pomeților, ușor ascuțit la bărbie. El se gândi că nu mai văzuse niciodată un chip care să aibă o asemenea putere de expresie: fiecare zâmbet al ei îi frângea inima lui Will, așa cum fulgerul putea despica în două un copac, așa cum făcea fiecare privire tristă a ei. În acel moment, Tessa îl privea cu o îngrijorare melancolică ce îi strângea inima.

— La Jem, răspunse el cu toată sinceritatea. Mă gândeam la reacția pe care a avut-o când i-am povestit adevărul despre blestemul demonului marbas.

— Nu a simțit decât tristețe pentru tine, spuse ea repede. Știu sigur; el mi-a spus-o.

— Tristețe, dar nu milă, zise Will. Jem mi-a oferit întotdeauna exact ceea ce aveam nevoie, în felul în care aveam nevoie, chiar și atunci când eu însumi nu știam ce îmi trebuia. Toți *parabatai*-ii sunt devotați. Trebuie să fim, pentru a oferi celuilalt cât de mult putem din noi înșine, chiar dacă atunci când facem asta ne întărim puterea. Însă cu Jem e altfel. Vreme de mulți ani am avut nevoie ca el să trăiască și, de fapt, el e cel care m-a ținut pe mine în viață. Credeam că nu știa că face asta, dar poate că știa.

— E posibil, spuse Tessa. N-ar fi considerat niciodată un astfel de moment important ca fiind irosit.

— Nu ți-a spus niciodată ceva legat de asta?

Ea clătină din cap. Mâinile ei mici, în mănuși albe, erau strânse pumn în poală.

— Will, el vorbește despre tine cu cea mai mare mândrie, spuse ea. Nici nu știi cât de mult te admiră. Când a aflat despre blestem, inima i s-a frânt, dar, în același timp, aproape că a existat și un soi de...

— Justificare?

Ea încuviință din cap.

— El a crezut mereu că erai bun. Și apoi acest lucru a fost dovedit.

— Of, nu știu, răspunse el pe un ton amar. Să fii bun și să fii blestemat nu e unul și-același lucru.

Ea se aplecă și îi luă mâna, strângând-o între ale ei. Atingerea curse ca un foc alb prin venele lui. El nu îi putea simți pielea, ci doar materialul mănușilor, și totuși, nu conta. *Ai aținat mormanul de scrum care sunt eu, aprăcându-l în foc.*[1] El se întrebase odată de ce oare dragostea era exprimată în termeni care aveau legătură cu focul. Acum, pârjolul din venele lui îi oferi răspunsul.

— Will, tu *ești* bun, spuse ea. Cred că eu sunt singura în măsură să afirme cu toată certitudinea că ești un om deosebit de bun.

El spuse încet, nedorind ca ea să-și retragă mâinile:

— Știi, când aveam cincisprezece ani, Yanluo, demonul care i-a omorât pe părinții lui Jem, a fost într-un final căsăpit. Unchiul lui Jem era hotărât să se mute din China în Idris și l-a invitat pe Jem să meargă să locuiască cu el acolo. Jem l-a refuzat — pentru mine. A spus că nu se cuvine să-ți părăsești *parabatai*-ul. Că făcea parte din cuvintele jurământului. „Poporul tău va fi poporul meu."[2] Mă întreb, dacă aș fi avut posibilitatea de a mă întoarce în sânul familiei mele, oare aș fi făcut același lucru pentru el?

— Îl faci acum, spuse Tessa. Să nu crezi că nu știu că Cecily vrea să te întorci cu ea acasă. Și să nu crezi că nu știu că tu stai aici de dragul lui Jem.

— Și al tău, spuse el, înainte să-și dea seama ce face.

Ea își retrase mâinile dintr-ale lui, iar el se blestemă în gând: *Cum ai putut să fii atât de prost? Cum ai putut, după două luni? Ai avut atât de multă grijă! Dragostea ta față de Tessa e o povară pe care ea o suportă doar din politețe. Adu-ți aminte de asta.*

Însă Tessa se mulțumi să dea perdeaua la o parte, întrucât trăsura încetinise. Intrau într-un grajd transformat, cu o plăcuță la intrare pe care scria: TOȚI VIZITIII SUNT RUGAȚI SĂ-ȘI CONDUCĂ PE JOS CAII CÂND TREC PE SUB ACEASTĂ ARCADĂ.

— Am ajuns! exclamă ea, de parcă Will n-ar fi spus niciun cuvânt.

Poate că nu spusese, gândi Will. Poate că nu vorbise cu voce tare. Poate că își pierdea mințile. Date fiind circumstanțele, putea fi adevărat.

---

[1] Charles Dickens, *Poveste despre două orașe*, traducere de Antoaneta Ralian, Editura Garamond, București, 1993.

[2] *Rut*, I:16.

Când portiera trăsurii se deschise, înăuntru năvăli aerul rece din Chelsea. Când Cyril o ajută pe Tessa să coboare, Will o văzu înălțându-și capul. I se alătură Tessei pe caldarâm. În aer plutea mirosul Tamisei. Înainte să fie construit Cheiul, fluviul trecea mult mai aproape de aceste șiruri de case, ale căror contururi erau îndulcite de lumina felinarelor în întunericul nopții. În prezent, fluviul se afla mai departe, însă duhoarea de sare, mâl și fier încă mai persista.

Fațada casei cu numărul 16 era în stil georgian, construită din cărămidă roșie, cu un bovindou ieșit în afară deasupra ușii principale. Exista o curte mică pavată și o grădină în spatele unui gard elegant din fier forjat. Poarta era deja deschisă. Tessa intră și urcă treptele pentru a bate la ușă, cu Will la doar câțiva pași în urma ei.

Ușa fu deschisă de către Woolsey Scott, care purta un halat de casă galben-canar din brocart peste o pereche de pantaloni și o cămașă. Avea un monoclu de aur la ochi și îi privi pe amândoi cu un oarecare dezgust.

— O! făcu el. L-aș fi pus pe lacheu să vă răspundă și să vă trimită la plimbare, dar credeam că era altcineva.

— Cine? vru Tessa să știe, lucru pe care Will îl considera a fi irelevant pentru problema lor, însă așa era Tessa — punea mereu întrebări; dacă o lăsai singură într-o încăpere, ar fi început să le pună întrebări plantelor și pieselor de mobilier.

— Cineva cu absint, spuse Woolsey.

— Mai bea tu mult absint și-ai să crezi că *tu* ești altcineva, îi spuse Will. Îl căutăm pe Magnus Bane; dacă nu e aici, spune-ne și n-o să-ți mai irosim timpul prețios.

Woolsey oftă de parcă ei l-ar fi convins.

— Magnus! strigă el. E băiatul tău cu ochi albaștri.

Pe coridorul din spatele lui Woolsey se auziră niște pași și Magnus apăru îmbrăcat la patru ace, de parcă tocmai ar fi venit de la un bal. Plastron și manșete apretate, frac negru și părul ca o creastă din mătase neagră. Se uită de la Will la Tessa.

— Și cărui fapt îi datorez această onoare, la o oră atât de târzie?

— O favoare, spuse Will și se corectă imediat când sprâncenele lui Magnus se ridicară brusc. O întrebare.

Woolsey oftă și se dădu la o parte din cadrul ușii.

— Prea bine. Veniți în salon.

Nimeni nu se oferi să le ia pălăriile sau paltoanele și, odată ajunși în salon, Tessa își scoase mănușile și se apropie cu mâinile de foc, tremurând ușor. Părul ei era o masă de bucle umede la ceafă, iar Will își mută privirea, înainte să-și amintească senzația pe care o avea când își trecea mâinile prin acel păr și simțea șuvițele șerpuindu-i printre degete. La Institut, cu Jem și ceilalți care îi distrăgeau atenția, era mult mai ușor să nu uite că nu trebuia să-și amintească așa de Tessa. Aici, având senzația că înfrunta lumea cu ea alături — având senzația că ea era aici pentru el, nu pentru sănătatea logodnicului ei, așa cum și trebuia să fie — era aproape imposibil.

Woolsey se aruncă într-un fotoliu cu motive florale. Își scoase monoclul de la ochi și îi legăna lanțul de aur pe degete.

— Pur și simplu de-abia aștept s-aud despre ce e vorba.

Magnus se apropie de șemineu și se rezemă de poliță, întruchipând imaginea perfectă a unui tânăr dandy. Încăperea era zugrăvită într-o nuanță de bleu pal și decorată cu tablouri care înfățișau vaste întinderi de granit, mări strălucitor de albastre și bărbați și femei în costume clasice. Lui Will i se păru că recunoaște o reproducere a unui tablou de Alma-Tadema[1] — pentru că sigur *era* o reproducere, nu-i așa?

— Will, nu mai privi pereții cu gura căscată, spuse Magnus. N-am mai auzit de tine de câteva luni bune. Ce te aduce acum aici?

— Nu voiam să te deranjez, murmură Will.

Era doar parțial adevărat. Imediat ce Magnus dovedise că blestemul lui Will fusese o făcătură, îl evitase pe Magnus — nu din cauză că era supărat pe magician, sau că nu mai avea nevoie de el, ci pentru că simpla lui vedere îi provoca durere. Îi scrisese o scurtă misivă, spunându-i ceea ce se întâmplase și că secretul său nu mai era secret. Îi vorbise despre logodna lui Jem cu Tessa. Îl rugase să nu-i răspundă.

— Dar asta... asta e o criză.

Magnus făcu mari ochii săi de pisică.

— Ce soi de criză?

— E despre *yin fen*, spuse Will.

[1] Lawrence Alma-Tadema (1836–1912), pictor britanic de origine olandeză, cunoscut pentru picturile neoclasice inspirate de lumea antică.

— La naiba! exclamă Woolsey. Nu-mi spune că haita mea ia din nou chestia asta!

— Nu, îl liniști Will. Nu mai au de unde să ia.

Văzu că Magnus începe să înțeleagă și porni să le explice situația pe cât de bine putea. Magnus nu-și schimbă expresia în timp ce Will vorbi, exact așa cum făcea Church când cineva i se adresa. Magnus pur și simplu îl privi pe Will cu ochii săi aurii-verzui, până ce băiatul termină de povestit.

— Și fără *yin fen*? întrebă Magnus într-un târziu.

— Va muri, răspunse Tessa, întorcându-se cu spatele la șemineu.

Era îmbujorată, însă Will nu-și dădea seama dacă era din pricina căldurii focului sau din cauza stresului pe care îl prezenta această situație.

— Nu imediat, dar... în decurs de câteva zile. Trupul lui nu poate face față fără acea pulbere.

— Cum și-o administrează? se interesă Woolsey.

— Dizolvată în apă sau inhalată... Ce relevanță are asta? dori Will să știe.

— N-are nicio relevanță, răspunse Woolsey. Voiam doar să știu. Drogurile demonice sunt niște lucruri tare curioase.

— Pentru noi, cei care îl iubim, e o priveliște mai mult decât curioasă, spuse Tessa.

Ținea bărbia ridicată, iar Will își aminti că îi spusese la un moment că semăna cu Boadicea. Ea *era* curajoasă, iar el o adora pentru asta, chiar dacă își manifesta neînfricarea apărându-și iubirea pentru o altă persoană.

— Și de ce ați venit la mine? se interesă Magnus pe un ton liniștit.

— Ne-ai mai ajutat și altă dată, spuse Tessa. Ne gândeam că poate ne poți ajuta din nou. Ne-ai ajutat cu de Quincey... și cu blestemul lui Will...

— Nu sunt la cheremul vostru, spuse Magnus. V-am ajutat cu de Quincey fiindcă m-a rugat Camille, și pe Will, o dată, pentru că la rândul său s-a oferit să mă ajute. Eu sunt magician. Și nu îi ajut gratuit pe vânătorii de umbre.

— Eu nu sunt vânător de umbre, spuse Tessa.

Se așternu o tăcere deplină. Apoi:

— Hmm, făcu Magnus, dezlipindu-se de poliță. Tessa, să înțeleg că trebuie să fii felicitată?

— Eu...

— Pentru logodna cu James Carstairs?

— A!

Se îmbujoră, iar mâna îi zbură la gât, unde purta întotdeauna colierul mamei lui Jem, darul pe care i-l făcuse el.

— Da. Îți mulțumesc!

Will *simți*, nu văzu, ochii lui Woolsey ațintiți asupra celor trei — Magnus, Tessa și el însuși — alunecând de la unul la celălalt, mintea din spatele lor examinând, deducând și *bucurându-se*.

Will se încordă.

— Aș fi încântat să îți ofer orice, spuse el. De data asta. O altă favoare, sau orice îți dorești, în schimbul pulberii *yin fen*. Dacă e vorba de bani, aș putea aranja... vreau să zic, aș putea încerca...

— Te-aș fi putut ajuta înainte, spuse Magnus. Dar asta... Magicianul oftă. *Gândiți-vă*, voi doi. Dacă cineva cumpără tot *yin fen*-ul din țară, atunci înseamnă că e o persoană care are un motiv bine întemeiat. Și cine are un motiv bine întemeiat pentru a face asta?

— Mortmain, șopti Tessa, luându-i-o înainte lui Will.

El încă își putea aminti propria-i voce:

— *Adepții lui Mortmain au cumpărat cea mai mare parte din rezerva de* yin fen *din East End. Mi s-a confirmat. Dacă rămâneai fără, iar el era singurul care mai avea...*

— *Am fi ajuns la mila lui, zise Jem. Asta dacă nu vrei să mă lași să mor, desigur, ceea ce ar fi cel mai rațional lucru de făcut.*

Dar cu suficient *yin fen* cât să le ajungă pentru douăsprezece luni, Will se gândise că nu erau în pericol. Se gândise că Mortmain avea să găsească o altă modalitate de a-i hărțui și chinui, întrucât era evident că acest plan nu putea funcționa. Will nu se așteptase ca drogul care ar fi trebuit să ajungă un an întreg să se termine în opt săptămâni.

— Nu vrei să ne ajuți, spuse Will. Nu vrei să fii văzut ca dușman al lui Mortmain.

— Ei bine, nu-l poți învinui! Woolsey se ridică într-un vârtej de mătase galbenă. Ce anume ați putea *voi* să-i oferiți pentru a-l face să riște?

— Am să-ți dau orice, spuse Tessa pe un ton coborât pe care Will îl simți până în măduva oaselor. Orice îți dorești, dacă ne poți ajuta să facem ceva pentru Jem.

Magnus își strânse în pumn o șuviță de păr.

— Dumnezeule, ce să mă fac cu voi doi? Am să mă interesez pe unde pot. Am să încerc să dau de urma câtorva rute comerciale mai neobișnuite. Bătrâna Molly...

— Am fost la ea, spuse Will. Ceva a înspăimântat-o atât de tare, încât nici nu vrea să iasă din mormânt.

Woolsey pufni.

— Și asta nu îți spune nimic, vânătorașule de umbre? Chiar merită toate astea, doar pentru a prelungi viața prietenului tău cu câteva luni, cu un an? Oricum o să moară. Și cu cât moare mai repede, cu atât mai repede o să poți pune mâna pe logodnica lui, de care ești îndrăgostit. Woolsey își îndreptă privirea amuzată spre Tessa. Zău așa, ar trebui să numeri cu nerăbdare zilele care i-au mai rămas.

Will nu știa ce anume se întâmplă după aceea; totul se făcu deodată alb, iar monoclul lui Woolsey zbură în celălalt capăt al încăperii. Capul lui Will se lovi dureros de ceva, iar vârcolacul se afla sub el, dând furios din picioare și înjurând, și se rostogoleau pe covor, iar la încheietura mâinii, acolo unde Woolsey își înfipsese ghearele, simți o durere ascuțită. Durerea îi limpezi mintea și deveni conștient că Woolsey îl țintuia la pământ, cu ochii deveniți galbeni și dinții dezveliți, ascuțiți ca niște pumnale, pregătiți să muște.

— Opriți-vă. Opriți-vă!

Tessa, aflată lângă foc, înșfăcase un vătrai; Will se sufoca, și își puse mâna pe fața lui Woolsey, împingându-l cu toată forța. Woolsey țipă și, deodată, Will nu mai simți nicio greutate pe piept; Magnus îl ridicase pe vârcolac și îi făcuse vânt. Apoi, Magnus îl apucă pe Will de jachetă și îl târî afară din încăpere, în vreme ce Woolsey se uita lung după ei, ținând o mână pe față, acolo unde inelul de argint al lui Will îi arsese pometele.

— Dă-mi drumul. Dă-mi drumul!

Will se zbătea, dar Magnus avea o strânsoare de fier. Îl târî pe culoar și îl duse într-o bibliotecă slab luminată. Will reuși să se elibereze

exact când Magnus îi dădu drumul, lucru care avu ca rezultat o împleticire lipsită de eleganță ce îl lipi de spatele unei canapele din catifea roșie.

— N-o pot lăsa pe Tessa singură cu Woolsey...

— Virtutea ei e în siguranță cu el, spuse Magnus sec. Woolsey o să se poarte frumos, dar nu pot spune același lucru și despre tine.

Will se întoarse încet, ștergându-și sângele de pe față.

— Te uiți urât la mine, îi spuse lui Magnus. Parcă ești Church când vrea să muște pe cineva.

— Să te iei la bătaie cu căpetenia Praetor Lupus, spuse magicianul pe un ton amar. Știi prea bine ce ți-ar face haita lui dacă ar avea și cea mai mică scuză. Tu *vrei* să mori, nu-i așa?

— Nu vreau! exclamă Will, surprinzându-se chiar și pe el însuși.

— Nu știu de ce te-am ajutat.

— Îți plac lucrurile distruse.

Magnus făcu doi pași prin încăpere și îl apucă pe Will de față cu degetele sale lungi, ridicându-i forțat bărbia.

— Tu *nu* ești Sydney Carton! spuse el apăsat. Cu ce te-ar ajuta dacă ai muri pentru James Carstairs, când el oricum e pe moarte?

— Dacă l-aș salva, atunci ar merita să...

— Dumnezeule! exclamă Magnus, mijind ochii. *Ce* anume merită? Ce Dumnezeu ar putea să merite?

— Tot ce-am pierdut! strigă Will. *Tessa!*

Magnus își luă mâna de pe chipul lui Will. Făcu câțiva pași îndărăt și începu să inspire și să expire lent, ca și când ar fi numărat în gând până la zece.

— Îmi pare rău, murmură el într-un târziu. Pentru ceea ce a spus Woolsey.

— Dacă Jem moare, nu pot fi cu Tessa, spuse Will. Pentru că ar fi ca și când aș fi așteptat ca el să moară, sau ca și cum m-aș bucura cât de cât de moartea lui, pentru că ea mi-a permis să o am pe Tessa. Și nu am de gând să fiu acea persoană. N-am să profit de pe urma morții lui. Așa că el trebuie să trăiască. Will își coborî brațul, cu mâneca pătată de sânge. E singura cale prin care toate astea ar putea să aibă o noimă. Altminteri ar fi doar...

— Suferință și durere inutilă și fără sens? Presupun că nu te-ar ajuta foarte tare dacă ți-aș spune că așa e viața. Cei buni suferă, răul înflorește și tot ceea ce e muritor trece în neființă.

— Vreau să fiu mai mult decât atât, spuse Will. Tu m-ai făcut să vreau să fiu mai mult decât atât. Mi-ai arătat că am fost blestemat doar pentru că alesesem să cred asta. Mi-ai spus că exista o posibilitate, un sens. Și acum întorci spatele acestui lucru pe care l-ai creat.

Magnus râse scurt.

— Ești incorigibil.

— Am mai auzit asta. Will se dezlipi de canapea, strâmbându-se de durere. Așadar, mă ajuți?

— Am să te-ajut.

Magnus vârî mâna sub plastron și scoase ceva ce atârna de un lanț, ceva ce arunca o vagă lumină roșiatică. O piatră roșie, pătrată.

— Ia asta.

O puse în mâna lui Will, care o privi confuz.

— A fost a lui Camille, o recunoscu el.

— I-am făcut-o cadou, spuse Magnus, zâmbind amar în colțul gurii. Mi-a înapoiat toate darurile luna trecută. Poți să o iei. Te avertizează când sunt demoni prin apropiere. S-ar putea să funcționeze și asupra acelor creații mecanice ale lui Mortmain.

— „Dragostea adevărată nu moare niciodată", spuse Will, traducând inscripția de pe spatele pietrei la lumina de pe culoar. Nu pot purta asta, Magnus. E prea drăguță pentru un bărbat.

— La fel ca tine. Du-te acasă și curățăte. Am să te chem de îndată ce dispun de informații. Îl privi pătrunzător pe Will și adăugă: Între timp, fă tot ce poți pentru a merita ajutorul meu.

— Dacă vă apropiați de mine, am să vă trag una în cap cu vătraiul ăsta! exclamă Tessa, fluturând unealta între ea și Woolsey Scott de parcă ar fi fost o sabie.

— Și n-am nicio îndoială că ai face-o, spuse el, privind-o cu un soi de respect ranchiunos în timp ce își ștergea sângele de pe bărbie cu o batistă cu monogramă.

Și Will se murdărise de sânge, al lui și al lui Woolsey; cu siguranță acum se afla alături de Magnus într-o altă încăpere, mânjind peste tot cu și mai mult sânge. Lui Will nu îi păsa niciodată foarte tare de curățenie, cu atât mai puțin când se lăsa pradă emoțiilor.

— Văd c-ai început să te porți ca vânătorii de umbre pe care se pare că îi adori atât de mult. Ce naiba te-a făcut să te logodești cu unul dintre ei? Și încă unul pe moarte!

Tessa se înfurie și se gândi să-l lovească totuși pe Woolsey cu vătraiul, indiferent dacă se apropia sau nu de ea. Dar el se mișcase extrem de iute atunci când se luptase cu Will, așa că ea nu prea avea șanse.

— Nu-l cunoașteți pe James Carstairs. Nu vorbiți despre el.

— Îl iubești, nu-i așa? Woolsey reuși să facă asta să sune într-un fel neplăcut. Dar îl iubești și pe Will.

Tessa înlemni. Da, Magnus știa ce simțea Will pentru ea, dar gândul că sentimentele ei pentru Will i se citeau pe chip era greu de suportat.

— Nu e adevărat!

— Mincinoaso! exclamă Woolsey. Zău așa, care e diferența dacă unul dintre ei moare? Vei avea întotdeauna o a doua opțiune.

Tessa se gândi la Jem, la forma chipului său, la ochii închiși atunci când cânta concentrat la vioară, la arcuirea gurii atunci când zâmbea, la degetele care le mângâiau cu grijă pe ale ei — toate trăsăturile lui care îi erau atât de dragi.

— Dacă ați avea doi copii, răspunse ea, ați spune că ar fi în regulă dacă unul dintre ei ar muri, întrucât tot ați mai rămâne cu unul?

— Oamenii pot iubi doi copii în același timp. Dar, într-o relație, inima se poate dărui unei singure persoane, îi răspunse Woolsey. Asta face Cupidon, nu-i așa? Asta ne spun romanele, deși eu, unul, nu am o asemenea experiență.

— Am ajuns la o concluzie în privința romanelor, spuse Tessa.

— Și care e aceea?

— Nu sunt adevărate.

Woolsey ridică o sprânceană.

— Ești tare nostimă! spuse el. Aș putea spune că înțeleg ce-au văzut băieții ăia la tine, dar...

Ridică din umeri. Halatul său galben avea acum o ruptură prelungă și murdară de sânge.

— N-am înțeles niciodată femeile.

— Și ce anume găsiți misterios la ele, domnule?

— În general, scopul lor.

— Ei bine, presupun c-ați avut o mamă, zise Tessa.

— Cineva m-a fătat, da, spuse Woolsey fără prea mult entuziasm. Mi-o amintesc cât de cât.

— Poate că așa e, dar nu ați fi existat fără o femeie, nu-i așa? Chiar dacă nu prea ne găsiți vreun folos, suntem mai istețe, mai hotărâte și mai răbdătoare decât bărbații. Se prea poate ca bărbații să fie mai puternici, însă cele care îndură sunt femeile.

— Asta faci tu? Înduri? Din câte știu, o femeie logodită ar trebui să fie mai fericită. Woolsey o cercetă cu ochii lui deschiși la culoare. După cum se spune, o inimă care se dezbină în sine nu poate dăinui. Îi iubești pe amândoi și asta te macină.

— O casă, spuse Tessa.

El ridică o sprânceană.

— Ce anume?

— O casă care se dezbină în sine nu poate dăinui.[1] Nu o inimă. Poate că n-ar mai trebui să folosiți citate dacă nu le știți prea bine.

— Și poate că tu ar trebui să nu-ți mai plângi de milă, spuse el. Mulți oameni sunt norocoși dacă pot găsi o singură mare iubire în decursul vieții. Tu ai găsit două.

— Spuse bărbatul care n-are niciuna.

— Oh! Woolsey se trase în spate împletic, cu mâna pe inimă, prefăcându-se că leșină. Porumbelul are dinți. Prea bine, dacă nu dorești să discutăm chestiuni personale, atunci poate c-ar trebui să discutăm lucruri mai generale? Natura ta? Magnus pare convins că ești magiciană, dar eu nu sunt atât de sigur. Cred că s-ar putea ca prin venele tale să curgă ceva sânge de zână, pentru că ce e magia metamorfozării dacă nu o magie a iluziei? Și cine sunt stăpânii magiei și iluziei dacă nu chiar Spiritele Naturii?

[1] Matei, 12:25.

Tessa se gândi la zâna cu păr albastru de la petrecerea lui Benedict, care pretinsese că o cunoștea pe mama ei, și i se puse un nod în gât. Dar înainte să îi mai poată adresa vreun cuvânt lui Woolsey, Magnus și Will reveniră în salon — Will, așa cum bănuise, la fel de însângerat ca mai devreme și încruntat. Se uită de la Tessa la Woolsey și râse scurt.

— Magnus, bănuiesc c-aveai dreptate, spuse el. Tessa nu se află în niciun pericol. Nu se poate spune același lucru și despre el.

— Tessa, draga mea, dă-mi vătraiul, o rugă Magnus, întinzând mâna. Woolsey poate fi nesuferit, dar există metode mult mai bune de a-l ține în frâu.

Cu o ultimă căutătură urâtă aruncată lui Woolsey, Tessa îi înmână vătraiul lui Magnus. Se duse să-și recupereze mănușile, iar Will paltonul, și urmă un vârtej de mișcări și voci, iar ea îl auzi pe Woolsey râzând. Dar nu prea îl băga în seamă; era prea concentrată asupra lui Will. Își dădu seama după expresia lui că ceea ce el și Magnus discutaseră între patru ochi nu rezolvase problema drogurilor lui Jem. El părea chinuit și era ușor cadaveric, iar sângele care îi colora pomeții înalți îi făcea albastrul ochilor și mai surprinzător.

Magnus îi conduse afară, unde aerul rece o lovi pe Tessa asemenea unui val. Își puse mănușile și îl salută pe Magnus cu o înclinare a capului, după care el închise ușa, lăsându-i singuri în întunericul nopții.

Tamisa sclipea dincolo de copaci, de stradă și de Chei, iar felinarele de pe Podul Battersea luminau apa, o nocturnă în albastru și auriu. Umbra trăsurii era vizibilă sub copacii de lângă poartă. Deasupra lor, luna apărea și dispărea în spatele norilor cenușii.

Will stătea complet nemișcat.

— Tessa, spuse el.

Avea o voce bizară, ciudată și înecată. Tessa se apropie iute de el și îl privi în ochi. Chipul lui Will era adesea la fel de schimbător ca lumina lunii; ea nu-l mai văzuse niciodată să aibă o expresie atât de încremenită.

— Are de gând să ne ajute? șopti ea. Magnus?

— O să-ncerce, dar... după privirea pe care mi-a aruncat-o, mi-am dat seama că îi pare *rău* pentru mine, Tess. Asta înseamnă că nu mai există nicio speranță, nu-i așa? Dacă până și Magnus crede că această străduință este sortită eșecului, nu mai pot face nimic, nu-i așa?

Ea își puse mâna pe brațul lui. Will nu se clinti. Era atât de bizar să fie așa de aproape de el, să-i simtă prezența, să aibă senzația atât de familiară pe care aceasta i-o producea, după ce luni întregi se evitaseră și de-abia își vorbiseră. El nici nu voise să o privească în ochi. Iar acum era aici, mirosind a săpun și a ploaie, și sânge, și Will...

— Ai făcut atât de multe, șopti ea. Magnus va încerca să ne ajute, noi vom continua să căutăm și poate că va ieși ceva la lumină. Nu-ți poți pierde speranța.

— Știu. Știu asta. Și totuși, simt o teamă imensă în inimă, ca și când ar fi ultimul ceas al vieții mele. Nu e pentru prima oară când sunt disperat, Tessa, dar nu am trecut niciodată printr-o asemenea temere. Și totuși știam... mereu am *știut*...

Că Jem va muri. Ea n-o spuse. Cuvintele erau între ei doi, nerostite.

— Cine sunt? șopti el. Ani la rândul m-am prefăcut a fi altcineva, și apoi m-am bucurat că aș putea reveni la adevărata mea personalitate, doar ca să mă trezesc că nu există niciuna adevărată la care să revin. Am fost un copil obișnuit, și mai târziu un bărbat nu prea bun, iar acum nu mai știu cum să fiu unul din acele două. Nu știu ce sunt, iar când Jem va pleca, nu va mai fi nimeni care să-mi arate.

— Eu știu cine ești. Tu ești Will Herondale, atât spuse Tessa, iar apoi, brusc, brațele lui erau în jurul ei, capul lui pe umărul ei.

La început, ea înlemni de uimire, iar apoi îi întoarse cu grijă îmbrățișarea, ținându-l strâns în timp ce el tremura. Nu plângea; era altceva, un soi de paroxism, de parcă se înneca. Știa că nu se cuvenea să-l atingă, cu toate că nu și-l putea imagina pe Jem dorindu-și ca ea să-l respingă pe Will într-un asemenea moment. Ea nu putea fi Jem pentru el, gândi în sinea ei, nu putea fi busola care indica mereu nordul, dar cel puțin putea să îi mai ușureze povara pe care o ducea în spate.

— Vrei tu tabachera asta îngrozitoare pe care am primit-o cadou? E din argint, așa că eu n-o pot atinge, spuse Woolsey.

Magnus, stând lângă bovindoul salonului, cu perdelele trase suficient cât să-i vadă pe Will și Tessa pe treptele casei lui, îmbrățișându-se de parcă viețile lor depindeau de asta, murmură ceva evaziv.

Woolsey își dădu ochii peste cap.

— Tot acolo sunt, nu-i așa?

— Așa se pare.

— Tare complicată toată treaba asta cu iubirea romantică, spuse Woolsey. E mult mai bine cum suntem noi. Nu contează decât fizicul.

— Categoric.

Will și Tessa se despărțiseră într-un târziu, cu toate că încă se țineau de mână. Se părea că Tessa încerca să-l facă pe Will să coboare treptele.

— Crezi că te-ai fi căsătorit dacă nu ar fi fost nepoții tăi care să-ți ducă mai departe numele familiei?

— Presupun c-aș fi fost nevoit s-o fac. Strigați în iureș: Dumnezeu cu Henric, cu Anglia, cu Sfântul Gheorghe și cu Praetor Lupus![1]

Woolsey râse; își turnase un pahar de vin din carafa de pe bufet, iar acum îl rotea, privind spre adâncurile schimbătoare ale lichidului.

— I-ai dat lui Will colierul lui Camille, remarcă el.

— Cum de-ai știut?

Magnus era doar pe jumătate atent la conversație; cealaltă jumătate îi urmărea pe Will și pe Tessa, care se îndreptau spre trăsură. Cumva, în pofida diferențelor de înălțime și constituție, ea părea să fie sprijinul.

— Îl purtai când ai ieșit cu el din salon, dar nu și când te-ai întors. Presupun că nu i-ai spus cât valorează? Că poartă un rubin care costă mai mult decât Institutul?

— Eu nu-l voiam, spuse Magnus.

— O tragică amintire a iubirii pierdute?

— Nu se potrivea cu tenul meu.

Will și Tessa erau în trăsură acum, iar vizitiul lor trăgea de hățuri.

— Crezi că are vreo șansă? întrebă Magnus.

— Cine?

— Will Herondale. Să fie fericit.

Woolsey oftă adânc și puse paharul jos.

— Există vreo șansă ca tu să fii fericit dacă el nu e?

Magnus nu răspunse nimic.

— Ești îndrăgostit de el? îl întrebă Woolsey — pură curiozitate, niciun pic de gelozie.

---

[1] Parafrază la *Henric al V-lea* de William Shakespeare, actul III, scena I.

Magnus se întrebă cum era să ai o asemenea inimă sau, mai degrabă, să nu ai deloc o inimă.

— Nu, răspunse Magnus. M-am întrebat asta, dar nu. E vorba de altceva. Simt că îi sunt dator. Se spune că atunci când salvezi o viață, ești responsabil pentru acea viață. Eu simt că sunt responsabil pentru băiatul ăla. Dacă nu va găsi niciodată fericirea, voi avea senzația că l-am dezamăgit. Dacă nu va putea fi împreună cu fata pe care o iubește, voi avea senzația că l-am dezamăgit. Dacă nu-i pot ține *parabatai*-ul alături, voi avea senzația că l-am dezamăgit.

— Atunci înseamnă că-l vei dezamăgi, concluzionă Woolsey. Între timp, cât tu ai să bocești și-ai să cauți *yin fen*, eu cred c-am să plec într-o călătorie. Pe la țară. Orașul mă deprimă în timpul iernii.

— Fă ce vrei.

Magnus lăsă perdeaua să cadă când trăsura lui Will și Tessa dispăru din peisaj.

Către: Consulul Josiah Wayland
De la: Inchizitorul Victor Whitelaw

Josiah,

Am fost profund îngrijorat să aud de scrisoarea pe care ai trimis-o membrilor Consiliului privind numirea lui Charlotte Branwell în funcția de Consul. Ca vechi cunoștințe, sperasem că poate aveai să vorbești mai liber cu mine decât ai făcut-o cu ei. Există vreo problemă care te macină? Tatăl ei a fost atât prietenul meu, cât și al tău, și nu am auzit vreodată ca ea să fi făcut vreun lucru lipsit de onoare.

Al tău, îngrijorat,
Victor Whitelaw

6

FIE CA ÎNTUNERICUL

Fie ca Dragostea să îmbrățișeze Durerea, să nu străbată adâncul,
Fie ca întunericul să-și păstreze strălucirea prădătoare:
Ah, mult mai dulce-i pierderea îmbătătoare,
Să iei moartea la dans, să te faci una cu pământul.
— Alfred, Lord Tennyson, „In Memoriam A.H.H."

~~*Către: Inchizitorul Victor Whitelaw*~~
~~*De la: Consulul Josiah Wayland*~~

~~*Victor, îți scriu această misivă cu o oarecare tulburare, căci noi ne cunoaștem de câțiva ani buni. Am ajuns să mă simt ca profetesa Casandra, condamnată să știe adevărul și să nu fie crezută de nimeni. Poate că de vină e păcatul orgoliului meu, care a pus-o pe Charlotte Branwell în funcția pe care o ocupă acum și din care mă sfidează.*~~

~~*Îmi subminează autoritatea în mod constant, o instabilitate care mă tem că va afecta foarte tare Conclavul. Ceea ce ar fi trebuit să fie un dezastru pentru Charlotte — descoperirea faptului că găzduia spioni sub propriul acoperiș, complicitatea fetei Lovelace în planurile Magistrului — s-a transformat într-un triumf. Enclava îi preamărește pe locuitorii Institutului pe motiv că l-au descoperit pe Magistru și că l-au alungat din Londra. Faptul că în ultimele luni nimeni nu l-a mai văzut sau n-a mai auzit de Magistru a fost pus în seama bunei judecăți a lui Charlotte și nu este văzut, așa cum bănuiesc eu că este, drept*~~

~~*o retragere abilă și o regrupare din partea lui. Deși sunt Consulul și conduc Consiliul, mi se pare că aceasta va fi epoca lui Charlotte Branwell, iar moștenirea mea va fi pierdută...*~~

Către: Inchizitorul Victor Whitelaw
De la: Consulul Josiah Wayland

Victor,

Deși îți apreciez interesul, în ceea ce o privește pe Charlotte Branwell nu am niciun motiv de neliniște pe care să nu-l fi menționat în scrisoarea mea adresată Consiliului.
Fie ca forța Îngerului să îți ofere curaj în aceste vremuri dificile,
Josiah Wayland

La început, micul dejun fu lipsit de evenimente. Gideon și Gabriel coborâră împreună, ambii smeriți, iar Gabriel deschise gura doar ca să-l roage pe Henry să-i dea untul. Cecily se așezase în celălalt capăt al mesei și citea dintr-o carte în timp ce mânca; Tessa ar fi vrut să vadă titlul, însă Cecily ținea cartea într-un unghi care o împiedica să facă asta. Cearcănele lui Will, care stătea vizavi de Tessa, scoteau în evidență lipsa somnului, o amintire a nopții lor memorabile; însăși Tessa își învârtea plictisită *kedgeree*-ul[1] în farfurie, rămânând tăcută până ce ușa se deschise și Jem intră în încăpere.

Tessa ridică privirea surprinsă și tresări încântată. În afară de faptul că era obosit și palid, Jem arăta bine. Se așeză grațios pe scaunul de lângă ea.

— Bună dimineața!

— Jemmy, arăți mult mai bine! remarcă Charlotte bucuroasă.

Jemmy? Tessa îl privi amuzată; Jem ridică din umeri și îi oferi un zâmbet modest.

Tessa privi peste masă și descoperi că Will îi studia cu atenție. Privirile li se intersectară, doar pentru o clipă, cu o întrebare în ochii ei. Oare exista vreo șansă ca Will să fi descoperit un înlocuitor pentru *yin fen* după ce se întorsese acasă? Dar nu, el părea la fel de surprins pe cât se simțea ea.

[1] Fel de mâncare (probabil de origine indiană) cu pește, orez, pătrunjel, ouă fierte, curry și unt sau smântână.

— Chiar mă simt mult mai bine, răspunse Jem. Frații Tăcuți mi-au fost de mare ajutor.

Își turnă o ceașcă de ceai, iar Tessa urmări cum se mișcau oasele și tendoanele încheieturii mâinii sale subțiri, îngrijorător de vizibile. Când Jem puse jos ceainicul, Tessa îl luă de mână pe sub masă și i-o strânse. Degetele lui firave se împletiră cu ale ei, conferindu-i siguranță.

Vocea lui Bridget pluti dinspre bucătărie:

Ce rece bate vântul astă-seară, iubite,
Și stropii de ploaie sunt reci;
Prima dragoste pe care am avut-o
În pădure a dispărut pe veci.
Voi face totul pentru al meu iubit,
Cum orice tânără ar înfăptui;
Voi sta și voi plânge la al lui mormânt
Vreme de un an întreg și-o zi.

— În numele Îngerului, tare deprimantă mai e fata asta! exclamă Henry, punându-și ziarul direct în farfurie, astfel încât marginea acestuia se mânji de gălbenuș.

Charlotte deschise gura să protesteze, dar o închise la loc.

— Cântă numai despre inimi frânte, moarte și iubire neîmpărtășită, adăugă el.

— Păi, cam despre asta sunt toate cântecele, opină Will. Dragostea împărtășită e ideală, dar n-ar face o baladă prea grozavă.

Jem ridică privirea, însă, înainte să poată spune ceva, un gong răsună în Institut. Tessa se obișnuise suficient cu noul ei cămin londonez pentru a ști că era vorba de clopotul de la ușă. Se întoarseră cu toții în același timp spre Charlotte, de parcă aveau capetele montate pe niște arcuri.

Charlotte, cu un aer surprins, lăsă furculița jos.

— O, Doamne! spuse ea. Există un lucru pe care voiam să vi-l comunic, dar...

— Doamnă?

Era Sophie, care intră în sală cu un platou de argint. Tessa nu putu să nu observe că, deși Gideon o privea insistent, ea părea să-l evite dinadins, cu obrajii ușor împurpurați.

— Domnul Consul Wayland se află jos și cere să discute cu dumneavoastră.

Charlotte luă hârtia împăturită de pe tavă, aruncă o privire pe ea, oftă și spuse:

— Prea bine. Trimite-l sus.

Sophie dispăru într-un vârtej de falduri.

— Charlotte? Henry părea nedumerit. Ce se petrece?

— Chiar așa, interveni Will, lăsând tacâmurile să-i zăngăne pe farfurie. Consulul? Să ne întrerupă la micul dejun? Ce urmează acum? Inchizitorul să vină la ceai? Frații Tăcuți să ne scoată la un picnic?

— Plăcinte cu carne de rață în parc, spuse Jem în șoaptă, iar el și Will își zâmbiră unul altuia, doar pentru o secundă, înainte ca ușa să se deschidă și Consulul să intre grăbit.

Consulul Wayland era un om bine făcut, cu pieptul puternic și brațele groase, iar roba de Consul părea să atârne mereu într-o poziție bizară pe umerii săi lați. Avea o barbă blondă ca de viking și, în acel moment, expresia lui era furtunoasă.

— Charlotte, zise el fără niciun preambul. Am venit să vorbim despre Benedict Lightwood.

Se auzi un mic foșnet; degetele lui Gabriel se încleștară de fața de masă. Gideon își puse ușor o mână peste încheietura fratelui său, potolindu-l, însă Consulul își întorsese deja privirea spre ei.

— Gabriel, mă gândeam că ai putea să te duci la familia Blackthorn, să stai cu sora ta.

Degetele lui Gabriel se albiră pe toarta ceștii de ceai.

— Ei sunt destul de afectați de moartea lui Rupert, comentă Gabriel. M-am gândit că nu era cazul să-i deranjez.

— Ei bine, și tu ești afectat de moartea tatălui tău, nu-i așa? întrebă Consulul. Se spune că o durere împărtășită e o durere împuținată.

— Domnule Consul..., începu Gideon, aruncându-i o privire îngrijorată fratelui său.

— Deși mă gândesc c-ar fi mai degrabă ciudat să locuiești cu sora ta, luând în considerare faptul că a depus o plângere în care te acuză de crimă.

Gabriel scoase un sunet de parcă cineva ar fi vărsat niște apă clocotită peste el. Gideon își aruncă șervetul și se ridică.

Ce a *făcut* Tatiana? întrebă el.

— M-ai auzit, spuse Consulul.

— Nu a fost crimă, interveni Jem.

— Cum spuneți voi, comentă Consulul. Mie așa mi s-a comunicat.

— Vi s-a *comunicat* cumva și că Benedict s-a transformat într-un vierme uriaș? se interesă Will, iar Gabriel îl privi surprins, ca și când nu s-ar fi așteptat să fie apărat de Will.

— Will, te rog! interveni Charlotte. Josiah, te-am înștiințat ieri în scris că Benedict Lightwood a fost descoperit în ultimele stadii ale *astriolei*...

— Mi-ai scris că a existat o luptă și că el a fost omorât, îi răspunse Consulul. Însă ceea ce am auzit e că Benedict era bolnav de variolă și, drept urmare, a fost urmărit și omorât, în pofida faptului că n-a opus niciun fel de rezistență.

Will, cu o strălucire ciudată în ochi, deschise gura, însă Jem ridică mâna și i-o acoperi.

— Nu înțeleg, zise Jem, vorbind peste protestele înăbușite ale lui Will, cum de-ați știut că Benedict e mort, dar nu și felul în care a murit. Dacă nu a existat niciun cadavru, asta e din cauză că devenise mai mult demon decât om și că a dispărut când a fost căsăpit, așa cum se întâmplă cu toți demonii. Însă slujitorii care lipseau... moartea *soțului* Tatianei...

Consulul părea precaut.

— Tatiana Blackthorn spune că un grup de vânători de umbre de la Institut i-a ucis tatăl și că Rupert a fost omorât în altercație.

— A menționat și faptul că tatăl ei i-a mâncat soțul? se interesă Henry, ridicându-și într-un târziu ochii din ziarul lui. Da, ai auzit bine. L-a mâncat. I-a lăsat cizma însângerată în grădină, ca s-o găsim noi. Avea urme de dinți pe ea. Tare aș vrea să știu cum de un astfel de lucru putea fi un accident.

— Mă gândesc că ăsta ar putea fi considerat un fel de a opune rezistență, bombăni Will. Să-ți mănânci ginerele, la asta mă refer. Deși bănuiesc că toată lumea are parte de altercații în familie.

— Doar nu vrei să sugerezi, spuse Charlotte, că viermele... că Benedict ar fi trebuit să fie imobilizat și potolit, nu-i așa, Josiah? Era în ultimele stadii ale variolei! Înnebunise și devenise vierme!

— E posibil să fi devenit vierme și *apoi* să fi înnebunit, sugeră Will cu diplomație. Nu putem fi întru totul siguri.

— Tatiana e extrem de supărată, spuse Consulul. Se gândește să ceară despăgubiri...

— Atunci, am să i le plătesc eu! exclamă Gabriel, dându-și scaunul înapoi și ridicându-se în picioare. Am să-i dau surorii mele ridicole salariul meu, pentru tot restul vieții, dacă își dorește, dar *nu* am să recunosc că am comis vreo fărădelege — nici pentru mine și nici pentru altcineva. Da, am tras o săgeată în ochiul tatălui meu. În ochiul acelei *chestii*. Și aș face-o din nou. Indiferent ce o fi fost creatura aia, nu mai era tatăl meu.

În încăpere se așternu tăcerea. Nici măcar Consulul nu știa ce să spună. Cecily lăsase cartea pe masă și îi privea cu atenție când pe Gabriel, când pe Consul.

— Vă cer iertare, domnule Consul, însă indiferent de ceea ce v-a spus Tatiana, ea nu știe cum au stat lucrurile cu adevărat, spuse Gabriel. Numai eu am fost în casă cu tatăl meu când s-a îmbolnăvit. Am fost singur cu el în ultimele două săptămâni, când începuse să înnebunească. Într-un târziu am venit aici; l-am implorat pe fratele meu să mă ajute. Charlotte a fost extrem de amabilă și mi-a oferit ajutorul vânătorilor de umbre din Institutul ei. Când m-am întors cu ei acasă, chestia aia care fusese tatăl meu îmi sfâșiase cumnatul. Vă asigur, domnule Consul, că nu exista nicio posibilitate ca tatăl meu să fie salvat. Ne-am luptat ca să ne salvăm viețile.

— Atunci, de ce ar spune Tatiana...

— Pentru că a fost umilită, interveni Tessa.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când își făcuse apariția Consulul.

— Mi-a spus mie. Se gândea că dacă lumea avea să afle de variola demonului, numele familiei avea să fie pângărit; bănuiesc că încearcă să născocească un soi de poveste alternativă, în speranța că dumneavoastră o veți repeta celor din Consiliu. Însă nu e adevărul.

— Chiar așa, domnule Consul, spuse Gideon. Ce are mai multă noimă? Faptul că noi am luat-o cu toții razna și l-am omorât pe tatăl meu, iar fiii lui acoperă întreaga daraveră, sau că Tatiana minte? Ea nu privește niciodată lucrurile în ansamblu; știți asta.

Gabriel stătea cu mâna pe scaunul fratelui său.

— Dacă dumneavoastră considerați că eu aș fi comis atât de nonșalant un paricid, simțiți-vă liber să mă duceți în Orașul Tăcut pentru a fi interrogat.

— Asta ar fi cea mai înțeleaptă soluție, spuse Consulul.

Cecily trânti ceașca de ceai, făcându-i pe toți să tresară.

— Nu e corect! exclamă ea. Gabriel spune adevărul. Cu toții spunem adevărul. Trebuie să știți asta.

Consulul îi aruncă o privire lungă și cercetătoare, după care se întoarse spre Charlotte.

— Te aștepți să am încredere în tine? întrebă el. Și totuși, îmi ascunzi acțiunile tale. Acțiunile au consecințe, Charlotte.

— Josiah, te-am informat în legătură cu ceea ce s-a întâmplat la Conacul Lightwood imediat ce toată lumea s-a întors și m-am asigurat că erau bine...

— Ar fi trebuit să-mi spui înainte, îi răspunse Consulul pe un ton sec. În momentul în care Gabriel a sosit aici. Asta n-a fost o misiune de rutină. Așa stând lucrurile, te-ai pus într-o postură în care trebuie să te apăr, în pofida faptului că nu ai respectat protocolul și ai pornit o misiune fără aprobarea Consiliului.

— Nu era timp să...

— Suficient! exclamă Consulul, pe o voce care sugera că numai suficient nu era. Gideon și Gabriel, veți merge cu mine în Orașul Tăcut pentru a fi interogați.

Charlotte dădu să protesteze, însă Consulul ridică o mână.

— E în avantajul nostru ca Gabriel și Gideon să fie achitați de către Frații Tăcuți; vom evita orice încurcătură și vom putea respinge cu ușurință cererea de despăgubire a Tatianei. Voi doi, spuse Consulul Wayland, întorcându-se către frații Lightwood. Duceți-vă jos, la trăsura mea, și așteptați-mă acolo. *Noi trei* vom porni împreună către Orașul Tăcut; când Frații termină cu voi, în cazul în care nu găsesc nimic care să prezinte interes, vă voi aduce înapoi aici.

— *În cazul* în care nu găsesc nimic, repetă Gideon pe un ton dezgustat.

Îl apucă pe fratele său de umeri și ieșiră din încăpere. Când Gideon închise ușa în urma lor, Tessa observă ceva strălucind pe mâna lui. Purta din nou inelul Lightwood.

— Prea bine, spuse Consulul, întorcându-se spre Charlotte. De ce nu m-ai contactat în momentul în care vânătorii tăi de umbre s-au întors și ți-au spus că Benedict era mort?

Charlotte își coborî ochii spre ceașca de ceai, strângând din buze.

— Voiam să-i protejez pe băieți, răspunse ea. Voiam să le ofer câteva momente de pace și liniște. Un moment de respiro, după ce și-au văzut tatăl murind. Dar ai apărut tu și-ai început să pui întrebări, Josiah!

— Și asta nu e tot, continuă Consulul, ignorându-i expresia. Cărțile și hârtiile lui Benedict. Tatiana ne-a povestit despre ele. I-am cercetat casa, însă jurnalele lui au dispărut, biroul lui e gol. Charlotte, asta nu-i investigația ta; acele acte aparțin Conclavului.

— Ce anume vrei să găsești în ele? întrebă Henry, scoțându-și ziarul din farfurie.

Aparent, era complet dezinteresat de răspunsul lui, însă în ochii săi exista o sclipire care dezmințea lipsa de interes.

— Informații despre legăturile sale cu Mortmain. Informații despre alți membri ai Conclavului care ar fi putut să aibă o legătură cu Mortmain. Indicii despre locul în care se află Mortmain în prezent...

— Și dispozitivele lui? întrebă Henry.

Consulul se opri în mijlocul frazei.

— Dispozitivele lui?

— Dispozitivele Infernale. Armata lui de automate. E o armată creată cu scopul de a distruge vânătorii de umbre, iar el intenționează să o folosească împotriva noastră, îi explică Charlotte, în timp ce puse șervetul jos. De fapt, dacă e să ne luăm după notițele din ce în ce mai neinteligibile ale lui Benedict, momentul acela va sosi mai curând decât ne așteptăm.

— Așadar, ați *luat* notițele și jurnalele. Inchizitorul era convins de asta.

Consulul își frecă ochii cu dosul palmei.

— Firește că le-am luat. Și firește c-am să ți le dau. Asta plănuiam să fac de la bun început.

Extrem de calmă, Charlotte ridică clopoțelul de argint de lângă farfuria ei și sună din el; când Sophie apăru, Charlotte îi șopti câteva cuvinte, după care fata făcu o reverență Consulului și ieși din încăpere.

— Charlotte, ar fi trebuit să lași hârtiile unde erau. Așa e procedura, comentă Consulul.

— Nu aveam niciun motiv pentru care să nu mă uit prin ele...

— Trebuie să ai încredere în judecata mea și a Legii. Charlotte, prioritatea cea mai mare este să descoperim locul în care se ascunde Mortmain, nu să-i protejăm pe băieții Lightwood. Nu conduci Conclavul. Faci parte din Enclavă și e *musai* să mă informezi. Ne-am înțeles?

— Da, Josiah, spuse Charlotte, când Sophie intră din nou în sală cu un teanc de hârtii, pe care i le oferi tăcută Consulului. Data viitoare când unul dintre stimații noștri membri se va transforma în vierme și va mânca un alt stimat membru, te vom informa imediat.

Consulul își încleștă maxilarul.

— Tatăl tău era prietenul meu, spuse el. Aveam încredere în el și din acest motiv am avut încredere și în tine. Nu mă face să regret că te-am numit în funcția asta sau că te-am susținut atunci când Benedict Lightwood a pus sub semnul întrebării conducerea ta.

— I-ai cântat în strună lui Benedict! strigă Charlotte. Când el a sugerat să mi se acorde doar două săptămâni pentru a finaliza o misiune imposibilă, tu ai fost de acord! Nu ai rostit niciun cuvânt în apărarea mea! Dacă n-aș fi fost femeie, nu te-ai mai fi comportat în felul acela!

— Dacă n-ai fi fost femeie, spuse Consulul, n-aș fi fost nevoit s-o fac.

Și, cu acestea, bărbatul plecă, într-un vârtej de robe negre și rune vag sclipitoare. Nici nu închise bine ușa în urma lui, că Will sâsâi:

— Cum ai putut să-i dai hârtiile? Avem nevoie de ele...

Charlotte, care se prăbușise înapoi în scaunul ei, cu ochii pe jumătate închiși, spuse:

— Will, am stat trează toată noaptea și-am copiat părțile relevante. Cele mai multe erau...

— Galimatii? sugeră Jem.

— Pornografice? spuse Will în același timp. Ar putea fi amândouă. N-ați mai auzit de galimatii pornografice?

Jem rânji și Charlotte își lasă capul în mâini.

— Era mai mult prima variantă, dacă vreți neapărat să știți, le răspunse ea. Am copiat tot ce-am putut, cu neprețuitul ajutor al lui Sophie. Charlotte își ridică privirea. Will... trebuie să-ți intre bine-n cap.

Asta nu mai e treaba noastră. Mortmain e problema Conclavului sau, cel puțin, așa văd ei situația. A existat o vreme când Mortmain era responsabilitatea noastră, dar...

— E responsabilitatea noastră s-o protejăm pe Tessa! exclamă Will, cu o asprime care o sperie până și pe Tessa. Will păli ușor când își dădu seama că toți cei de la masă îl priveau uluiți, însă continuă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat: Mortmain încă o vrea pe Tessa. Nu trebuie să ne imaginăm că a renunțat. S-ar putea să vină cu automatele, s-ar putea să vină cu vrăjitorii și focuri și trădări, dar *va veni.*

— Firește că o vom proteja, răspunse Charlotte. Will, nu trebuie să ne amintești asta. Ea este una dintre noi. Și că tot veni vorba de asta... Charlotte își coborî privirea în farfurie și spuse: Jessamine se întoarce mâine la Institut.

— Poftim?

Will își răsturnă din greșeală ceașca, umplând fața de masă cu frunze de ceai. În jurul mesei se stârni un freamăt, deși Cecily nu făcea decât să privească încurcată, iar Tessa, după ce trase adânc aer în piept, rămase tăcută. Își aduse aminte când o văzuse ultima oară pe Jessamine, în Orașul Tăcut, palidă și cu ochii roșii, plângând îngrozită...

— Dar ea a încercat să ne trădeze, Charlotte! Ai de gând s-o primești înapoi pur și simplu?

— Nu are altă familie, averea i-a fost confiscată de către Conclav și, în plus, nu se află într-o stare tocmai bună ca să trăiască de una singură. Două luni de interogatorii în Orașul Oaselor aproape c-au făcut-o să-și piardă mințile. Nu cred că prezintă vreun pericol pentru noi.

— Nici înainte nu credeam că prezintă vreun pericol pentru noi, spuse Jem, pe un ton mult mai dur decât s-ar fi așteptat Tessa să audă la el, și totuși, calea pe care a ales-o aproape că a pus-o pe Tessa în mâinile lui Mortmain, iar pe noi, ceilalți, într-o lumină neonorantă.

Charlotte clătină din cap.

— Se pare că mai avem de lucru în ceea ce privește iertarea și compasiunea. Jessamine nu e cea care a fost cândva — așa cum ați fi aflat și voi, dacă ați fi catadicsit s-o vizitați în Orașul Tăcut.

— Nu am nicio dorință să vizitez trădători, răspunse Will cu răceală. Mai continuă să îndruge verzi și uscate despre faptul că Mortmain se află în Idris?

— Da. De aceea Frații Tăcuți au lăsat-o într-un final în pace; nu aveau ce să scoată de la ea. Nu are secrete, nu știe vreun lucru care să merite deranjul. Și ea înțelege asta. Se simte *neputincioasă.* Dacă v-ați putea pune în locul ei...

— O, nu mă îndoiesc că se dă în spectacol pentru tine, Charlotte, bocind și smulgându-și hainele de pe ea de disperare...

— E bine dacă își smulge *hainele* de pe ea, spuse Jem, aruncându-i un zâmbet scurt *parabatai*-ului său. Știi cât de mult își adoră Jessamine hainele.

Zâmbetul lui Will era ranchiunos, dar autentic. Charlotte folosi acest lucru în avantajul ei.

— Nici măcar n-o s-o recunoașteți când o s-o vedeți, vă jur, le spuse ea. Acordați-i o săptămână, doar o săptămână, și dacă niciunul dintre voi nu suportă s-o avem aici, am să aranjez să fie dusă în Idris. Charlotte își împinse deoparte farfuria. Și acum mă duc să studiez hârtiile lui Benedict. Cine vrea să mă ajute?

Către: Consulul Josiah Wayland
De la: Consiliu

Dragă domnule,

Până să fi primit ultima scrisoare a dumneavoastră, ne gândiserăm că diferendele noastre cu privire la subiectul Charlotte Branwell erau doar o simplă chestiune de opinie. Deși se prea poate ca dumneavoastră să nu vă fi dat în mod expres acordul pentru rechemarea lui Jessamine Lovelace la Institut, aprobarea a fost acordată de către Frăție, care se ocupă cu astfel de lucruri. Nouă ni s-a părut a fi un gest mărinimos ca fata să fie primită înapoi în singurul cămin pe care îl știa, în pofida fărădelegii comise. În ceea ce-l privește pe Woolsey Scott, el conduce Praetor Lupus, o organizație pe care o considerăm a fi aliata noastră.

Sugestia dumneavoastră potrivit căreia doamna Branwell pleacă urechea la cei care nu doresc tot ce-i mai bun pentru Conclav este extrem de tulburătoare. Totuși, fără dovezi, suntem reticenți în a acționa având ca bază doar această informație.

În numele lui Raziel,
Membrii Consiliului Nefilimilor

Trăsura Consulului era un landou strălucitor, care avea inscripționate pe o latură cele patru C-uri ale Conclavului; era trasă de o pereche de armăsari gri, impecabili. Era o zi umedă din pricina unei burnițe mărunte; vizitiul său stătea adus de spate pe bancheta din față, ascuns aproape complet de pălăria lui și de pelerina de ploaie. Cu o căutătură urâtă, Consulul, care nu spusese niciun cuvânt de când părăsiseră sufrageria Institutului, îi zori pe Gideon și pe Gabriel în trăsură, se sui după ei și închise portiera în urma lor.

În timp ce trăsura porni cu o hurducătură și începu să se îndepărteze de biserică, Gabriel se întoarse să privească pe geam. Simțea o vagă senzație de arsură în ochi și în stomac, care tot venise și plecase de ieri, uneori năvălind peste el cu atâta forță, încât credea că era cu adevărat bolnav.

Un vierme uriaș... ultimele stadii ale astriolei... *variola demonului.*

Când Charlotte și ceilalți aduseseră pentru prima oară acele acuzații la adresa tatălui său, el nu voise să creadă nicio iotă. Dezertarea lui Gideon păruse a fi o nebunie, o trădare atât de monstruoasă, încât nu putea fi explicată decât prin demență. Tatăl său îi promisese că fratele său avea să reflecteze în privința deciziei luate, că avea să se întoarcă pentru a-i ajuta la conducerea casei și la tot ceea ce însemna a fi un Lightwood. Însă el nu se întorsese și, în timp ce zilele deveniseră mai scurte și mai întunecate, iar Gabriel începuse să-și vadă din ce în ce mai puțin tatăl, băiatul începuse să-și pună anumite întrebări și apoi să se teamă.

Benedict a fost urmărit și omorât.

Urmărit și omorât. Gabriel întorcea pe toate părțile cuvintele, dar nu aveau nicio noimă. Omorâse un monstru, așa cum fusese antrenat de mic să facă, însă acel monstru nu fusese tatăl său. Tatăl său încă era în viață pe undeva și, în orice moment, Gabriel avea să privească pe fereastra casei și să-l vadă înaintând pe alee, cu paltonul lui gri fluturând în vânt și cu trăsăturile ascuțite ale chipului profilate pe fundalul cerului.

— Gabriel.

Era vocea fratelui său, care traversa negura amintirilor și a visatului cu ochii deschiși.

— Gabriel, domnul Consul ți-a pus o întrebare.

Gabriel ridică privirea. Consulul îl privea cu atenție, ochii săi întunecați așteptând un răspuns. Trăsura înainta pe Fleet Street, înțesată de jurnaliști, avocați și vânzători ambulanți care se grăbeau încolo și-ncoace pe străzile aglomerate.

— Te-am întrebat, repetă Consulul, dacă îți place cum ai fost primit la Institut.

Gabriel clipi de câteva ori. Își amintea prea puține lucruri din ultimele câteva zile. Charlotte petrecându-și brațele în jurul lui. Gideon spălând sângele de pe mâinile lui. Chipul lui Cecily, precum o floare luminoasă și furioasă.

— Presupun că e bine, răspunse el pe o voce răgușită. Nu e casa mea.

— Ei bine, Casa Lightwood e magnifică, spuse Consulul. Înălțată pe sânge și trofee, desigur.

Gabriel îl privi lung, neînțelegând. Gideon se uita pe fereastră, cu o expresie ușor scârbită.

— Credeam că voiați să ne vorbiți despre Tatiana, comentă el.

— O cunosc pe Tatiana, spuse Consulul. Nu a moștenit deloc inteligența tatălui vostru sau bunătatea mamei voastre. Mă tem că a fost un târg nepotrivit pentru ea. Cererea ei pentru despăgubiri va fi respinsă, desigur.

Gideon se foi pe locul lui și îl privi cu scepticism pe Consul.

— Dacă nu credeți câtuși de puțin povestea ei, de ce ne aflăm aici?

— Ca să pot vorbi cu voi între patru ochi, le explică Consulul. Vedeți voi, când i-am încredințat lui Charlotte pentru prima oară Institutul, m-am gândit că un suflu feminin va fi numai bun. Granville Fairchild a fost unul dintre cei mai stricți oameni pe care i-am cunoscut vreodată și, cu toate că a condus Institutul în spiritul și litera Legii, locul era rece și neprimitor. Aici, în Londra, cel mai măreț oraș din lume, un vânător de umbre nu putea să se simtă ca acasă. Consulul ridică din umeri. M-am gândi că, dacă îi ofeream lui Charlotte administrația locului, acest lucru avea să ajute.

— Lui Charlotte *și* Henry, îl corectă Gideon.

— Henry e un zero barat. Știți cum se spune, vai de casa în care cotcodăcesc găinile și cocoșul tace. Intenția era ca Henry să nu se amestece; și nu o face. Însă nici Charlotte. Ea trebuia să fie docilă și să-mi respecte dorințele. Și nu a făcut decât să mă dezamăgească profund.

— Ați sprijinit o împotrivă tatălui nostru! exclamă Gabriel, după care se simți imediat prost că făcuse asta.

Gideon îi aruncă o privire încruntată, sugerându-i să se calmeze, iar Gabriel își împreună mâinile în poală, strângând din buze.

Consulul ridică din sprâncene.

— Pentru că tatăl vostru ar fi fost docil? întrebă el ironic. Aveam de ales între două rele, așa c-am ales răul cel mai mic. Încă aveam speranța să o pot controla. Dar acum...

— Domnule, i-o tăie Gideon pe un ton politicos. De ce ne spuneți asta?

— Ah, făcu Josiah, aruncând o privire pe geamul bătut de ploaie. Am ajuns! Bătu cu mâna în geamul trăsurii. Richard! Oprește trăsura la Argent Rooms.

Gabriel aruncă o privire spre fratele său, care dădu din umeri nedumerit. Notoriile Argent Rooms erau, de fapt, un teatru de varietăți și un club de gentilomi din Piccadilly Circus. Locul era frecventat de doamnele cu o reputație îndoielnică și se auzeau zvonuri potrivit cărora afacerea era deținută de locuitorii Lumii de Jos și că, în unele seri, „spectacolele de magie" includeau magie adevărată.

— Obișnuiam să vin aici cu tatăl vostru, le povesti Consulul, de îndată ce coborâră pe trotuar.

Gideon și Gabriel studiau prin ploaia fină fațada lipsită de gust a teatrului în stil italian, care în mod evident fusese ridicată peste clădirile mult mai modeste care se aflaseră acolo înainte. Aceasta înfățișa o galerie triplă și o vopsea albastră cam țipătoare.

— Odată, poliția a suspendat licența Teatrului Alhambra, întrucât direcțiunea permisese ca în incinta lor să se danseze cancan. Și totuși, Alhambra e condus de mundani. Acesta e mult mai bun. Intrăm?

Tonul său nu lăsa loc de refuz. Gabriel îl urmă pe Consul prin intrarea sub formă de arcadă, unde banii trecură dintr-o mână în alta și toți trei primiră câte un bilet. Gabriel își studie biletul oarecum perplex. Acesta reprezenta un soi de reclamă, care promitea CEL MAI BUN DIVERTISMENT DIN LONDRA!

— *Demonstrații de forță,* îi citi el lui Gideon în timp ce înaintau pe un coridor lung. *Animale dresate, femei puternice, acrobați, numere de circ și cântăreți comici.*

Gideon bombănea în sinea lui.

— Și contorsioniști, adăugă Gabriel vesel. Se pare că aici există o femeie care își poate pune piciorul pe vârful...

— În numele Îngerului, locul ăsta nu e cu nimic mai bun decât un *penny gaff*[1], comentă Gideon. Gabriel, să nu te uiți la nimic până ce nu-ți spun eu că e în regulă s-o faci.

Gabriel își dădu ochii peste cap în timp ce fratele său îl apucă de cot și îl împinse în ceea ce era, clar, un salon mare — o încăpere imensă, al cărei tavan era pictat cu reproduceri ale marilor maeștri italieni, inclusiv *Nașterea lui Venus* de Botticelli, care acum era mai degrabă pătată de fum și necesita reparații. Lămpile cu gaz erau agățate de mulaje de ipsos aurite, conferind încăperii o lumină gălbuie.

Pereții erau ticsiți de bănci îmbrăcate în catifea, pe care stăteau înghesuite siluete întunecate — gentilomi, înconjurați de doamne cu rochii prea țipătoare și cu râsete prea gălăgioase. Muzica se revărsa de pe scena din fața sălii. Consulul porni spre ea, zâmbind. O femeie îmbrăcată în frac și joben se plimba pe scenă, interpretând un cântec intitulat „It's Naughty, but It's Nice"[2]. Când se întoarse, ochii îi lucirăverzi în lumina lămpilor cu gaz.

Vârcolac, gândi Gabriel.

— Băieți, așteptați-mă aici, le porunci Consulul, după care se făcu nevăzut în mulțime.

— Minunat! bombăni Gideon, după care îl trase pe Gabriel spre el atunci când o femeie într-o rochie mulată din satin se undui pe lângă ei.

Femeia mirosea a gin și a ceva în plus, ceva întunecat și dulce, asemănător cu mirosul de zahăr ars al lui James Carstairs.

— Cine ar fi crezut că domnul Consul e atât de petrecăreț? întrebă Gabriel. Nu putea să facă asta după ce ne ducea în Orașul Tăcut?

— Nu ne duce în Orașul Tăcut, spuse Gideon și strânse din buze.

— Nu ne duce?

— Nu fi tâmpit, Gabriel. Firește că nu ne duce. Vrea altceva de la noi. Nu știu încă ce. Ne-a adus aici ca să ne tulbure — și nu ar fi făcut-o, dacă

[1] Formă de divertisment pentru clasele inferioare ale Angliei secolului al XIX-lea, constând în piese scurte de teatru, dansuri, cântece și momente cu clovni.

[2] În traducere aproximativă: „E obraznic, dar e drăguț."

n-ar fi fost sigur că are ceva împotriva noastră și care ne va împiedica să-i povestim lui Charlotte sau oricui altcuiva pe unde am umblat.

— Poate că el chiar frecventa acest loc cu tata.

— Poate, dar nu de asta ne aflăm aici, spuse Gideon cu finalitate.

Își strânse fratele și mai bine de braț când Consulul reapăru, aducând cu el o sticluță cu ceea ce părea a fi sifon, deși Gabriel era mai mult ca sigur că aceasta conținea cel puțin două degete de alcool.

— Ce, nimic pentru noi? întrebă Gabriel, drept pentru care primi o căutătură urâtă din partea fratelui său și un zâmbet amar din partea Consulului.

Gabriel își dădu seama că nu știa dacă Josiah Wayland avea familie sau copii. El era doar Consulul.

— Băieți, aveți habar ce pericol vă paște? întrebă el.

— Pericol? Din partea cui, a lui Charlotte?

Gideon era sceptic.

— Nu din partea lui Charlotte, răspunse Consulul, întorcându-și privirea spre ei. Tatăl vostru nu doar că a încălcat Legea; a defăimat-o. Nu doar că făcea afaceri cu demonii; era în cârdășie cu ei. Voi sunteți familia Lightwood — voi sunteți *tot* ce-a mai rămas din familia Lightwood. Nu aveți veri, mătuși sau unchi. Aș putea cere să fiți șterși din registrele nefilimilor și să vă alung pe străzi pe voi și pe sora voastră, ca să muriți de foame sau să vă petreceți viața cerșind printre mundani, și nu aș încălca drepturile Conclavului și ale Consiliului. Și cine credeți că v-ar susține? Cine credeți că ar sări să vă ia apărarea?

Gideon devenise foarte palid, iar încheieturile degetelor lui, acolo unde îl strângea de braț pe Gabriel, erau albe.

— Nu e corect! protestă el. Noi n-am știut. Fratele meu a avut încredere în tatăl nostru. El nu poate fi tras la răspundere pentru...

— A avut încredere în el? El a dat lovitura finală, nu-i așa? întrebă Consulul. A, cu toții ați contribuit, însă el a fost acel *coup de grâce* care v-a omorât tatăl — ceea ce indică, de fapt, că el știa cu exactitate ce era tatăl vostru.

Gabriel era conștient că fratele său îl privea cu îngrijorare. Aerul din Argent Rooms era înăbușitor și încărcat și nu îl lăsa să respire. Femeia de pe scenă cânta acum o piesă intitulată „All Through Obliging

a Lady"[1] și se plimba de colo-colo, lovind scena cu un baston și făcând ca podeaua să se cutremure.

— Copii, e vorba de păcatele taților. Dacă eu vreau, puteți și veți fi pedepsiți pentru infracțiunile lui. Gideon, ce vei face când fratelui tău și Tatianei le vor fi arse runele? Ai să stai și-ai să privești neputincios?

Lui Gabriel i se zbătu mâna dreaptă; era mai mult decât sigur că l-ar fi apucat pe Consul de gât, dacă Gideon nu l-ar fi prins primul și l-ar fi ținut de încheietură.

— Ce doriți de la noi? întrebă Gideon pe un ton controlat. Nu ne-ați adus aici doar ca să ne amenințați, asta dacă nu doriți ceva la schimb. Și dacă ar fi fost ceva ce ați fi putut cere cu ușurință sau în mod legal, ați fi făcut-o în Orașul Tăcut.

— Ești un băiat isteț, spuse Consulul. Vreau să faceți ceva pentru mine. Faceți-o, și chiar dacă s-ar putea să vă fie confiscată casa, voi avea grijă să vă păstrați onoarea și numele, terenurile din Idris și locul vostru ca vânători de umbre.

— Ce vreți să facem?

— Vreau să stați cu ochii pe Charlotte. Mai bine zis, pe corespondența ei. Să-mi spuneți ce scrisori primește și expediază, mai ales către și din Idris.

— Vreți să o spionăm, concluzionă Gideon pe un ton sec.

— Nu mai vreau să am parte de surprize în genul celei cu tatăl vostru, spuse Consulul. Charlotte n-ar fi trebuit niciodată să-mi ascundă boala lui.

— A fost nevoită s-o facă, sări Gideon în apărarea ei. Era o condiție a acordului pe care ei îl încheiaseră...

Consulul strânse din buze.

— Charlotte Branwell nu are niciun drept să încheie acorduri de o asemenea anvergură fără să mă consulte. Eu sunt superiorul ei. N-ar trebui și nu are voie să treacă peste mine în această privință. Ea și acel grup de la Institut se poartă de parcă au o țară a lor, care este guvernată de propriile legi. Uite ce s-a întâmplat cu Jessamine Lovelace. Ne-a trădat pe toți și aproape că ne-a distrus. James Carstairs e un toxicoman pe

[1] În traducere aproximativă: „Făcându-i pe plac unei doamne."

moarte. Fata Gray e un copil schimbat sau o magiciană și nu are ce să caute într-un Institut, afurisită fie logodna aia. Iar Will Herondale... Will Herondale e un mincinos și un țânc alintat care, când o să crească, o să devină infractor, asta dacă o să apuce să crească. Consulul făcu o pauză, respirând cu dificultate. Se prea poate ca Charlotte să conducă locul acela ca pe un fief, dar nu e așa ceva. E un Institut și trebuie să se supună Consulului. La fel cum trebuie să faceți și voi.

— Charlotte nu mi-a făcut nimic ca să merite o asemenea trădare din partea mea, spuse Gideon.

Consulul împinse un deget spre el.

— Exact la asta mă refer. Nu ei trebuie să-i fii loial, ci mie. Înțelegi asta?

— Și ce se-ntâmplă dacă spun nu?

— Pierdeți totul. Casa, pământurile, numele, semnția, scopul.

— O vom face, interveni Gabriel, înainte ca Gideon să poată vorbi din nou. O vom supraveghea pentru dumneavoastră.

— Gabriel..., începu Gideon.

Gabriel se întoarse spre fratele său.

— Nu, spuse el. E prea mult. Nu vrei să fii un mincinos, înțeleg asta. Dar loialitatea noastră trebuie să fie în primul rând față de familie. Cei din familia Blackthorn ar arunca-o pe Tatiana pe stradă, iar ea n-ar rezista nici măcar o clipă acolo; ea și copilul...

Gideon păli.

— Tatiana o să aibă un copil?

În pofida acestei situații îngrozitoare, Gabriel simți o undă de satisfacție la gândul că știa ceva despre care fratele lui habar nu avea.

— Da, spuse el. Ai fi știut asta dacă ai mai fi făcut parte din familia noastră.

Gideon aruncă o privire prin sală, ca și când ar fi căutat vreun chip familiar, apoi se întoarse neajutorat spre Gabriel și Consul.

— Eu...

Consulul Wayland îi zâmbi rece lui Gabriel, iar apoi fratelui său.

— Domnilor, avem o înțelegere?

După un lung moment, Gideon încuviință din cap.

— O vom face.

Gabriel nu avea să uite mult timp de-acum încolo expresia Consulului. În ea se citea satisfacția, dar și prea puțină surprindere. Era evident că nu se așteptase la altceva din partea băieților Lightwood.

— Brioșe? întrebă Tessa cu scepticism.

Sophie schiță un zâmbet. Stătea în genunchi în fața șemineului, cu o cârpă și o găleată de apă cu săpun.

— Am rămas mută de uimire, așa de tare m-am speriat, confirmă ea. Zeci de brioșe. Sub patul lui, tari ca piatra.

— Dumnezeule! exclamă Tessa, trăgându-se la marginea patului și sprijinindu-se în mâini.

Ori de câte ori Sophie se afla în camera ei pentru a face curat, Tessa trebuia mereu să se abțină să nu dea fuga să o ajute cu amnarul sau la ștersul prafului. Încercase de câteva ori, dar, după ce Sophie o refuzase cu amabilitate și fermitate pentru a patra oară, renunțase.

— Și te-ai înfuriat? întrebă Tessa.

— Bineînțeles! M-a pus să fac treburi în plus, să car brioșe pe scări, iar apoi el le dosea în halul ăla — nu m-ar surprinde dacă la sfârșitul toamnei vom avea șoareci.

Tessa încuviință din cap, recunoscând pericolul rozătoarelor.

— Dar nu e cumva flatant că a recurs la astfel de metode doar ca să te vadă?

Sophie se îndreptă de spate.

— Nu e flatant. Nu gândește. El e un vânător de umbre, iar eu sunt o mundană. Nu mă aștept la nimic bun din partea lui. În cel mai bun caz, ar putea să-mi ceară să-i fiu amantă, în timp ce el își ia o soție vânător de umbre.

Tessei i se puse un nod în gât când și-l aminti pe Will pe acoperiș, oferindu-i exact asta, oferindu-i rușine și dizgrație, și cât de mică se simțise, cât de mizerabilă. Fusese o minciună, însă amintirea tot o durea.

— Nu, insistă Sophie, privindu-și din nou mâinile roșii și aspre. E mai bine să nu-mi fac speranțe. În felul ăsta, nu voi fi dezamăgită.

— Cred, totuși, că bărbații Lightwood sunt mult mai buni de-atât, sugeră Tessa.

Sophie își dădu părul de pe față, degetele ei atingând ușor cicatricea care îi traversa obrazul.

— Uneori cred că nu mai există niciun bărbat bun pe lume.

Nici Gideon și nici Gabriel nu vorbiră în timp ce trăsura hurducăia pe străzile din West End, îndreptând-se spre Institut. Ploaia turna de-a binelea acum, răpăind pe trăsură atât de tare, încât Gabriel se îndoia că cineva l-ar fi auzit în cazul în care ar fi deschis gura.

Gideon își studia pantofii și nu ridică privirea când intrară pe porțile Institutului. Când clădirea deveni vizibilă prin ploaie, Consulul întinse mâna peste Gabriel și deschise portiera.

— Băieți, am încredere în voi, spuse el. Acum, mergeți și convingeți-o și pe Charlotte să aibă încredere în voi. Și să nu povestiți nimănui ce am discutat. În ceea ce privește după-amiaza voastră, v-ați petrecut-o cu Frații.

Gideon coborî din trăsură fără să spună un cuvânt, iar Gabriel îl urmă imediat. Landoul făcu roată împrejur și dispăru hurducăind în după-amiaza cenușie a Londrei. Cerul era negru și galben, burnița la fel de grea precum alicele de plumb, ceața atât de densă, încât Gabriel de-abia putu să vadă cum porțile Institutului se închiseră în urma trăsurii. În mod sigur nu văzu mâinile fratelui său când țâșniră, apucându-l de gulerul jachetei și trăgându-l într-o parte a Institutului.

Aproape că își pierdu echilibrul când Gideon îl lipi de peretele din piatră al vechii biserici. Erau aproape de grajduri, pe jumătate ascunși de unul dintre contraforturi, dar nu și protejați de ploaie. Picăturile reci cădeau pe capul și gâtul lui Gabriel, scurgându-i-se în cămașă.

— Gideon..., protestă el, alunecând pe dalele de piatră noroioase.

— Ține-ți gura!

Ochii lui Gideon erau imenși și gri în lumina slabă, cu o ușoară tentă verzuie.

— Ai dreptate. Gabriel coborî tonul. Ar trebui să ne organizăm povestea. Când ne întreabă ce am făcut toată după-amiaza, trebuie să ne punem de acord în privința răspunsului, altminteri n-o să ne creadă nimeni...

— Am spus *să-ți ții gura!*

Gideon îl izbi din nou pe Gabriel de perete, suficient de tare cât fratele său să scoată un strigăt de durere.

— N-o să-i spunem lui Charlotte despre conversația noastră cu Consulul. Dar nici n-o să o *spionăm*. Gabriel, ești fratele meu și te iubesc. Aș face orice să te protejez. Dar n-am să vând sufletele noastre.

Gabriel își privi fratele. Ploaia îi umezea părul și picura pe gulerul paltonului său.

— O să murim pe străzi dacă refuzăm să facem ceea ce ne spune Consulul.

— N-am s-o mint pe Charlotte, insistă Gideon.

— Gideon...

— Ai văzut expresia de pe chipul Consulului? îl întrerupse Gideon. Când am fost de acord să spionăm pentru el, să trădăm generozitatea casei care ne găzduiește? Nu a fost câtuși de puțin surprins. Nu s-a îndoit nici măcar o clipă de noi. Nu se așteaptă decât la trădare din partea familiei Lightwood. E dreptul nostru câștigat prin naștere.

Strânsoarea i se înăspri pe mâinile lui Gabriel.

— Viața nu înseamnă doar supraviețuire, spuse el. Avem onoare, suntem nefilimi. Dacă ne ia asta, atunci chiar nu mai avem nimic.

— De ce? întrebă Gabriel. De ce ești atât de sigur că Charlotte e cea mai bună alegere?

— Pentru că tatăl nostru n-a fost, răspunse Gideon. Pentru că o cunosc pe Charlotte. Pentru că locuiesc cu acești oameni de câteva luni și sunt oameni cumsecade. Pentru că Charlotte Branwell a fost bună cu mine. Și Sophie o iubește.

— Și tu o iubești pe Sophie.

Gideon strânse din buze.

— E o mundană și o servitoare, continuă Gabriel. Gideon, nu știu ce te aștepți să iasă din toată treaba asta.

— Nimic, spuse Gideon aspru. Nu mă aștept la nimic. Dar faptul că tu crezi c-ar trebui arată că tatăl nostru ne-a învățat să credem că ar trebui să facem lucruri bune numai dacă primim o recompensă. N-am să trădez cuvântul pe care i l-am dat lui Charlotte; așa stau lucrurile, Gabriel. Dacă nu vrei să faci parte din asta, te voi trimite să locuiești cu

Tatiana și cu familia Blackthorn. Sunt sigur că ei te vor primi în sânul lor. Dar n-am s-o mint pe Charlotte.

— Ba da, ai s-o minți, spuse Gabriel. Amândoi o s-o mințim pe Charlotte. Dar o să-l mințim și pe Consul.

Gideon îngustă ochii. De pe gene îi picura apă de ploaie.

— La ce te referi?

— Vom face ceea ce ne-a cerut Consulul și vom citi corespondența lui Charlotte. Apoi îi vom scrie, dar raporturile vor fi false.

— Dacă o să-i dăm oricum raporturi false, de ce ar trebui să-i mai citim corespondența?

— Ca să știm ce să *nu* spunem, îi explică Gabriel, înghițind câteva picături de ploaie.

Acestea aveau un gust amar și murdar, de parcă se scurseseră de pe acoperișul Institutului.

— Pentru a nu-i spune din greșeală adevărul.

— Dacă vom fi descoperiți, vom avea de-a face cu cele mai severe consecințe.

Gabriel scuipă apă de ploaie.

— Atunci, spune-mi: riscăm aceste consecințe pentru locuitorii Institutului sau nu? Pentru că eu... eu fac asta pentru *tine* și pentru că..

— Pentru că?

— Pentru că am făcut o greșeală. M-am înșelat în privința tatălui nostru. Am crezut în el și n-ar fi trebuit. Gabriel inspiră profund. M-am înșelat și caut să repar asta; iar dacă există un preț de plătit, atunci am să-l plătesc.

Gideon îl privi vreme îndelungată.

— Ăsta a fost planul tău în tot acest timp? Când ai fost de acord cu solicitările Consulului, în Argent Rooms, ăsta era planul tău?

Gabriel își mută privirea departe de fratele său, către curtea interioară bătută de ploaie. În mintea lui se vedea împreună cu el, mult mai mici, stătând acolo unde Tamisa trecea pe la marginea proprietății lor, și Gideon îi arăta cele mai sigure cărări de pe terenul mlăștinos. Fratele său fusese întotdeauna cel care îi arătase cele mai sigure cărări. Existase o vreme când ei avuseseră încredere unul în celălalt în mod implicit, iar el

nu știa când se sfârșise asta, însă inima lui tânjea după acest lucru mai mult decât tânjea după pierderea tatălui său.

— M-ai crede, întrebă el cu amărăciune, dacă ți-aș spune că a fost? Pentru că e adevărul.

Gideon rămase nemișcat vreme îndelungată. Apoi Gabriel se trezi că e tras brusc în față, cu chipul scufundat în lâna umedă a paltonului lui Gideon, în timp ce fratele său îl ținea strâns.

— Va fi bine, frățioare, va fi bine, murmură el, în timp ce se legănau în ploaie.

Către: Membrii Consiliului
De la: Consulul Josiah Wayland

Foarte bine, domnilor. În acest caz, vă rog să aveți răbdare și să nu acționați în pripă. Dacă doriți dovezi, am să vă ofer dovezi.

Vă voi scrie curând pe marginea acestui subiect.
În numele lui Raziel și în apărarea onoarei lui,
Consulul Josiah Wayland

7

CUTEAZĂ A-ȚI DORI

Dacă anul ce-a trecut mi-ar fi iarăși oferit,
Și între bine și rău să aleg aș putea,
Să accept plăcerea odată cu durerea
Sau să cutez a-mi dori să nu ne fi-ntâlnit?
— Augusta, Lady Gregory, „Dacă anul
ce-a trecut mi-ar fi iarăși oferit"

Către: Consulul Wayland
De la: Gabriel și Gideon Lightwood

Dragă domnule,

Vă suntem din cale-afară de recunoscători pentru că ne-ați încredințat nouă sarcina de a monitoriza comportamentul doamnei Branwell. Așa cum știm cu toții, femeile trebuie să fie urmărite îndeaproape, astfel încât să n-o apuce pe căi greșite. Suntem mâhniți să vă anunțăm că avem informații șocante de comunicat.

Obligația principală a unei femei este administrarea casei sale, iar una dintre cele mai importante virtuți femeiești este cumpătarea. Totuși, se pare că doamna Branwell este dependentă de cheltuieli și nu îi pasă decât de felul vulgar în care se afișează.

Cu toate că s-ar putea să se îmbrace simplu când are musafiri, vă comunicăm cu tristețe că în orele libere se dichisește cu cele mai fine mătăsuri și cele mai costisitoare bijuterii cu putință. Dumneavoastră ne-ați cerut să înfăptuim

acest lucru, și chiar dacă nu ne face deloc plăcere să invadăm intimitatea unei doamne, am făcut-o. V-am transmite detaliile exacte ale scrisorii ei către modistă, dar ne temem că vă veți indigna. E suficient să spunem că banii aruncați pe pălării rivalizează cu veniturile anuale ale unei moșii mari sau ale unei țări mici. Noi nu prea înțelegem de ce o femeie atât de scundă are nevoie de atât de multe pălării. Doamna Branwell nu pare a avea mai multe capete.

Suntem mult prea educați pentru a comenta asupra veșmintelor unei doamne, însă trebuie să menționăm că acestea au un efect nesănătos asupra îndatoririlor noastre. Se zgârcește cu necesitățile proprietății, ajungând până la cele mai îngrozitoare extreme. În fiecare seară ne așezăm la masă pentru a mânca terci de ovăz, în timp ce dânsa se așază la masă blindată cu nestemate și zorzoane. Așa după cum vă puteți închipui, acest lucru nu e deloc cinstit față de neînfricații dumneavoastră vânători de umbre. Suntem atât de slabi, încât, marțea trecută, aproape că am fost înfrânți de un demon behemoth, și firește că acele creaturi sunt compuse în mare parte din substanțe vâscoase. Dacă am fi hrăniți cum trebuie, am putea să strivim cu călcâiele vreo zece demoni behemoth odată.

Sperăm din toată inima că ne veți putea ajuta în această chestiune și că investițiile doamnei Branwell în pălării — și alte articole vestimentare feminine pe care delicatețea noastră ne împiedicăm să le menționăm — vor fi atent verificate.

Ai dumneavoastră, cu sinceritate,
Gideon și Gabriel Lightwood

— Ce sunt alea zorzoane? întrebă Gabriel, clipind ca o bufniță la epistola care fusese redactată cu ajutorul său.

De fapt, Gideon dictase cea mai mare parte din ea; Gabriel nu făcuse decât să miște penița pe hârtie. Începea să creadă că în spatele fațadei ursuze a fratelui său sălășluia un geniu comic.

Gideon dădu din mână nepăsător.

— Nu contează. Sigilează plicul și hai să i-l dăm lui Cyril, astfel încât să plece cu diligența de dimineață.

Trecuseră câteva zile de la bătălia cu marele vierme, iar Cecily se afla din nou în sala de antrenament. Începuse să se întrebe dacă nu cumva era mai simplu să-și mute patul și alte obiecte de mobilier în acest spațiu,

de vreme ce părea să-și petreacă acolo cea mai mare parte a timpului. Dormitorul pe care Charlotte i-l dăduse era la fel de lipsit de decorațiuni sau de orice fel de lucruri care i-ar fi putut aduce aminte de casă. Având în vedere că nu se așteptase să rămână vreme îndelungată la Institut, nu adusese din Țara Galilor aproape niciun lucru personal.

Cel puțin aici, în sala armelor, se simțea în siguranță. Probabil din cauză că acolo unde copilărise nu existau astfel de încăperi; era un loc pregătit exclusiv pentru vânătorii de umbre. Niciun lucru de aici nu o putea face să-i fie dor de casă. De-a lungul pereților atârnau zeci de arme. Prima ei lecție cu Will, când încă era mânios că ea se afla aici, constase în memorarea tuturor numelor armelor și a ceea ce făceau acestea. Săbii *katana* din Japonia, paloșe cu mâner dublu, stilete cu lamă subțire, buzdugane și ghioage, săbii turcești încovoiate, arbalete și praștii și tuburi mici care aruncau ace otrăvitoare. Își aducea aminte cum Will scuipa cuvintele de parcă erau otravă.

Fii cât de mânios dorești, frate, gândise ea. *Acum pot să mă prefac că vreau să devin o vânătoare de umbre, întrucât tu n-ai de-ales decât să mă ții aici. Dar am să-ți arăt că acești oameni nu sunt familia ta. Am să te duc eu acasă.*

Cecily ridică o sabie de pe perete și o balansă cu grijă în mâini. Will îi explicase că o sabie cu două mânere trebuie să fie ținută imediat sub cutia toracică, cu vârful înainte. Picioarele ar trebui să fie echilibrate, cu greutatea trupului egal repartizată, iar sabia să fie rotită cu o mișcare din umeri, nu din brațe, pentru a obține un maximum de forță într-o lovitură mortală.

O lovitură mortală. Vreme de mulți ani fusese furioasă pe fratele ei pentru că îi părăsise pentru a se alătura vânătorilor de umbre din Londra, pentru că se aruncase în ceea ce mama lor numise o viață de crime absurde, o viață de arme, sânge și moarte. Ce le lipsea munților verzi din Țara Galilor? De ce anume ducea lipsă familia lor? De ce ai întoarce spatele celei mai albastre mări din lume, pentru ceva atât de pustiu?

Și totuși, iat-o aici, alegând să-și petreacă vremea singură în sala de antrenament, cu o colecție tăcută de arme. Greutatea sabiei în mâna ei avea un efect calmant, aproape ca și când servea drept o barieră între ea și sentimentele ei.

În urmă cu câteva nopți, ea și Will hoinăriseră prin tot orașul, de la bârlogurile fumătorilor de opiu la sălile de jocuri și până la locurile

frecventate de sfrijiți, un vârtej de culori, mirosuri și lumini. El nu fusese tocmai prietenos, însă Cecily știa că, pentru Will, să-i permită să îl însoțească într-o misiune atât de sensibilă fusese într-adevăr un gest deosebit.

Se bucurase de tovărășia lui în acea seară. Era ca și când își recuperase fratele. Însă, pe măsură ce seara lor se scurgea cu greu, Will devenise tot mai tăcut, iar când se întorseseră la Institut, el se făcuse nevăzut, dorindu-și în mod evident să fie singur și lăsând-o pe Cecily cu nimic altceva de făcut decât să se întoarcă în camera ei și să privească tavanul până la sosirea zorilor.

Când plănuise să sosească aici, se gândise cumva că legăturile care îl țineau pe Will aici nu puteau fi atât de puternice. Atașamentul lui față de acești oameni nu putea fi aidoma atașamentului său față de familie. Dar pe măsură ce noaptea înaintase și ea văzuse speranța lui, iar apoi dezamăgirea, la fiecare stabiliment nou, când ceruse *yin fen* și nimeni nu mai avea, ea înțelesese — oh, i se mai spusese înainte, știuse și înainte, însă nu era la fel cu *a înțelege* — că legăturile care îl țineau aici erau la fel de puternice ca legăturile de sânge.

Era obosită acum și, chiar dacă ținea sabia așa cum o învățase Will — mâna dreaptă sub gardă, mâna stângă pe mâner —, aceasta îi alunecă din strânsoare și se înfipse cu vârful în podea.

— O, Doamne! exclamă o voce din cadrul ușii. Mă tem că *acelui* efort nu i-aș putea acorda decât un trei. Hai patru, dacă aș înclina să ofer un punct în plus pentru faptul că faci exerciții de spadă îmbrăcată în rochie.

Cecily, care într-adevăr nu catadicsise să se schimbe în echipament, întoarse capul și îi aruncă o căutătură urâtă lui Gabriel Lightwood, care apăruse în cadrul ușii precum un soi de drăcușor pervers.

— Poate că nu mă interesează părerea dumitale.

— Poate. Gabriel înaintă în sală. Îngerul știe că pe fratele dumitale nu l-a interesat niciodată.

— În asta suntem de acord, remarcă Cecily, ridicând sabia.

— Dar în altceva nu prea.

Gabriel se așeză în spatele ei. Ambii se reflectau într-una dintre oglinzile de antrenament; Gabriel era cu un cap mai înalt decât ea, iar Cecily putea să-i vadă chipul peste umărul ei. Băiatul Lightwood avea unul dintre acele chipuri ciudate, cu oase ascuțite: chipeș din unele unghiuri

și deosebit de interesant din altele. Pe bărbie avea o mică cicatrice albă, de parcă fusese ciupit acolo de o sabie subțire.

— Vrei să-ți arăt cum trebuie să ții în mod adecvat o sabie?

— Dacă insiști.

Gabriel nu-i răspunse, însă își petrecu brațul în jurul ei, modificându-i strânsoarea pe mâner.

— Să nu ții niciodată sabia cu vârful în jos, o sfătui el. Ține-o așa — cu vârful întins —, astfel încât adversarul să se înțepe în lama ta atunci când șarjează spre tine.

Cecily își schimbă strânsoarea după cum era sfătuită. Mintea îi gonea. Multă vreme îi considerase monștri pe vânătorii de umbre, niște monștri care îi răpiseră fratele, iar ea era o eroină, care pornise călare să-l salveze, chiar dacă el nu-și dădea seama că avea nevoie să fie salvat. Fata descoperise treptat, într-un mod straniu, cât de umani erau ei de fapt. Putea să simtă căldura pe care o emana trupul lui Gabriel, respirația care îi flutura ei părul și, oh, era bizar să observe atât de multe lucruri în legătură cu altcineva: felul în care îl simțea, atingerea pielii lui, felul în care *mirosea*...

— Am văzut cum ai luptat la Casa Lightwood, murmură Gabriel.

Mâna lui bătătorită îi atinse degetele, iar Cecily își înăbuși un mic fior.

— Groaznic? întrebă ea, încercând să-l tachineze.

— Cu pasiune. Există oameni care luptă pentru că e de datoria lor și există oameni care luptă pentru că le place. Ție îți place.

— Eu nu..., începu Cecily, dar se întrerupse când ușa sălii de antrenament se deschise cu o lovitură puternică.

Era Will, umplând cadrul ușii cu silueta lui înaltă și lată în umeri. Ochii săi albaștri erau furtunoși.

— Ce cauți aici? întrebă el.

— Exersez, îi răspunse Cecily. Tu ai fost cel care mi-a spus că n-am cum să devin mai bună dacă nu exersez.

— Nu vorbeam cu tine, ci cu tipul de-acolo, Gabriel Lightworm. Will făcu semn cu bărbia spre celălalt băiat. Scuze. Lightwood[1].

Gabriel își luă încet brațele din jurul lui Cecily.

[1] Joc de cuvinte: *Lightworm* – vierme ușor, *Lightwood* – lemn ușor.

— Cine a instruit-o pe sora ta în scrimă i-a transmis multe obiceiuri proaste. Eu nu făceam decât să dau o mână de ajutor.

— I-am spus că este în regulă, îi explică Cecily, neștiind de ce îi lua apărarea lui Gabriel, în afara faptului că bănuia că avea să-l scoată din sărite pe Will.

Și chiar așa se întâmplă, căci băiatul mijii ochii.

— Și ți-a spus oare că ani la rândul a căutat o metodă de a se răzbuna pe mine pentru ceea ce el consideră a fi o insultă față de sora *lui*? Și ce altă cale mai bună de a o face decât prin intermediul tău?

Cecily întoarse capul pentru a-l privi lung pe Gabriel, a cărui expresie era un amestec de iritare și sfidare.

— E adevărat?

Gabriel nu-i răspunse ei, ci lui Will.

— Herondale, dacă o să locuim în aceeași casă, atunci ar trebui să învățăm să ne tratăm cu respect reciproc. Ești de acord?

— Atâta timp cât încă pot să-ți rup brațul la fel de ușor cum respir, nu sunt de acord cu așa ceva. Will întinse mâna și ridică o floretă de pe perete. Acum, ia-ți zborul de-aici, Gabriel. Și lasă-mi sora în pace!

Cu o singură privire plină de dispreț, Gabriel trecu pe lângă Will și ieși din sală.

— Will, chiar era necesar? întrebă Cecily enervată, de îndată ce ușa se închise în urma lui.

— Eu îl cunosc pe Gabriel Lightwood și tu nu. Îți sugerez să mă lași pe mine să-i judec caracterul. El își dorește să se folosească de tine ca să mă rănească pe mine...

— Zău așa, chiar nu-ți poți imagina o motivație pe care el ar putea să o aibă și care să nu fie despre tine?

— Eu îl cunosc, repetă Will. Gabriel a demonstrat că este un mincinos și un trădător...

— Oamenii se schimbă.

— Nu atât de mult.

— Tu te-ai schimbat, răspunse Cecily, traversând sala și aruncând sabia pe o bancă.

— Și tu, zise Will, luând-o prin surprindere.

Cecily se întoarse spre el.

— Eu m-am schimbat? Cum anume m-am schimbat *eu*?

— Când ai venit aici, începu el, stăteai întruna pe capul meu ca să mă întorc acasă cu tine. Detestai antrenamentul. Chiar dacă spuneai altceva, eu știam adevărul. Apoi a încetat să mai fie „Will, trebuie să vii acasă" și a devenit „Will, scrie o epistolă". Și apoi a început să-ți placă antrenamentul. Gabriel Lightwood e un ticălos, dar are dreptate în legătură cu un lucru: ți-a plăcut lupta cu marele vierme de la Conacul Lightwood. Sângele vânătorilor de umbre e ca praful de pușcă în venele tale, Cecy. Odată ce a fost aprins, cu greu mai poate fi stins. Mai stai o vreme aici și există șanse foarte mari să devii ca mine — mult prea prinsă pentru a pleca.

Cecily mijì ochii spre fratele ei. Cămașa îi era descheiată la guler și un obiect stacojiu scânteia la gâtul său.

— Will, porți cumva un colier de doamnă?

Cu o privire surprinsă, Will duse mâna la gât, dar înainte să răspundă, ușa sălii se deschise încă o dată și Sophie apăru în prag, cu o expresie agitată pe chipul ei brăzdat de cicatrice.

— Conașule Will, domnișoară Herondale, spuse ea. Vă căutam. Charlotte a cerut ca toată lumea să coboare imediat în salon; e o chestiune extrem de urgentă.

Cecily fusese întotdeauna un copil singuratic. Cum altfel să fii, când frații tăi mai mari erau morți sau plecați, iar în vecinătate nu existau tineri de-o vârstă cu tine pe care părinții tăi să-i considere o companie adecvată. Învățase de mică să se amuze cu propriile ei observații asupra oamenilor, neîmpărtășite cu alții, ci ținute pentru sine, astfel încât să le poată scoate mai târziu și să le examineze în liniște.

Obiceiurile de-o viață nu puteau fi abandonate cu ușurință și, cu toate că Cecily nu mai era singuratică, de când sosise la Institut în urmă cu opt săptămâni, îi transformase pe locuitorii acestuia în obiectul studiului ei amănunțit. La urma urmei, aceștia erau vânători de umbre — la început dușmanul, iar apoi, când aceasta devenise din ce în ce mai puțin viziunea ei, pur și simplu obiectul fascinației sale.

Îi examină acum, în timp ce intra în salon împreună cu Will. La început fu Charlotte, așezată la birou. Cecily n-o cunoștea pe Charlotte de

multă vreme, dar știa că Charlotte era acel tip de femeie care stătea calmă chiar și când se afla sub presiune. Era scundă, dar puternică, un pic ca mama lui Cecily, deși cu mai puține tendințe de a bombăni în galeză.

Apoi era Henry. Exista posibilitatea ca el să fi fost primul dintre ei care o convinsese pe Cecily că, deși vânătorii de umbre erau diferiți, nu erau niște extratereștri periculoși. Nu exista nimic înspăimântător la Henry, tot numai picioare lungi și unghiuri, în timp ce stătea sprijinit de biroul lui Charlotte.

Ochii ei alunecară apoi spre Gideon Lightwood, mai scund și mai îndesat decât fratele său — Gideon, ai cărui ochi gri-verzui o urmăreau de obicei pe Sophie prin Institut aidoma celor ai unui cățeluș optimist. Se întrebă dacă ceilalți locuitori de la Institut observaseră atașamentul lui față de servitoare și ce anume gândea Sophie în legătură cu acest lucru.

Apoi urmă Gabriel. În ceea ce-l privea, gândurile lui Cecily erau amestecate și confuze. Ochii lui erau luminoși și trupul încordat ca un arc în timp ce stătea rezemat de fotoliul fratelui său. Pe canapeaua din catifea neagră, chiar față în față cu băieții Lightwood, stăteau Jem și Tessa. Jem își ridicase privirea când ușa se deschisese și, așa cum făcea întotdeauna, păruse să strălucească un pic mai tare când îl văzuse pe Will. Era o calitate neobișnuită a celor doi, iar Cecily se întreba dacă așa li se întâmpla tuturor *parabatai*-lor sau dacă ei erau un caz unic. În orice caz, probabil că e îngrozitor să fii atât de legat de o altă persoană, mai ales de una atât de fragilă ca Jem.

În timp ce privea, Tessa își puse mâna peste a lui Jem și îi șopti ceva care îl făcu să zâmbească. Tessa îi aruncă o privire scurtă lui Will, însă el traversă încăperea, la fel ca întotdeauna, pentru a se sprijini de polița șemineului. Cecily nu își dăduse niciodată seama dacă el proceda așa din cauză că îi era mereu frig sau pentru că arăta neînfricat în fața flăcărilor amenințătoare.

Probabil că-ți este rușine cu fratele tău, care nutrește sentimente ilicite pentru logodnica parabatai*-ului său*, îi spusese Will. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ea i-ar fi spus că nu exista niciun motiv pentru care să-și țină secretele, că la un moment dat adevărul va ieși la iveală. Dar, în cazul lui Will, nu era sigură. El era priceput, după ani și ani de practică, în a se ascunde și a se preface. Era un actor iscusit. Dacă n-ar fi fost sora lui,

dacă nu i-ar fi văzut chipul atunci când Jem privea în altă parte, probabil că nici ea n-ar fi ghicit.

Apoi era îngrozitorul adevăr potrivit căruia el nu avea să fie nevoit să-și ascundă secretul pe vecie. Trebuia să-l ascundă doar atâta timp cât Jem trăia. Dacă James Carstairs nu ar fi fost atât de amabil și de bine intenționat, gândi Cecily, probabil că l-ar fi urât în numele fratelui ei. Nu doar că avea să se însoare cu fata pe care o iubea Will, dar când el urma să moară, se temea ea, Will nu avea să-și mai revină vreodată. Însă nu poți învinui pe cineva fiindcă e pe moarte. Dacă pleca dinadins, poate, așa cum fratele ei o părăsise pe ea și pe părinții ei, însă nu și pentru că ar muri, de vreme ce puterea asupra acelei situații depășea în mod sigur capacitatea tuturor muritorilor.

— Mă bucur că sunteți cu toții aici, începu Charlotte cu o voce încordată, care o trezi pe Cecily din visare.

Charlotte privea cu un aer grav tava lustruită de pe biroul ei, pe care se afla o scrisoare deschisă și un pachețel înfășurat în hârtie cerată.

— Am primit o scrisoare tulburătoare. De la Magistru.

— De la *Mortmain*? Tessa se aplecă în față, iar îngerul mecanic pe care îl purta mereu la gât începu să se legene, scânteind în lumina focului. Ți-a *scris* ție?

— Presupun că nu ca să te-ntrebe de sănătate, spuse Will ironic. Ce dorește?

Charlotte inspiră adânc.

— Am să vă citesc scrisoarea.

Dragă doamnă Branwell,

Vă rog să mă iertați că vă deranjez în aceste vremuri dificile prin care trece căminul dumneavoastră. Am fost profund îndurerat, deși trebuie să menționez că nu și șocat, să aud de grava suferință a domnului Carstairs.

Presupun că sunteți conștientă de faptul că mă aflu în posesia unei mari — aș putea spune exclusiv de mari — cantități din leacul de care domnul Carstairs are nevoie pentru a continua să se bucure de sănătate. Prin urmare, ne aflăm într-o situație deosebit de interesantă, pe care sunt dornic să o rezolv spre satisfacția amândurora. Aș fi foarte bucuros să facem un schimb: dacă sunteți dispusă să o încredințați în grija mea pe domnișoara Gray, vă voi oferi o cantitate considerabilă de yin fen.

Vă trimit o dovadă a bunăvoinței mele. Rogu-vă să-mi comunicați decizia dumneavoastră printr-o scrisoare. Dacă înșiruirea de numere tipărită la baza acestei scrisori e rostită automatului meu, o voi primi cu certitudine.

Al dumneavoastră, cu sinceritate,

Axel Mortmain

— Asta-i tot, concluzionă Charlotte, împăturind scrisoarea în două și punând-o înapoi pe tava de argint. Există instrucțiuni despre cum să convocăm automatul căruia el dorește să-i dictăm răspunsul, și mai există și numărul la care el se referă, însă aceste lucruri nu ne dau niciun indiciu în ceea ce privește locul în care se află.

Urmă o tăcere uluită. Cecily, care se așezase pe micul fotoliu înflorat, își întoarse ochii spre Will și îl văzu privind repede în altă parte, pentru a-și ascunde expresia. Jem pălise, chipul lui căpătând culoarea cenușii vechi, iar Tessa... Tessa stătea nemișcată, cu lumina focului aruncând umbre peste chipul ei.

— Mortmain mă vrea *pe mine*, rosti ea într-un târziu, rupând tăcerea. La schimb pentru *yin fen*-ul lui Jem.

— E ridicol! comentă Jem. De neconceput. Scrisoarea ar trebui trimisă Conclavului, ca să vedem dacă ei pot descoperi ceva în legătură cu locul în care se află, însă asta-i tot.

— Ei n-o să poată să descopere nimic în legătură cu locul în care se află, spuse Will cu o jumătate de glas. De fiecare dată, Magistrul a demonstrat că e mult prea inteligent pentru așa ceva.

— Acest lucru nu e inteligent, replică Jem. E cea mai nemiloasă formă de șantaj...

— Nu neg, spuse Will. Eu spun să luăm pachetul ca pe o binecuvântare, încă o mână de *yin fen* care să te ajute, și să ignorăm restul.

— În scrisoare, Mortmain face referire la mine, interveni Tessa, întrerupându-i pe amândoi. Decizia ar trebui să-mi aparțină. Se întoarse spre Charlotte: Am să mă duc.

În salon se lăsă iarăși o tăcere mormântală. Charlotte se făcuse pământie la față; Cecily își simțea mâinile alunecoase din pricina transpirației. Frații Lightwood păreau să se simtă extrem de incomod. Gabriel arăta

de parcă își dorea să se afle oriunde, numai acolo nu. Cecily nu prea îl putea învinui. Tensiunea dintre Will, Jem și Tessa semăna cu un butoi de pulbere care nu avea nevoie decât de un chibrit pentru a-i trimite pe toți pe lumea cealaltă.

— Nu, spuse Jem într-un final, ridicându-se în picioare. Tessa, nu poți face asta.

Tessa îi imită mișcarea, ridicându-se la rându-i.

— Ba pot! Tu ești logodnicul meu. N-am să te las să mori, când eu te pot ajuta, iar Mortmain nu are de gând să-mi facă rău...

— Nu știm ce are de gând! Nu putem avea încredere în el! exclamă Will, după care coborî capul, apucându-se atât de tare de poliță, încât degetele i se albiră.

Cecily își dădu seama că fratele ei se străduia din răsputeri să tacă.

— Will, dacă Mortmain te-ar fi dorit pe tine, te-ai fi dus numaidecât, insistă Tessa, aruncându-i o privire plină de subînțeles, care nu lăsa loc de afirmații contradictorii.

Will tresări la auzul cuvintelor ei.

— Nu, spuse Jem. I-aș interzice-o și lui.

Tessa se întoarse spre Jem cu prima expresie de mânie pe care Cecily o văzuse vreodată pe fața ei.

— Nu poți să mi-o interzici... și nici lui Will...

— Ba pot, insistă Jem. Dintr-un motiv foarte simplu. Drogul nu mă *vindecă*, Tessa. Pur și simplu îmi prelungește viața. N-am să îngădui să renunți la viața ta pentru acea rămășiță care a mai rămas din a mea. Te vei duce de pomană la Mortmain. Tot n-am să înghit drogul.

Will se îndreptă de spate.

— James...

Însă Tessa și Jem se țintuiau unul pe celălalt cu privirea.

— N-ai să faci asta, șopti Tessa. N-ai să mă insulți, aruncându-mi în față sacrificiul pe care l-am făcut pentru tine!

Jem traversă cu pași mari încăperea și înșfăcă pachetul — și scrisoarea — de pe biroul lui Charlotte.

— Prefer să te insult decât să te pierd, spuse el și, înainte ca vreunul dintre ei să îl poată opri, aruncă ambele obiecte în foc.

Strigătele umplură brusc salonul. Henry se repezi înainte, însă Will se aruncase deja în genunchi în fața căminului și își vârâse ambele mâini în flăcări.

Cecily țâșni de pe fotoliul ei.

— *Will!* strigă ea și se năpusti spre fratele ei.

Îl apucă de umerii jachetei și îl trase departe de foc. Will căzu pe spate, iar pachetul cuprins de flăcări îi sări din mâini. Gideon apăru acolo imediat, stingând flăcările cu tălpile pantofilor, întinzând pe covor un amestec de hârtie arsă și de pulbere argintie.

Cecily privea pierdută spre șemineu. Scrisoarea cu instrucțiunile care descriau cum să convoci automatul lui Mortmain dispăruse, transformată în cenușă.

— Will, îngăimă Jem.

Arăta de parcă îi era rău. Se lăsă în genunchi lângă Cecily, care încă își ținea fratele de umeri, și își scoase din haină o stelă. Mâinile lui Will erau înroșite, albe acolo unde începuseră să se formeze bășici pe piele și negre din pricina funinginii. Cecily îi auzea respirația în ureche, aspră și ascuțită — icnete de durere, care semănau cu acelea pe care le scosese la nouă ani, când căzuse de pe acoperișul casei lor și își zdrobise oasele din brațul stâng.

— *Byddwch yn iawn, Will,* îl asigură ea, în timp ce Jem puse stela pe antebrațul fratelui ei și începu să deseneze grăbit. Vei fi bine.

— Will, spuse Jem, pe un ton aproape șoptit. Will, îmi pare atât de rău, îmi pare atât de rău. Will...

Respirația sacadată a lui Will începea să se liniștească pe măsură ce runa *iratze* își făcea efectul și pielea revenea la culoarea ei normală.

— Încă mai putem salva o parte din *yin fen,* zise Will, sprijinindu-se iarăși de Cecily.

Mirosea a fum și a fier. Cecily încă îi simțea inima bubuind.

— Ați face mai bine să-l adunați înainte să...

— Poftim.

Era Tessa, îngenunchind; Cecily era vag conștientă că toți ceilalți stăteau în picioare și că Charlotte își puse mâna peste gură din pricina șocului. În palma dreaptă a Tessei se afla o batistă, în care probabil că era mai puțin de-o mână de *yin fen,* cam tot ceea ce reușise Will să salveze din foc.

— La asta, spuse ea, și o puse în mâna liberă a lui Jem, cea fără stea.

Jem arăta de parcă voia să-i vorbească, însă Tessa deja se îndreptase de spate. Părând complet distrus, Jem o privi cum iese din salon.

— Of, Will! Ce-o să ne facem cu tine?

Will stătea așezat pe fotoliul înflorat din salon, simțindu-se ușor caraghios, lăsând-o pe Charlotte, care ședea pe un taburet lângă el, să îl ungă cu alifie pe mâini. După trei *iratze*, acestea nu îl mai dureau atât de tare și își recăpătaseră culoarea, însă Charlotte insistase să le trateze.

Ceilalți plecaseră, mai puțin Cecily și Jem; Cecily stătea lângă el, cocoțată pe unul dintre brațele fotoliului, iar Jem îngenunchease pe covorul ars, cu stea în mână, fără să-l atingă pe Will, dar stând aproape de el. Refuzaseră să plece, chiar și după ce ceilalți se făcuseră nevăzuți și Charlotte îl trimisese pe Henry înapoi în pivniță la treabă. La urma urmei, nu mai era nimic de făcut. Instrucțiunile despre modalitatea în care îl puteau contacta pe Mortmain dispăruseră, transformate în cenușă, și nu mai era nicio decizie de luat.

Charlotte insistase ca Will să rămână și să fie uns cu alifie pe mâini, iar Cecily și Jem refuzaseră să-l părăsească. Iar Will recunoscuse că îi plăcea — îi plăcea să o aibă pe sora sa acolo, pe brațul fotoliului, îi plăcea cum arunca priviri feroce și protectoare tuturor celor care se apropiau de el, chiar și lui Charlotte, amabilă și inofensivă cu alifia ei și cu atitudinea maternă. Și Jem, la picioarele lui, rezemându-se ușor de fotoliu, așa cum făcuse de atâtea ori când Will fusese bandajat în urma luptelor sau primise *iratze* din pricina rănilor pe care le căpătase în bătălii.

— Ți-aduci aminte când Meliorn a încercat să te lase fără dinți pentru că l-ai numit trântor cu urechi ascuțite? întrebă Jem.

Înghițise o parte din *yin fen*-ul pe care Mortmain i-l trimisese și acum avea din nou culoare în obraji.

Will zâmbi, chiar dacă nu prea îi ardea de asta; nu se putu abține. Asta fusese singurul lucru din ultimii ani care îl făcuse să se simtă norocos: faptul că avea pe cineva în viața lui care îl știa, care știa la ce se gândea, înainte ca el să vorbească.

— I-aș fi scos eu dinții, comentă Will, dar când m-am întors după el, am aflat că emigrase în America. În mod sigur ca să evite mânia mea.

— Pff! făcu Charlotte, la fel cum proceda de fiecare dată când i se părea că Will își dădea aere. Din câte am înțeles, avea mulți vrăjmași în Londra.

— *Dydw I ddim yn gwybod pwy yw unrhyw un o'r bobl yr ydych yn siarad amdano*, se tângui Cecily.

— Nu e nevoie să știi despre cine vorbim, însă nimeni altcineva nu înțelege ce *spui*, o admonestă Will, deși în tonul său nu era niciun pic de repros.

Putea să-și audă oboseala din glas. Lipsa somnului își spunea cuvântul.

— Cecy, vorbește în engleză!

Charlotte se ridică, se întoarse la birou și puse jos borcanul cu alifie. Cecily îl trase pe Will de o șuviță de păr.

— Lasă-mă să-ți văd mâinile.

Will le ridică. Își aduse aminte de flăcări, de agonia lor fierbinte și, mai presus de toate, de chipul șocat al Tessei. Știa că ea va înțelege de ce el făcuse ceea ce făcuse, de ce nu stătuse pe gânduri, însă privirea din ochii ei... de parcă i se rupsese sufletul pentru el.

El nu-și dorea decât ca ea să fi fost aici. Era bine să se afle aici în compania lui Jem și a lui Cecily și a lui Charlotte, să fie înconjurat de afecțiunea lor, însă fără ea, avea să lipsească mereu ceva, o bucată în formă de Tessa ruptă din inima lui, pe care nu avea să o mai recupereze niciodată.

Cecily îi atinse degetele, care păreau destul de normale acum, exceptând funinginea de sub unghii.

— E uimitor, spuse ea, după care îl bătu ușurel peste mâini, având grijă să nu îi șteargă alifia. Will a avut mereu tendința de a-și face rău, adăugă ea cu duioșie. Nici nu mai știu de câte ori și-a rupt câte ceva când eram mici — ca să nu mai vorbim de zgârieturi și cicatrice.

Jem se apropie și mai tare de fotoliu, privind lung către flăcările șemineului.

— Mai bine erau mâinile mele, mormăi el.

Will clătină din cap. Epuizarea estompa marginile tuturor lucrurilor din încăpere, transformând tapetul elegant într-un singur vârtej de culori întunecate.

— Nu. Nu mâinile tale. Ai nevoie de ele pentru a cânta la vioară. Eu pentru ce am nevoie de ale mele?

— Ar fi trebuit să știu ce aveai de gând să faci, bombăni Jem pe un ton coborât. Mereu știu ce ai de gând să faci. Ar fi trebuit să știu că aveai să-ți bagi mâinile în foc.

— Iar eu ar fi trebuit să știu că aveai să arunci pachetul, spuse Will, fără vreo urmă de ranchiună. A fost... a fost un lucru prostesc de nobil. Înțeleg de ce l-ai făcut.

— Mă gândeam la Tessa. Jem își ridică genunchii și își sprijini bărbia de ei, după care râse ușor. Prostesc de nobil. Nu se presupune că asta e zona ta de expertiză? Brusc, eu sunt cel care face lucruri ridicole și tu îmi spui mie să mă opresc?

— Dumnezeule! exclamă Will. Când am făcut schimb de locuri?

Când Jem clătină din cap, lumina focului dansă pe chipul și părul lui.

— Să fii îndrăgostit e foarte ciudat, remarcă el. Te schimbă.

Will privi în jos spre Jem, și ceea ce simți, mai mult decât gelozie, mai mult decât orice altceva, fu o dorință nostalgică de a se compătimi reciproc cu prietenul lui cel mai bun, de a vorbi despre sentimentele pe care le ținea ascunse în suflet. Căci nu erau ele aceleași sentimente? Nu iubeau ei în același fel, aceeași persoană? Însă nu spuse decât:

— Mi-aș dori să nu riști.

Jem se puse în picioare.

— Mereu mi-am dorit asta pentru tine.

Will ridică ochii, atât de îngreunați de somn și de oboseala care venea odată cu runele vindecătoare, încât îl vedea pe Jem ca pe o siluetă înconjurată de o aureolă.

— Pleci?

— Da, să mă culc. Jem atinse ușor cu degetele mâinile lui Will. Odihnește-te!

Ochii lui Will pluteau deja spre visare, chiar și atunci când Jem se întoarse să plece. Nu auzi ușa închizându-se în urma lui Jem. Bridget cânta undeva pe coridor, vocea ei acoperind pocnetele focului. Will nu îl găsi la fel de insuportabil ca de obicei, căci semăna mai degrabă cu un cântec de leagăn pe care mama lui i l-ar fi cântat cândva, pentru a-l adormi.

O, ce-o fi mai lucitor decât lumina?
Mai negru ca întunecimea?
Sau ca toporul mai tăios?
Ca ceara caldă mai duios?

Mai lucitor e adevărul ca lumina,
Mai neagră-i falsitatea ca întunecimea.
Decât toporul, răzbunarea-i mai tăioasă,
Și dragostea, ca ceara caldă mai duioasă.

— Un cântec-ghicitoare, remarcă Cecily, cu vocea somnoroasă și pe jumătatea adormită. Mereu mi-au plăcut. Îți aduci aminte când mama obișnuia să ne cânte?

— Puțin, recunoscu Will.

Dacă n-ar fi fost atât de obosit, probabil că n-ar fi recunosc deloc. Mama lui cântase dintotdeauna, umplând cu muzică fiecare cotlon al conacului lor; cânta în timp ce se plimba pe lângă apele din estuarul Mawddach sau printre narcisele din grădină. *Llawn yw'r coed o ddail a blode, llawn o goriad merch wyf inne.*

— Îți aduci aminte de mare? întrebă el cu o voce epuizată. Lacul de la Tal-y-Llyn? Aici, în Londra, nu găsești nimic la fel de albastru ca ele.

O auzi pe Cecily inspirând scurt.

— Firește că mi-aduc aminte de ele. Credeam însă că tu nu ți le mai amintești.

Imagini cu vise începură să fie desenate pe pleoapele lui Will, iar somnul îl ajunse ca un curent, trăgându-l departe de malul luminat.

— Cecy, nu cred că mă mai pot ridica din fotoliul ăsta, murmură el. Am să dorm aici în seara asta.

Cecily ridică mâna, o căută pe-a lui și i-o strânse ușor.

— Atunci, am să stau cu tine, spuse ea, iar vocea ei deveni o parte a curentului de vise și somn care îl prinse într-un final și îl trase în adâncuri.

*

Către: Gabriel și Gideon Lightwood
De la: Consulul Josiah Wayland

Am fost deosebit de surprins când am primit misiva voastră. Nu reușesc să pricep cum aș fi putut să mă fac mai clar de atât. Doresc să-mi comunicați detaliile corespondenței pe care doamna Branwell o poartă cu rudele dânsei și cu prietenii din Idris. Nu am cerut nicio persiflare în legătură cu modista femeii. Și nu-mi pasă nici de felul în care se îmbracă sau de meniul vostru zilnic.

Rogu-vă să-mi trimiteți o scrisoare ce conține informații relevante. Sper cu sinceritate ca această scrisoare să fie, de asemenea, mai demnă pentru niște vânători de umbre și mai puțin pentru niște smintiți.

În numele lui Raziel,
Consulul Wayland

8

FOC ÎNCINS

Tu-i spui speranță — acelui foc încins!
Dar nu-i decât dorință de nestins.
— Edgar Allan Poe, „Tamerlane"

TESSA STĂTEA ÎN FAȚA MESEI DE TOALETĂ, PERIINDU-ȘI PĂRUL CU mișcări mecanice. Aerul de afară era rece și umed, părând să poarte apa Tamisei, care mirosea a fier și praf. Era acel soi de vreme care făcea ca părul ei des și cârlionțat să se încâlcească la vârfuri. Nu că i-ar fi stat gândurile la podoaba capilară; periatul era pur și simplu o acțiune repetitivă, care îi permitea să mențină un soi de calm forțat.

Vedea întruna în minte șocul lui Jem atunci când Charlotte citise cu voce tare scrisoarea lui Mortmain, și mâinile arse ale lui Will, și *yin fen*-ul pe care reușise să-l adune de pe podea. Vedea brațele lui Cecily petrecute în jurul lui Will și privirea chinuită a lui Jem în timp ce îi cerea întruna scuze lui Will: *îmi pare rău, îmi pare rău.*

Ea nu mai putuse să suporte. Ambii fuseseră în agonie, iar ea îi iubea pe amândoi. Ea provocase acea durere — *ea* era cea pe care și-o dorea Mortmain. Ea cauzase dispariția *yin fen*-ului și nenorocirea lui Will. Când se răsucise pe călcâie și ieșise din salon, fusese din cauză că nu mai putuse să suporte. Cum e cu putință ca trei oameni care se iubesc atât de mult să își producă atât de multă durere?

Lăsă peria pe masă și se privi în oglindă. Era obosită, cu cearcăne la ochi, la fel cum arătase Will toată ziua în timp ce stătuse cu ea în

bibliotecă și împreună o ajutaseră pe Charlotte cu hârtiile lui Benedict, traducând o parte din pasajele care erau în greacă sau latină sau purgatică, pana lui mișcându-se lin pe hârtie, cu capul lui brunet aplecat deasupra. Era bizar să-l privească pe Will în lumina zilei și să-și amintească de băiatul care o ținuse pe treptele casei lui Woolsey de parcă fusese o plută de salvare în toiul furtunii. Chipul lui Will în lumina zilei nu era lipsit de tulburare, însă nu era nici deschis sau însuflețit. Nu fusese neprietenos sau rece, însă nici nu ridicase privirea, nici nu îi zâmbise peste masă și nici nu dăduse vreun semn că-și aducea aminte de evenimentele care avuseseră loc cu o seară în urmă.

Tessa își dorise să-l ia la o parte și să-l întrebe dacă auzise vreo veste de la Magnus Bane, să-i spună: *nimeni în afară de mine nu înțelege ce simți și nimeni în afară de tine nu înțelege ce simt, așa că putem să nu simțim împreună?* Dar dacă Magnus l-ar fi contactat, Will i-ar fi spus; el era onorabil. Amândoi erau onorabili. Dacă n-ar fi fost, gândi ea, privindu-și mâinile, poate că lucrurile nu mai erau atât de îngrozitoare.

Fusese un lucru prostesc să se ofere să meargă la Mortmain — știa asta acum —, însă gândul pusese stăpânire pe ea la fel de fioros ca o pasiune. *Nu* putea fi cauza acestei nefericiri și să nu facă nimic pentru a o îndulci. Dacă i se oferea lui Mortmain, Jem avea să trăiască mai mult, iar Jem și Will urmau să se aibă unul pe celălalt, și ar fi fost ca și când ea nu ar fi sosit niciodată la Institut.

Dar, acum, în orele reci ale serii, știa că nimic din ceea ce putea face nu avea să dea ceasul înapoi sau să șteargă sentimentele care existau între ei toți. Se simțea pustie pe dinăuntru, de parcă lipsea o bucată din ea, și totuși, era paralizată. Pe de-o parte voia să se ducă într-un suflet la Will, să vadă dacă mâinile îi erau vindecate și să-i spună că înțelegea. Pe de altă parte, voia să dea fuga în camera lui Jem și să-l implore s-o ierte. Nu mai fuseseră niciodată furioși unul pe celălalt și nu știa cum să se descurce cu un Jem care era mânios. Oare asta avea să pună punct logodnei lor? Oare el avea să fie dezamăgit de ea? Cumva, gândul că Jem ar fi putut fi dezamăgit de ea era dificil de suportat.

Hârș. Aruncă o privire prin cameră — un zgomot slab. Poate că și-l închipuise? Era obosită; poate că era timpul s-o cheme pe Sophie să o

ajute cu rochia, iar apoi să se retragă în pat cu o carte. Era la jumătatea romanului *Castelul din Otranto* și îl găsea destul de interesant.

Se ridicase de pe scaun pentru a suna clopoțelul servitorilor, când zgomotul se auzi din nou, de data asta mai tare. Un *hârș, hârș* pe ușa dormitorului ei. Cu o oarecare neliniște, traversă încăperea și deschise ușa.

Church stătea ghemuit de cealaltă parte, cu blana lui gri-albăstruie ciufulită și cu o expresie furioasă. În jurul gâtului avea legată o fundă din dantelă argintie și, prinsă de fundă, o bucățică de hârtie făcută sul, ca un papirus în miniatură. Tessa se lăsă în genunchi, întinse mâna spre fundă și o desfăcu. Funda căzu și pisica se făcu imediat nevăzută pe culoar.

Tessa ridică hârtia, o despături și recunoscu pe loc acea caligrafie buclată.

Hai să ne întâlnim în sala de muzică.
— J

— Nu e nimic aici, spuse Gabriel.

El și Gideon se aflau în salon. Era destul de întunecat cu perdelele trase; dacă nu ar fi avut la ei lampa-vrăjitoarei, ar fi fost întuneric beznă. Gabriel cotrobăia grăbit prin corespondența de pe biroul lui Charlotte, pentru a doua oară.

— Cum adică nimic? întrebă Gideon, care stătea lângă ușă. Văd un teanc de scrisori acolo. În mod cert una dintre ele trebuie să fie...

— Nimic scandalos, spuse Gabriel, trântind sertarul biroului. Sau măcar interesant. Corespondență cu un unchi din Idris. Se pare că s-a îmbolnăvit de gută.

— Fascinant, murmură Gideon.

— Nu pot să nu mă-ntreb în ce anume crede Consulul că e implicată Charlotte. Oare o fi trădat cumva Consiliul? Gabriel ridică mănunchiul de scrisori și făcu o grimasă. Am putea să-l asigurăm că e nevinovată, dacă am ști ce anume bănuiește.

— Și dacă aș crede că vrea să fie asigurat de nevinovăția ei, comentă Gideon. Mie mi se pare că el speră mai degrabă s-o prindă pe picior greșit. Întinse o mână. Dă-mi scrisoarea.

— Cea adresată unchiului ei?

Gabriel avea dubii, dar făcu după cum i se spuse. Ridică lampa-vrăjitoarei, îndreptând razele ei spre birou, în timp ce Gideon se aplecă și, înșfăcând unul dintre tocurile cu peniță ale lui Charlotte, începu să mâzgălească o misivă pentru Consul.

Gideon sufla peste cerneală ca să se usuce, când ușa salonului se deschise brusc. Gideon se îndreptă de spate imediat. O strălucire galbenă inundă încăpere, mult mai luminoasă decât lampa-vrăjitoarei; Gabriel ridică o mână pentru a-și acoperi ochii, clipind întruna. Ar fi trebuit să-și facă o rună de Viziune Nocturnă, gândi el, însă dura cam mult ca runa să dispară, iar el își făcea griji că ar fi ridicat semne de întrebare. În acele câteva clipe de care avu nevoie ca ochii să i se adapteze, își auzi fratele exclamând îngrozit:

— *Sophie?*

— Domnule Lightwood, v-am rugat să nu-mi mai spuneți așa!

Tonul ei era rece. Gabriel își recăpătă vederea și o văzu pe servitoare stând în cadrul ușii, cu o lampă aprinsă în mână și cu ochii mijiți. Îngustă și mai tare ochii atunci când îl zări pe Gabriel, care încă avea scrisorile lui Charlotte în mână.

— Aveți... Aceea e corespondența doamnei Branwell?

Gabriel scăpă scrisorile pe birou.

— Eu... Noi...

— *I-ați citit scrisorile?*

Sophie părea furioasă, așa cum stătea cu lampa în mână, asemenea unui înger răzbunător. Gabriel îi aruncă o privire fratelui său, care rămăsese fără cuvinte.

Gabriel nu-și putea aduce aminte c-ar fi existat vreun moment de-a lungul anilor când Gideon să fi aruncat o a doua privire până și celei mai drăguțe fete vânător de umbre. Și totuși, pe această servitoare mundană cu cicatrice o privea de parcă era răsăritul soarelui. Era ceva inexplicabil, dar, de asemenea, incontestabil. Putea să vadă groaza de pe chipul fratelui său în timp ce sub ochii lui se spulbera părerea bună pe care și-o făcuse Sophie despre el.

— Da, spuse Gabriel. Da, într-adevăr, îi cotrobăim prin corespondență.

Sophie făcu un pas înapoi.

— Ar trebui s-o chem numaidecât pe doamna Branwell...

— Nu... Gabriel întinse o mână. Nu e ceea ce crezi. Așteaptă!

Îi povesti pe scurt ceea ce se întâmplase: amenințările Consulului, șantajul lui ca ei s-o spioneze pe Charlotte și soluția lor la această problemă.

— Nu am intenționat niciodată să îi dezvăluim vreun cuvânt scris de ea, concluzionă Gabriel. Intenția noastră era s-o protejăm.

Expresia suspicioasă a lui Sophie nu se clinti.

— Și de ce ar trebui să cred vreun cuvânt din ceea ce-mi spuneți, domnule Lightwood?

— Domnișoară Collins, spuse Gideon, vorbind într-un târziu. Te rog. Știu că de când cu... acel incident nefericit... cu brioșele am scăzut în ochii tăi, dar te rog să mă crezi că nu aș trăda niciodată încrederea pe care Charlotte a pus-o în mine și nici nu i-aș răsplăti bunătatea prin trădare.

Sophie șovăi preț de o clipă, după care își lăsă privirea în pământ.

— Îmi pare rău, domnule Lightwood. Mi-aș *dori* să vă cred, însă loialitatea mea este în primul rând față de doamna Branwell.

Gabriel înșfăcă de pe birou misiva pe care fratele său tocmai o scrisese.

— Domnișoară Collins, spuse el. Te rog, citește această scrisoare. Era ceea ce intenționam să-i trimitem Consulului. Dacă, după ce o citești, inima îți spune în continuare să ne pârăști doamnei Branwell, atunci nu vom încerca să te oprim.

Sophie își mută privirea de la el la Gideon. Apoi, cu o scurtă înclinare a capului, înaintă și puse lampa pe birou. Luând scrisoarea din mâna lui Gideon, o despături și o citi cu voce tare:

Către: Consulul Josiah Wayland
De la: Gideon și Gabriel Lightwood

Dragă domnule,

Ați dat din nou dovadă de mare înțelepciune când ne-ați rugat să citim misivele pe care doamna Branwell le-a expediat în Idris. Am reușit să aruncăm o privire prin această corespondență și am remarcat că e aproape zilnic în contact cu stră-unchiul dânsei, Roderick Fairchild.

Domnule, conținuturile acestor scrisori v-ar șoca și v-ar dezamăgi. Ne-au făcut să nu mai avem aproape deloc încredere în sexul frumos.

Doamna Branwell afișează o atitudine aspră, inumană și lipsită de feminitate față de numeroasele lui boli cumplite. Îi recomandă să bea mai puțin alcool pentru a-și vindeca guta, arată semne clare de amuzament față de durerile provocate de hidropizie și ignoră cu desăvârșire menționarea unei substanțe suspicioase care i se adună în urechi și în alte orificii.

Indiciile unor îngrijiri atente, pe care te-ai aștepta ca o doamnă să le arate față de rudele ei de sex bărbătesc, și respectul pe care orice femeie relativ tânără ar trebui să i-l acorde celor mai în vârstă — nu există! Ne temem că doamna Branwell a luat-o razna din cauza puterii. Trebuie oprită înainte să fie prea târziu și înainte ca mulți vânători de umbre curajoși să abandoneze lupta din pricina lipsei unor îngrijiri feminine.

Ai dumneavoastră, cu sinceritate,
Gideon și Gabriel Lightwood

Când Sophie termină de citit, se făcu tăcere. Rămase nemișcată pentru ceea ce părea a fi o eternitate, holbându-se la scrisoarea din mână.

— Cine a scris-o?

Gideon își drese vocea.

— Eu.

Sophie ridică privirea. Strânsese din buze, însă acestea îi tremurau. Preț de o clipă, Gabriel se gândi că avea să plângă.

— O, Doamne Dumnezeule! exclamă ea. Și asta e prima?

— Nu, a mai fost una, recunoscu Gabriel. În aceea era vorba despre pălăriile lui Charlotte.

— Despre pălăriile ei?

Lui Sophie îi scăpă un hohot de râs, iar Gideon o privi de parcă nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat. Gabriel recunoscu în sinea lui că Sophie era destul de drăguță când râdea, cu sau fără cicatrice.

— Și Consulul a fost furios?

— Ca un câine turbat, răspunde Gideon.

— Ai de gând să-i spui doamnei Branwell? întrebă Gabriel, care nu mai putea suporta nicio clipă suspansul.

Sophie se oprise din râs.

— N-am să-i spun, căci nu doresc să vă compromit în ochii Consulului, și, de asemenea, consider că asemenea vești o vor răni, și degeaba. Să o spioneze în halul ăsta, ce om îngrozitor! exclamă ea, și ochii îi scăpărară. Dacă doriți ajutor la planul dumneavoastră de a zădărnici uneltirile Consulului, sunt fericită să vi-l ofer. Lăsați-mă pe mine să iau scrisoarea, ca să mă asigur că pleacă mâine în zori.

Sala de muzică nu era la fel de prăfuită pe cât și-o amintea Tessa — arăta de parcă fusese recent curățată; lemnul pervazurilor și podelelor strălucea, la fel ca pianul din colț. Un foc trosnea în șemineu, conturând silueta lui Jem, atunci când acesta se întoarse cu spatele și afișă un zâmbet agitat.

În sală, totul părea moale, estompat ca acuarelele — lumina focului care transforma în fantome instrumentele acoperite cu cearșafuri albe, strălucirea neagră a pianului, flăcările care aruncau o ușoară reflexie aurie în geamuri. Tessa putea să se vadă chiar și pe ea și pe Jem, stând față în față: o fată într-o rochie de seară de culoare bleumarin și un băiat deșirat, cu o claie de păr argintiu, într-o haină un pic prea mare pe silueta lui subțire.

În lumina difuză din sală, chipul lui părea extrem de vulnerabil, iar buzele ușor arcuite erau nerăbdătoare.

— Nu eram sigur că vei veni.

Auzind acestea, Tessa făcu un pas în față, dorindu-și să-și petreacă brațele în jurul lui, însă se abținu. Mai întâi trebuia să vorbească.

— Firește c-am venit, spuse ea. Jem, îmi pare atât de rău! Enorm de rău! Nu pot explica — a fost un soi de nebunie. Nu puteam suporta gândul că aveai să suferi din cauza mea, căci într-un fel sunt legată de Mortmain și el de mine.

— Asta nu e vina ta. N-a fost niciodată alegerea ta...

— Nu gândeam limpede. Will avea dreptate; nu putem avea încredere în Mortmain. Chiar dacă m-aș duce la el, nu există nicio garanție că el își va respecta partea de promisiune. Iar eu aș pune o armă în mâinile dușmanului vostru. Nu știu pentru ce anume dorește să mă folosească, însă nu e pentru binele vânătorilor de umbre; de asta putem fi siguri. La final eu aș putea fi cea care vă rănește pe toți. Pe Tessa o usturau ochii

de la lacrimi, însă le reținea cu toată forța. Jem, iartă-mă! Nu ne putem petrece timpul pe care îl mai avem împreună certându-ne. Înțeleg de ce-ai făcut ce-ai făcut — și eu aș fi făcut-o pentru tine.

Ochii lui Jem se îmblânziră și deveniră argintii când vorbi.

— *Zhe shi jie shang, wo shi zui ai ne de,* șopti el.

Tessa pricepu. *Tu ești tot ce iubesc mai mult pe lumea asta.*

— Jem...

— Știi asta; sigur știi asta. N-aș putea niciodată să te las să pleci de lângă mine, nu spre o situație primejdioasă, nu cât încă mai respir.

Jem ridică mâna, înainte ca ea să poată face un pas spre el.

— Așteaptă. Se aplecă, iar când se ridică, avea în mână cutia viorii și arcușul. Eu... Voiam să-ți dăruiesc ceva. Un cadou de căsătorie, pe care voiam să ți-l ofer în ziua nunții. Dar mi-aș dori să ți-l dăruiesc acum, dacă îmi permiți.

— Un cadou? întrebă ea mirată. După... Ne-am certat deja pe tema asta!

Jem îi zâmbi, oferindu-i acea expresie care îi lumina chipul și te făcea să uiți cât de subțire și de tras la față părea.

— O parte importantă a căsniciei, din câte mi s-a spus. Va fi un bun exercițiu.

— Dar...

— Tessa, îți închipuiai că există vreo ceartă, mică sau mare, care să mă facă să nu te mai iubesc?

Părea surprins, iar Tessa se gândi brusc la Will, la anii în care el testase loialitatea lui Jem, înnebunindu-l cu minciuni și eschivări și autoflagelare, dar, în pofida tuturor acestor lucruri, dragostea lui Jem pentru fratele său de sânge nu șovăise niciodată și nici nu încetase să mai existe.

— Mi-era teamă, recunoscu ea cu un fir de voce. Iar eu... eu n-am niciun cadou pentru tine.

— Ba da, ai, spuse el pe un ton blând, dar ferm. Tessa, te rog să iei loc. Îți aduci aminte cum ne-am cunoscut?

Tessa se așeză pe un scaun scund, cu mânere aurite, iar faldurile rochiei se încrețiră în jurul ei.

— Am dat buzna în camera ta, în toiul nopții, ca o nebună.

Jem râni.

— Ai alunecat *cu grație* în dormitorul meu și m-ai găsit cântând la vioară, o corectă Jem, strângând șurubul arcușului; termină, îl puse jos și, cu un gest adorabil, scoase vioara din cutie. Te superi dacă îți cânt?

— Știi că-mi place să te aud cântând.

Era adevărat. Ba îi plăcea chiar și să-l audă vorbind despre vioară, deși nu înțelegea mare lucru. Îl putea asculta ore în șir trăncănind cu pasiune despre sacâz, cuie, volute, arcuire, poziția degetelor și tendința corzii „la" de a se rupe — fără să se plictisească.

— *Wo wei ni xie de,* spuse el când poziționă vioara pe umărul stâng.

Îi spusese că mulți violoniști foloseau bărbii, însă el n-o făcea. Avea o pată mică pe laterala gâtului, ca o vânătaie permanentă, acolo unde sprijinea vioara.

— Ai... făcut ceva pentru mine?

— Am *compus* ceva pentru tine, o corectă el cu un zâmbet, după care începu să cânte.

Tessa îl privi uluită. Jem începu cu ceva simplu, suav, strângând bine arcușul, scoțând un sunet armonic, plăcut. Melodia o învălui, la fel de rece și dulce ca apa, la fel de îmbucurător și minunat ca răsăritul soarelui. Fascinată, îi urmări degetele alunecând și o notă superbă se ridică din vioară. Sunetul deveni mai profund în timp ce arcușul prinse viteză, antebrațul lui Jem mișcându-se în sus și-n jos, trupul lui subțire devenind un vârtej în zona umărului. Degetele lui alunecau ușor dintr-o parte în alta, iar tonul cântecului deveni mai grav, nori de furtună adunându-se deasupra unui orizont senin, un râu care devenise un torent. Notele se prăbușeau la picioarele ei, ridicându-se să o învăluie; trupul lui Jem părea să se miște în ritm cu sunetele pe care le extrăgea din instrument, deși ea știa că picioarele lui erau bine înfipte în podea.

Inima îi gonea pentru a ține pasul cu muzica; Jem ținea ochii închiși, iar colțurile gurii îi erau îndreptate în jos, ca într-o grimasă de durere. Pe de-o parte, voia să se ridice și să-l cuprindă cu brațele; pe de altă parte, nu voia să facă nimic pentru a opri muzica, pentru a opri acel sunet minunat. Era ca și când el luase arcușul și îl folosise ca pe o pensulă, creând un tablou pe care își redase sufletul. Pe măsură ce ultimele note urcau tot mai sus, îndreptându-se spre cer, Tessa se trezi că avea chipul umed,

însă abia atunci când ultimele ecouri ale cântecului se stinseră și el își coborî vioara, ca își dădu seama că plânsese.

Cu mișcări lente, Jem puse vioara la loc în cutie și întinse arcușul lângă ea. Se îndreptă și se întoarse spre Tessa. Expresia lui era timidă, deși cămașa lui albă era îmbibată de sudoare și o venă i se zbătea pe gât.

Tessa rămăsese fără cuvinte.

— Ți-a plăcut? întrebă el. Aș fi putut să-ți ofer... bijuterii, însă am vrut să fie ceva care să-ți aparțină cu totul *ție*. Ceva care să nu poată fi auzit sau deținut de altcineva. Și nu sunt un om al cuvintelor, așa că am transpus în muzică ce simt pentru tine. Făcu o pauză, după care continuă: Ți-a plăcut? întrebă el din nou, iar tonul ușor coborât de la finalul întrebării sugera că se aștepta să primească un răspuns negativ.

Tessa ridică fața, astfel încât el să poată vedea lacrimile.

— Jem.

Căzu în genunchi în fața ei, plin de remușcări.

— *Ni jue de tong man, qin ai de?*

— Nu... nu, îl asigură ea, pe jumătate plângând, pe jumătate râzând. Nu sunt rănită. Și nici nefericită. Deloc.

Lui Jem i se întinse un zâmbet pe chip, luminându-i ochii de încântare.

— Atunci, înseamnă că ți-a plăcut.

— A fost ca și când ți-am văzut sufletul în notele cântecului. Și a fost frumos. Tessa se aplecă în față și îl atinse ușor pe obraz, pielea netedă peste pometele lui tare, părul lui ca niște pene pe dosul mâinii ei. Am văzut râuri, bărci în loc de flori, toate culorile de pe cerul nopții, spuse ea.

Jem expiră, prăbușindu-se pe podeaua din fața scaunului ei, de parcă îi dispăruse toată forța.

— Asta este o magie rară, murmură el.

Își sprijini capul de ea, tâmpla de genunchiul ei, iar ea continuă să-l mângâie pe păr, trecându-și degetele prin moliciunea lui.

— Amândoi părinții mei iubeau muzica, i se confesă el deodată. Tata cânta la vioară, mama la *qin*. Eu am ales vioara, deși aș fi putut să le învăț pe ambele. Uneori regret asta, căci există melodii chinezești pe care nu le pot cânta la vioară și pe care mama ar fi vrut ca eu să le știu. Obișnuia

să-mi spună povestea lui Yu Boya, care era un mare cântăreț de *qin*. El avusese un prieten bun, un xilograf pe nume Zhong Ziqi, căruia îi cânta mereu. Se spune că atunci când Yu Boya interpreta un cântec al apelor, prietenul lui știa imediat că el descria râuri curgătoare, iar când cânta despre munți, Ziqi le vedea vârfurile. Și Yu Boya îi spunea: „Asta e pentru că îmi înțelegi muzica." Jem își privi propriile mâini, ușor arcuite pe genunchiul lui. Oamenii încă folosesc expresia *„zhi yin"* pentru a spune „prieteni apropiați" sau „suflete-pereche", dar ceea ce înseamnă cu adevărat e „înțelegerea muzicii". Se întinse și o luă de mână pe Tessa. Când am cântat, tu ai văzut ce am văzut și eu. Tu îmi înțelegi muzica.

— Jem, eu nu știu nimic despre muzică. Nu pot face diferența între o sonată și o partită...

— Nu.

Se întoarse și se ridică în genunchi, cuprinzând scaunul ei cu brațele. Erau atât de aproape acum, încât ea putea să vadă locul în care părul lui era ud la tâmple și pe gât din pricina sudorii, să adulmece mirosul lui de sacâz și zahăr ars.

— Nu mă refer la acel tip de muzică. Mă refer la...

Scoase un sunet de frustrare, îi luă mâna, i-o lipi de pieptul lui și o apăsă bine peste inimă. Tessa simțea bătăile inimii lui în palmă.

— Fiecare inimă are propriul ei cântec, spuse el. Tu îl știi pe-al meu.

— Ce li s-a întâmplat? șopti Tessa. Xilografului și muzicianului?

Zâmbetul lui Jem era trist.

— Zhong Ziqi a murit, iar Yu Boya a interpretat ultimul cântec la mormântul prietenului său. Apoi și-a distrus *qin*-ul și n-a mai cântat niciodată.

Tessa simți pe sub gene apăsarea fierbinte a lacrimilor, care se străduiau să se reverse.

— Ce poveste tristă!

— Crezi?

Inima lui Jem sări peste o bătaie și vibră sub degetele ei.

– Când el trăia și erau deja prieteni, Yu Boya a compus cele mai frumoase cântece din toate timpurile. Ar fi putut face asta singur? Inimile noastre au nevoie de-o oglindă, Tessa. Ne vedem mai bine în ochii celor care ne iubesc. Și există o frumusețe pe care numai caracterul trecător al

vieții ne-o oferă. Își coborî privirea, apoi o ridică la același nivel cu ochii ei. Ți-aș da toată ființa mea. Ți-aș da în două săptămâni mai multe decât ți-ar oferi majoritatea bărbaților într-o viață.

— Nu există niciun lucru pe care tu să nu mi-l fi oferit, niciun lucru de care eu să nu fiu satisfăcută...

— Eu nu sunt satisfăcut, recunoscu el. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Te-aș aștepta o veșnicie, dar...

Dar nu avem o veșnicie.

— Eu nu am familie, spuse Tessa tărăgănat, privindu-l adânc în ochi. Nu am tutore. Nimeni care să fie... jignit... de o căsătorie mai rapidă.

Jem făcu ochii mari.

— Eu... Vorbești serios? Nu mi-aș dori să nu ai tot timpul din lume care îți trebuie pentru a te pregăti.

— De ce tip de pregătiri îți închipui că aș avea nevoie? întrebă Tessa, și doar pentru câteva secunde gândurile ei zburară din nou spre Will, spre felul în care el își vârâse mâinile în foc pentru a salva drogurile lui Jem, și când îl privise, nu putuse să nu-și amintească de acea zi din salon, când îi spusese că o iubea, iar când plecase, ea își închisese palma peste un vătrai, astfel încât durerea arzătoare a acestuia pe pielea ei să închidă, fie și numai pentru o clipă, durerea din inima ei.

Will. Îl mințise atunci — dacă nu în cuvinte exacte, atunci în semnificație. Ea îl lăsase să creadă că nu-l iubea. Gândul încă îi producea durere, însă nu regreta. Nu existase altă cale. Îl cunoștea pe Will suficient cât să știe că, dacă ar fi rupt relația cu Jem, el n-ar fi fost cu ea. Will n-ar fi acceptat o iubire care l-ar fi costat fericirea *parabatai*-ului său. Și dacă exista o parte din inima ei care îi aparținea numai și numai lui Will, și așa ar fi fost mereu, atunci nu avea niciun rost să o dezvăluie. Tessa îl iubea și pe Jem — acum îl iubea chiar mai mult decât atunci când acceptase cererea lui în căsătorie.

Uneori, o persoană trebuie să aleagă între a fi amabilă sau a fi onorabilă, îi spusese Will odată. *Câteodată, o persoană nu poate fi în ambele feluri.*

Poate că într-adevăr depindea de carte, gândi Tessa. Dar în aceasta, în cartea vieții ei, drumul dezonoarei era doar răutatea. Chiar dacă îl rănise pe Will în salon, de-a lungul timpului, pe măsură ce sentimentele lui față de ea urmau să se răcească, el avea într-o bună zi să-i

mulțumească pentru că-l lăsase liber. Credea cu tărie asta. Will nu o putea iubi pe vecie.

Trecuse mult timp de când pornise pe acest drum. Dacă intenționa să reziste luna viitoare, atunci trebuia să reziste a doua zi. Știa că îl iubea pe Jem, și exista o parte din ea care îl iubea și pe Will, era cel mai bun cadou pe care îl putea dărui amândurora, fără ca Will sau Jem să știe de existența lui.

— Nu știu, spuse Jem, privind-o de pe podea, cu un amestec de speranță și neîncredere. Consiliul încă nu a aprobat cererea noastră... și tu nu ai o rochie...

— Nu-mi pasă de Consiliu. Și nu-mi pasă de ceea ce port, dacă nici ție nu-ți pasă. Dacă vorbești serios, Jem, mă voi căsători cu tine oricând dorești.

— Tessa, șopti el.

Se întinse spre ea de parcă se îneca, iar ea își coborî capul pentru a-și lipi buzele de ale lui. Gura lui o atinse pe a ei, o dată, de două ori, până ce buzele ei se deschiseră și ea putu să simtă gustul dulce de zahăr ars.

— Ești mult prea departe, șopti el, iar apoi brațele lui erau în jurul ei, și nu mai exista niciun spațiu între ei, iar el o trăgea de pe scaun, și îngenuncheau împreună pe podea, într-o îmbrățișare strânsă.

Jem o ținu lipită de el, iar mâinile ei mângâiară conturul chipului său, pomeții ascuțiți. Atât de ascuțiți, prea ascuțiți, oasele de pe chipul lui, pulsul sângelui său prea aproape de suprafața pielii, clavicula la fel de tare ca un colier de metal.

Mâinile lui alunecară de pe talia ei pe umeri; buzele lui coborâră peste clavicula ei, peste curbura gâtului, în timp ce degetele ei se împletiră în cămașă, ridicând-o, astfel că palmele îi erau lipite de pielea lui goală. Era atât de subțire, cu șira spinării ascuțită sub atingerea ei. Profilat pe fundalul creat de lumina focului, Tessa îl putea vedea pictat cu umbre și foc, sinuosul drum auriu al flăcărilor transformându-i părul alb în aur.

Te iubesc, îi declarase el. *Tu ești tot ce iubesc mai mult pe lumea asta.*

Tessa simți apăsarea fierbinte a buzelor lui peste curbura gâtului ei, apoi mai jos. Sărutările lui se terminau acolo unde începea rochia. Își simți inima bătând sub gura lui, ca și când încerca să se întindă spre el, ca și când încerca să bată pentru el. Simți mâna lui timidă alunecând pe spatele ei, în locul în care șnururile îi țineau rochia legată...

Ușa se deschise cu un scârțâit, iar ei se despărțiră imediat, gâfâind de parcă alergaseră la o cursă de întreceri. Tessa își auzi sângele bubuindu-i în urechi în timp ce privea spre cadrul ușii, care era gol. Lângă ea, gâfâielile lui Jem se transformară în hohote de râs.

— Ce..., începu ea.

— Church, îi explică el, iar Tessa își coborî privirea și-l văzu pe motan pășind pe podeaua sălii de muzică, căci deschisese ușa singur și părea foarte mândru de isprava lui.

— N-am mai văzut niciodată un motan atât de mulțumit de sine, comentă ea când Church — care, ca de obicei, o ignora — se îndreptă spre Jem și îl împunse cu capul.

— Când am spus că s-ar putea să avem nevoie de un supraveghetor, nu la asta mă gândeam, spuse Jem, însă mângâie oricum capul pisicii și îi zâmbi Tessei din colțul gurii. Tessa, vorbești serios în legătură cu ce-am discutat? Chiar vrei să te căsătorești cu mine mâine?

Ea își ridică bărbia și îl privi fix în ochi. Nu suporta gândul să aștepte și să irosească un alt moment din viața lui. Brusc, își dori cu ardoare să fie legată de el — sănătoși sau bolnavi, la bine și la rău —, să fie legată de el printr-o promisiune și să fie în stare să-i ofere fără rezerve cuvântul și dragostea ei.

— Vorbesc serios, spuse ea.

Sufrageria nu era chiar plină, căci încă nu sosise toată lumea la micul dejun, când Jem făcu anunțul:

— Eu și Tessa ne vom căsători, declară el pe un ton calm, întinzându-și șervetul în poală.

— Trebuia să fie o surpriză? întrebă Gabriel, care era îmbrăcat în echipament, ca și când intenționa să se antreneze după micul dejun. Înșfăcase deja toată șunca de pe platou, iar Henry îl privea supărat. Nu sunteți deja logodiți?

— Data nunții era stabilită pentru decembrie, îi explică Jem, întinzând mâna pe sub masă pentru a-i oferi Tessei o strângere liniștitoare. Dar ne-am răzgândit. Intenționăm să ne căsătorim mâine.

Efectul fu electrizant. Henry se înecă cu ceaiul și trebui să fie bătut pe spate de către Charlotte, care se părea că rămăsese fără cuvinte.

Gideon își scăpă ceașca pe farfurioară cu un zăngănit și până și Gabriel se opri cu furculița în aer. Sophie, care tocmai intrase din bucătărie cărând un coș cu pâine prăjită, icni.

— Dar nu se poate! exclamă ea. Rochia domnișoarei Gray a fost distrusă, iar la cea nouă nici măcar nu s-a început lucrul!

— Poate purta orice rochie, spuse Jem. Nu e necesar să se îmbrace în auriul vânătorilor de umbre, căci ea nu e vânător de umbre. Are câteva rochii drăguțe; își poate alege preferata. Coborî capul timid spre Tessa. Asta dacă nu ai nimic împotrivă.

Tessa nu răspunse, căci în acel moment Will și Cecily intrară pe ușă.

— Am *așa* o crampă în zona gâtului, îi explica Cecily cu un zâmbet. Nu-mi vine să cred că am reușit să adorm într-o asemenea poziție...

Lăsă fraza în aer când ambii părură să simtă atmosfera din încăpere și se opriră în loc, aruncând priviri îngrijorate. Will părea să fie mai odihnit decât fusese cu o zi înainte și încântat s-o aibă pe Cecily lângă el, deși era clar că buna lui dispoziție începuse să se evapore când zări expresiile celor de la masă.

— Ce se petrece? întrebă el. S-a întâmplat ceva?

— Eu și Tessa am hotărât să schimbăm data nunții, îi răspunse Jem. Va fi peste câteva zile.

Will nu spuse nimic și expresia nu i se schimbă, însă păli. Nu se uită la Tessa.

— Jem, Conclavul, spuse Charlotte, încetând să-l mai bată pe Henry pe spate și îndreptându-se cu o expresie tulburată pe chip. Încă nu ți-au aprobat cererea de căsătorie. Nu li te poți împotrivi...

— Nici noi nu-i putem aștepta, răbufni Jem. Ar putea dura luni, un an — știi prea bine că preferă să tărăgăneze decât să ofere un răspuns care se tem că n-o să fie pe placul tău.

— Și oricum, căsătoria noastră nu e prioritatea lor în acest moment, interveni Tessa. Hârtiile lui Benedict Lightwood, căutarea lui Mortmain — toate sunt mai importante. Însă aceasta este o chestiune personală.

— Pentru Conclav nu există chestiuni personale, spuse Will.

Vocea îi părea pustie și stranie, ca și când el se afla foarte departe. Pe gât i se zbătea o venă. Tessa se gândi la relația delicată pe care începuseră

s-o construiască între ei în ultimele zile și se întreba dacă această situație avea s-o distrugă, făcând-o fărâmițe precum o barcă fragilă izbită de stânci.

— Părinții mei...

— Există Legi în ceea ce privește căsătoriile cu mundanii. Nu există Legi în ceea ce privește căsătoria dintre un nefilim și ceea ce e Tessa. Și, dacă trebuie, la fel ca tatăl tău, voi renunța să mai fiu un vânător de umbre, pentru a putea înfăptui acest lucru.

— James...

— Mă gândeam că, dintre toți, tu aveai să mă înțelegi cel mai bine, spuse Jem, aruncându-i lui Will o privire nedumerită și rănită.

— Nu spun că nu înțeleg. Doar că te sfătuiesc să te mai *gândești*...

— M-am gândit. Jem se rezemă de spătarul scaunului. Am o licență de căsătorie mundană, obținută în mod legal și semnată. Am putea merge în orice biserică să ne căsătorim chiar azi. Mi-aș dori din tot sufletul să fiți alături de noi, dar, dacă nu puteți, o vom face oricum.

— Să te căsătorești cu o fată doar ca s-o faci văduvă, comentă Gabriel Lightwood. Mulți ar spune că acest lucru nu e tocmai bunătate.

Jem înlemni lângă Tessa. Will o luă din loc, dar Tessa era deja în picioare, sfredelindu-l cu privirea pe Gabriel Lightwood.

— Să nu *îndrăznești* să vorbești despre asta ca și când Jem face toate alegerile și eu n-am niciun cuvânt de spus! exclamă ea, fără ca măcar să clipească. Nu am fost obligată să mă logodesc și nu îmi fac nicio iluzie în privința sănătății lui Jem. Aleg să fiu cu el pentru toate zilele sau minutele care ne sunt oferite și mă consider binecuvântată că le am.

Ochii lui Gabriel erau la fel de reci ca marea de pe coasta Newfoundlandului.

— Domnișoară Gray, pur și simplu îmi făceam griji pentru bunăstarea dumitale.

— Ai face mai bine să-ți vezi de bunăstarea ta, i-o trânti Tessa.

Iar acum acei ochi verzi se îngustară.

— Anume?

— Presupun că doamna vrea să spună, răspunse Will tărăgănat, că nu *ea* e cea care și-a omorât tatăl. Sau ți-ai revenit atât de repede după acel incident, încât nu mai trebuie să ne facem griji pentru sensibilitățile tale, Gabriel?

Cecily icni. Gabriel se ridică în picioare, iar Tessa îl văzu din nou în expresia lui pe băiatul care îl provocase pe Will la duel în acea zi în care îl cunoscuse pentru prima dată — tot numai aroganță, rigiditate și ură.

— Dacă îndrăznești vreodată..., începu el.

— Încetați! le porunci Charlotte — iar apoi tăcu brusc, căci auzi porțile ruginite ale Institutului deschizându-se și copitele cailor tropăind pe pavaj. O, în numele Îngerului! *Jessamine!* Charlotte se ridică în picioare, aruncând șervetul pe farfurie. Haideți — trebuie să coborâm pentru a o întâmpina.

Chiar dacă această sosire picase într-un moment inoportun, se dovedi a fi o abatere excelentă a atenției. Urmă o ușoară învălmășeală și multă perplexitate din partea lui Gabriel și a lui Cecily, niciunul neînțelegând cu exactitate cine era Jessamine sau ce rol jucase în viața de la Institut. Porniră pe coridor într-un grup dezorganizat, iar Tessa rămase ușor în urmă; se simțea fără suflare, ca și când corsetul fusese strâns prea tare. Se gândi la seara precedentă, cum se îmbrățișase cu Jem în sala de muzică, cum se sărutaseră și șoptiseră ore în șir în legătură cu nunta pe care urmau s-o aibă, mariajul care avea să urmeze — ca și când aveau la dispoziție tot timpul din lume. Ca și când căsătoria avea să-i garanteze lui Jem nemurirea, deși ea știa că nu era cu putință.

Când porni să coboare scările care dădeau spre intrare, se împiedică, distrată, însă o mână pusă pe brațul ei o opri să nu cadă. Tessa ridică privirea și îl văzu pe Will.

Rămaseră acolo preț de o clipă, împietriți ca două statui. Ceilalți coborau deja treptele și vocile li se ridicau ca niște vălătuci de fum. Mâna lui Will era delicată pe brațul Tessei, deși chipul îi era aproape lipsit de expresie, părând a fi plămădit din granit.

— Tu nu ești de acord cu ceilalți, nu-i așa? întrebă ea, pe un ton mult mai aspru decât intenționase. Că n-ar trebui să mă mărit cu Jem azi. Tu m-ai întrebat dacă îl iubeam suficient cât să mă căsătoresc cu el și să-l fac fericit, iar eu ți-am răspuns că da. Nu știu dacă îl pot face complet fericit, dar pot încerca.

— Dacă există cineva care poate, aceea ești tu, spuse el, fixând-o cu privirea.

— Ceilalți cred că-mi fac iluzii în ceea ce privește sănătatea lui.

— Speranța nu e o iluzie.

Cuvintele erau încurajatoare, însă exista ceva în glasul său, ceva mort, care o înfricoșa.

— Will. Îl prinse de încheietura mâinii. Sper că nu vrei să mă abandonezi acum — sper că nu mă lași să fiu singura care încă mai caută un leac. N-o pot face fără tine.

Will inspiră adânc, închizând pe jumătate ochii săi albaștri.

— Firește că n-am s-o fac. N-aș renunța la el, la tine. Am să te-ajut. Am să continui. Doar că...

Lăsă fraza în aer, întorcându-și chipul. Soarele care se infiltra prin fereastra de deasupra îi lumina obrazul și bărbia și curbura maxilarului.

— Doar că ce?

— Îți aduci aminte ce ți-am spus atunci în salon, răspunse el. Vreau ca tu să fii fericită și vreau ca el să fie fericit. Și totuși, când te vei îndrepta spre altar pentru a te uni pe vecie cu el, vei păși pe o cărare presărată cu fărâmele inimii mele, Tessa. Mi-aș da viața pentru oricare dintre voi. Mi-aș da viața pentru fericirea voastră. Mă gândeam, atunci când mi-ai spus că nu mă iubeai, că poate sentimentele mele se vor răci și se vor stinge, dar nu s-a întâmplat deloc așa. Au crescut în fiecare zi. Acum, în clipa asta, te iubesc cu mai multă disperare decât te iubeam înainte, iar peste o oră te voi iubi și mai mult de-atât. Știu, e nedrept să-ți spun asta când tu nu poți face nimic. Will inspiră sacadat. Probabil că mă disprețuiești cu toată ființa ta.

Tessa simți că-i fuge pământul de sub picioare. Își aducea aminte ce își spusese în sinea ei cu o seară în urmă: că în mod sigur sentimentele lui Will față de ea se răciseră. Că, în timp, durerea lui avea să fie mai mică decât a ei. Și crezuse asta. Dar acum...

— Will, nu te disprețuiesc. Nu ai fost decât onorabil — mult mai onorabil decât ți-aș fi putut cere vreodată să fii...

— Nu, spuse el amar. Cred că nu te așteptai la nimic din partea mea.

— M-am așteptat la *de toate* din partea ta, Will, șopti ea. La mai multe decât așteptai tu de la tine. Însă tu mi-ai oferit mai mult de-atât, spuse cu o voce tremurătoare. Se spune că nu-ți poți împărți inima, și totuși...

— Will! Tessa! se auzi vocea lui Charlotte, strigându-i de la intrare. Nu mai tândăliți! Și poate vreunul dintre voi să-l cheme pe Cyril? S-ar

putea să avem nevoie de ajutor cu trăsura, în cazul în care Frații Tăcuți intenționează să rămână.

Tessa îl privi neputincioasă pe Will, însă momentul pe care îl avuseseră se evaporase; expresia lui se închisese; disperarea care îl mânase în urmă cu o clipă dispăruse. Will era atât de închis în el, încât aveai senzația că între ei se aflau o mie de uși încuiate.

— Coboară tu. Vin și eu de-ndată.

O spuse fără vreo inflexiune, se întoarse și porni în pas alergător pe trepte.

Tessa se sprijini de perete și coborî treptele amorțită. Oare ce fusese cât pe ce să facă? Oare ce fusese cât pe ce să-i spună lui Will?

Și totuși, te iubesc.

Dar, în numele lui Dumnezeu, pe cine ar ajuta dacă ar rosti acele cuvinte? N-ar fi decât o povară îngrozitoare pentru el, căci Will ar ști ceea ce simte ea, dar n-ar putea face nimic în această privință. Și l-ar lega de ea, nu l-ar elibera pentru a căuta altă persoană pe care s-o iubească — o persoană care să *nu* fie logodită cu cel mai bun prieten al lui.

Încă o persoană de iubit. Păși pe treptele principale ale Institutului, simțind vântul tăindu-i rochia ca un cuțit. Ceilalți erau acolo, adunați pe trepte într-un mod ciudat, mai ales Gabriel și Cecily, care arătau de parcă se întrebau ce Dumnezeu căutau ei acolo. Tessa de-abia îi băgă în seamă. Își simțea inima grea și știa că nu era din pricina frigului. Era gândul că Will s-ar fi putut îndrăgosti de altcineva.

Însă era un lucru extrem de egoist din partea ei. Dacă Will găsea o altă persoană pe care s-o iubească, ea avea să sufere, mușcându-și buzele în tăcere, așa cum el suferise când auzise de logodna ei cu Jem. Îi datora măcar atât, gândi ea, în timp ce o trăsură întunecată, condusă de un bărbat îmbrăcat în veșmintele Fraților Tăcuți, o robă de culoarea pergamentului, intră hurducăind pe poarta deschisă. Îi datora lui Will o atitudine care era la fel de onorabilă ca a lui.

Trăsura hurui până la baza treptelor și se opri. Tessa o simți pe Charlotte mișcându-se agitată în spatele ei.

— Încă o trăsură? întrebă ea, iar Tessa întoarse capul și văzu într-adevăr o a doua trăsură, toată neagră și fără niciun blazon, înaintând tăcută în spatele primei trăsuri.

O escorta, remarcă Gabriel. Poate că Frații Tăcuți își fac griji c-o să-ncerce să scape.

— Nu, spuse Charlotte, consternată. Ea n-ar...

Fratele Tăcut care mâna prima trăsură lăsă hățurile, coborî și deschise portiera. În clipa în care cea de-a doua trăsură trase în spatele lui, bărbatul se întoarse. Tessa nu putu să-i vadă expresia, întrucât chipul îi era ascuns de glugă, însă poziția trupului său sugera că era surprins. Tessa mijì ochii — era ceva straniu la caii celeilalte trăsuri: trupurile lor nu străluceau ca o blană, ci ca un metal, iar mișcările lor erau nefiresc de line.

Vizitiul celei de-a doua trăsuri sări de pe locul său, aterizând cu o bufnitură vibrantă, iar Tessa văzu strălucirea metalului atunci când își vârî mâna în roba lui de culoarea pergamentului — și o dădu la o parte.

Dedesubt se afla un trup metalic lucitor, cu un cap oval, lipsit de ochi; nituri de cupru îi fixau articulațiile coatelor, genunchilor și umerilor. Brațul lui drept, dacă îl puteai numi așa, se termina cu o arbaletă nemiloasă din bronz. Creatura ridică acel braț și îl îndoi. O săgeată de oțel, cu pene metalice negre, zbură prin aer și se înfipse în pieptul primului Frate Tăcut, ridicându-l de pe pământ și zburându-l câțiva metri, înainte să cadă pe pavajul curții, umplând de sânge bine cunoscuta robă.

9

SĂPAT ÎN DUR METAL

Acum sta omul și turna plămada
În forme dinainte pregătite;
Întâi unelte făurindu-și lui;
Și-apoi tot ce putea făcut să fie
Din fontă — sau săpat în dur metal.
— John Milton, *Paradisul pierdut*

TESSA OBSERVĂ ȘOCATĂ CĂ FRAȚII TĂCUȚI SÂNGERAU LA FEL DE ROȘU ca oricare alt muritor.

O auzi pe Charlotte strigând porunci și apoi Henry o rupse la fugă în jos pe scări, repezindu-se spre prima trăsură. Smuci de portieră pentru a o deschide, iar Jessamine i se prăbuși în brațe. Trupul îi era inert, ochii pe jumătate închiși. Era îmbrăcată într-o rochie albă, zdrențuită, cea pe care o purtase și când Tessa o vizitase în Orașul Tăcut, iar minunatul ei păr blond era tuns la nivelul scalpului, asemenea bolnavilor de febră.

— Henry, rosti ea printre suspine, apucându-l de reverele hainei. Henry, ajută-mă! Du-mă, te rog, în Institut...

Henry se ridică, întorcându-se cu Jessamine în brațe, exact atunci când portiera celei de-a doua trăsuri se deschise în lături și automatele năvăliră afară, alăturându-se primului. Pe măsură ce coborau, păreau să se despăturească asemenea unor jucării din hârtie pentru copii — unul,

doi, trei, apoi Tessa le pierdu șirul în timp ce vânătorii de umbre din jurul ei puseră mâna pe armele de la brâu. Zări sclipirea de metal care se iscă în vârful bastonului-spadă al lui Jem, auzi murmurul de cuvinte latinești în timp ce pumnalele serafice luminară împrejurul ei asemenea unui cerc de foc sfânt.

Și automatele șarjară. Unul dintre ele alergă spre Henry și Jessamine, în vreme ce celelalte țâșniră spre trepte. Tessa îl auzi pe Jem strigând-o pe nume, apoi își dădu seama că nu avea nicio armă. Nu plănuise să se antreneze azi. Privi agitată în jur, căutând orice, o piatră, ba chiar și un băț. La intrare erau atârnate arme pe pereți — drept ornament, însă o armă e tot o armă. Se năpusti spre ușă și trase o sabie din cuiul în care era prinsă, apoi se răsuci pe călcâie și fugi din nou afară.

Scena din fața ochilor ei era un adevărat haos. Jessamine era pe jos, ghemuită lângă o roată a trăsurii, apărându-și fața cu mâinile. Henry stătea în fața ei, având în mâini un pumnal serafic cu care lovea fără milă în stânga și în dreapta în timp ce se ferea de automatul care încerca să treacă pe lângă el și să-și întindă țepușele către Jessamine. Restul creaturilor mecanice se împrăștiaseră pe trepte și erau încleștate în luptă cu vânătorii de umbre.

În timp ce Tessa ridică sabia în mâini, aruncă o privire spre curte. Aceste automate erau diferite de cele pe care le mai văzuse până atunci. Se mișcau mult mai iute, pășeau cu mai puține smuciturі, iar încheieturile lor din cupru se îndoiau și se dezdoiau fără fricțiuni.

Pe ultima treaptă de jos, Gideon și Gabriel se luptau furioși cu un monstru mecanic de trei metri, ale cărui mâini cu țepuse se legănau spre ei ca niște buzdugane. Gabriel deja avea o despicătură lată pe umăr care sângera, însă el și fratele său hărțuiau creatura, unul din față, celălalt din spate. Jem se ridică din poziția ghemuit pentru a-și înfige bastonul-spadă în capul unui alt automat. Creatura își zbătu brațele spasmodic și încercă să facă un pas înapoi, dar spada era înfiptă în craniul de metal. Jem trase spada și, când automatul țâșni din nou spre el, îi spintecă picioarele, detașându-i unul. Creatura se împletici și căzu pe caldarâm.

Mai aproape de Tessa, biciul lui Charlotte fulgeră prin aer, zburându-i primului automat brațul-arbaletă. Acest lucru nici măcar nu încetini creatura. Când își întinse spre ea cel de-al doilea braț ca o spatulă cu gheare, Tessa se repezi între ei și își balansă sabia așa cum o învățase

Gideon, folosindu-și întregul corp pentru a canaliza puterea și lovind de sus, astfel încât să adauge forța gravitației în lovitura ei.

Lama căzu, secționându-i creaturii cel de-al doilea braț. De data aceasta, un lichid negricios țâșni din rană. Automatul își păstră direcția, aplecându-se pentru a o împunge pe Charlotte cu creștetul, din care ieșea o lamă scurtă, ascuțită. Femeia țipă când creatura o lovi în partea de sus a brațului. Apoi Charlotte o plesni peste față cu biciul, electrumul auriu-argintiu răsucindu-se în jurul beregatei creaturii și strângându-l cu putere. Charlotte își trase brusc mâna înapoi, iar capul, desprins de trup, căzu într-o parte; în cele din urmă, creatura se prăbuși, cu lichidul negru curgând încet din rănile carcasei de metal.

Tessa icni și își dădu capul pe spate; de la transpirație, părul i se lipise de frunte și de tâmple, dar avea nevoie de ambele mâini pentru a ține sabia grea și nu-și putea da părul deoparte. Văzu, în pofida ochilor care o usturau, că Gabriel și Gideon își puseseră automatul la pământ și îl ciopârțeau; în spatele lor, Henry se feri la timp de lovitura creaturii care îl încolțise în laterala trăsurii. Mâna ca o croșă a acesteia pătrunse prin fereastra trăsurii, iar cioburile de sticlă săriră pe Jessamine, care țipă și își feri capul. Henry ridică pumnalul serafic și îl implântă în torsul automatului. Tessa era obișnuită să vadă lamele pumnalelor serafice arzându-i pe demoni, reducându-i la nimic, dar automatul pur și simplu se împletici îndărăt și își reveni imediat, cu lama înfiptă în piept arzând ca o torță.

Cu un strigăt, Charlotte începu să coboare treptele spre soțul ei. Tessa aruncă o privire în jur... și nu-l văzu pe Jem. Inima i se strânse. Făcu un pas în față...

Și o siluetă întunecată se ridică în fața ei, învesmântată toată în negru. Mâinile îi erau acoperite de mănuși negre și picioarele de cizme negre. Tessa nu putu să vadă decât un chip alb ca zăpada, înconjurat de faldurile unei glugi negre, la fel de familiar și de îngrozitor ca un coșmar ce revine.

— Bună ziua, domnișoară Gray! o salută doamna Black.

În pofida faptului că își vârâse capul în toate încăperile care îi trecuseră prin minte, Will nu reușise să-l găsească pe Cyril. Era nervos din această cauză, iar stării de nervozitate nu îi priise întâlnirea de pe trepte cu Tessa. După două luni în care fusese atât de prudent în preajma ei, încât

avusese senzația că pășește pe coji de ouă, vărsase tot ceea ce simțea precum sângele care curge dintr-o rană deschisă, și numai vocea lui Charlotte împiedicase ca prostia sa să nu se transforme într-un dezastru.

Și totuși, răspunsul ei nu-i dădea pace în timp ce-și croia drum pe coridor și dincolo de bucătărie. *Se spune că nu-ți poți împărți inima, și totuși...*

Și totuși ce? Ce fusese ea pe punctul de a spune?

Glasul lui Bridget scotea triluri în sufragerie, acolo unde ea și Sophie făceau curățenie.

O, mamă, mamă, așterne-mi patul,
Fă-l, mamă, îngust și moale.
William pentru mine a murit,
Iar eu mă voi stinge de jale.

Au îngropat-o în curtea bisericii vechi,
De William Drăgușul aproape.
Și-un trandafir roșu ieși din al lui mormânt
Iar din al ei, flori de măceș delicate.

Și-au crescut în sus, pe turla cea sfântă,
Până ce nu s-au mai înălțat.
Și s-au unit în nodul iubirii curate,
Măceș și trandafir înghimpat.

Will se întrebă alene cum de Sophie se abținea să n-o pocnească pe Bridget peste cap cu o farfurie, când fu străbătut de un șoc, de parcă fusese lovit în piept. Se împletici, lovindu-se de perete cu un icnet scurt, și își duse mâna la gât. Simțea ceva acolo, ca o a doua inimă bătând lângă a sa. Lanțul pandantivului pe care i-l dăduse Magnus era rece la atingere. Îl scoase iute de sub guler și îl privi lung — roșu profund, cu o lumină stacojie ce pulsa precum o flacără.

De-abia conștientiză că Bridget nu mai cânta și că ambele fete se opriseră în ușa sufrageriei, zgâindu-se la el cu ochii mari. Dădu drumul pandantivului, lăsându-l să cadă pe pieptul său.

— Conașule Will, ce s-a întâmplat? întrebă Sophie.

De când ieșise la iveală adevărul despre blestemul lui, Sophie încetase să i mai spună domnul Herondale, deși, uneori, Will se întreba dacă ea îl plăcea câtuși de puțin.

— Vă simțiți bine?

— Nu e vorba de mine, răspunse el. Trebuie să coborâm de-ndată. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Dar dumneata ai murit! icni Tessa, făcând un pas înapoi. Te-am văzut murind...

Țipă când două brațe metalice o cuprinseră de la spate aidoma unor curele, punând-o la pământ. Sabia ei căzu cu un zăngănit, în timp ce automatul o strângea și mai tare, iar doamna Black arboră un zâmbet diabolic și rece.

— Hai, hai, domnișoară Gray. Nu te bucuri câtuși de puțin să mă vezi? La urma urmelor, eu am fost prima care ți-a urat bun venit în Anglia, deși aș îndrăzni să spun că te-ai acomodat destul de bine, din câte văd.

— Dă-mi drumul!

Tessa lovi puternic cu piciorul, dar automatul pur și simplu își ciocni capul de al ei, făcând-o să-și muște buza. Se înecă și scuipă: salivă și sânge împroșcară chipul încă palid al doamnei Black.

— Mai degrabă mor decât să merg cu dumneata...

Sora Întunecată își șterse lichidul de pe față cu o mănușă și cu o mutră de dezgust.

— Din nefericire, asta nu se poate aranja. Mortmain te vrea vie. Pocni din degete spre automat: Du-o la trăsură.

Automatul făcu un pas înainte, cu Tessa în brațe — și se prăbuși. Tessa de-abia avu timp să-și întindă brațele pentru a amortiza căzătura atunci când loviră pământul, cu creatura mecanică deasupra ei. O durere agonizantă o săgeta în încheietura mâinii drepte, dar se împinse oricum în ea, slobozind un țipăt în timp ce se eliberă și alunecă pe câteva trepte, cu țipătul de frustrare al doamnei Black răsunându-i în urechi.

Amețită, ridică privirea. Doamna Black dispăruse. Automatul care o ținuse pe Tessa era răsturnat într-o parte pe trepte, cu jumătate din trupul său mecanic retezat. Când se întoarse, Tessa surprinse ceea ce se afla

înăuntru: angrenaje și mecanisme și tuburi transparente care pompau un lichid negricios. Jem stătea deasupra acestuia, respirând cu putere, stropit de sângele uleios și negru al automatului. Chipul îi era palid și hotărât. Îi aruncă o privire scurtă pentru a se asigura că era teafără, apoi coborî scările în goană, spintecând din nou automatul și retezându-i un picior. Acesta se zbătu asemenea unui șarpe muribund, iar brațul rămas se ridică, îl prinse pe Jem de gleznă și trase cu putere.

Jem își pierdu echilibrul și căzu, rostogolindu-se iar și iar pe trepte, într-o îmbrățișare îngrozitoare cu monstrul din metal. Zgomotul produs de alunecarea automatului, de metal târât pe piatră, era cumplit. Atinseră pământul împreună, unde forța loviturii îi despărți. Tessa privi cu groază cum Jem, amețit, se ridică împleticindu-se, sângele roșu amestecându-se cu lichidul negru și pătându-i hainele. Bastonul-spadă dispăruse — zăcea pe una dintre trepte, acolo unde îl scăpase atunci când căzuse.

— Jem, șopti Tessa, ridicându-se în genunchi.

Încercă să se târască înainte, dar încheietura îi cedă: se lăsă pe coate și întinse mâna după baston...

Exact în acel moment, două brațe o cuprinseră și o ridicară, iar fata auzi vocea sâsâită a doamnei Black la urechea sa.

— Nu te zbate, domnișoară Gray, altminteri va fi foarte rău pentru dumneata, într-adevăr foarte rău.

Tessa încercă să se răsucească, dar ceva moale îi acoperi gura și nasul. Simți un iz îngrețoșător de dulce și apoi întunericul se pogorî peste ea și o lăsă inconștientă.

Cu pumnalul serafic în mână, Will țâșni pe ușa deschisă a Institutului și dădu peste o scenă de haos.

Mai întâi, în mod automat, o căută pe Tessa, însă n-o zări pe nicăieri — slavă Domnului! Probabil că avusese înțelepciunea să se ascundă. O trăsură neagră era trasă la baza scărilor. Prăbușită lângă una dintre roți, în mijlocul unui morman de sticlă spartă, era Jessamine. De-o parte și de alta a ei se aflau Charlotte și Henry: Henry cu spada, iar Charlotte cu biciul, respingând atacul celor trei automate din metal cu picioare lungi, brațe cu lame și capete brute și netede. Bastonul-spadă al

lui Jem zăcea pe trepte, care erau alunecoase din pricina lichidului uleios și negru. Lângă ușă, Gabriel și Gideon Lightwood se luptau cu alte două automate, cu experiența a doi războinici care se antrenaseră împreună ani la rândul. Cecily îngenunchease lângă trupul unui Frate Tăcut, a cărui robă era pătată de sânge.

Poarta Institutului era deschisă și prin ea trecea o a doua trăsură neagră, îndepărtându-se de Institut cu viteză maximă. Însă Will nu pierdu vremea, căci la baza scărilor se afla Jem. Alb ca hârtia, dar în picioare, dădea înapoi în timp ce un alt automat avansa spre el. Acesta se clătina de parcă era beat, cu un braț și o jumătate de corp retezate, însă Jem era neînarmat.

Will fu copleșit de claritatea rece a bătăliei și se părea că totul încetinea în jurul lui. Era conștient că Sophie și Bridget, ambele înarmate, erau dispuse să dea o mână de ajutor — că Sophie alergase alături de Cecily, iar Bridget, un vârtej de păr roșu și de cuțite necruțătoare, era ocupată să transforme un automat uriaș într-un morman de metal, dând dovadă de o ferocitate care în alte împrejurări l-ar fi uluit. Însă lumea sa se micșorase, se redusese la automate și la Jem, care, ridicându-și privirea, îl văzu și întinse o mână.

Sărind câte patru trepte deodată și derapând lateral, Will înșfăcă spada-baston a lui Jem și o aruncă. Jem o prinse din zbor, exact în clipa în care automatul se arunca asupra lui, și îl tăie în două jumătăți egale. Jumătatea superioară căzu, cu toate că picioarele și partea inferioară a torsului, care acum pompa un exces de lichide negre și verzui, continuă să înainteze împleticit spre el. Jem se dădu repede într-o parte și își legănă din nou sabia, tăind creatura de la genunchi. Aceasta căzu din nou, bucățile sale disparate continuând să se zbată în spasme.

Jem întoarse capul și îl privi pe Will. Privirile li se intersectară preț de o clipă, iar Will îi oferi un zâmbet — însă Jem nu-i întoarse zâmbetul; era alb ca varul, iar Will nu reușea să citească nimic în ochii lui. Oare era rănit? Era acoperit de atât de mult ulei și lichid, încât nu-și dădea seama dacă sângera. Cum îngrijorarea puse stăpânire pe el, Will dădu să coboare treptele până la Jem — dar înainte de a putea face mai mult de câțiva pași, Jem se răsuci și fugi spre poartă. Will privi lung cum Jem iese pe poartă și se face nevăzut pe străzile londoneze.

Will o rupse la fugă — și se opri brusc la baza scărilor, când un automat alunecă în fața sa, mișcându-se la fel de lin și de iute ca apa, pentru a-i bloca drumul. Brațele acestuia se terminau cu niște foarfeci lungi; Will se aplecă, ferindu-se de atacul îndreptat spre fața sa, și îl înjunghie în piept cu pumnalul serafic.

Metalul sfârâi, însă creatura pur și simplu se clătină, dând înapoi un pas și apoi năpustindu-se din nou. Will se aplecă sub brațele acesteia, scoțând un pumnal de la brâu. Se roti spre spate și lovi cu pumnalul — doar pentru a constata că automatul se desface fâșii în fața sa, porțiuni de metal exfoliindu-se asemenea unor coji de portocale. Lichidul negru clocoti și îl împroșcă în față, în timp ce creatura căzu bucăți mototolite.

Will fu cuprins de uimire. Bridget se uita senină la el din cealaltă parte a automatului distrus. Părul ei era o cascadă de bucle roșii, iar șorțul alb îi era acoperit de sânge negru, însă pe chip nu avea nicio expresie.

— Ar trebui să fiți mai atent, zise ea. Nu credeți?

Will rămăsese mut de uimire; din fericire, Bridget nu păru să aștepte un răspuns. Își scuturâ capul pentru a-și aranja părul și se duse spre Henry, care se lupta cu un automat deosebit de înfricoșător, ce avea pe puțin cinci metri înălțime. Henry îl lipsise de unul din brațe, dar celălalt, o monstruozitate lungă, poliarticulată, care se sfârșea cu un cuțit *kindjal* cu lama încovoiată, continua să-l atace. Bridget se duse calmă în spatele creaturii și o împunse cu cuțitul ei în încheietura oaselor bazinului. Săriră scântei, iar automatul începu să se clatine. Jessamine, încă ghemuită lângă roata trăsurii, scoase un țipăt și porni târâș, în patru labe, spre Will.

Preț de o clipă, Will o privi cu surprindere cum își însângera mâinile și genunchii în cioburile de sticlă ale trăsurii, continuând însă să se târască. Apoi, ca și cum ar fi primit un semnal să intre în acțiune, înaintă, ocolind-o repejor pe Bridget, până ce ajunse la Jessie și își petrecu brațele pe sub ea, ridicând-o de jos. Ea icni scurt — rostindu-i numele, bănui el —, apoi deveni inertă în brațele lui, apucându-l încordată de revere.

O duse departe de cupeu, cu ochii la ceea ce se petrecea în curte. Charlotte terminase repede cu automatul ei, iar Bridget și Henry ciopârțeau un altul. Sophie, Gideon, Gabriel și Cecily aveau două automate între ei și le tăiau ca pe friptura de Crăciun. Jem încă nu se întorsese.

— Will, spuse Jessie, cu un firișor de voce. Will, te rog, lasă-mă jos.

— Jessamine, trebuie să te duc înăuntru.

— Ba nu. Fata tuși, iar Will văzu, spre groaza sa, că pe la colțurile gurii îi curgea sânge. Nu voi supraviețui atât de mult. Will... dacă ai ținut vreodată câtuși de puțin la mine, pune-mă jos.

La baza scărilor, Will se lăsă în jos cu Jessamine în brațe, încercând să-i susțină capul pe umărul lui. Sângele îi curgea pe gât și îi păta partea din față a rochiei ei albe, lipindu-i materialul de trup. Era îngrozitor de slabă, claviculele îi ieșeau în afară ca niște aripi de pasăre, iar obrajii îi erau supți. Semăna mai mult cu o pacientă care ieșise de la azilul de nebuni decât cu fata drăguță care îi părăsise în urmă cu numai opt săptămâni.

— Jess, rosti el blând. Jessie. Unde ești rănită?

Jessamine arboră un soi de zâmbet forțat. Dinții îi erau pătați de roșu.

— Una dintre ghearele creaturii mi-a pătruns prin spate, șopti ea.

Și, într-adevăr, când Will privi în jos, văzu că spatele rochiei ei era năclăit de sânge. Sângele îi pătase și lui mâinile, pantalonii, cămașa, umplându-i gâtul cu înecăciosul miros de cupru.

— Mi-a străpuns inima. Simt asta.

— O *iratze*...

Will începu să scotocească la brâu după stela sa.

— Nicio *iratze* nu mă mai poate ajuta acum, spuse ea pe un ton ferm.

— Atunci, Frații Tăcuți...

— Nici măcar puterea lor nu mă poate salva. În plus, nu pot suporta ca ei să mă atingă din nou. Prefer să mor. Sunt pe moarte și mă bucur.

Will o privi uluit. Își amintea când Jessie venise la Institut la paisprezece ani, rea ca o pisică flămândă cu ghearele scoase. Nu fusese niciodată amabil cu ea, nici ea cu el — Will nu fusese niciodată amabil cu nimeni, cu excepția lui Jem —, dar Jessie îl scutise de necazul de a regreta. Totuși, o admirase într-un mod bizar, îi admirase tăria cu care ura și forța voinței sale.

— Jessie...

Îi puse mâna pe obraz, întinzându-i pata de sânge într-un mod ciudat.

— Nu e nevoie. Tuși din nou. Fii blând cu mine, atât. Știu că mă urăști.

— Nu te urăsc.

— Nu m-ai vizitat niciodată în Orașul Tăcut. Toți ceilalți au venit. Tessa și Jem, Henry și Charlotte. Dar tu nu. Will, tu nu ierți.

— Nu! O spuse fiindcă era adevărat și fiindcă o parte a motivului pentru care nu o plăcuse niciodată pe Jessamine era că, în anumite feluri, îi amintea de el însuși. Jem este cel care iartă, adăugă el.

— Și, cu toate acestea, pe tine te-am plăcut mai mult. Ridică ochii spre chipul lui, gânditoare. O, nu, nu așa. Nu te gândi la asta. Dar felul în care te urai... asta am înțeles. Jem a vrut mereu să-mi dea o șansă, la fel ca Charlotte. Dar eu nu vreau daruri oferite din inimă. Vreau să fiu văzută așa cum sunt. Și fiindcă tu nu mă compătimești, știu că dacă te rog să faci ceva, o vei face.

Respira sacadat. Sângele făcea spume la gura ei. Will știa ce însemna asta: plămânii ei erau înțepați sau se dizolvau, iar ea se îneca în propriul sânge.

— Ce este? o întrebă el pe un ton imperios. Ce vrei să fac?

— Ai grijă de ele, șopti ea. De bebelușa Jessie și de celelalte.

Lui Will îi trebui un moment până să-și dea seama că ea se referea la păpușile ei. Doamne Dumnezeule!

— Jessamine, nu le voi permite să distrugă *niciun lucru* de-al tău.

Jessamine îi oferi o umbră de zâmbet.

— M-am gândit că ei ar putea... să nu vrea nimic care să le amintească de mine.

— Jessamine, nimeni nu te urăște. Indiferent de lumea care se găsește dincolo de asta, nu te duce într-acolo gândind așa.

— A, nu? Închise ochii cu o fluturare a genelor. Deși voi în mod sigur m-ați fi plăcut puțin mai mult dacă v-aș fi spus unde era Mortmain. Astfel, aș fi putut să nu vă fi pierdut iubirea.

— Spune-mi acum, o îmboldi Will. Spune-mi, dacă poți, și recâștigă-ți iubirea...

— Idris, șopti ea.

— Jessamine, *știm* că nu este adevărat...

Jessamine deschise ochii. Acum, albul ochilor era pătat de stacojiu, asemenea sângelui în apă.

— Tu, spuse ea. Dintre toți oamenii, tu ar fi trebuit să înțelegi.

Brusc, strânsoarea ei se înăspri spasmodic pe reverul hainei lui.

— Ești un galez groaznic, spuse ea cu o voce încleiată.

Apoi, pieptul i se zgudui o dată, după care rămase nemișcată. Murise.

Avea ochii deschiși, fixați asupra feței lui. El îi atinse ușor, închizându-i pleoapele, lăsând pe ele amprenta degetului mare și al arătătorului.

— *Ave atque vale*, Jessamine Lovelace.

— Nu!

Era Charlotte. Will ridică privirea printr-o negură de șoc pentru a-i vedea pe ceilalți adunați în jurul lui — Charlotte, prăbușită în brațele lui Henry; Cecily cu ochii larg deschiși; și Bridget, ținând două cuțite pătate de ulei, fără nicio expresie. În spatele lor se afla Gideon, care ședea pe treptele Institutului împreună cu fratele său și cu Sophie. Se lăsase pe spate, foarte palid, fără haină; era legat la un picior cu o fâșie ruptă de material, iar Gabriel îi aplica pe brat ceea ce părea o rună vindecătoare.

Henry își lipi fața de gâtul lui Charlotte și murmura vorbe liniștitoare, în timp ce soția lui vărsa râuri de lacrimi. Will se uită la ei, apoi la sora sa.

— Jem, rosti el, iar numele era o întrebare.

— S-a dus după Tessa, îi răspunse Cecily.

Ea privea în gol, spre Jessamine, cu un amestec de milă și groază.

O lumină albă străluci în fața ochilor lui Will.

— *S-a dus după Tessa?* Ce vrei să spui?

— Un... unul dintre automate a înșfăcat-o și a aruncat-o într-o trăsură, spuse Cecily și glasul lui aspru o făcu să șovăie. Niciunul dintre noi n-a putut să se ia după ei. Creaturile ne-au împiedicat să facem asta. Apoi Jem a ieșit în fugă pe poartă. Presupun...

Will descoperi că își înteți strânsoarea mâinilor pe brațele lui Jessamine, lăsând urme vinețiu pe pielea ei.

— S-o ia cineva pe Jessamine, spuse el cu o voce chinuită. Trebuie să plec după ei.

— Will, nu..., începu Charlotte.

— *Charlotte*... Trebuie să plec...

Se auzi un zdrăngănit — sunetul porții Institutului trântindu-se. Will ridică iute capul și îl văzu pe Jem.

Poarta tocmai se închisese în urma lui, iar băiatul se îndrepta spre ei. Mergea încet, de parcă ar fi fost beat sau rănit, și, pe măsură ce se apropia, Will văzu că era plin de sânge. Sângele negru al automatelor, dar și o mare cantitate de sânge roșu — pete pe cămașă, dâre pe față și în păr.

Veni mai aproape de ei și se opri brusc. Privi în direcția în care privise și Thomas atunci când Will îl găsise pe treptele Institutului, sângerând și fiind aproape mort.

— James? îl strigă Will.

În acel cuvânt era o lume de întrebări.

— A dispărut, spuse Jem pe un ton egal, fără inflexiuni. Am fugit după trăsură... dar a prins viteză și n-am putut alerga destul de repede. I-am pierdut aproape de Temple Bar.

Ochii îi fugiră scurt spre Jessamine, dar nu păru să-i vadă nici măcar trupul, sau pe Will, care o ținea, sau nimic altceva.

— Dacă aș fi putut să alerg mai repede..., continuă el, și apoi se îndoi de spate, de parcă ar fi fost lovit, și îl cuprinse un acces de tuse.

Căzu în patru labe, împroșcând pământul cu sânge. Degetele lui zgâriară piatra. Apoi se răsuci pe spate și rămase nemișcat.

10

CA APA PE NISIP

Căci eram uimit de faptul că ceilalți muritori trăiesc, în timp ce acela pe care atâta îl îndrăgisem, de parcă nu avea să moară, murise; dar, încă și mai mult decât aceasta, mă miram că eu trăiesc totuși după ce el murise, eu, care eram un alt el. Bine a zis cineva despre un prieten al său că acesta este „jumătatea sufletului său". Fiindcă eu am simțit că sufletul meu și sufletul lui fuseseră un singur suflet în două trupuri, și din cauza aceasta viața devenise pentru mine o adevărată spaimă, fiindcă nu voiam să trăiesc înjumătățit; și, probabil, tot din același motiv mă temeam să și mor, ca nu cumva să moară de tot și cel pe care eu îl iubisem atât de mult.

— Sfântul Augustin, *Confesiuni*, Cartea a IV-a[1]

CECILY ÎMPINSE CU VÂRFURILE DEGETELOR UȘA DE LA DORMITORUL lui Jem și se uită înăuntru.

În încăpere era liniște, dar exista un du-te-vino constant. Doi Frați Tăcuți stăteau lângă patul lui Jem. Charlotte se afla între ei, cu chipul pământiu și brăzdat de lacrimi. Will era și el în genunchi lângă patul lui Jem, îmbrăcat în veșmintele pătate de sânge în lupta din curte. Își ținea capul culcat pe brațele încrucișate și arăta de parcă se ruga. Părea tânăr, vulnerabil și disperat, și, în pofida sentimentelor ei contradictorii, o parte din Cecily tânjea să intre în cameră și să-l aline.

[1] Traducere de Gh. I. Șerban, Editura Humanitas, București, 1998.

Cealaltă parte a lui Cecily văzu silueta palidă, nemișcată, întinsă în pat și fu cuprinsă de frică. Se afla acolo de puțin timp; nu simțea nimic altceva în afara faptului că se băga peste durerea și grijile locuitorilor de la Institut.

Însă era *musai* să vorbească cu Will. Trebuia. Înainte...

Și simți o mână pe umărul ei, trăgând-o la o parte. Se lovi cu spatele de peretele coridorului, iar Gabriel Lightwood îi dădu drumul imediat.

Îl privi surprinsă. Părea epuizat, cu ochii lui verzi încercănați, cu pete de sânge în păr și pe mânșetele cămășii. Gulerul îi era umed. Cu certitudine ieșise din camera fratelui său. Gideon fusese grav rănit la picior de lama unui automat și, cu toate că o *iratze* îl ajutase, se părea că această putere vindecătoare avea o limită. Atât Sophie, cât și Gabriel îl însoțiseră în camera lui, deși el protestase tot drumul, spunând că toată atenția trebuia îndreptată asupra lui Jem.

— Nu te duce acolo, o sfătui Gabriel pe un ton scăzut. Încearcă să-l salveze pe Jem. E nevoie ca fratele tău să fie prezent acolo pentru el.

— Să fie prezent acolo pentru el? Ce poate el să facă? Will nu este doctor.

— Chiar și inconștient, James își va trage puterea de la *parabatai*-ul său.

— Trebuie să vorbesc numai o clipă cu Will.

Gabriel își trecu mâinile prin claia lui de păr.

— Nu te afli de mult printre vânătorii de umbre, îi spuse el. Poate că nu înțelegi. Să-ți pierzi *parabatai*-ul nu e puțin lucru. Noi o luăm foarte în serios, e la fel ca pierderea soțului sau a soției, a fratelui sau a surorii. E ca și cum tu ai fi cel care zace în acel pat.

— Lui Will nu i-ar păsa atât de tare dacă eu aș zăcea în patul acela.

Gabriel pufni.

— Domnișoară Herondale, fratele tău nu s-ar fi deranjat atât de mult să mă avertizeze în privința ta dacă n-ar fi ținut la tine.

— Ba nu, el nu te place prea tare. De ce? Și de ce îmi dai acum sfaturi în privința lui? Nici tu nu prea îl placi.

— Nu, recunoscu Gabriel. Lucrurile nu stau chiar așa. Nu-mi *place* de Will Herondale. Ne-am displăcut reciproc ani la rândul. De fapt, mi-a rupt brațul acum ceva timp.

— Așa a făcut? întrebă Cecily mirată.

— Și, cu toate astea, încep să văd că multe dintre lucrurile despre care am crezut dintotdeauna că erau certe, nu sunt certe. Și Will este unul dintre acele lucruri. Eram convins că e un nemernic, însă Gideon mi-a povestit mai multe despre el și am început să înțeleg că are un simț al onoarei foarte straniu.

— Iar tu respecți asta.

— Îmi doresc să respect asta. Îmi doresc să o înțeleg. Iar James Carstairs este printre cei mai buni dintre noi; chiar dacă îl detestam pe Will, acum aș vrea să-i fie bine, de dragul lui Jem.

— Lucrul pe care trebuie să i-l spun fratelui meu, zise Cecily. Jem ar vrea ca eu să i-l spun. Este destul de important. Și nu va dura decât o clipă.

Gabriel își masă tâmplele. Era foarte înalt — părea să se profileze deasupra lui Cecily, întrucât era foarte zvelt. Avea un chip distinct, nu tocmai drăguț, dar elegant, cu buza inferioară arcuită.

— În regulă, acceptă el. Intru și-l trimit afară.

— De ce tu? Și nu eu?

— Dacă e furios, dacă e împietrit de durere, e mai bine să văd eu asta și el să fie mai degrabă supărat pe mine, preciză Gabriel. Am încredere în tine, domnișoară Herondale, că e vorba de un lucru important. Sper că nu mă vei dezamăgi.

Cecily nu spuse nimic, ci se mărgini doar să privească cum Gabriel împinse ușa camerei bolnavului și intră. Se rezemă de un perete, cu inima bubuind, în timp ce un murmur de voci se ridică dinăuntru. O auzi pe Charlotte spunând ceva despre runele de înlocuire a sângelui, care erau, aparent, periculoase — și apoi ușa se deschise și Gabriel ieși.

Cecily se îndreptă.

— Will o să...

Ochii lui Gabriel o străfulgerară și, o clipă mai târziu, apăru Will, imediat după Gabriel, întinzând mâna pentru a închide ușa după el. Gabriel dădu din cap către Cecily și porni pe coridor, lăsând-o singură cu fratele ei.

Ea se întrebase mereu cum ai putea fi singur cu altcineva, zău așa. Dacă erai cu cineva, nu însemna, prin definiție, că *nu* ești singur? Dar acum se simțea complet singură, căci Will părea să se afle în cu totul altă

parte. Nici măcar nu părea să fie furios. Se sprijini de peretele de lângă ușă, alături de ea, și, cu toate acestea, arăta la fel de străveziu ca o fantomă.

— Will, spuse ea.

El nu păru să o audă. Tremura, iar mâinile i se agitau din cauza efortului și a încordării.

— Gwilym Owain, repetă ea, pe un ton mai blând.

Will întoarse capul și o privi, cu toate că ochii săi erau albaștri și reci ca apele râului Llyn Mwyngil la adăpostul munților.

— Prima dată când am venit aici aveam doisprezece ani, începu el.

— Știu, zise Cecily, uluită.

Ce credea el, că ea ar fi putut uita? Să o piardă pe Ella, apoi pe Will al ei, preaiubitul ei frate mai mare, în decurs de doar câteva zile? Dar Will nu părea nici măcar să o audă.

— Era, mai exact, zece noiembrie în acel an. Și în fiecare an de după, la aniversarea acelei zile, intram în depresie. Aceea era ziua — aceea și ziua mea de naștere — când îmi aminteam cel mai mult de mama și de tata și de tine. Știam că erați în viață, știam că erați acolo, că mă voiați înapoi și că eu nu puteam merge, nu putem să vă trimit nici măcar o scrisoare. Am scris zeci de misive, firește, și le-am ars. Probabil că mă urați și mă învinovățeați pentru moartea Ellei.

— Nu te-am învinovățit niciodată...

— După primul an, cu toate că mă temeam de sosirea acelei zile, am început să descopăr că exista ceva ce Jem pur și simplu *trebuia* să facă în fiecare zece noiembrie, niște exerciții de pregătire sau ceva cercetări care urmau să ne ducă în capătul îndepărtat al orașului, sub o vreme rece și ploioasă. Și eu mă purtam groaznic cu el pentru asta, firește. Uneori, frigul umed îi făcea rău sau uita de drogurile lui și se îmbolnăvea în acea zi, tușind sânge și fiind obligat să stea la pat, și asta era tot o distragere. Și abia după ce s-a întâmplat de trei ori — căci eu sunt foarte prost, Cecy, și nu mă gândesc decât la mine —, mi-am dat seama că, firește, el o făcea pentru *mine*. Jem notase data și făcea tot ceea ce putea pentru a mă scoate din melancolie.

Cecily rămăsese țintuită locului și îl privea cu uimire. În pofida vorbelor care bubuiau în mintea ei și care cereau a fi rostite, nu putea să

spună nimic, căci era ca și cum vălul anilor căzuse și ea își vedea în sfârșit fratele, așa cum fusese copil, mângâind-o stângaci atunci când se lovea, adormind pe covorul din fața focului cu o carte deschisă pe piept, ieșind din helești râzând și scuturându-și apa din părul lui negru. Will, fără niciun zid între el și lumea din afară.

Will se cuprinse cu brațele, de parcă i-ar fi fost frig.

— Nu știu cine să fiu fără el, spuse. Tessa a dispărut, iar fiecare moment când ea nu este aici e aidoma unui cuțit care mă sfârtecă pe dinăuntru. Tessa a dispărut, și ei nu-i pot da de urmă, iar eu habar n-am unde să mă duc și ce să fac mai departe, iar singura persoană căreia îmi imaginez că-i pot povesti agonia mea este acea persoană care nu poate afla. Chiar și dacă n-ar fi fost pe moarte.

— Will. *Will.* Cecily își puse mâna pe brațul lui. Te rog, ascultă-mă! Este în legătură cu găsirea Tessei. Cred că știu unde este Mortmain.

Auzind acestea, Will făcu ochii mari.

— De unde să știi *tu*?

— Am fost suficient de aproape să aud ce-a spus Jessamine când era pe moarte, preciză Cecily, simțind cum sângele îi pulsa pe sub piele.

Inima lui bubuia ca un ciocan.

— Jessamine a zis că ești un galez groaznic.

— Jessamine?

Will părea uluit, însă îi văzu ușoara mijire a ochilor. Poate că, în mod inconștient, el începea să urmeze același șir al gândurilor ca ea.

— Jessamine a tot repetat că Mortmain se află în Idris. Dar Conclavul știe că nu e acolo, adăugă Cecily repede. Tu nu l-ai cunoscut pe Mortmain când locuia în Țara Galilor, dar eu da. El știe prea bine acele locuri. Și, cândva, le știai și tu. Noi am crescut în umbra munților, Will. *Gândește-te.*

El o privi lung.

— Doar nu-ți închipui... Cadair Idris?

— El cunoaște munții ăia, Will, insistă Cecily. Și ar găsi totul amuzant, o glumă grozavă la adresa ta și a tuturor nefilimilor. A dus-o exact acolo de unde ai fugit tu. A dus-o la noi acasă.

*

— Un *posset*[1]? întrebă Gideon, luând cana alburmda de la Sophie. Mă simt din nou ca un copil.

— Are condimente și vin. Vă va face bine. Vă va reface sângele.

Sophie se agita prin jur, fără să se uite în direcția lui Gideon, în timp ce punea tava pe noptiera de lângă patul lui. El ședea în capul oaselor, cu un crac al pantalonilor tăiat sub genunchi și cu piciorul înfășurat în bandaje. Părul îi era în continuare ciufulit de la luptă și, deși i se dăduseră haine curate să se îmbrace, încă mirosea a sânge și transpirație.

— *Astea* îmi vor schimba sângele, zise el, întinzând un braț pe care două rune *sanglier* de înlocuire a sângelui îi fuseseră desenate cu tuș.

— Nu cumva vreți să spuneți că nici *posset*-urile nu vă plac? vru ea să știe, punând mâinile în șolduri.

Încă își amintea cât de enervată fusese din pricina brioșelor, însă ea îl iertase de tot în seara precedentă, în timp ce citise scrisoarea către Consul (pe care nu avusese ocazia să o pună la poștă — încă o avea în buzunarul șorțului ei pătat de sânge). Iar azi, atunci când automatul îl rănise la picior pe treptele Institutului și el căzuse, cu sângele șiroind din rana deschisă, inima ei fusese cuprinsă de o groază care o luase prin surprindere.

— Nimănui nu-i plac *posset*-urile, spuse el cu un zâmbet slab, dar fermecător.

— Trebuie, oare, să stau și să mă asigur că îl beți sau aveți de gând să-l azvârliți sub pat? Fiindcă, în cazul ăsta, vom avea șoareci.

Gideon avu buna-cuviință de a părea rușinat; Sophie își dorea să se fi aflat acolo atunci când Bridget măturase în camera lui și anunțase că venise pentru a aduna brioșele de sub pat.

— Sophie, spuse el, iar când ea îi aruncă o privire severă, el luă, la iuțeală, o înghițitură de *posset*. Domnișoară Collins. Încă nu am avut șansa să-ți cer scuze cum se cuvine, așa că permite-mi să o fac acum. Te rog să mă ierți pentru renghiul pe care ți l-am jucat cu brioșele. Nu am intenționat să dau dovadă de lipsă de respect. Sper că nu ți-ai imaginat că ți-am desconsiderat poziția în cadrul gospodăriei, căci ești una dintre cele mai bune și mai curajoase doamne pe care am avut vreodată plăcerea să le cunosc.

[1] Băutură fierbinte din lapte, vin și mirodenii.

Sophie își luă mâinile din șolduri.

— Păi, făcu ea. Nu există prea mulți domni care să-i ceară scuze unei servitoare. Asta e o scuză destul de bună.

— Iar eu sunt convins că brioșele sunt foarte bune, adăugă el repede. Doar că mie nu-mi plac brioșele. Nu mi-au plăcut niciodată brioșele. Nu e din cauza brioșelor *tale*.

— Vă rog, încetați să mai rostiți cuvântul „brioșe", domnule Lightwood.

— În regulă.

— Și nu sunt brioșele mele; Bridget le-a făcut.

— În regulă.

— Și dumneavoastră nu vă beți *posset*-ul.

El deschise gura, apoi o închise la repezeală și duse cana la buze. Când o privi peste marginea cănii, ea se domoli și surâse. Ochii lui se luminară.

— Prea bine, zise ea. Nu vă plac brioșele. Ce părere aveți despre pandișpan?

Era la mijlocul după-amiezii și un soare slab se afla sus pe cer. Circa doisprezece vânători de umbre din Enclavă și mai mulți Frați Tăcuți erau răspândiți prin curtea Institutului. Mai devreme o luaseră pe Jessamine și trupul Fratelui Tăcut, al cărui nume Cecily nu-l aflase. Ea auzea vocile din curte și zăngănitul metalului, pe măsură ce Enclava sorta rămășițele atacului automatelor.

Totuși, în salon, cel mai puternic zgomot era ticăitul pendulei din colț. Draperiile erau date deoparte, iar în lumina palidă a soarelui, Consulul privea încruntat, cu brațele sale groase încrucișate la piept.

— Asta e o nebunie, Charlotte! exclamă el. O adevărată nebunie, bazată pe toana unei copile.

— Nu sunt o copilă, izbucni Cecily.

Ședea într-un jilț lângă șemineu, același în care Will adormise în seara precedentă — oare chiar atât de puțin timp trecuse? Will stătea alături de ea, cu o căutătură urâtă. Nu-și schimbase hainele. Henry era în camera lui Jem, împreună cu Frații Tăcuți; Jem încă nu-și recăpătase cunoștința și numai sosirea Consulului îi desprinseseră pe Charlotte și pe Will de la căpătâiul lui.

Iar părinții mei îl cunoșteau pe Mortmain, după cum bine știi. El s-a împrietenit cu familia mea, cu tata. Ne-a oferit Conacul Ravenscar atunci când tata... când ne-am pierdut casa de lângă Dolgellau.

— Este adevărat, confirmă Charlotte, care stătea în spatele biroului, pe suprafața căruia erau împrăștiate hârtii. Ți-am vorbit astă-vară despre această chestiune, despre ce mi-a raportat Ragnor Fell cu privire la familia Herondale.

Will își scoase pumnii din buzunarele pantalonilor și îl înfruntă mânios pe Consul:

— Pentru Mortmain a fost o glumă să le dăruiască alor mei acea casă! S-a jucat cu noi. De ce nu și-ar extinde gluma în această manieră?

— Uite aici, Josiah, spuse Charlotte, arătându-i spre una dintre hârtiile de pe birou, o hartă a Țării Galilor. Există un lac Lyn în Idris — și aici, lacul Tal-y-Llyn, la baza munților Cadair Idris...

— „Llyn" *înseamnă* „lac", explică Cecily pe un ton exasperat. Iar noi îi spunem Llyn Mwyngil, cu toate că alții îi spun Tal-y-Llyn...

— Și probabil că mai există și alte locuri în lume cu numele de Idris, spuse tăios Consulul, înainte să pară să-și dea seama că se certa cu o fată de cincisprezece ani, fapt care îl făcu să cedeze.

— Însă ăsta *înseamnă ceva*, zise Will. Se spune că lacurile din jurul munților sunt fără fund — că însuși muntele este scobit, iar înăuntru dorm Cwn Annwn, Câinii din Lumea de Dincolo.

— Vânătoarea Sălbatică, zise Charlotte.

— Da. Will își trecu degetele prin părul lui negru, dându-și-l pe spate. Noi suntem nefilimi. Credem în legende, în mituri. *Toate poveștile sunt adevărate.* Ce altceva mai bun decât un munte scobit, deja asociat cu magia întunecată și cu semnele rele ale morții, pentru a se ascunde cu drăciile lui? Nimănui nu i s-ar părea ceva neobișnuit dacă din munte s-ar auzi zgomote ciudate și niciun localnic n-ar cerceta. Din ce alt motiv să fi fost prin zonă? Mereu m-am întrebat de ce l-a interesat atât de tare familia mea. Poate să fi fost doar proximitatea — oportunitatea de a enerva o familie de nefilimi. Ar fi fost incapabil să-i reziste.

Consulul se sprijinea de birou, cu ochii pe harta dintre mâinile lui Charlotte.

— Nu e suficient.

— Nu e suficient? Pentru ce nu e suficient? strigă Cecily.

— Pentru a convinge Conclavul. Consulul se îndreptă de spate. Charlotte, *tu* vei înțelege. Pentru a lansa un atac asupra lui Mortmain, pe baza unei supoziții potrivit căreia s-ar afla în Țara Galilor, va trebui să convocăm o întrunire a Consiliului. Nu putem lua o forță mică și să riscăm să fim copleșiți numeric, mai ales de acele creaturi — câte dintre ele au fost aici azi-dimineață, când ați fost atacați?

— Șase sau șapte, fără să socotim și creatura care a răpit-o pe Tessa, răspunse Charlotte. Noi credem că ele se pot plia și, ca atare, încap în locuri mici, cum ar fi interiorul unui cupeu.

— Iar eu cred că Mortmain nu și-a dat seama că Gabriel și Gideon aveau să fie cu tine, așa că au subestimat numărul necesar. Altminteri, bănuiesc că ați fi putut fi morți cu toții.

— La naiba cu frații Lightwood! murmură Will. Eu cred că el a subestimat-o pe Bridget, care a tăiat creaturile alea ca pe niște curcani de Crăciun.

Agasat, Consulul ridică mâinile.

— Noi am citit hârtiile lui Benedict Lightwood. În ele afirmă că refugiul lui Mortmain este în afara Londrei și că intenționează să trimită o forță asupra Enclavei londoneze...

— Benedict Lightwood devenea din ce în ce mai nebun în momentele în care a scris asta, îl întrerupse Charlotte. Ai cumva impresia că Mortmain i-ar fi împărtășit adevăratele sale planuri?

— Și mai departe?

Vocea Consulului era tăioasă, dar și rece ca gheața.

— Benedict n-avea niciun motiv să mintă în propriul său jurnal, Charlotte, pe care *tu* n-ar fi trebuit să-l citești. Dacă n-ai fi fost atât de convinsă că ar trebui să știi mai multe decât Consiliul, le-ai fi predat imediat. Asemenea manifestări de dezobedienț nu mă pot face să am încredere în tine. Dacă vrei neapărat, poți aduce această chestiune cu Țara Galilor în fața Consiliului, când ne reunim peste două săptămâni...

— Două săptămâni? Will ridică vocea; era palid, cu pete de roșu care îi ieșeau în evidență pe pomeți. Tessa a fost luată *azi*. Ea nu are la dispoziție două săptămâni.

— Magistrul o vrea nevătămată. Will, știi asta, spuse Charlotte pe un ton blând.

— Dar vrea și s-o ia de soție! Nu crezi că ei i-ar displăcea mai tare să fie jucăria lui decât să fie omorâtă? Mâine ar putea fi căsătorită...

— Și la naiba cu asta, dacă așa se întâmplă! exclamă Consulul. O fată care nu e nefilim, nu este, *nu poate* fi prioritatea noastră!

— Dar este prioritatea *mea*! exclamă Will.

Se lăsă tăcerea. Cecily auzea sunetul lemnului umed care trosnea în șemineu. Ceața care păta ferestrele era de un galben închis, iar chipul Consulului era ascuns de întuneric. Într-un final, acesta spuse:

— Credeam că e logodnica *parabatai*-ului tău. Nu a ta.

Will își ridică bărbia.

— Dacă este logodnica lui Jem, atunci am datoria să o păzesc ca și cum ar fi a mea. Asta înseamnă să fii *parabatai*.

— O, da.

Din vocea Consulului răzbătea sarcasmul.

— O astfel de loialitate este vrednică de laudă. Consulul clătină din cap. Familia Herondale. Încăpățânați ca niște catâri. Îmi amintesc când tatăl tău voia să se căsătorească cu mama ta. Nimic nu l-ar fi putut convinge, deși ea nu era candidată pentru Înălțare. Mă așteptam la mai multă docilitate din partea copiilor săi.

— Vă rog să ne iertați pe mine și pe sora mea dacă nu suntem de acord cu dumneavoastră, spuse Will, socotind că, dacă tatăl meu ar fi fost mai docil, așa după cum spuneți, noi n-am mai fi existat.

Consulul clătină din cap.

— Ăsta e război, zise el. Nu salvare.

— Iar ea nu este o simplă fată, interveni Charlotte. Este o armă în mâinile dușmanului. Îți spun, Mortmain intenționează să o folosească împotriva noastră.

— Ajunge! Consulul își luă paltonul de pe spătarul scaunului și se îmbrăcă. Aceasta este o conversație care nu duce la nimic. Charlotte, ai grijă de vânătorii tăi de umbre. Trecu cu privirea peste Will și Cecily. Par... surescitați.

— Înțeleg că nu putem forța cooperarea ta, Josiah, spuse Charlotte și chipul ei era negru de mânie. Dar nu uita că voi însemna în catastif

faptul că te-am avertizat în legătură cu această situație. Dacă la final se va dovedi că am avut dreptate și din pricina tergiversării vom avea parte de un dezastru, toate consecințele se vor sparge în capul tău.

Cecily se aștepta ca Josiah Wayland să arate furios, dar el nu făcu decât să-și tragă gluga, ascunzându-și trăsăturile.

— Charlotte, asta înseamnă să fii Consul.

Sânge. Sânge pe dalele de piatră din curte. Sânge pătând scările casei. Sânge pe frunzele din grădină, rămășițele a ceea ce fusese cândva cumnatul lui Gabriel zăcând în băltoacele dense de sânge care se închega, jeturi de sânge fierbinte împroșcând echipamentul lui Gabriel în momentul în care săgeata pe care o slobozise intrase în ochiul tatălui său...

— Regreți decizia de a rămâne la Institut, Gabriel?

Vocea imperturbabilă, familiară, întrerupse gândurile febrile ale lui Gabriel și, icnind, își ridică privirea.

Consulul stătea deasupra lui, cu silueta conturată de soarele slab. Era îmbrăcat cu un palton gros și mănuși și afișa o expresie amuzată, de parcă Gabriel făcuse ceva ca să-l distreze.

— Eu...

Lui Gabriel i se tăie brusc răsuflarea, așa că forță cuvintele să iasă pe același ton:

— Nu. Firește că nu.

Consulul ridică o sprânceană.

— Ăsta trebuie să fie motivul pentru care stai chircit aici, lângă biserică, îmbrăcat în haine pătate de sânge, arătând de parcă ai fi îngrozit că te-ar putea găsi cineva.

Gabriel se ridică grăbit în picioare, recunoscător pentru zidul dur din piatră din spatele său, care îl susținea. Îi aruncă o căutătură urâtă Consulului.

— Sugerați că n-am luptat? Că am fugit?

— Nu sugerez nimic de genul ăsta, răspunse Consulul fără asprime. Știu c-ai rămas. Știu că fratele tău a fost rănit...

Gabriel inspiră sacadat, iar Consulul mijii ochii.

— A, făcu el. Așadar, asta e, nu-i așa? L-ai văzut pe tatăl tău murind și ai crezut că ai să-l vezi și pe fratele tău murind?

Gabriel voia să zgârie zidul din spatele său. Voia să îl lovească pe Consul peste fața sa unsuroasă, care afișa o compasiune falsă. Voia să alerge sus și să se arunce pe patul fratelui său, să refuze să plece, așa cum refuzase Will să-l părăsească pe Jem, până ce el îl obligase să se îndepărteze. Will era un frate mai bun pentru Jem decât era el pentru Gideon, gândi Gabriel cu amărăciune, și nici măcar nu erau de același sânge. În parte, acesta era motivul care îl mânase afară din Institut, spre această ascunzătoare din spatele grajdurilor. Aici cu siguranță n-avea să-l caute nimeni.

Se înșelase. Dar el se înșela mai tot timpul, așa că ce mai conta o dată?

— Ți-ai văzut fratele sângerând, continuă Consulul cu aceeași voce lipsită de asprime. Și ți-ai amintit...

— L-am omorât pe tata, spuse Gabriel. I-am tras o săgeată drept în ochi — i-am vărsat sângele. Credeți că nu știu ce înseamnă asta? Sângele lui mă va striga din pământ, așa cum sângele lui Abel l-a strigat pe Cain. Toți spun că nu mai era tatăl meu, dar, totuși, el era tot ceea ce mai rămăsese din el. Cândva, el a fost un Lightwood. Iar Gideon ar fi putut fi omorât azi. Să-l pierd și pe el...

— Înțelegi ce vreau să spun, zise Consulul, când vorbesc despre Charlotte și despre refuzul ei de a se supune Legii. Costul vieții pe care îl generează asta. Ar fi putut fi viața fratelui tău sacrificată pentru mândria ei înfumurată.

— Charlotte nu îmi dă senzația c-ar fi mândră.

— Acesta este motivul pentru care mi-ai scris asta? Consulul scoase din buzunarul paltonului prima scrisoare pe care Gabriel și Gideon i-o trimiseseră. O privi cu dispreț și o lăsă să cadă la pământ. Această misivă ridicolă, născocită pentru a mă enerva pe mine?

— A funcționat?

Pentru o clipă, Gabriel crezu că Wayland intenționa să-l lovească. Dar privirea mânioasă dispăru repede din ochii bărbatului mai în vârstă; când vorbi iar, era calm.

— Presupun că n-ar fi trebuit să mă aștept ca un Lightwood să reacționeze bine la șantaj. Tatăl tău n-ar fi reacționat bine. Mărturisesc că am crezut că sunteți dintr-o stofă mai slabă.

— Dacă intenționați să încercați o altă cale prin care să mă convingeți, nu vă obosiți, îi propuse Gabriel. Nu are niciun rost.

— Zău? Îi ești loial lui Charlotte Branwell, după tot ce v-a făcut familia ei? La Gideon m-aș fi așteptat — el seamănă cu mama voastră. Prea încrezător din fire. Însă nu și tu, Gabriel. De la tine mă așteptam la mai multă mândrie în sângele tău.

Gabriel își rezemă iar capul de zid.

— Nu exista nimic, zise el. Înțelegeți? Nu exista nimic în corespondența lui Charlotte care să vă intereseze, să intereseze *pe oricine*. Ne-ați spus că urma să ne distrugeți complet dacă nu vă raportam activitățile ei, dar nu era nimic de raportat. Nu ne-ați dat nicio șansă.

— Ați fi putut să-mi spuneți adevărul.

— N-ați vrut să-l auziți, îi răspunse Gabriel. Nu sunt prost și nici fratele meu nu este. O vreți pe Charlotte înlăturată de la conducerea Institutului, dar nu vreți să fie prea evident că a fost mâna dumneavoastră cea care a înlăturat-o. Ați dorit ca ea să fi fost implicată într-un soi de afacere ilegală. Însă adevărul e că nu există nimic de descoperit.

— Adevărul este adaptabil. Adevărul poate fi descoperit, firește, dar de asemenea, el poate fi și creat.

Gabriel îl fulgeră cu privirea pe Consul.

— Ați fi preferat să vă mințim?

— O, nu, răspunse Consulul. Nu pe *mine*. Puse o mână pe umărul lui Gabriel. Familia Lightwood a avut dintotdeauna onoare. Tatăl tău a făcut greșeli. N-ar trebui ca tu să plătești pentru el. Lasă-mă să-ți dau înapoi ce ai pierdut. Lasă-mă să-ți redau Conacul Lightwood, bunul nume al familiei tale. Ai putea să locuiești în casă cu fratele și sora ta. Nu mai ai nevoie să depinzi de mila Enclavei.

Milă. Cuvântul era amar. Gabriel se gândi la sângele fratelui său de pe dalele de piatră ale Institutului. Dacă Charlotte n-ar fi fost atât de pripită, atât de hotărâtă să o ia pe fata metamorfică în sânul Institutului împotriva obiecțiilor Conclavului și ale Consulului, Magistrul nu și-ar fi trimis forțele asupra Institutului. Sângele lui Gideon n-ar fi fost vărsat.

De fapt, șopti un glăscior din mintea sa, *dacă n-ar fi fost Charlotte, secretul tatălui meu ar fi rămas un secret*. Benedict n-ar fi fost obligat să-l trădeze pe Magistru. El n-ar fi pierdut sursa drogului care ținea *astriola* în frâu.

Poate că n-ar fi fost niciodată transformat. Fiii săi ar fi putut să nu afle niciodată de păcatele lui. Familia Lightwood ar fi putut să continue într-o ignoranță binecuvântată.

— Gabriel, zise Consulul. Această ofertă este numai pentru tine. Trebuie să fie ținută în secret față de fratele tău. El seamănă cu mama ta, e prea loial. Loial lui Charlotte. Loialitatea lui greșită poate că îi face cinste, dar nu ne va ajuta aici. Spune-i că m-am săturat de bufoneriile voastre; spune-i că nu mai vreau nimic din partea voastră. Ești un bun mincinos — aici zâmbi acru — și sunt încredințat că-l poți convinge. Ce spui?

Gabriel luă o hotărâre fermă.

— Ce doriți să fac?

Will își schimbă poziția în jilțul de lângă patul lui Jem. Stătea deja de câteva ore și îi înțepenise spatele, dar refuza să se miște. Exista șansa ca Jem să se trezească și să se aștepte ca el să fie acolo.

Cel puțin nu era frig. Bridget făcuse focul în șemineu; lemnul umed pocnea și pârâia, trimițând din când în când jerbe de scântei. Noaptea de dincolo de ferestre n-avea nicio tentă de albastru și nicio urmă de nori, era doar un negru uniform, de parcă ar fi fost pictată pe sticlă.

Vioara lui Jem era rezemată de piciorul patului, iar bastonul lui, încă năclăit de sângele provenit de la lupta din curte, zăcea alături de ea. Jem era culcat și nemișcat, cu capul sprijinit de perne, fără pic de culoare pe chipul său palid. Will avea senzația că îl vedea pentru prima dată după o absență îndelungată, pentru acel moment de scurtă durată, când poți să remarci schimbări pe chipurile familiare, înainte ca ele să devină din nou parte din peisajul din viața cuiva. Jem arăta foarte slab — cum de Will nu remarcase? —, toată carnea de prisos se topise de pe pomeți, maxilar și frunte, astfel încât ele erau numai scobituri și unghiuri. Exista o strălucire vagă, albăstruie, pe pleoapele lui închise și pe buze. Clavicula i se arcuia ca prova unei corăbii.

Will își făcu reproșuri. Cum de nu-și dăduse seama în toate acele luni că Jem se stingea — atât de iute, atât de curând? Cum de nu văzuse coasa și întunericul?

— Will.

Se auzi o șoaptă la ușă. Ridică plictisit privirea și o văzu pe Charlotte acolo, cu capul ițindu-se pe după ușă.

— E... cineva care vrea să te vadă.

Will clipi când Charlotte se dădu la o parte și Magnus Bane trecu pe lângă ea și intră în cameră. Preț de o clipă, Will nu știu ce să spună.

— Zice că tu l-ai convocat, continuă Charlotte, nu prea convinsă.

Magnus, cu un aer de indiferență, aștepta îmbrăcat într-un costum gri-petrol. Își scoase alene mănușile gri-închis din piele de căprioară de pe mâinile sale cafenii.

— *Într-adevăr*, l-am convocat, recunoscu Will, având senzația că se trezea. Mulțumesc, Charlotte!

Charlotte îi aruncă o privire în care compătimirea se combina cu implicitul mesaj *E responsabilitatea ta, Will Herondale*, și ieși din cameră, închizând ușa în urma ei în mod vădit.

— Ai venit, spuse Will, conștient că se exprimase ca un prost.

Nu îi plăcea niciodată când oamenii observau cu voce tare lucrurile evidente, și iată că făcea și el exact acest lucru. Nu se putea debarasa de sentimentul de uluială. Să-l vadă pe Magnus acolo, în dormitorul lui Jem, era ca și când ar vedea un cavaler elf așezat printre avocații cu peruci albe din Old Bailey.

Magnus își lăsă mănușile pe o masă și se apropie de pat. Ridică o mână pentru a se sprijini de unul dintre stâlpi în timp ce îl privi pe Jem, atât de nemișcat și de alb, încât ziceai că era o statuie gravată deasupra unui mormânt.

— James Carstairs, spuse el, murmurând cuvintele de parcă aveau cine știe ce putere de incantație.

— E pe moarte, îl informă Will.

— Mi-am dat și eu seama.

Ar fi putut să pară o replică rece, dar existau lumi de tristețe în glasul lui Magnus, o tristețe pe care Will o simți cu un junghi de familiaritate.

— Din câte țin minte, mi-ai spus că mai avea la dispoziție câteva zile, poate o săptămână.

— Nu e doar lipsa drogului.

Glasul lui Will părea ruginit; își drese vocea.

De fapt, avem puțin *yin fen* și i l-am administrat. Însă a fost o luptă în după-amiaza asta, iar el a pierdut sânge și a slăbit. Ne temem că nu e suficient de puternic pentru a-și reveni.

Magnus se întinse și ridică delicat mâna lui Jem. Existau vânătăi pe degetele lui palide, iar venele albastre se întindeau ca o hartă a râurilor pe sub pielea încheieturii lui.

— Suferă?

— Nu știu.

— Poate c-ar fi mai bine dacă l-ai lăsa să moară. Magnus îl privi pe Will cu ochii săi aurii-verzui. Will, toate viețile sunt finite. Și tu știai, când l-ai ales, că avea să moară înaintea ta.

Will privea drept înainte. Se simțea ca și când cădea printr-un tunel întunecat, unul care nu se mai termina și în care nu exista nimic de care să se agațe pentru a încetini coborârea.

— Dacă tu crezi că e cel mai bine pentru el...

— Will.

Vocea lui Magnus era blândă, dar imperioasă.

— M-ai adus aici fiindcă sperai să-l pot ajuta?

Will ridică privirea pierdut.

— Nu știu de ce te-am convocat, recunoscu el. Nu cred că e fiindcă mă așteptam să faci ceva. Mai degrabă, cred că mă gândeam că tu ești singurul care ar putea înțelege.

Magnus păru surprins.

— Singurul care ar putea înțelege?

— Ai trăi mult timp, zise Will. Probabil c-ai văzut mulți oameni murind, mulți oameni pe care i-ai iubit. Și totuși, supraviețuiești și mergi mai departe.

Magnus continuă să pară uluit.

— M-ai convocat aici — un magician la Institut, imediat după o bătălie în care aproape c-ați fost cu toții omorâți — pentru a *vorbi*?

— Găsesc că mi-e ușor să vorbesc cu tine, se scuză Will. Nu pot să spun de ce.

Magnus clătină încet din cap și se sprijini din nou de stâlpul patului.

— Ești *atât* de tânăr, murmură el. Și totuși, nu cred c-am mai fost vreodată chemat de un vânător de umbre doar ca să-i țin de urât pe timp de noapte.

— Nu știu ce să fac, recunoscu Will. Mortmain a luat-o pe Tessa și acum cred că știu unde se află. Există o parte din mine care nu vrea altceva decât să se ducă după ea. Dar nu-l pot abandona pe Jem. I-am făcut un jurământ. Ce se întâmplă dacă se trezește în toiul nopții și descoperă că nu sunt aici? Will părea la fel de rătăcit ca un copil. Va crede că l-am abandonat de bunăvoie, fără să-mi pese că era pe moarte. El nu va ști. Și totuși, dacă ar putea vorbi, nu mi-ar spune să mă duc după Tessa? Nu asta e ceea ce și-ar dori el? Will își lăsă capul în mâini. Nu știu ce să fac și asta mă omoară.

Magnus îl privi tăcut vreme îndelungată.

— Știe că ești îndrăgostit de Tessa?

— Nu. Will ridică fața șocat. Nu. N-am spus niciodată vreun cuvânt. Nu trebuie să ducă pe umeri această povară.

Magnus inspiră adânc și vorbi pe un ton blând.

— Will. M-ai rugat să-ți ofer înțelepciunea mea, având în vedere că sunt o persoană care a trăit multe vieți și a îngropat multe iubiri. Îți pot spune că sfârșitul unei vieți este suma iubirii care a fost trăită, că indiferent de ceea ce crezi c-ai jurat, să fii aici, la sfârșitul vieții lui Jem, nu e cel mai important lucru. Cel mai important lucru a fost să fii aici pentru toate celelalte momente. De când l-ai cunoscut, nu l-ai abandonat niciodată și nu ai încetat niciodată să-l iubești. *Asta* e ceea ce contează.

— Chiar vorbești serios? întrebă Will mirat, iar apoi adăugă: De ce ești atât de cumsecade cu mine? Încă îți datorez o favoare, nu-i așa? Îmi amintesc asta, să știi, deși nu mi-ai cerut-o niciodată.

— Oare? spuse Magnus, după care îi zâmbi. Will, tu mă tratezi ca pe o ființă umană, o persoană ca tine; rar întâlnești un vânător de umbre care să trateze așa un magician. Nu sunt atât de lipsit de inimă încât să cer o favoare de la un băiat cu inima frântă. Unul despre care cred, apropo, că într-o bună zi va fi un bărbat foarte bun. Așa c-am să-ți spun asta. Am să stau aici când pleci și am să ți-l veghez pe Jem în locul tău, iar dacă se trezește, am să-i spun încotro ai plecat și că ai făcut-o pentru el. Și am să fac tot ce pot pentru a-l ține în viață: nu dispun de *yin fen*, dar dispun de magie, și poate că există ceva într-o carte veche de vrăji care l-ar putea ajuta.

— Aș numi-o o mare favoare, spuse Will.

Magnus îl privi lung pe Jem. Exista o expresie tristă întipărită pe chipul lui, acel chip care de obicei era atât de vesel sau de sarcastic sau de nepăsător, o expresie tristă care îl surprinse pe Will.

— „Căci din care alt motiv mă pătrunsese pe mine atât de ușor suferința aceea până în adâncul ființei, dacă nu din cauză că eu îmi clădisem sufletul pe nisip, iubind o ființă muritoare?" recită Magnus.

Will ridică privirea spre el.

— Ce-a fost asta?

— *Confesiunile* Sfântului Augustin, răspunse Magnus. M-ai întrebat cum, fiind nemuritor, am supraviețuit atâtor decese. Nu există vreun mare secret. Înduri ceea ce e insuportabil, și suporți. Asta-i tot. Se îndepărtă de pat. Am să te las câteva clipe singur cu el, pentru a-ți lua rămas-bun cum se cuvine. Mă găsești în bibliotecă.

Will încuviință din cap, tăcut, în timp ce Magnus se duse să-și recupereze mănușile, după care se întoarse și ieși din cameră. Mintea lui Will se învârtea.

Îl privi din nou pe Jem, nemișcat în patul său. *Trebuie să accept că acesta este sfârșitul*, gândi el, și până și gândurile îi păreau pustii și distante. *Trebuie să accept că Jem nu mă va mai privi niciodată, că nu va mai vorbi niciodată cu mine. Înduri ceea ce e insuportabil, și suporți. Asta-i tot.*

Și totuși, lui tot nu i se părea adevărat, ca și când era un vis. Se ridică și se aplecă peste silueta nemișcată a lui Jem. Atinse ușor obrazul *parabatai*-ului său. Era rece.

— *Atque in perpetuum, frater, ave atque vale*[1], șopti el.

Cuvintele poemului nu păruseră niciodată mai potrivite: *Pentru totdeauna, fratele meu, te salut și rămâi cu bine!*

Will dădu să se îndrepte și să se îndepărteze de pat. Și, când porni s-o facă, simți ceva apucându-l de încheietura mâinii. Coborî privirea și văzu mâna lui Jem strângând-o pe a lui. Preț de o clipă fu prea șocat și doar se holbă la ea.

— Will, încă n-am murit, rosti Jem pe o voce moale, subțire dar puternică precum sârma. Ce-a vrut să spună Magnus când te-a întrebat dacă știam că ești îndrăgostit de Tessa?

[1] *Catullus 101*, poem elegiac de Gaius Valerius Catullus (cca 84–54 î.H.).

11

DE NOAPTE SĂ MĂ SIMT COPLEȘIT

Deși sufletul de-ntuneric mi-e năpădit, la lumină curată va ieși negreșit;
stelele cerului prea mult am iubit ca de noapte să mă simt copleșit.
— Sarah Williams, „Bătrânul astronom"

— WILL?

După atât de multă tăcere, punctată numai de respirația sacadată a lui Jem, preț de o clipă Will crezu că își imagina doar că aude vocea celui mai bun prieten al său vorbindu-i din întuneric. Deoarece Jem îi dădu drumul mâinii, Will se prăbuși într-un fotoliu de lângă pat. Inima îi bătea cu putere, atât de ușurare, cât și de o teamă înspăimântătoare.

Jem își întoarse privirea spre el, cu capul culcat pe pernă. Ochii îi erau întunecați, argintiul lor fiind devorat de negru. Pentru un moment, cei doi tineri se priviră lung. Era asemenea liniștii de dinaintea unei lupte, își spuse Will, când gândul își luă zborul și invitabilul se produse.

— Will, repetă Jem și tuși, ducându-și mâna la gură. Când o luă, degetele îi erau pline de sânge. Am... am visat?

Will se îndreptă de spate. Vocea lui Jem fusese foarte clară, foarte sigură — *Ce-a vrut să spună Magnus când te-a întrebat dacă știam că ești îndrăgostit de Tessa?* —, dar era ca și cum acea izbucnire de forță îl părăsise, iar acum glasul lui era doar uluit și zăpăcit.

Oare Jem chiar auzise ce îi spusese Magnus? Și dacă da, oare exista vreo șansă să treacă drept un vis, o halucinație indusă de febră? Acel gând iscă în Will un amestec de ușurare și dezamăgire.

— Ce să visezi?

Jem își privi mâna plină de sânge și, încet, o făcu pumn.

— Lupta din curte. Moartea lui Jessamine. Și au luat-o, nu-i așa? Pe Tessa?

— Da, șopti Will, și îi repetă cuvintele pe care Charlotte i le spusese mai devreme.

Lui nu-i aduseseră nicio alinare, dar poate că aveau să-i aducă lui Jem.

— Da, adăugă, dar nu cred că îi vor face vreun rău. Îți amintești, Mortmain o dorea nevătămată.

— Trebuie s-o găsim. Will, tu știi asta. Noi trebuie...

Jem se luptă să se ridice în șezut, dar începu imediat să tușească. Sângele stropi cuvertura albă. Will îl ținu de umerii delicați, care se zguduiau, până ce tusea încetă să-l chinuie, apoi luă una dintre cârpele umede de pe noptieră și începu să-l șteargă pe mâini. Când dădu să curețe sângele de pe fața *parabatai*-ului său, Jem îi luă ușor cârpa din mână și îl privi cu seriozitate.

— Will, nu sunt un copil.

— Știu.

Will își trase mâinile. Nu și le mai curățase de la lupta din curte și, pe degetele sale, sângele uscat al lui Jessamine se amestecase cu sângele proaspăt al lui Jem.

Jem inspiră adânc. Atât el, cât și Will așteptau să vadă dacă urma să mai aibă loc un nou acces de tuse, iar când acest lucru nu se întâmplă, Jem vorbi:

— Magnus a zis că ești îndrăgostit de Tessa. E adevărat?

— Da, răspunse Will, având senzația că parcă ar fi căzut de pe o stâncă. Da, e adevărat.

Pe întuneric, ochii lui Jem erau mari și luminoși.

— *Ea te iubește?*

— Nu, răspunse Will și vocea i se frânse. I-am spus c-o iubesc, iar ea n-a avut nicio ezitare în ceea ce te privește. Pe tine te iubește.

Strânsoarea lui Jem asupra cârpei din mâinile sale se relaxă ușor.

— Tu i-ai spus, zise el. Că ești îndrăgostit de ea.

— Jem...

— Când s-a întâmplat asta și ce acces de disperare te-ar fi putut împinge s-o faci?

— A fost înainte să știu că erați logodiți. A fost în ziua în care am descoperit că nu exista niciun blestem asupra mea. Will se poticni. M-am dus la Tessa și i-am spus c-o iubesc. Ea mi-a spus pe un ton cât mai blând cu putință că te iubește pe tine și nu pe mine și că voi doi erați logodiți. Will își lăsă privirea în jos. Nu știu dacă asta are vreo importanță pentru tine, James. Însă eu chiar nu aveam nici cea mai vagă idee că tu țineai la ea. Eram întru totul absorbit de propriile-mi sentimente.

Jem își mușcă buza inferioară, aducând puțină culoare pielii sale palide.

— Și — iartă-mă că te întreb asta — nu este un capriciu trecător, o pasiune efemeră...? Se opri, privindu-l lung. Nu, murmură el. Văd că nu e.

— O iubesc atât de mult, încât, atunci când mi-a dat de înțeles că va fi fericită cu tine, mi-am jurat că n-am să mai vorbesc niciodată despre dorințele mele, că n-am să-mi mai exprim niciodată dragostea, nici prin vorbe, nici prin gesturi, nici prin acțiuni sau discursuri care să-i tulbure fericirea. Sentimentele mele nu s-au schimbat și, cu toate acestea, țin atât de mult la ea și la tine, încât nu voi rosti niciun cuvânt care să amenințe ceea ce voi ați găsit.

Cuvintele curseră șuvoi de pe buzele lui Will; nu părea să existe vreun motiv pentru care să le fi reținut. Dacă Jem avea să-l urască, trebuia s-o facă pentru adevăr, nu pentru vreo minciună.

Jem arăta îndurerat.

— Will, îmi pare tare rău. Enorm, enorm de rău. Aș fi vrut să știu...

Will se prăbuși în fotoliu.

— Ce-ai fi putut să faci?

— Aș fi putut anula logodna...

— Și eu să vă fi frânt inimile amândurora? Ce aș fi câștigat din asta? Tu îmi ești la fel de drag, Jem, ca o altă jumătate a sufletului meu. N-aș putea fi fericit dacă tu ai fi nefericit. Iar Tessa... ea te iubește *pe tine*. Ce fel de monstru îngrozitor aș fi dacă m-aș bucura provocând o mare durere celor două persoane pe care le iubesc cel mai mult pe lume, doar pentru a avea satisfacția de a ști că, dacă Tessa nu poate fi a mea, nu va fi a nimănui?

— Dar tu ești *parabatai*-ul meu. Dacă tu suferi, mi-aș dori să-ți ușurez durerea...

— Acesta este singurul lucru la care tu n-ai cum să m-ajuți.

Jem clătină din cap.

— Dar cum am putut să nu observ? Ți-am spus, am văzut că zidurile din jurul inimii tale se năruiau. Am crezut... am crezut că știam de ce; ți-am spus că am știut dintotdeauna că porți o povară și știam că te-ai dus să-l vezi pe Magnus. Am crezut că poate ai făcut uz de magia lui, pentru a te elibera de vreo vină imaginară. Will, dacă aș fi știut că era din pricina Tessei, nu i-aș fi făcut niciodată cunoscute sentimentele mele.

— Cum ai fi putut să ghicești?

Oricât de nefericit era Will, se simțea eliberat, de parcă o povară grea îi fusese luată de pe umeri.

— Am făcut tot ce-am putut să ascund asta și s-o neg. Tu... tu nu ți-ai ascuns niciodată sentimentele. Privind în urmă, era clar ca lumina zilei și, cu toate astea, eu n-am văzut. Am fost uluit atunci când Tessa mi-a spus că erați logodiți. James, tu întotdeauna ai fost sursa lucrurilor bune din viața mea. N-am crezut niciodată că aveai să fii sursa durerii și, atât de greșit, nu m-am gândit câtuși de puțin la sentimentele tale. Și de aceea am fost atât de orb.

Jem închise ochii. Pleoapele îi erau ca pergamentul, cu umbre vinețiii.

— Durerea ta mă mâhnește, îi spuse el. Dar mă bucur c-o iubești.

— Te *bucuri*?

— Așa îmi vine mai ușor, îi răspunse Jem, să-ți cer să faci ceea ce-mi doresc să faci: să mă lași și să te duci după Tessa.

— Acum? Așa, pur și simplu?

Jem, în mod incredibil, surâse.

— Nu asta făceai când te-am surprins?

— Dar... n-am crezut că aveai să-ți recapeți cunoștința. Asta e altceva. Nu te pot părăsi în felul ăsta, nu ca să înfrunți singur orice trebuie să înfrunți...

Jem ridică mâna și, preț de o clipă, Will crezu că avea de gând să-l ia de mână, dar, în loc de asta, îl apucă cu degetele de mânecă.

— Tu ești *parabatai*-ul meu, zise el. Ai spus c-aș putea să-ți cer orice.

— Dar *am jurat* să rămân cu tine. „Până ce moartea ne va despărți..."[1]

— Moartea ne *va* despărți.

— Știi că aceste cuvinte ale jurământului fac parte dintr-un pasaj mai lung, spuse Will. „Nu mă sili să te părăsesc și să mă duc de la tine! Încotro vei merge tu, *voi merge și eu*."[2]

Jem strigă din toate puterile care îi mai rămăseseră:

— Nu poți să mergi acolo unde merg eu! Și nici nu mi-aș dori asta pentru tine!

— Nici eu nu pot să plec și să te las să mori!

Iată. Will o spusese, rostise cuvântul, recunoscuse posibilitatea. *Să mori.*

— Nimănui altcuiva nu i se poate încredința așa ceva.

Ochii lui Jem erau strălucitori, febrili, aproape sălbatici.

— Crezi că nu știu că, dacă tu nu te duci după ea, altcineva nu o va face? Crezi că nu mă ucide că nu mă pot duce eu sau, măcar, să te însoțesc?

Se aplecă spre Will. Pielea îi era albă ca globul din sticlă mată al unei lămpi și, la fel ca lampa, lumina părea să strălucească în el dintr-o sursă internă. Își puse mâinile peste cuvertură.

— Will, ia-mă de mâini.

Amorțit, Will îi luă mâinile între ale sale. I se păru că simte un licăr de durere în runa *parabatai* de pe pieptul său, de parcă ea știa ceea ce el nu știa și îl avertiza de durerea ce sta să vină, o durere atât de acută, încât nu-și imagina că ar fi putut să o suporte și să supraviețuiască. *Jem e cel mai mare păcat al meu*, îi spusese el lui Magnus, iar asta, acum, era pedeapsa pentru acel păcat. Crezuse că pierderea Tessei era pedeapsa lui; nu se gândise cum avea să fie dacă i-ar pierde pe amândoi.

— Will, spuse Jem. În toți acești ani am încercat să-ți dau tot ceea ce tu nu puteai să-ți oferi.

Will strânse și mai tare mâinile lui Jem, care erau subțiri ca un mănunchi de smicele.

— Și ce este asta?

---

[1] *Rut* I:17.

[2] *Rut* I:16.

Încrederea, îi răspunse Jem. Că ești mai bun decât credeai. Iertarea, că nu e nevoie să te pedepsești mereu. Mereu te-am iubit, Will, indiferent de ceea ce ai făcut. Iar acum am nevoie ca tu să faci pentru mine ceea ce eu nu pot face. Am nevoie ca tu să fii ochii mei atunci când eu n-am să-i mai am. Am nevoie ca tu să fii mâinile mele atunci când eu n-am să le mai pot folosi pe ale mele. Am nevoie ca tu să fii inima mea atunci când a mea nu va mai bate.

— Nu! exclamă Will disperat. Nu, nu, nu! Nu voi fi toate aceste lucruri. Ochii tăi vor vedea, mâinile tale vor pipăi, inima ta va continua să bată.

— Dar dacă nu, Will...

— Dacă m-aș putea rupe în două, aș face-o — pentru ca o jumătate din mine să poată să rămână cu tine, iar cealaltă jumătate să o urmeze pe Tessa.

— Jumătatea ta n-ar fi de niciun folos niciunuia din noi, îi spuse Jem. Nu există nicio altă persoană în care să am încredere să meargă după ea, nimeni care să-și dea viața, așa cum aș face-o eu, pentru a o salva pe-a ei. Te-aș fi rugat să întreprinzi această misiune chiar și dacă nu ți-aș fi cunoscut sentimentele, dar fiind sigur că o iubești așa cum o iubesc și eu... Will, am încredere în tine mai presus de orice și cred în tine mai presus de orice, atâta timp cât știu că inima ta este îngemănată cu a mea în această privință. *Wo men shi jie bai xiong di* — noi suntem mai mult decât frați, Will. Întreprinde această călătorie și o vei face nu numai pentru tine, ci pentru amândoi.

— Nu pot să te las să dai piept cu moartea singur, șopti Will, dar știa că era înfrânt; nisipul voinței sale se scursese.

Jem atinse runa *parabatai* de pe umărul său prin materialul subțire al cămășii de noapte.

— Nu sunt singur, spuse el. Oriunde suntem, suntem ca unul.

Will se ridică încet în picioare. Nu putea crede că făcea ceea ce făcea, însă era clar că așa stăteau lucrurile, la fel de clar ca inelul de argint din jurul ochilor negri ai lui Jem.

— Dacă există o viață după aceasta, spuse el, dă-mi voie să te-ntâlnesc în ea, James Carstairs.

Vor *fi* alte vieți. Jem ridică o mână și, pentru un moment, își strânseră mâinile, așa cum o făcuseră în timpul ritualului lor de *parabatai*, trecându-le prin inele de foc îngemănate pentru a-și împleti degetele unul cu celălalt. Lumea este o roată, zise el. Atunci când ne ridicăm sau cădem, o facem împreună.

Will strânse și mai tare mâna lui Jem.

— Prea bine, atunci, zise el, cu vocea gâtuită de emoție, de vreme ce spui că va mai exista o viață pentru mine, să ne rugăm să n-o fac praf, așa cum am făcut-o pe asta.

Jem îi zâmbi, acel zâmbet care mereu, chiar și în cele mai negre zile ale lui Will, îi ușurase cugetul.

— Cred că încă mai există speranță pentru tine, Will Herondale.

— Voi încerca s-o găsesc, fără ca tu să mi-o arăți.

— Tessa, spuse Jem. Ea știe ce este disperarea, la fel și speranța. Vă puteți învăța unul pe celălalt. Găsește-o, Will, și spune-i că am iubit-o mereu. Binecuvântarea mea, dacă are vreo valoare, vă aparține amândurora.

Își încrucișară privirile și le susținură. Will nu se putea decide dacă să-și ia rămas-bun sau să spună ceva. Strânse mâna lui Jem pentru ultima oară, apoi îi dădu drumul, se întoarse și ieși pe ușă.

Caii erau adăpostiți în grajdurile din spatele Institutului — teritoriul lui Cyril în timpul zilei, unde ceilalți se aventurau rar. Grajdul fusese odinioară o veche casă parohială, iar podeaua era din piatră neregulată, măturată și scrupulos curățată. Existau multe boxe, cu toate că numai două erau ocupate: una de Balios și cealaltă de Xanthos, ambii dormind tun, cu cozile mișcându-li-se ușor, așa cum se întâmplă la caii care visează. Ieslele lor erau pline cu fân proaspăt, iar la perete erau aliniate harnașamentele, lustruite la perfecție. Will hotărî că, dacă avea să se întoarcă viu din misiune, avea să-i spună lui Charlotte că Cyril făcea o treabă excelentă.

Will îl trezi pe Balios cu murmure blânde și îl scoase afară din boxa lui. În copilărie, cu mult înainte să vină la Institut, fusese învățat cum să înșeueze și să înhame un cal, așa că își lăsă mintea să hoinărească în timp

ce o făcea acum, strângând chingile, fixând scările și verificând ambele laturi ale șeii, trecând, cu grijă, mâna pe sub Balios pentru a prinde chinga.

Nu lăsă niciun bilet în urma lui, niciun mesaj pentru cineva din Institut. Jem avea să le spună unde plecase, iar Will descoperi că, acum, în timp ce avea cel mai tare nevoie de cuvintele pe care de obicei le găsea cu ușurință, nu putea să ajungă la ele. Nu prea putea să conceapă că ar fi putut să-și ia rămas-bun, așa că revizui iar și iar în minte lista lucrurilor pe care le pusese în coburii șeii: echipament, o cămașă curată și un guler (cine știe când ar putea avea nevoie să arate elegant?), două stele, toate armele care încăpeau, pâine, brânză, fructe uscate și bani mundani.

În timp ce Will prindea chinga, Balios înălță capul și necheză. Will se întoarse și văzu o siluetă feminină care stătea în pragul ușii grajdului. Will privi cu atenție, iar fata ridică mâna dreaptă; lampa-vrăjitoarei pe care o ținea în mână se aprinse, luminându-i fața.

Era Cecily, îmbrăcată cu o mantie de catifea albastră, cu părul negru despletit și lăsat liber în jurul feței. De sub tivul mantiei i se zăreau picioarele desculțe.

— Cecy, ce cauți aici?

Fata făcu un pas în față, apoi se opri în prag, privindu-și picioarele goale.

— Te-aș putea întreba același lucru.

— Îmi place să vorbesc cu caii noaptea. Sunt o companie plăcută. Iar tu n-ar trebui să ieși pe-afară îmbrăcată în cămașa de noapte. Pe coridoarele astea se plimbă alde Lightwood.

— Foarte amuzant! Will, unde pleci? Dacă te duci să mai cauți *yin fen*, ia-mă cu tine.

— Nu mă duc să mai caut *yin fen*.

Will văzu în ochii ei albaștri că sora lui ghicise răspunsul.

— Te duci după Tessa. Pleci la Cadair Idris.

Will dădu aprobator din cap.

— Ia-mă, zise ea. Will, ia-mă cu tine!

Will nu putea să se uite în ochii ei; se duse să ia frâul și zăbala, cu toate că mâinile îi tremurau când le dădu jos, și se întoarse cu spatele la Balios.

— Nu te pot lua cu mine. Nu-l poți călări pe Xanthos — nu ai antrenament —, iar un cal obișnuit n-ar face decât să ne încetinească.

— Dar caii trăsurii sunt automate. Nu poți să speri că-i vei ajunge din urmă...

— Nici nu mă aștept. Balios o fi el cel mai iute cal din Anglia, dar trebuie să se odihnească și să doarmă. Deja sunt resemnat. N-o voi ajunge pe Tessa pe drum. Pot doar să sper că voi ajunge la Cadair Idris mainte de a fi prea târziu.

— Atunci, lasă-mă să călăresc după tine și nu-ți face griji dacă mergi mai repede decât mine...

— Cecy, fii rezonabilă!

— Rezonabilă? se aprinse ea. Tot ce văd e că fratele meu pleacă iarăși de lângă mine! Will, au trecut ani! Ani! Și eu am venit la Londra să te găsesc, iar acum, că suntem din nou împreună, tu mă părăsești!

Balios se agită stingherit în timp ce Will îi potrivi zăbala în gură și îi petrecu frâul peste cap. Lui Balios nu-i plăceau țipetele. Will îl mângâie pe gât pentru a-l liniști.

— Will! Cecy părea periculoasă. Uită-te la mine sau mă duc să trezesc toată casa și să te opresc, jur c-așa am să fac!

Will își rezemă capul de gâtul calului și închise ochii. Simțea în nări mirosul de fân și de cal, de cârpe și de sudoare, și puțin din izul dulceag al fumului de la focul din camera lui Jem, care mai persista în hainele sale.

— Cecily, începu el. Trebuie să știu că ești aici și cât mai în siguranță cu putință, altminteri nu pot să plec. Nu pot să mă tem pe drum pentru Tessa și în urma mea pentru tine, căci, în caz contrar, voi fi sfâșiat de teamă. Deja prea mulți dintre cei dragi mie sunt în pericol.

Urmă un moment lung de tăcere. Will auzea bătăile inimii lui Balios în urechea sa, dar nimic altceva. Se întrebă dacă Cecily plecase, dacă ieșise în timp ce el vorbea, poate pentru a trezi casa. Ridică ușor capul.

Dar nu, Cecily continua să stea în locul în care se aflase și mai devreme, cu lampa-vrăjitoarei arzând în mâna ei.

— Tessa mi-a spus că m-ai strigat o dată, îl informă ea. Când ai fost bolnav. De ce pe mine, Will?

— Cecily — și cuvântul fu o scurtă expirație. Ani la rând ai fost pentru mine... talismanul meu. Credeam că eu o omorâsem pe Ella. Am plecat din Țara Galilor pentru ca tu să fii în siguranță. Cât timp îmi

puteam închipui că îți mergea bine și că erai fericită, durerea absenței tale, a mamei și a tatei era un preț ce merita să fie plătit.

— Niciodată n-am înțeles de ce ai plecat, îi spuse Cecily. Și eu credeam că vânătorii de umbre erau niște monștri. Nu înțelegeam de ce veniseși aici și socoteam — mereu am gândit așa — că, atunci când aș fi fost suficient de mare, aveam să vin și să pretind că doream să fiu și eu vânător de umbre, până ce te voi fi convins să vii acasă. Când am aflat de blestem, n-am mai știut ce să cred. Am înțeles de ce ai venit, însă nu și de ce ai rămas.

— Jem...

— Dar chiar și dacă moare, zise ea, iar el se crispă, n-ai să te întorci acasă la mama și la tata, nu-i așa? Ești vânător de umbre din cap până-n picioare. Așa cum tata n-a fost. De aceea te-ai încăpățânat așa și nu le-ai scris. Tu nu știi nici cum să le ceri iertare și, de asemenea, nici cum să le spui că nu vii acasă.

— Cecily, nu pot să vin acasă, sau, cel puțin, nu mai este casa mea. Sunt vânător de umbre. Este în sângele meu.

— Știi că sunt sora ta, nu-i așa? îl întrebă ea. Este și în sângele meu.

— Ai spus că te prefăceai. Îi scrută chipul o clipă și continuă încetișor: Dar tu nu te prefăceai, nu-i așa? Te-am văzut antrenându-te, luptând. Simți ce simt și eu. Că e ca și cum podeaua Institutului este primul teren ferm de sub tălpile tale. Ca și cum ai găsit locul din care faci parte. *Ești* un vânător de umbre.

Cecily nu spuse nimic.

Will își simți buzele ridicându-i-se la colțuri într-un zâmbet.

— Mă bucur, îi zise el. Mă bucur că va exista un Herondale în Institut, chiar dacă eu...

— Chiar dacă nu te mai întorci? Will, lasă-mă să vin cu tine, lasă-mă să te-ajut...

— Nu, Cecily. Nu este destul că accept să alegi această viață, o viață de luptă și de pericole, cu toate că am vrut mereu pentru tine să fii în siguranță? Nu, nu pot să te las să vii cu mine, chiar dacă mă urăști pentru asta.

Cecily oftă.

— Will, nu mai fi atât de melodramatic! Trebuie să insiști mereu că oamenii te urăsc, când este evident că n-o fac?

— *Sunt* melodramatic, răspunse Will. Dacă n-aș fi fost vânător de umbre, aș fi avut un viitor pe scenă. N-am nici cea mai mică îndoială că aș fi fost întâmpinat cu multe aplauze.

Cecily nu părea să găsească asta ca fiind amuzantă. Will nu o putea învinovăți.

— Nu mă interesează cum interpretezi tu *Hamlet*, zise ea. Dacă nu mă lași să vin cu tine, atunci promite-mi că dacă pleci acum... promiți să vii înapoi?

— Nu-ți pot promite asta, îi spuse Will. Dar, dacă pot să mă întorc la tine, o voi face. Și, dacă mă întorc, le voi scrie mamei și tatei. Măcar atât pot să-ți promit.

— Ba nu, se răzgândi Cecily. Fără scrisori. Jură-mi că, dacă vii înapoi, te vei întoarce la mama și la tata împreună cu mine, și-ai să le spui de ce ai plecat, și că nu-i învinovățești pe ei, și că încă îi iubești. Nu-ți cer să mergi acasă și să rămâi. Nici tu și nici eu nu mai putem merge acasă pentru a rămâne, dar, pentru a-i consola pe ei, nu este un sacrificiu prea mare. Nu-mi spune că este împotriva regulilor, Will, căci știu prea bine că îți face plăcere să le încalci.

— Vezi? zise Will. La urma urmelor, chiar îl cunoști într-o oarecare măsură pe fratele tău. Îți dau cuvântul meu că, dacă toate acele condiții sunt îndeplinite, voi face ceea ce-mi ceri.

Umerii și chipul ei se relaxară. Părea mică și lipsită de apărare, odată ce furia îi dispăruse, deși el știa că lucrurile nu stăteau așa.

— Și, Cecy, continuă el blând, înainte să plec, aș dori să-ți mai dau ceva.

Vârî mâna în cămașă și își scoase peste cap pandantivul pe care i-l dăduse Magnus. Acesta se legănă, aruncând irizări de roșu-rubiniu în lumina slabă a grajdului.

— Colierul tău feminin? glumi Cecily. Ei bine, mărturisesc că nu-ți stă prea bine cu el.

Will păși spre Cecily și petrecu lănțișorul strălucitor peste capul ei brunet. Rubinul se potrivea la gâtul ei de parcă ar fi fost făcut special pentru ea. Se uită la Will, peste colier, cu o privire serioasă.

— Poartă-l mereu, o sfătui Will. Te va avertiza atunci când vin demonii. Te va ajuta să rămâi în siguranță, așa cum îmi doresc eu, și te va ajuta să fii o luptătoare, așa cum îți dorești tu.

Cecily își lipi palma de obrazul lui.

— *Da bo ti, Gwilym. Byddaf yn dy golli di.*

— Și eu pe tine, îi răspunse el.

Fără să se mai uite la ea, se întoarse spre Balios și se urcă în șa. Ea se dădu înapoi în timp ce el îmboldi calul spre ușa grajdului și, aplecându-și capul în bătaia vântului, galopă în noapte.

Tessa se trezi cu un mic geamăt din visul cu sânge și monștri metalici.

Stătea ghemuită ca un copil pe bancheta unei trăsuri mari, ale cărei ferestre erau în întregime acoperite cu perdele groase de catifea. Bancheta era tare și incomodă, cu arcuri care o împungeau prin materialul rochiei rupte și pătate. Părul i se desprinsese din coc și îi atârna în jurul feței în șuvițe drepte. În fața ei, cuibărită în colțul opus al trăsurii, ședea o siluetă nemișcată, învești mântată într-o blană neagră, groasă, pentru călătorie, cu gluga trasă până jos. În trăsură nu mai era nimeni.

Tessa se luptă să se ridice, împotrivindu-se unui acces de greață și de amețeală. Își puse palmele pe abdomen și încercă să respire adânc, cu toate că aerul fetid din trăsură nu-i calma stomacul. Își lipi palmele de piept, simțind transpirația care i se prelingea în corsajul rochiei.

— Doar n-ai de gând să vomiți, nu-i așa? o întrebă o voce răgușită. Uneori, cloroformul are și acest efect secundar.

Chipul de sub glugă se mișcă în direcția ei, iar Tessa văzu fața doamnei Black. Fusese prea șocată pe treptele Institutului pentru a o studia cum trebuie pe cea mai rapace răpitoare a sa, dar acum, că o putea vedea mai de aproape, se cutremură. Pielea subțire avea o tentă verzuie, ochii îi erau străbătuți de vinișoare negre, iar buzele atârnate lăsau la vedere o limbă cenușie.

— Unde mă duceți? ceru Tessa să știe.

Acesta era mereu primul lucru pe care eroinele din romanele gotice îl întrebau atunci când erau răpite și mereu o enervase, dar acum își dădea seama că de fapt chiar avea noimă. În acest tip de situații, primul lucru pe care ai vrea să-l știi este încotro mergi.

— La Mortmain, îi răspunse doamna Black. Și asta e singura informație pe care o capeți de la mine, fato. Mi s-au dat instrucțiuni stricte.

Nu era ceva la care Tessa să nu se fi așteptat, dar oricum pieptul i se strânse și i se tăie respirația. Din instinct se trase cât mai departe de doamna Black și trase perdeaua de la geamul ei.

Afară era noapte, cu o lună pe jumătate ascunsă. Peisajul rural era deluros și unghiular, fără pete de lumină care să indice locuințe. Terenul era presărat cu movile întunecate de pietre. Tessa duse mâna, cât de subtil putu, la mânerul portierei și îl încercă; era încuiată.

— Nu te obosi, îi zise Sora Întunecată. Nu poți descuia portiera și, dacă ar fi să fugi, te-aș prinde. Sunt mult mai iute decât ții tu minte.

— Așa ai dispărut de pe trepte? vru Tessa să știe. La Institut?

Doamna Black arboră un zâmbet îngâmfat.

— Am dispărut în ochii tăi. Pur și simplu m-am îndepărtat iute și apoi am revenit. Mortmain mi-a oferit acest har.

— De-asta faci asta? se răsti Tessa. Recunoștință față de Mortmain? El nu se gândește prea mult la dumneata. I-a trimis pe Jem și pe Will să te ucidă atunci când a crezut că îi stăteai în cale.

În clipa în care rosti numele lui Jem și al lui Will, păli din pricina amintirilor. Fusese luată pe sus în timp ce vânătorii de umbre luptaseră disperați pentru viețile lor pe treptele Institutului. Oare reușiseră să le facă față automatelor? Oare fusese vreunul dintre ei rănit sau, Doamne ferește, omorât? Dar n-ar fi trebuit să știe, n-ar fi trebuit să simtă dacă li s-ar fi întâmplat ceva lui Jem sau lui Will? Îi simțea pe amândoi ca părți ale inimii ei.

— Nu, răspunse doamna Black. Pentru a răspunde și întrebării din ochii tăi, n-ai ști dacă vreunul din ei e mort, acei băietani frumușei, vânători de umbre, pe care îi placi atât de tare. Oamenii își închipuie mereu, dar dacă nu există o legătură magică cum ar fi relația dintre *parabatai*, nu este decât o imaginație bogată. Când am plecat, se luptau pentru viețile lor. Rânji, iar dinții ei sclipiră metalic în lumina difuză. Dacă n-aș fi avut ordine stricte de la Mortmain să i te duc teafără și nevătămată, te-aș fi lăsat acolo să fii făcută bucăți.

— De ce vrea să mă duci teafără și nevătămată?

— Tu și întrebările tale. Aproape că uitasem cât de enervant era. Există o informație pe care numai tu i-o poți oferi. Și încă mai dorește

să se însoare cu tine. Prostul! Din partea mea, să te lase să-i faci viața un iad; eu vreau ce vreau de la el și apoi dusă am să fiu.

— Nu știu niciun lucru care ar putea să-l intereseze pe Mortmain. Doamna Black pufni.

— Ești atât de tânără și de proastă. Nu ești umană, domnișoară Gray, și prea puțin înțelegi din tot ceea ce poți face. Te-am fi putut învăța mai multe, dar ai fost recalcitrantă. Îl vei găsi pe Mortmain un instructor mai puțin indulgent.

— Indulgent? o trânti Tessa. M-ați bătut de m-ați umplut de sânge.

— Există lucruri mai rele decât durerea fizică, domnișoară Gray. Mortmain nu prea are milă.

— Întocmai. Tessa se aplecă în față și simți că îngerul mecanic bătea de două ori mai repede sub corsajul rochiei sale. De ce să faci ce-ți cere? Știi că nu poți avea încredere în el, știi că te-ar distruge bucuros...

— Îmi trebuie ceea ce el îmi poate da, îi răspunse doamna Black. Și voi face ceea ce trebuie pentru a obține acel lucru.

— Și ce anume este acel lucru? vru Tessa să știe.

O auzi pe doamna Black râzând. Apoi, Sora Întunecată își dădu gluga jos și își descheie gulerul mantiei.

Tessa citise în cărțile de istorie despre capetele din țepușe de pe Podul Londrei, dar nu-și imaginase vreodată cât de oribil ar fi arătat. Evident, orice descompunere ar fi suferit doamna Black după ce capul ei fusese tăiat, nu fusese inversată, așa că pielea pământie zdrențuită încă atârna în jurul țepușei de metal în care îi fusese tras craniul. Nu avea trup, ci doar o coloană netedă de metal din care ieșeau două brațe ca niște bețe. Mănușile gri din piele de căprioară care acopereau ceea ce fuseseră cândva mâinile ei adăugau tușa finală a macabrului.

Tessa țipă.

12

FANTOME PE DRUM

O, prea frumoasă, prea prietenoasă! zi-ne,
N-o fi, în Rai, păcat ca să iubești prea bine?
Să ai un suflet prea gingaș sau prea puternic,
Să joci rol de iubit sau poate de nemernic?
N-o fi acolo-n cer vreo luminoasă alinare
Pentru omul care iubește sau care moare?
— Alexander Pope, „Elegie în memoria unei doamne nefericite"

WILL SE AFLA PE CULMEA UNEI MICI COLINE, CU MÂINILE ÎN BUZUNAR, privind nerăbdător pașnicul peisaj al comitatului Bedfordshire.

Pornise din Londra cu toată viteza pe care el și Balios o puteau atinge, îndreptându-se spre Great North Road. Faptul că plecase înainte de ivirea zorilor îl ajutase, căci drumurile fuseseră destul de libere atunci când traversase Islington, Holloway și Highgate; trecuse pe lângă cărucioarele câtorva vânzători ambulanți și pe lângă unul sau doi pietoni, dar altminteri nu existase nimic care să-l încetinească și, de vreme ce Balios nu obosea la fel de repede ca un cal obișnuit, Will ieșise curând din Barnet și putuse să galopeze prin South Mimms și London Colney.

Lui Will îi plăcea să galopeze, lipit de spinarea calului, cu vântul în păr și cu copitele lui Balios devorând pământul de dedesubt. Acum, că plecase din Londra, simțea atât o durere sfâșietoare, cât și o libertate

bizară. Era straniu să le simtă pe amândouă în același timp, dar nu depindea de el. În apropiere de Colney existau două heleșteie; se oprise ca să-l adape pe Balios înainte de a-și continua călătoria.

Acum, la aproape cincizeci de kilometri de Londra, nu putea să nu-și aducă aminte cum trecuse pe-aici în urmă cu câțiva ani, în drumul său spre Institut. Străbătuse o parte din Țara Galilor pe unul dintre caii tatălui său, însă îl vânduse în Staffordshire când își dăduse seama că nu avea bani pentru taxele de drum. Acum știa că primise un preț foarte mic pe el. Fusese un adevărat chin să-și ia rămas-bun de la Hengroen, calul cu care crescuse și pe care îl călărise de mic, însă un chin și mai mare fusese să străbată pe jos toți kilometrii rămași până la Londra. Când ajunsese la Institut, picioarele îi erau însângerate, la fel și mâinile, acolo unde căzuse pe drum și se zgâriase.

În acel moment își privi mâinile, cu amintirea celorlalte mâini peste ale lui. Mâini subțiri, cu degete lungi — toți cei din familia Herondale le aveau așa. Jem spusese întotdeauna ce păcat era că nu avea puțin talent muzical, căci mâinile sale erau făcute pentru a cuprinde claviatura pianului. Amintirea cu Jem era precum înțepătura unui ac; Will o alungă și se întoarse spre Balios. Nu se oprise acolo doar ca să-l adape, ci și ca să-i dea o mână de ovăz — bun pentru viteză și rezistență — și să-l lase să se odihnească. Auzise adesea de cavaleriștii care își călăreau caii până ce mureau, însă oricât de disperat ar fi fost să ajungă la Tessa, nu se gândea că putea face un lucru atât de nemilos.

Traficul era îngreunat; cărucioare pe drum, căruțe cu bere, camioane cu lapte, ba chiar și bizarul omnibuz tras de cai. Zău așa, oare toți oamenii aceia *trebuiau* să iasă la plimbare în toiul unei zile de miercuri, aglomerând drumurile? Bine măcar că nu erau tâlhari; calea ferată, drumurile cu plată și o poliție eficientă stârpiseră în urmă cu câteva zeci de ani tagma tâlharilor la drumul mare. Lui Will i-ar fi displăcut să piardă vremea omorând oameni.

Ocolise Saint Albans pe la periferie, nedorind să se oprească pentru masa de prânz în graba sa de a ajunge pe Watling Street — vechiul drum roman care acum se bifurca la Wroxeter: o ramură mergea spre Scoția și cealaltă traversa Anglia până în portul Holyhead din Țara Galilor. Pe

drum dădu peste fantome — Will auzise în bătaia vântului șoapte în vechea limbă anglo-saxonă, numind drumul *Wæcelinga Stræt* și discutând despre ultima rezistență a trupelor Boadiceei, care fusese învinsă de către romani pe acest drum în urmă cu mulți ani.

Acum, cu mâinile în buzunare, admirând peisajul rural — era ora trei și cerul începea să se întunece, ceea ce însemna că în scurt timp Will trebuia să ia în calcul căderea nopții și să găsească un han la care să se oprească, pentru ca Balios să se odihnească și el să doarmă —, nu putea să nu-și amintească de momentul când îi spusese Tessei că Boadicea dovedise că femeile puteau și ele să fie războinice. Nu îi spusese atunci că îi citise scrisorile, că deja iubea sufletul ei de războinică ascuns în spatele acelor ochi cenușii și cuminți.

Își amintea un vis pe care îl avusese, cu cerul albastru și cu Tessa stând așezată lângă el pe un deal verde. *În inima mea, tu vei avea mereu întâietate.* O furie înflăcărată se iscă în sufletul său. Cum îndrăznea Mortmain s-o atingă? Ea făcea parte dintre ei. Nu îi aparținea lui Will — era mult prea independentă pentru a aparține cuiva, chiar și lui Jem —, însă locul ei era *alături* de vânătorii de umbre. Will îl blestemă în șoaptă pe Consul fiindcă nu înțelegea acest lucru.

Avea s-o găsească. Avea s-o găsească și s-o aducă înapoi acasă, și chiar dacă ea nu-l va iubi niciodată, nu va fi nicio problemă; va fi făcut asta pentru ea, pentru el însuși. Se întoarse spre Balios, care îl privi trist, și se sui în șa.

— Haide, bătrâne, îl îndemnă el. Soarele apune și trebuie să ajungem în Hockliffe până la căderea nopții, căci se pare c-o să plouă.

Își înfipse călcâiele în coastele calului, iar Balios, ca și când ar fi înțeles cuvintele călărețului, țâșni ca o săgeată.

— A plecat *singur* în Țara Galilor? întrebă Charlotte enervată. Cum de l-ai lăsat să facă un lucru atât de... atât de nesăbuit?

Magnus ridică din umeri.

— Nu e și nu va fi vreodată responsabilitatea mea să-i țin în frâu pe îndărătnicii vânători de umbre. De fapt, nu prea înțeleg de ce sunt eu învinuit. Mi-am petrecut toată seara în bibliotecă, așteptându-l pe Will să

vină și să vorbească cu mine, ceea ce n-a făcut deloc. Într-un târziu, am adormit în secțiunea cărților despre rabie și licantropie. Woolsey mușcă din când în când și asta mă cam îngrijorează.

Nimeni nu răspunse acestor informații, deși Charlotte părea mai supărată ca niciodată. Fusese oricum un mic dejun tăcut, cu câțiva dintre ei lipsind de la masă. Absența lui Will nu fusese surprinzătoare. Ei bănuiseră că Will se afla la căpătâiul *parabatai*-ului său. Alarma fusese dată numai după ce Cyril dăduse buzna în încăpere, gâfâind și extrem de agitat, pentru a raporta că Balios dispăruse din boxa lui.

O răscolire a Institutului îl scosese la iveală pe Magnus Bane, care dormea într-un colț din bibliotecă. Charlotte trăsese de el pentru a-l trezi. Când fusese întrebat dacă știa unde se afla Will, Magnus răspunsese cu sinceritate că probabil plecase deja spre Țara Galilor, încercând să descopere locul în care se afla Tessa și să o aducă înapoi la Institut, de bunăvoie sau cu forța. Această informație, spre surprinderea lui, o făcuse pe Charlotte să intre în panică și să convoace o întrunire în bibliotecă, la care toți vânătorii de umbre de la Institut, cu excepția lui Jem, trebuiau să ia parte — chiar și Gideon, care sosise șchiopătând și sprijinindu-se pe un baston.

— Știe cineva când a plecat Will? întrebă Charlotte, stând în picioare în capul unei mese lungi la care erau așezați toți ceilalți.

Cecily, care avea mâinile împreunate cu sfială în poală, deveni brusc interesată de modelul covorului.

— Cecily, porți o bijuterie foarte elegantă, remarcă Charlotte, mijind ochii spre rubinul de la gâtul fetei. Nu-mi amintesc să fi avut ieri acel colier. De fapt, îmi amintesc că *Will* îl purta. Când ți l-a dat?

Cecily își încrucișă brațele la piept.

— N-am de gând să spun nimic. Deciziile lui Will îi aparțin, iar noi am încercat deja să-i explicăm Consulului ceea ce trebuia făcut. De vreme ce Conclavul nu e dispus să ne ajute, Will a dorit să se ocupe personal de rezolvarea problemei. Nu știu de ce te așteptai la altceva.

— Nu mă gândeam c-avea să-l abandoneze pe Jem, răspunse Charlotte, iar apoi păru șocată că spusese acest lucru. Nu... nu știu cum o să-i spunem asta când o să se trezească.

— Jem știe..., începu Cecily indignată, dar, spre surprinderea ei, Gabriel o întrerupse.

— Firește că știe, spuse el. Will pur și simplu își face datoria de *parabatai*. Face ceea ce Jem ar fi făcut, dacă ar fi putut. S-a dus în locul lui Jem. Asta trebuie să facă un *parabatai*.

— *Tu* îl aperi pe Will? întrebă Gideon. După felul în care l-ai tratat mereu? După ce i-ai spus lui Jem de nenumărate ori că avea gusturi jalnice în privința *parabatai*-ului său?

— Se prea poate ca Will să fie o persoană reprobabilă, dar cel puțin asta denotă că nu e un vânător de umbre reprobabil, răspunse Gabriel, iar apoi, observând privirea lui Cecily, adăugă: Poate că nu e atât de reprobabil ca persoană. Deloc.

— O declarație foarte mărinimoasă, Gideon, spuse Magnus.

— Eu sunt Gabriel.

Magnus dădu din mână.

— Toți cei din familia Lightwood mi se par la fel...

— *Hmm*, interveni Gideon, înainte ca Gabriel să arunce cu ceva în Magnus. Lăsând la o parte calitățile și defectele lui Will, sau neputința oamenilor de a diferenția un Lightwood de altul, întrebarea rămâne: ne ducem după Will?

— Dacă Will voia ajutor, nu ar fi pornit călare în toiul nopții, fără să spună cuiva, interveni Cecily.

— Da, spuse Gideon, fiindcă Will e cunoscut pentru chibzuința și deciziile lui prudente.

— Ne-a furat cel mai rapid cal, sublinie Henry. Asta indică într-un fel sau altul o anumită planificare.

— Nu-l putem lăsa pe Will să se lupte de unul singur cu Mortmain. Va fi măcelărit, spuse Gideon. Dacă el chiar a plecat în toiul nopții, am putea să-l ajungem din urmă...

— Cel mai rapid cal, îi reaminti Henry, iar Magnus pufni în sinea lui.

— Totuși, nu e chiar un măcel inevitabil, spuse Gabriel. Firește, am putea porni cu toții călare după Will, dar adevărul e că o asemenea forță îndreptată împotriva Magistrului va ieși mai tare în evidență decât un băiat călare pe un cal. Will speră să rămână nedetectat. La urma urmei,

el nu se duce la război. Se duce să o salveze pe Tessa. Acțiunea furișă și discreția contează cel mai mult într-o asemenea misiune...

Charlotte lovi cu palma în masă atât de tare, încât sunetul răsună în toată încăpere.

— *Liniște*, toată lumea! porunci ea pe un ton atât autoritar, încât până și Magnus păru alarmat. Gabriel, Gideon, ambii aveți dreptate. E mai bine pentru Will dacă nu-l urmărim, și, în plus, nu ne permitem ca vreunul dintre ai noștri să piară. De asemenea, este adevărat că Magistrul este inaccesibil; Consiliul se va întruni pentru a lua o hotărâre în această privință. Nu putem face nimic acum în legătură cu acest lucru. Prin urmare, trebuie să ne adunăm energia pentru a-l salva pe Jem. El e pe moarte, dar încă n-a murit. O parte din forța lui Will depinde de el, iar el e unul dintre noi. În sfârșit ne-a acordat permisiunea de a căuta un leac pentru boala lui, așa că asta ar trebui să facem.

— Dar..., începu Gabriel.

— *Liniște!* îl reduse Charlotte la tăcere. Eu sunt conducătoarea Institutului; trebuie să vă aduceți aminte cine v-a salvat de tatăl vostru și să-mi arătați respect.

— Asta înseamnă să-l pui la punct pe Gideon, fără îndoială, spuse Magnus cu satisfacție.

Charlotte se întoarse spre el cu ochi scăpărători.

— Și pe tine, magicianule; se prea poate ca Will să te fi convocat, dar tu te afli aici prin îngăduința mea. Înțeleg, din câte mi-ai spus azi-dimineață, că i-ai promis lui Will că vei face tot ce-ți stă în putință pentru a găsi un leac care să-l ajute pe Jem. Ai să le spui lui Gabriel și lui Cecily unde se află prăvălia din care ei ar putea face rost de ingredientele de care ai nevoie. Gideon, de vreme ce ești rănit, vei rămâne în bibliotecă și vei găsi cărțile care îi trebuie lui Magnus; dacă ai nevoie de ajutor, eu sau Sophie ți-l vom oferi. Henry, e cu putință ca Magnus să utilizeze cripta ta drept laborator, asta dacă nu cumva există vreun proiect în desfășurare care ar putea împiedica acest lucru?

Charlotte îl privi pe Henry cu sprâncenele ridicate.

— Există unul, spuse Henry pe un ton șovăielnic, dar e posibil ca și acesta să-l poată ajuta pe Jem, și m-aș bucura de asistența domnului Bane. În schimb, evident că se poate folosi de toate echipamentele mele științifice.

Magnus îl privi curios.

— La ce anume lucrați?

— Ei bine, domnule Bane, știți că noi nu facem magie, spuse Henry, părând încântat că cineva era interesat de experimentele lui, însă lucrez la un dispozitiv care seamănă puțin cu versiunea științifică a unei vrăji de transportare. Ar deschide un portal în orice loc vrei...

— Inclusiv, poate, într-un depozit din China plin de *yin fen*? întrebă Magnus, cu ochii scânteietori. Sună foarte interesant, chiar foarte interesant.

— Ba nu, murmură Gabriel.

Charlotte îl fixă cu o privire nimicitoare.

— Domnule Lightwood, suficient! Cred că aveți cu toții câte o sarcină de îndeplinit, așa că treceți la treabă. Nu vreau să aud de voi până ce nu-mi aduceți un raport cu un oarecare progres. Eu am să fiu cu Jem.

Și, acestea fiind spuse, dispăru din încăpere.

— O reacție extrem de satisfăcătoare, spuse doamna Black.

Tessa îi aruncă o căutătură urâtă. Era ghemuită într-un colț al trăsurii, cât mai departe de acea creatură îngrozitoare care fusese cândva doamna Black. Țipase când o văzuse prima oară și își dusese o mână la gură; dar fusese prea târziu. Doamna Black fusese de-a dreptul încântată de reacția ei îngrozită.

— Ai fost decapitată, spuse Tessa. Cum de trăiești? În felul *ăsta*?

— Magie, răspunse doamna Black. Fratele tău a fost cel care i-a sugerat lui Mortmain că, în forma mea actuală, i-aș putea fi de folos. Fratele tău a vărsat sângele care a făcut posibilă continuarea existenței mele. Vieți pentru viața mea.

Afișă un rânjet înfiorător, iar Tessa se gândi la fratele său, care murise în brațele ei. *Tu nu știi tot ce-am făcut, Tessie.* Își înghiți la loc fierea. După ce fratele ei murise, ea încercase să se Transforme în el, să adune toate informațiile despre Mortmain din amintirile lui, însă acestea nu fuseseră decât un vârtej cenușiu de mânie, amărăciune și ambiție: nu găsise nimic bun în ele. Un nou val de ură față de Mortmain izvorî în ea. Mortmain, cel care identificase slăbiciunile fratelui ei și le exploatase. Mortmain, care reținea *yin fen*-ul lui Jem într-o încercare nemiloasă

de a-i face pe vânătorii de umbre să joace după cum cânta el. Până și doamna Black, într-un fel, era o prizonieră a manipulărilor lui.

— Asculți de Mortmain, întrucât crezi că îți va oferi un trup, spuse Tessa acum. Nu... nu chestia aia pe care o ai acum, ci un trup adevărat, uman.

— Uman, pufni doamna Black. Mă aștept la ceva mai bun decât *uman*. Dar și la ceva mai bun decât ăsta, ceva care îmi va permite să trec nevăzută printre mundani și să-mi practic din nou arta. Cât despre Magistru, știu că va avea puterea s-o facă, datorită ție. Curând, el va fi atotputernic, iar tu îl vei ajuta să ajungă acolo.

— Ești o proastă dacă trăiești cu senzația c-o să te recompenseze.

Buzele cenușii ale doamnei Black schițară un zâmbet.

— Oh, dar o va face. A jurat, iar eu am făcut tot ce i-am promis. Iată-mă aici, aducându-i mireasa perfectă — antrenată chiar de mine! În numele lui Azazel, îmi amintesc când ai coborât de pe vaporul care te aducea din America. Păreai atât de muritoare, atât de inutilă, încât am fost cuprinsă de disperare la gândul că antrenamentele nu aveau să fie de niciun folos. Dar cu suficientă brutalitate, totul se poate rezolva. Acum îi vei fi foarte utilă.

— Nu toți muritorii sunt inutili.

Doamna Black pufni.

— Spui asta din pricina asocierii tale cu nefilimii. Ai stat cu ei prea mult timp, în loc să fii printre cei din neamul tău.

— Care neam? N-am așa ceva. Jessamine a spus că mama mea a fost vânător de umbre...

— Da, a fost vânător de umbre, încuviință doamna Black. Dar tatăl tău n-a fost.

Tessei îi stătu inima în loc.

— A fost demon?

— N-a fost înger, spuse doamna Black, rânjind cu dispreț. Cu timpul, Magistrul îți va explica totul — ce ești, de ce trăiești, pentru ce ai fost creată. Se rezemă de spătarul banchetei, cu un scârțâit al articulațiilor ei mecanice, și continuă: Știi, trebuie să recunosc c-am fost aproape impresionată când ai tăiat-o cu vânătorul ăla de umbre. Ai dat dovadă de curaj. De fapt, se pare c-a fost în avantajul Magistrului să petreci atât de

mult timp cu nefilimii. De-acum te-ai obișnuit cu Lumea de Jos și ai arătat că ești egală cu cei de-acolo. Ai fost forțată să îți folosești harul în situații dificile. Testele pe care le-aș fi creat pentru tine n-ar fi fost la fel de provocatoare și tu n-ai mai fi beneficiat de același grad de cunoștințe și încredere. Pot să văd că ești diferită. Vei fi o mireasă bună pentru Magistru.

Tessa scoase un sunet de neîncredere.

— De ce? Sunt forțată să mă căsătoresc cu el. Ce contează dacă dau dovadă de curaj sau de inteligență? De ce i-ar păsa lui?

— O, domnișoară Gray, vei fi mai mult decât soția lui. Vei reprezenta distrugerea nefilimilor. De aceea ai fost creată. Și cu cât știi mai multe despre ei, cu cât îi apreciezi mai tare, cu atât mai eficientă vei fi ca armă, pentru a-i rade de pe fața pământului.

Tessa se simți de parcă rămase fără aer.

— Nu-mi pasă ce face Mortmain. N-am să cooperez la rănirea vânătorilor de umbre. Prefer să mor sau să fiu torturată.

— Nu contează ce-ți dorești tu. Vei descoperi că e imposibil să te opui voinței lui într-un fel care să conteze. În plus, nu trebuie să faci nimic pentru a-i distruge pe nefilimi, e suficient să fii ceea ce ești. Și să fii căsătorită cu Mortmain, ceea ce nu necesită nicio acțiune din partea ta.

— Sunt logodită cu altcineva! rosti Tessa precipitat. Cu James Carstairs.

— Vai de mine! exclamă doamna Black. Mă tem că logodna cu Magistrul o depășește pe cealaltă. În plus, până marți, James Carstairs va fi mort. Mortmain a cumpărat tot *yin fen*-ul din Anglia și a blocat toate celelalte livrări noi. Poate c-ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te fi îndrăgostit de un drogat. Deși eram sigură c-aveai să-l alegi pe cel cu ochi albaștri, comentă ea. Fetele nu se îndrăgostesc de obicei de salvatorii lor?

Tessei începu să i se pară totul din ce în ce mai ireal. Nu-i venea să creadă că se afla aici, captivă în această trăsură cu doamna Black, și că magiciana părea bucuroasă să stea la taclale cu Tessa despre necazurile ei în dragoste. Se întoarse spre geam. Luna era deja pe cer și putea să vadă că înaintau pe un drum îngust — în jurul trăsurii erau umbre, iar dedesubt, o râpă stâncoasă se prăvălea spre întuneric.

— Există diferite modalități de a fi salvat.

— Ei bine, spuse doamna Black, cu o strălucire a dinților când zâmbi, te asigur eu că, de data asta, n-o să vină nimeni să te salveze.

Vei reprezenta distrugerea nefilimilor.

— Atunci, va trebui să mă salvez singură.

Când își întoarse capul spre Tessa cu un bâzâit și un clic, sprâncenele doamnei Black se ridicară a mirare. Dar Tessa își aduna deja toată energia în picioare și în trup, după cum fusese învățată, așa că atunci când se aruncă spre portiera trăsurii, făcu acest salt cu toată forța.

Auzi încuietoarea deblocându-se și pe doamna Black țipând, un strigăt ascuțit de furie. Un braț metalic o apucă pe Tessa de spate, înșfăcând-o de gulerul rochiei, care se rupse, iar Tessa căzu, izbindu-se de pietrele de pe marginea drumului, alunecând și rostogolindu-se în râpă în timp ce trăsura înainta liniștită pe drum, iar doamna Black striga spre vizitiu să oprească. Vântul îi vuia Tessei în urechi în timp ce cădea, rotind agitată brațele în spațiul gol din jurul ei, și își pierdu orice speranță că apa era suficient de adâncă sau că avea să supraviețuiască aterizării. În timp ce cădea, zări un râu îngust strălucind cu mult sub ea, răsucindu-se în jurul stâncilor crestate, și știu că avea să se spargă de pământ precum un obiect fragil de porțelan.

Închise ochii și își dori ca totul să se termine repede.

Will stătea în vârful unui deal verde și admira marea. Cerul și marea erau atât de albastre, încât păreau să se contopească, astfel încât nu exista un punct fix la orizont. Pescărușii și rândunicile-de-mare se învârteau și țipau deasupra lui, iar vântul sărat îi flutura părul. Era la fel de cald ca vara, iar haina lui era aruncată pe iarbă; era în cămașă și bretele și avea mâinile bronzate de soare.

„Will!"

Se întoarse în direcția din care venea glasul familiar și o văzu pe Tessa urcând dealul spre el. Exista o cărare mică pe marginea dealului, mărginită de flori albe necunoscute, iar Tessa semăna ea însăși cu o floare, într-o rochie albă ca cea pe care o purtase la bal în seara în care o sărutase pe balconul lui Benedict Lightwood. Părul ei castaniu, lung se unduia în vânt. Își scosese boneta și o ținea în mână, fluturând-o spre el și zâmbindu-i de parcă era bucuroasă să-l vadă. Mai mult decât bucuroasă. De parcă faptul că-l vedea era cea mai mare bucurie a sufletului ei.

Când o văzu, îi sări inima din piept.

„Tess!" strigă el și întinse mâna, ca și când o putea trage spre el.

Însă ea se afla tot prea departe — părea foarte aproape și foarte departe brusc și în același timp. Putea să vadă fiecare detaliu al chipului ei frumos, dar n-o putea atinge, așa că stătea pe loc, așteptând și dorind, iar inima i se zbătea în piept de parcă avea aripi.

Într-un sfârșit ajunse acolo, suficient de aproape cât să vadă iarba și florile îndoindu-se sub pasul ei. Întinse mâna spre ea, iar ea spre el. Mâinile lor se închiseră una peste alta și, preț de o clipă, nu făcură decât să zâmbească, iar degetele ei erau calde într-ale lui.

„Te așteptam", spuse Will, iar ea îl privi cu un zâmbet care îi dispăru de pe chip când picioarele îi alunecară și se înclină spre marginea falezei.

Mâinile i se desprinseră din ale lui și, brusc, Will dădu să prindă aerul când Tessa cădea de lângă el, îndepărtându-se, picând în tăcere, un vârtej alb profilat pe cerul albastru.

Will se ridică în capul oaselor pe pat, iar inima îi bubuia în piept. Camera lui de la Calul Bălan era pe jumătate luminată de razele lunii, care conturau cu claritate formele necunoscute ale obiectelor de mobilier: lavoarul și noptiera pe care stătea un exemplar necitit din *Predici pentru tinerele doamne*[1] al lui Fordyce, fotoliul de lângă șemineu, în care flăcările arseseră lemnele și le transformaseră în tăciuni. Așternuturile patului său erau reci, însă el transpira; își coborî picioarele peste margine și se îndreptă spre fereastră.

Pe pervaz se afla o vază cu un mănunchi țeapăn de flori uscate. Le dădu la o parte și deschise geamul cu degete dureroase. Tot trupul îl durea. Nu mai călărise niciodată atât de mult și atât de intens; era obosit și șaua îi produsese răni. Mâine în zori, înainte să pornească din nou la drum, avea să fie nevoit să-și aplice câteva *iratze*.

Fereastra se deschise spre exterior, iar aerul rece îi cuprinse chipul și părul, răcorindu-i pielea. Exista o durere înlăuntrul său, sub coaste, care n-avea nicio legătură cu călăritul. Nu putea să spună dacă era din cauza despărțirii de Jem sau din pricina nerăbdării de a o găsi pe Tessa. O vedea întruna căzând de lângă el, scăpând-o din mână. El nu fusese niciodată o persoană care să creadă în semnificațiile profetice ale viselor

[1] *Sermons to Young Women*, un compendiu de predici în două volume, întocmit de James Fordyce (1720–1796), un preot scoțian. *Predicile* sunt menționate și în romanul *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen.

și, totuși, nu și putea desface nodul strâns și rece din stomac sau să-și potolească respirația precipitată.

În sticla întunecată a geamului putea să-și vadă reflexia chipului. Atinse geamul ușor și buricele degetelor lui lăsară urme în condensul de pe sticlă. Se întrebă ce anume avea să-i spună Tessei când o va găsi, cum îi putea explica de ce el fusese cel care venise după ea și nu Jem. Dacă exista milostenie în lume, poate că măcar puteau să sufere împreună. Dacă ea nu avea să creadă vreodată că el o iubea cu adevărat, dacă ea nu avea să îi întoarcă vreodată sentimentele, cel puțin milostenia le putea oferi ocazia de a-și împărtăși tristețea. Aproape neputând să suporte gândul că avea mare nevoie de puterea ei tăcută, închise ochii și își sprijini fruntea de sticla rece.

În timp ce-și croiau drum pe aleile șerpuitoare din East End, de la Gara Limehouse către Gill Street, Gabriel se gândea întruna la faptul că Cecily se afla lângă el. Erau protejați de o iluzie magică, ceea ce era folositor, de vreme ce înfățișarea lor în această zonă săracă a Londrei în mod sigur ar fi atras tot soiul de remarci și poate că s-ar fi văzut obligați să intre în prăvălia vreunui samsar pentru a studia mărfurile pe care acesta le vindea. În orice caz, Cecily era extrem de curioasă și se oprea adesea să privească vitrinele prăvăliilor — nu doar pe cele ale modistelor și ale pălărierilor, ci și prăvălii care vindeau de toate, de la cremă de ghete și cărți până la jucării și soldățel de plumb. Gabriel trebuia să-și aducă aminte că ea venea de la țară și că probabil nu văzuse niciodată un oraș comercial prosper, darămite ceva asemănător Londrei. Ar fi vrut s-o ducă într-un loc mai potrivit pentru o doamnă de rangul ei — magazinele din Burlington Arcade sau Piccadilly, nu aceste străzi întunecate și înguste.

Gabriel nu știa la ce anume se așteptase de la sora lui Will Herondale. Că avea să fie la fel de nesuferită ca Will? Că nu avea să arate atât de deconcertant ca el, și totuși, în același timp, să fie extraordinar de drăguță? Foarte rar privise chipul lui Will fără să-și dorească să-i tragă un pumn, însă chipul lui Cecily era infinit mai fascinant. Se trezi că voia să-i scrie poezii despre cum ochii ei albaștri semănau cu marea și părul ei cu înserarea, deoarece „marea" și „înserarea" rimau, dar se gândea că

poezia nu avea să iasă atât de bine și, oricum, Tatiana îl făcuse să se teamă de poezii. În plus, existau lucruri pe care nu le puteai include într-o poezie, cum ar fi că atunci când o anumită fată își mișca gura într-un anumit fel, tu voiai neapărat să te apleci și să...

— Domnule Lightwood, spuse Cecily pe un ton impacientat, care sugera că nu era prima dată când încercase să-i atragă atenția lui Gabriel. Cred cu tărie c-am trecut deja de prăvălie.

Gabriel blestemă în șoaptă și se întoarse. Trecuseră într-adevăr de numărul pe care Magnus li-l dăduse.

Merseră înapoi până ce se opriră în fața unei prăvălii întunecate și dezagreabile, cu ferestre obscure. Prin geamurile murdare putea să vadă rafturile pe care se afla o varietate de obiecte stranii — borcane în care pluteau șerpi morți, cu ochii albi, deschiși; păpuși ale căror capete fuseseră înlăturate și înlocuite cu mici colivii aurii; și numeroase brățări făcute din dinți umani.

— O, Doamne! exclamă Cecily. Ce priveliște neplăcută!

— Nu vrei să intri? întrebă Gabriel, întorcându-se spre ea. Pot să merg doar eu...

— Și să mă lași să stau singură pe trotuarul ăsta rece? Cât de nepoliticos! Ba bine că nu. Cecily întinse mâna spre clanță și deschise ușa, făcând un clopoțel să sune pe undeva. După mine, te rog, domnule Lightwood.

Gabriel clipi și intră după ea în lumina difuză a prăvăliei. Interiorul nu era deloc mai primitor decât exteriorul. Șiruri lungi de rafturi prăfuite duceau spre o tejghea întunecată din spate. Ferestrele păreau a fi mânjite cu un soi de unsoare închisă la culoare, blocând cea mai mare parte a soarelui. Rafturile erau o harababură — clopote de alamă cu mânere în formă de oase, lumânări groase a căror ceară era umplută cu insecte și flori, o frumoasă coroană aurie cu o formă și un diametru atât de bizare, încât nu era făcută pentru un cap uman. Existau rafturi întregi de cuțite, și boluri de cupru și piatră, ale căror concavități erau însemnate cu pete maronii foarte stranii. Existau teancuri de mănuși de toate mărimile, unele cu mai mult de cinci degete la fiecare mână. Un schelet uman atârna de o coardă subțire în partea din față a magazinului, rotindu-se în aer, deși nu bătea deloc vântul.

Gabriel îi aruncă o privire scurtă lui Cecily, ca să vadă dacă o luase cu tremurături, însă ea nu părea deloc speriată, ci mai degrabă iritată.

— Cineva ar trebui să mai șteargă praful pe-aici din când în când, comentă ea și porni spre fundul prăvăliei, făcând ca floricelele de pe pălăria ei să salte în sus și-n jos.

Gabriel clătină din cap. O ajunse pe Cecily tocmai când apăsa cu mâna înmănușată pe clopotul de alamă de pe tejghea, făcându-l să sune întruna.

— Alo? strigă ea. E cineva aici?

— Chiar în fața dumneavoastră, domnișoară, rosti o voce iritată, care venea din stânga jos.

Atât Cecily, cât și Gabriel se aplecară peste tejghea. Imediat sub marginea ei se afla capul unui bărbat mic de statură. Ba nu, nu chiar un bărbat, gândi Gabriel în timp ce iluzia magică se risipi — ci un satir. Purta o jiletcă și nădragi, fără cămașă, și avea picioarele terminate cu copitele despicate și coarnele frumos curbate ale unui țap. De asemenea, avea barbișon, maxilarul ascuțit și ochii galbeni, cu pupile dreptunghiulare, ca de țap, pe jumătate ascunși de o pereche de ochelari.

— Vai! exclamă Cecily. Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Sallows.

— Nefilimi! remarcă patronul prăvăliei pe un ton mohorât. Îi detest pe nefilimi.

— Pff, făcu Cecily. Încântat, sunt sigură.

Gabriel simți că era cazul să intervină.

— De unde știați că suntem vânători de umbre? se răsti el.

Sallows ridică din sprâncene.

— Domnule, pecețile sunt foarte vizibile pe mâinile și pe gâtul dumneavoastră, îi explică el, ca și când ar fi vorbit cu un copil, cât despre fată, seamănă leit cu fratele ei.

— De unde-l cunoașteți pe fratele meu? întrebă Cecily, ridicând tonul.

— Pe-aici nu intră mulți de-ai voștri, răspunse Sallows. Îi recunoaștem pe dată când îi vedem. Fratele dumneavoastră, Will, ne-a vizitat destul de des în urmă cu vreo două luni, îndeplinind comisioane pentru magicianul acela, Magnus Bane. A trecut și pe la Cross Bones,

necăjind-o pe bătrâna Mol. Will Herondale e celebru în Lumea de Jos, deși de obicei se ține departe de necazuri.

— Asta *este* o veste cu adevărat surprinzătoare, spuse Gabriel.

Cecily îi aruncă lui Gabriel o privire urâtă.

— Suntem aici în numele lui Charlotte Branwell, spuse ea. Conducătoarea Institutului din Londra.

Satirul dădu din mână.

— Știți, mie nu-mi pasă mai deloc de ierarhiile vânătorilor de umbre; nici ale spiritelor naturii. Spuneți-mi ce doriți și am să vă ofer un preț bun.

Gabriel despături hârtia pe care i-o dăduse Magnus.

— Oțet de hoți[2], rădăcină cap-de-liliac[2], mătrăgună, angelică, frunze de damiană, solzi-pudră de sirenă și șase cuie din coșciugul unei fecioare.

— *Ei bine*, spuse Sallows. Nu prea ni se cer astfel de lucruri pe-aici. Mă duc să caut în spate.

— Ei bine, dacă nu prea vi se cer astfel de lucruri pe-aici, ce anume vi se cere? întrebă Gabriel, pierzându-și răbdarea. Prăvălia asta nu prea seamănă cu o florărie.

— Domnule Lightwood, îl dojeni Cecily în șoaptă — dar nu suficient de încet, căci Sallows o auzi, iar ochelarii îi săltară pe nas.

— Domnul *Lightwood*? întrebă el. Fiul lui Benedict Lightwood?

Gabriel simți cum sângele îi încălzește obrajii. Nu mai vorbise aproape cu nimeni despre tatăl său de când Benedict murise — dacă cineva putea numi tată chestia aceea care murise în grădina italiană. Cândva fuseseră el și familia lui împotriva lumii, familia Lightwood deasupra tuturor, dar acum... acum exista rușine în numele Lightwood, așa cum acolo existase cândva mândrie, iar Gabriel nu știa cum să vorbească despre asta.

— Da, confirmă el într-un târziu. Sunt fiul lui Benedict Lightwood.

---

[1] Un fel de oțet aromatic despre care se spunea că îi proteja de ciumă pe cei care îl foloseau; este numit așa pentru că în timpul Marii Ciume din Londra (1665–1666), hoții credeau că îi ferea de boală în timpul jafurilor.

[2] Rădăcina cap-de-liliac, numită după asemănarea sa cu capul liliacului, este o rădăcină rară din Mexic. Se poartă asupra persoanei pentru că se crede că îndeplinește dorințe, apără de rele și întoarce blestemele.

— Minunat! Am câteva dintre comenzile tatălui pe aici. Începusem să mă întreb dacă mai avea vreodată de gând să treacă să le ia.

Satirul dădu fuga în spate, iar Gideon își făcu de treabă studiind peretele. Pe acesta erau agățate schițe cu peisaje și hărți, dar, când privi mai îndeaproape, descoperi că schițele și hărțile nu înfățișau niciun loc pe care el să-l fi știut. Exista Idris, desigur, cu Pădurea Brocelind și Alicante pe dealul său, însă o altă hartă înfățișa continente pe care nu le mai văzuse niciodată — și ce anume era Marea Argintie? Munții Spinoși? Ce fel de țară avea un cer *purpuriu*?

— Gabriel, spuse Cecily lângă el, pe un ton coborât.

Era pentru prima oară când îi folosea numele de botez, iar el dădu să se întoarcă spre ea tocmai când Sallows ieșea din spatele prăvăliei. Într-o mână ducea un pachet legat, pe care i-l întinse lui Gabriel. Era mare și cu o formă neregulată — în mod sigur conținea ingredientele lui Magnus. În cealaltă mână, Sallows strângea un teanc de hârtii, pe care le puse pe tejghea.

— Comanda tatălui tău, îl informă el cu rânjet.

Gabriel își coborî ochii spre hârtii — și rămas cu gura căscată de groază.

— Vai! exclamă Cecily. Dar e cu putință?

Satirul răsuci gâtul să vadă la ce se uita.

— Ei bine, nu cu o persoană, dar cu un demon vetis și cu un țap, cel mai probabil. Se întoarse spre Gabriel. Acum, aveți banii pentru astea sau nu? Tatăl dumneavoastră a rămas cam în urmă cu plățile și nu poate cumpăra mereu pe datorie. Ce să fie, Lightwood?

— Te-a întrebat vreodată Charlotte dacă ai vrea să fii vânător de umbre? întrebă Gideon.

La jumătatea scării de lemn, cu o carte în mână, Sophie încremeni. Gideon stătea așezat la una dintre mesele lungi din bibliotecă, lângă o fereastră boltită care dădea spre curtea Institutului. În jurul lui erau împrăștiate cărți și hârtii, iar el și Sophie petrecuseră câteva ore plăcute căutând printre ele liste și istorii ale vrăjilor, detalii despre *yin fen* și curiozități despre ierburi. Deși piciorul lui Gideon se vindeca destul de repede, era proptit pe două scaune, iar Sophie se oferise bucuroasă să urce

și să coboare pe scările de lemn pentru a ajunge la cărțile aflate pe cele mai înalte rafturi. Acum ținea în mână una numită *Pseudomonarchia Daemonum*, care avea o copertă destul de lipicioasă la atingere și pe care era nerăbdătoare s-o pună jos, deși întrebarea lui Gideon o speriase suficient cât s-o oprească din coborâre.

— La ce vă referiți? întrebă ea, continuând să coboare pe scară. De ce m-ar întreba Charlotte așa ceva?

Gideon părea palid sau poate că de vină era lumina pe care lampa-vrăjitoarei o arunca pe chipul său.

— Domnișoară Collins, spuse el. Ești una dintre cele mai bune luptătoare pe care le-am antrenat vreodată, și aici îi includ și pe nefilimi. De aceea întreb. Mi se pare păcat să irosești un asemenea talent. Deși poate că nu e ceva ce ți-ai dori?

Sophie puse cartea pe masă și se așeză față în față cu Gideon. Știa că trebuia să șovăie, să dea senzația că medita la acea întrebare, însă răspunsul îi ieși pe buze înainte să-l poată opri.

— Să fiu vânător de umbre e cea mai mare dorință a mea.

Gideon se aplecă în față, iar lampa-vrăjitoarei îi lumină ochii, alungându-le culoarea.

— Nu te îngrijorează pericolul? Cu cât ești mai bătrân când te Înalți, cu atât mai riscant e procesul. I-am auzit vorbind despre reducerea vârstei de aprobare pentru Înălțare la paisprezece sau chiar la doisprezece ani.

Sophie clătină din cap.

— Nu m-am temut niciodată de risc. Mi l-aș asuma bucuroasă. Doar că mă tem să... Mă tem că, dacă m-aș înscrie, doamna Branwell ar crede că sunt nerecunoscătoare pentru tot ceea ce a făcut pentru mine. Mi-a salvat viața și a avut grijă de mine. Mi-a oferit siguranță și un cămin. N-aș putea să-i răsplătesc toate aceste lucruri prin abandonarea serviciului.

— Nu. Gideon clătină din cap. Sophie — domnișoară Collins —, ești o servitoare liberă în căminul unor vânători de umbre. Ai Vederea. Știi deja tot ce e de știut despre Lumea de Jos și despre nefilimi. Ești candidata *perfectă* pentru Înălțare. Gideon își puse mâna peste cartea de demonologie. Eu sunt o voce în Consiliu. Aș putea vorbi pentru tine.

— Nu pot, spuse Sophie pe un firicel de voce.

Oare el nu înțelegea ce îi oferea, tentația?

— Și în mod evident nu acum.

— Nu, nu acum, desigur, cu James atât de bolnav, spuse Gideon repede. Dar în viitor? Poate?

Ochii lui îi studiară chipul, iar ea simți o roșeală începând să se strecoare în sus de pe gâtul ei. Cea mai evidentă și mai obișnuită metodă pentru un mundan să se înalțe la statutul de vânător de umbre era prin căsătoria cu un vânător de umbre. Sophie se întreba ce însemna faptul că el nu părea foarte dispus să menționeze acest lucru.

— Dar, când te-am întrebat, mi-ai răspuns foarte fermă. Ai spus că e cea mai mare dorință a ta să fii vânător de umbre. De ce? Poate fi o viață brutală.

— Toată viața poate fi brutală, spuse Sophie. Viața mea de dinainte să sosesc la Institut n-a fost aproape deloc plăcută. Bănuiesc că pe de-o parte mi-aș dori să fiu vânător de umbre, astfel încât, dacă un bărbat mă amenință din nou cu un cuțit, așa cum a făcut fostul meu angajator, să-l pot omorî pe loc.

Își atinse obrazul când vorbi, un gest inconștient de care nu putea scăpa, simțind sub buricele degetelor țesutul striat al cicatricei.

Văzu expresia lui Gideon — șoc amestecat cu stinghereală — și lăsă mâna jos.

— Nu știam că așa ai căpătat cicatricea, spuse el.

Sophie își mută privirea în altă parte.

— Acum veți spune că nu e urâtă sau că nici măcar n-o vedeți sau ceva de genul ăsta.

— O văd, spuse Gideon pe un ton coborât. Nu sunt orb, iar noi suntem oameni cu multe cicatrice. O văd, dar nu e urâtă. E doar o altă parte frumoasă a celei mai frumoase fete pe care am văzut-o vreodată.

Acum, Sophie chiar se îmbujoră — își simțea obrajii arzând —, iar în timp ce Gideon se aplecă peste masă, cu ochii săi de un verde intens, spălat de furtună, inspiră adânc, luând o hotărâre. El *nu* semăna cu fostul ei angajator. El era Gideon. De data asta n-avea să-l refuze.

Ușa bibliotecii se deschise brusc. Charlotte stătea în prag, părând epuizată; pe rochia ei bleu se vedeau pete de umezeală, iar ochii îi erau încercănați. Sophie se ridică imediat în picioare.

— Doamnă Branwell?

— O, Sophie, oftă Charlotte. Voiam să te rog să stai o vreme cu Jem. Încă nu s-a trezit, dar Bridget trebuie să pregătească cina și mă gândesc că melodiile ei îngrozitoare îi dau coșmaruri bietului băiat.

— Firește.

Sophie se grăbi spre ușă, fără să îi arunce vreo privire lui Gideon — deși, pe când ușa se închidea în urma ei, era destul de sigură că îl auzi înjurând șoptit și cu mare frustrare în spaniolă.

— Știi, spuse Cecily, nu trebuia să-i faci vânt pe fereastră bietului om.

— Nu era om, zise Gabriel, încruntându-se la mormanul de obiecte din brațele lui.

Luase pachetul cu ingredientele lui Magnus pe care Sallows îl pregătise pentru ei și, în plus, de pe rafturi, alte câteva obiecte ce păreau folositoare. Lăsase dinadins pe tejghea toate hârtiile pe care tatăl său le comandase — *după ce* îl aruncase pe satir prin una dintre ferestrele întunecate. Fusese foarte satisfăcător, cu sticlă spartă peste tot. Forța impactului dărâmase inclusiv scheletul, care se desfăcuse într-un morman de oase murdare.

— Era un spirit de la Curtea Elfilor Întunericului. Unul dintre cei afurisiți.

— De-aia l-ai fugărit pe stradă?

— N-a fost frumos din partea lui să-i arate unei doamne asemenea imagini, murmură Gabriel, deși trebuia menționat că doamna cu pricina nici măcar nu clipise; de fapt, mai mult păruse s-o enerveze reacția lui, decât s-o impresioneze cavalerismul lui.

— Și chiar cred c-ai fost exagerat să-l azvârli în canal.

— O să plutească.

Cecily încercă să-și reprime un zâmbet.

— A fost extrem de greșit.

— Râzi, remarcă Gabriel surprins.

— Ba nu.

Cecily ridică bărbia, își întoarse chipul, dar nu înainte ca Gabriel să fi zărit acel rânjet care i se întindea pe tot chipul. Gabriel era nedumerit. După tot disprețul pe care i-l arătase, bătându-i obrazul și dându-i

replici usturătoare, el fusese destul de sigur că această izbucnire a lui avea s-o facă să-l părăsească lui Charlotte de îndată ce se întorceau la Institut, dar, în schimb, păru s-o amuze. Gabriel clătină din cap când cotiră pe Garnet Street. N-avea să-i înțeleagă niciodată pe frații Herondale.

— Domnule Bane, vreți, vă rog, să-mi dați acea eprubetă de pe raft? întrebă Henry.

Magnus procedă întocmai. Se afla în laboratorul lui Henry, studiind formele strălucitoare de pe mesele din jurul lui.

— Ce reprezintă toate aceste dispozitive, dacă-mi este permis să-ntreb?

Henry, care purta două perechi de ochelari de protecție în același timp — una pe cap și una la ochi —, păru încântat și agitat când auzi întrebarea. (Magnus presupuse că cele două perechi de ochelari de protecție erau rezultatul zăpăcelii, dar apoi se gândi că poate reprezentau o tendință în modă, așa că se hotărî să nu întrebe.) Henry ridică un obiect pătrat de alamă cu mai multe butoane.

— Ei bine, cel de-aici e un Senzor. Simte când demonii sunt aproape.

Se apropie de Magnus, iar Senzorul scoase un zgomot puternic ca de alarmă.

— Impresionant! exclamă Magnus, încântat. Ridică o bucată de material cu o pasăre moartă în vârf. Și asta ce e?

— Boneta Letală, răspunse Henry.

— Ah, făcu Magnus. La nevoie, o doamnă poate scoate arme din ea pentru a-și nimici dușmanii.

— Păi, nu prea, recunoscu Henry. Dar pare o idee mai bună. Îmi doresc ca dumneavoastră să fi fost aici când mi-a venit ideea. Din nefericire, această bonetă se înfășoară pe capul dușmanului și îl asfixiază, cu condiția ca acesta să o poarte în acel moment.

— Îmi închipui că n-o să fie ușor să-l convingem pe Mortmain să poarte o bonetă, observă Magnus. Deși culoarea l-ar prinde bine.

Henry pufni în râs.

— Foarte nostim, domnule Bane.

— Vă rog, spuneți-mi Magnus.

Așa voi face! Henry aruncă boneta peste umăr și ridică un borcan cu o substanță sclipitoare. Aceasta este o pulbere care, atunci când e aruncată în aer, face ca fantomele să devină vizibile, îi explică Henry.

Magnus înclină în lumina lămpii borcanul cu granule strălucitoare, admirându-l, iar când Henry zâmbi încurajator, Magnus scoase capacul.

— Pare în regulă, spuse el, și, din impuls, își vărsă puțină pulbere în mână, care îi acoperi pielea cafenie, învăluindu-i mâna într-o luminescență sclipitoare. Și, pe lângă întrebuințările practice, se pare că funcționează și sub formă de produs cosmetic. Această pudră va face ca pielea să-mi sclipească pentru veșnicie.

Henry se încruntă.

— Nu pentru veșnicie, spuse el, dar apoi se lumină la față. Dar aș putea să-ți fac o nouă doză oricând dorești!

— Aș putea străluci oricând doresc! Magnus îi zâmbi lui Henry. Toate acestea sunt fascinante, domnule Branwell. Vedeți lumea într-o manieră diferită față de toți ceilalți nefilimi pe care i-am întâlnit vreodată. Recunosc că mă gândeam că oamenii dumneavoastră duc oarecum lipsă de imaginație, deși au suficiente drame personale, însă dumneavoastră mi-ați schimbat cu totul părerea! Sunt convins că cei din comunitatea vânătorilor de umbre vă onorează și vă poartă cea mai înaltă stimă, ca pentru un gentilom care a făcut ca rasa lor să avanseze cu adevărat.

— Nu, răspunse Henry pe un ton trist. În cea mai mare parte a timpului își doresc să nu mai sugerez invenții noi și să nu mai dau foc lucrurilor.

— Dar toate invențiile vin la pachet cu riscuri! exclamă Magnus. Am văzut cum invenția motorului cu aburi și proliferarea materialelor tipărite a transformat lumea; fabricile și morile au schimbat cu totul fața Angliei. Mundanii au luat lumea în mâinile lor și au făcut din ea un lucru minunat. De-a lungul secolelor, magicienii au visat și au perfecționat diferite vrăji pentru a crea ei înșiși o lume diferită. Oare vânătorii de umbre vor fi singurii care vor rămâne inerți și neschimbători, și prin urmare osândiți? Cum pot strâmba din nas în fața geniului de care dați dovadă? E ca și cum te-ai îndrepta spre întuneric și ai fugi de lumină.

Henry căpătă o nuanță stacojie în obraji. Era limpede că nimeni nu-i mai complimentase până atunci invențiile, cu excepția lui Charlotte.

— Domnule Bane, mă simt flatat.

— Magnus, îi reaminti magicianul. Acum, pot să văd munca la acest portal pe care ni l-ați descris? Invenția care transportă o ființă vie dintr-un loc în altul?

— Desigur.

Henry trase un teanc de notițe dintr-un colț al mesei sale aglomerate și îl împinse către Magnus. Magicianul îl luă și răsfoi paginile cu interes. Fiecare pagină era acoperită cu o caligrafie ascuțită și înclinată și cu zeci și zeci de ecuații, amestecând matematică și rune într-o armonie surprinzătoare. Magnus simțea cum inima îi bătea din ce în ce mai tare în timp ce răsfoia paginile — această invenție era cu adevărat genială. Exista doar o singură problemă.

— Înțeleg ce încercați să faceți, spuse el. Și e aproape perfect, dar...

— Da, aproape. Henry își trecu o mână prin părul său roșcat, deranjându-și ochelarii. Portalul poate fi deschis, dar nu există nicio cale de a-l direcționa. Nu există nicio modalitate de a ști dacă vei ajunge la destinația dorită în această lume sau în cu totul altă lume, sau chiar în iad. E prea riscant și, prin urmare, inutil.

— Nu puteți realiza așa ceva cu aceste rune, îi explică Magnus. Aveți nevoie de alte rune față de cele pe care le folosiți.

Henry clătină din cap.

— Nu putem folosi decât runele din Cartea Gri. Celelalte sunt magice. Magia nu e calea nefilimilor. E ceva ce noi nu putem face.

Magnus îl privi gânditor pe Henry preț de un moment lung.

— E ceva ce *eu* pot face, afirmă el, și trase teancul de hârtii spre el.

Spiritelor de la Curtea Elfilor Întunericului nu prea le plăcea lumina. Primul lucru pe care Sallows — pe care nu-l chema așa — îl făcuse când se întorsese la prăvălie fusese să acopere cu hârtie cerată fereastra pe care băiatul nefilim o spărsese cu atâta nepăsare. Ochelarii dispăruseră și ei, pierduți în apele canalului Limehouse Cut. Și se părea că nimeni nu avea să-i plătească hârtiile extrem de scumpe pe care le comandase pentru Benedict Lightwood. Una peste alta, fusese o zi foarte proastă.

Ridică privirea iritat când clopoțelul prăvăliei clincăni, anunțând deschiderea ușii, și se încruntă. Putea să fie sigur c-o încuiase.

— Te-ai întors, nefilimule? se răsti el. Te-ai hotărât să mă arunci în râu nu o dată, ci de două ori? Te avertizez că am prieteni foarte puternici...

— Nu mă-ndoiesc că ai, escrocule. Silueta înaltă, cu gluga trasă pe cap, duse mâna la spate și trânti ușa. Sunt foarte interesat să aflu mai multe despre ei.

Un pumnal rece de fier străluci în lumina obscură, iar satirul făcu ochii mari de teamă.

— Am câteva întrebări să-ți pun, continuă bărbatul. Și, dacă aș fi în locul tău, n-aș încerca să fug. Nu dacă vrei să rămâi cu degetele intacte...

13

MINTEA ARE MUNȚI

O, mintea, mintea are munți; stânci de-alunecare
Groaznice, povârnite și de ne-nchipuit. Doi bani nu dă
Pe ele cel ce nu le urcă. Și nici a noastră scurtă custare
Nu poate suporta ceva atât de-adânc și de abrupt. Aici! ia,
Strecoară-te, obiditule, în vârtejul în care e o consolare:
Fiece zi moare cu somnul și fiece viață pune capăt morții.
— Gerard Manley Hopkins, „Nu există nimic mai rău"

MAI TÂRZIU, TESSA NU-ȘI MAI PUTU AMINTI DELOC DACĂ ȚIPASE ÎN timp ce căzuse. Își aminti numai o cădere lungă și tăcută, râul și pietrele repezindu-se înspre ea, cerul la picioarele ei. Când se răsuci în aer, vântul îi biciui fața și părul și simți o izbitură ascuțită peste gât.

Mâinile îi țâșniră în sus. Colierul ei cu îngerul i se ridicase peste cap, ca și cum o mână enormă se întinsese din cer pentru a i-l scoate. Era înconjurată de un vârtej metalic, o pereche de aripi mari desfăcute asemenea canaturilor unei porți, și ceva o prinse, oprindu-i căderea. Deschise ochii larg — era imposibil, de neimaginat —, însă îngerul ei, îngerul ei mecanic, crescuse cumva la dimensiunea unei ființe umane și plana pe deasupra ei, bătând din aripi împotriva vântului. Privi uimită chipul minunat, fără trăsături, fața unei statui făcută din metal, la fel de lipsită de expresie ca întotdeauna — însă îngerul avea mâini, cu articulații, la fel ca

ale ei, și ele o țineau, o țineau în timp ce aripile băteau și băteau și băteau, iar ea cădea acum încet, blând, ca un puf de păpădie purtat de vânt.

Poate că sunt pe moarte, gândi Tessa. Și: *Asta nu se poate.* Însă îngerul o ținea și pluteau împreună spre pământ, terenul devenind din ce în ce mai clar. Acum vedea fiecare piatră de pe malul râului, curenții care curgeau la vale, reflexia soarelui în apă. Umbra aripilor apăru pe pământ și deveni din ce în ce mai mare, până ce Tessa căzu în ea, căzu în umbră, iar ea și îngerul plonjară împreună spre pământ și aterizară pe pământul moale și pietrele risipite pe malul apei.

Când atinse pământul, Tessa icni, mai mult din cauza șocului decât a impactului, și se ridică, de parcă ar fi putut amortiza căzătura îngerului cu trupul ei — dar acesta deja se micșora, făcându-se tot mai mic, strângându-și aripile, până ce atinse pământul alături de ea, încă o dată de mărimea unei jucării. Ea întinse o mână tremurătoare și îl luă. Era culcată pe stânci neregulate, pe jumătate în apa rece; aceasta îi udase deja fusta. Apucă pandantivul și, cu ultimele puteri, se târî pe mal, prăbușindu-se, în cele din urmă, pe teren uscat, cu îngerul lipit la pieptul ei, cu ticăitul lui familiar lângă inimă.

Sophie ședea în fotoliul de lângă patul lui Jem, cel care fusese dintotdeauna locul lui Will, și îl privea dormind.

Fusese o vreme, se gândi ea, când ar fi fost recunoscătoare pentru această oportunitate, pentru șansa de a fi atât de aproape de el, de a-i pune comprese rece pe frunte, când el se agita și murmura și ardea de febră. Și, cu toate că nu-l mai iubea așa cum îl iubise cândva — în felul în care, își dădu ea seama acum, iubești pe cineva care nu știe acest lucru, cu admirație și de la distanță —, tot i se rupea sufletul să-l vadă așa.

Una dintre fetele din orașul în care crescuse Sophie murise de tuberculoză și ea își aminti cum vorbiseră toate de felul în care boala o făcuse mai frumoasă înainte de a o ucide — o făcuse palidă și subțire, și îi adusese în obraji o nuanță trandafirie de strălucire febrilă. Jem avea și el acea roșeață în obraji, așa cum se agita pe perne; părul lui alb-argintiu semăna cu chiciura, iar degetele sale neliniștite se contractau deasupra păturii. Din când în când vorbea, dar cuvintele erau în chineza mandarină, iar ea nu le înțelegea. O striga pe Tessa. *Wo ai ni, Tessa. Bu lu run, he*

qing kuang ja sheng, wo men dou hui zai yi qi. Și îl striga și pe Will, *sheng si zhi jiao*, într-un fel care o făcea pe Sophie să vrea să-l ia de mână și să-l țină bine, cu toate că, atunci când îl atinse, ardea de febră și își smulse mâna cu un strigăt. Sophie se făcu mică în fotoliu, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit s-o cheme pe Charlotte. Charlotte ar fi vrut să știe dacă starea lui Jem se înrăutățea. Era pe cale să se ridice în picioare, când, deodată, Jem gemu și deschise ochii. Sophie se lăsă la loc în fotoliu, privindu-l atentă. Irisurile lui erau de un argintiu atât de deschis, încât păreau albe.

— Will? spuse el. Will, tu ești?

— Nu, răspunse Sophie, aproape temându-se să se miște. Sunt Sophie.

Jem expiră ușor și întoarse capul spre ea. Sophie îl văzu concentrându-și privirea pe chipul ei cu un efort — și apoi, incredibil, surâse, cu acel zâmbet plin de blândețe care îi cucerise încă de la început inima.

— Firește, zise el. Sophie. Will nu este... L-am trimis undeva.

— S-a dus după Tessa, spuse Sophie.

— Bine.

Mâinile lungi ale lui Jem trăgeau de pătură, când strânse pumn, când relaxate.

— Eu... mă bucur, murmură el.

— Vă este dor de el, remarcă Sophie.

Jem dădu încet din cap.

— O simt — depărtarea lui — asemenea unui cordon înlăuntrul meu, întins foarte, foarte tare. Nu m-am așteptat la asta. N-am mai fost despărțiți de când am devenit *parabatai*.

— Cecily spunea că dumneavoastră l-ați trimis.

— Da, încuviință Jem. A fost greu să-l conving. Cred că dacă n-ar fi fost și el îndrăgostit de Tessa, n-aș fi putut să-l fac să se ducă.

Sophie rămase cu gura căscată.

— *Știați?*

— Nu de mult, răspunse Jem. Nu, n-aș fi fost atât de crud. Dacă aș fi știut, n-aș fi cerut-o niciodată de soție. M-aș fi dat la o parte. N-am știut. Și totuși, acum, pe măsură ce totul se îndepărtează de mine, toate lucrurile îmi apar într-o lumină atât de clară, încât cred că aș fi ajuns să o știu, chiar dacă el nu mi-ar fi spus-o. La sfârșit, aș fi știut. Zâmbi ușor

văzând expresia de uluială de pe chipul lui Sophie. Mă bucur că nu a trebuit să aștept până la sfârșit.

— Nu sunteți supărat?

— Sunt bucuros, răspunse el. Vor putea să aibă grijă unul de celălalt când eu nu voi mai fi, sau, cel puțin, așa sper. Will zice că ea nu-l iubește, dar... cu timpul, sunt sigur că va ajunge să-l iubească. E ușor să-l iubești pe Will, iar el i-a dăruit Tessei întreaga lui inimă. Văd asta. Sper că ea nu i-o va frânge.

Sophie nu avea nimic de zis. Nu știa ce ar fi putut spune cineva în fața unei iubiri ca aceasta — atât de multă iertare, atât de multă suferință, atât de multă speranță. Existaseră multe ocazii în ultimele luni când ea regretase că avusese fie și măcar un gând rău despre Will Herondale, când văzuse cum se retrăsese și îi lăsase pe Tessa și pe Jem să fie fericiți împreună, și cunoștea agonia Tessei, care venise odată cu fericirea, știind că îl rănea pe Will. Și Sophie știa că Tessa îl striga uneori în somn pe Will; știa că cicatricea din palma Tessei nu era de la o întâlnire accidentală cu un vătrai, ci o rană intenționată, produsă sieși pentru a reuși, cumva, să potrivească fizic durerea emoțională pe care o simțise refuzându-l pe Will. Sophie o ținuse în brațe pe Tessa atunci când plânsese și își smulsese din păr florile de culoarea ochilor lui Will, iar Sophie acoperise cu pudră dovada lacrimilor și a nopților nedormite.

Să-i spună, oare? se întrebă Sophie. Oare ar fi fost o dovadă de bunătate să-i spună: *Ba da, și Tessa îl iubește; a încercat să nu-l iubească, dar îl iubește*? La drept vorbind, ar vrea un bărbat să audă asta despre fata cu care avea de gând să se însoare?

— Domnișoara Gray are o părere foarte bună despre domnul Herondale și n-ar frânge cu ușurință inima nimănui, zise Sophie. Dar mi-aș dori să nu mai vorbiți de parcă moartea dumneavoastră ar fi ceva inevitabil, domnule Carstairs. Chiar în aceste momente, doamna Branwell și ceilalți sunt optimiști că vor găsi un leac. Cred că veți trăi pentru a îmbătrâni alături de domnișoara Gray și că amândoi veți foarte fericiți.

El zâmbi de parcă ar fi știut ceva ce ea nu știa.

— Sophie, e drăguț din partea ta s-o spui. Știu că sunt vânător de umbre și că noi nu ne plecăm atât de ușor din viața asta. Luptăm până la sfârșit. Venim de pe tărâmul îngerilor și, totuși, ne temem de asta. Cu

toate acestea, cred că cineva poate înfrunta sfârșitul și să nu se teamă că nu s-a plecat în fața morții. Moartea nu mă va conduce niciodată pe mine.

Sophie se uită la el, puțin îngrijorată; i se părea că delira.

— Domnule Carstairs? S-o aduc pe Charlotte?

— Într-o clipă, dar, Sophie... în expresia ta, exact acolo, când am vorbit... Se aplecă în față. Așadar, este adevărat?

— Ce anume să fie adevărat? îl întrebă ea cu un fir de voce, dar știa ce întrebare urma să fie și nu-l putea minți pe Jem.

Will era într-o stare de spirit foarte proastă. Zorii zilei se revărsaseră cu ceață, umezeală și mohorâre. Îi era greață de la stomac și de-abia reușise să înghită ouăle cauciucate și șunca rece pe care i-o servise soția proprietarului în salonul înăbușitor; fiecare părticică din el bâzâia să se întoarcă înapoi pe drum și să-și continue călătoria.

Reprizele de ploaie îl lăsaseră tremurând în hainele sale, în pofida utilizării fără restricții a runelor pentru încălzire, iar lui Balios îi displăcea noroiul care i se lua pe copite în timp ce încercau să prindă viteză pe drum, iar Will se gândea morocănos cum de era posibil ca ceața să se condenseze, de fapt, pe partea *interioară* a hainelor cuiva. Măcar reușise să ajungă în Northamptonshire, ceea ce era grozav, dar de-abia acoperise treizeci și șase de kilometri și refuzase să se oprească, deși Balios se uita la el rugător atunci când trecură prin Towcester, de parcă ar fi implorat pentru un loc cald într-un grajd și niște ovăz, iar Will aproape că era dispus să i le ofere. Senzația de deznădejde îi invadase oasele, la fel de deprimantă și de inevitabilă ca ploaia. Ce credea el că făcea? Chiar credea că avea să o găsească pe Tessa în felul acesta? Era chiar atât de prost?

Acum mai treceau și printr-un ținut dezagreabil, unde noroiul lăsa locul unei cărări pietroase înșelătoare. Un perete uriaș de stâncă se ridica pe o parte a drumului, blocând cerul. Pe cealaltă parte a cărării, drumul cobora abrupt într-o râpă plină de bolovani ascuțiți. Apa îndepărtată a unui pârâu mâlos sclipea slab pe fundul râpei. Will ținu capul lui Balios întors de la hău, dar calul tot părea agitat și sperios din pricina râpei. Și Will își ținea capul jos, vârât în guler pentru a evita ploaia rece; numai printr-un noroc chior zări o licărire de verde strălucitor și de auriu printre stâncile de la marginea drumului.

Trase de hățurile lui Balios imediat și descăleca de pe cal, atât de repede, încât alunecă în noroi. Acum, că se apropiase și îngenunchease pentru a examina lanțul de aur, care fusese prins în jurul aflorimentului ascuțit al stâncii, ploaia se înteți se. Luă lanțul cu grijă. Era un pandantiv de jad, circular, cu litere ștanțate pe spate. Știa prea bine ce însemnau acestea.

Când doi oameni formează un întreg în adâncul inimilor lor, ei pot spulbera până și forța fierului și a bronzului.

Darul de nuntă al lui Jem pentru Tessa. Degetele lui Will se strânseră în jurul lui. Își aminti că se întâlnise față în față cu ea pe casa scării — lanțul cu pandantivul de jad de la gâtul ei sclipea spre el ca o aluzie nemiloasă la Jem, în timp ce ea îi zisese: *Se spune că nu-ți poți împărți inima, și totuși...*

— Tessa! strigă el deodată și vocea lui reverberă în stânci. *Tessa!*

Stătu o clipă, înfiorat, la marginea drumului. Nu știa ce aștepta — un răspuns? Nu prea exista posibilitatea ca ea să fie acolo, ascunzându-se printre stâncile răsfirate. Nu auzi decât tăcerea și sunetul vântului și al ploii. Totuși, el știa fără vreo umbră de îndoială că acela era colierul Tessei. Poate că și-l smulsese de la gât și îl lăsase să cadă pe geamul trăsurii pentru a-i marca lui drumul, asemenea dârei de firimituri a lui Hansel și Gretel. Era ceea ce o eroină din povești ar fi făcut și, prin urmare, ceea ce Tessa ar fi făcut. Poate că aveau să mai fie și alte semne, dacă ținea drumul ăsta. Pentru prima dată, speranța îi curgea prin vene.

Cu un nou impuls, se duse spre Balios cu pași apăsați și se aruncă în șa. Nu avea să mai oprească; aveau să ajungă la Staffordshire până la căderea serii. Când întoarse capul calului spre drum, își strecură pandantivul în buzunar, unde cuvintele de iubire și dăruire păreau să ardă ca un semn făcut cu fierul înroșit.

Charlotte nu se simțise niciodată atât de obosită. Copilul ce trebuia să vină o epuizase mai mult decât ar fi crezut că e cu putință; stătuse trează toată noaptea și alergase toată ziua. Pe rochie avea pete de la cripta lui Henry, iar gleznele o dureau de la urcatul și coborâtul treptelor și scărilor din bibliotecă. Cu toate acestea, când deschise ușa dormitorului lui Jem și îl văzu nu numai treaz, ci și stând în capul oaselor și vorbind cu

Sophie, uită de oboseală și își simți fața destinzându-i-se într-un zâmbet de ușurare.

— James! exclamă ea. M-am întrebat... Adică, mă bucur că ești treaz!

Sophie, care părea ciudat de îmbujorată, se ridică în picioare.

— Să mă duc, doamnă Branwell?

— O, da, te rog, Sophie! Bridget este într-una dintre toanele ei; pretinde că nu o găsește pe Bang Mary, iar eu n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește.

Sophie mai că zâmbi — ar fi făcut-o, dacă inima nu i-ar fi bătut cu putere, știind că tocmai făcuse, probabil, ceva îngrozitor.

— *Bain-marie*, zise ea. I-o găsesc eu.

Se duse spre ușă, se opri, apoi aruncă o privire peste umăr spre Jem, care se odihnea din nou, sprijinit de perne, arătând foarte palid, dar netulburat. Înainte ca Charlotte să poată să spună ceva, Sophie dispăru, iar Jem, cu un zâmbet obosit, îi făcu semn lui Charlotte să se apropie.

— Charlotte, dacă nu te deranjează prea tare — ai putea să-mi aduci vioara?

— Cum să nu.

Charlotte se duse spre masa de la fereastră unde era așezată vioara, în cutia ei pătrată din lemn de trandafir, cu arcușul și cutioara rotundă cu sacâz. Ridică vioara și i-o aduse la pat, acolo unde Jem o luă cu grijă din brațele ei, apoi se trânti, recunoscătoare, în fotoliul de lângă el.

— O! făcu ea, un moment mai târziu. Îmi pare rău! Am uitat arcușul. Vrei să cânți?

— E în regulă. Ciupi blând coardele cu buricele degetelor, ceea ce produse un zgomot moale, vibrant. Ăsta este pizzicato — primul lucru pe care m-a învățat tata cum să-l fac atunci când mi-a arătat vioara. Îmi amintește de cum e să fii copil.

Tot un copil ești, vru Charlotte să spună, dar nu o făcu. La urma urmei, el mai avea doar câteva săptămâni până la aniversarea de optsprezece ani, când vânătorii de umbre devin adulți, și dacă atunci când se uita la el ea continua să vadă același băiețel cu părul negru care sosise din Shanghai strângându-și vioara la piept, cu ochii aceia imenși pe chipul palid, asta nu însemna că nu crescuse.

Charlotte întinse mâna după cutia cu *yin fen* aflată pe noptiera de lângă pat. Mai exista doar o ușoară urmă pe fundul cutiei, poate o linguriță. Înghiți cu greu și vărsă praful pe fundul unui pahar, apoi turnă deasupra apă din carafă, lăsând *yin fen*-ul să se dizolve asemenea zahărului. Când i-l dădu lui Jem, el puse vioara la o parte și luă paharul. Privi lung în el, cu ochii lui deschiși la culoare și meditativi.

— Ăsta e ultimul? întrebă el.

— Magnus lucrează la un leac, îi spuse Charlotte. Cu toții lucrăm. Gabriel și Cecily sunt plecați să cumpere ingredientele pentru medicamentul care să te țină puternic, iar Sophie, Gideon și cu mine facem cercetări. S-a făcut orice. Totul.

Jem păru puțin surprins.

— Nu mi-am dat seama.

— Dar cum altfel? zise Charlotte. Noi suntem familia ta; am face orice pentru tine. Jem, te rog, nu-ți pierde speranța. Trebuie să-ți păstrezi forțele.

— Toată forța pe care o mai am vă aparține, spuse el pe un ton criptic. Dădu pe gât soluția de *yin fen*, înapoindu-i paharul gol. Charlotte?

— Da?

— Încă nu ai câștigat bătălia cu privire la numele copilului?

Charlotte râse surprinsă. I se părea ciudat să se gândească acum la copilul ei, dar, de ce nu? *În timpul vieții suntem în moarte*. Era altceva la care să te gândești, diferit de boala lui Jem sau de dispariția Tessei sau de periculoasa misiune a lui Will.

— Nu încă, îi răspunse ea. Henry insistă cu Buford.

— Tu vei câștiga, spuse Jem. Întotdeauna câștigi. Ai fi un Consul excelent, Charlotte.

Charlotte își încreți nasul.

— O femeie Consul? După toate necazurile pe care le-am avut doar pentru că sunt la conducerea Institutului!

— Mereu trebuie să existe un început, zise Jem. Nu este ușor să fii primul, și nu este mereu satisfăcător, dar e important. Își lăsă în jos capul. Porți unul dintre puținele mele regrete.

Charlotte îl privi nedumerită.

— Mi-ar fi plăcut să văd bebelușul.

Era o dorință simplă, însă se înfipse ca un ciob de sticlă în inima lui Charlotte. Începu să plângă și lacrimile îi alunecau tăcute pe obraji.

— Charlotte, zise Jem, ca și cum ar fi consolat-o. Întotdeauna ai avut grijă de mine. Te vei descurca nemaipomenit cu acest copil. Vei fi o mamă minunată.

— Jem, nu poți să renunți, spuse ea cu o voce sugrumată. Când te-au adus la mine, prima dată au spus că aveai să trăiești doar un an sau doi. Ai trăit aproape șase. Te rog, mai trăiește câteva zile. Încă vreo câteva zile pentru mine.

Jem îi aruncă o privire blândă, măsurată.

— Am trăit pentru tine, îi spuse el. Și am trăit pentru Will, și apoi am trăit pentru Tessa — și pentru mine, căci am vrut să fiu cu ea. Dar nu pot trăi pentru alți oameni la nesfârșit. Nimeni nu poate să spună că moartea a găsit în mine un camarad voluntar sau că m-am dus cu ușurință. Dacă îmi spui că ai nevoie de mine, voi sta pentru tine cât de mult pot. Voi trăi pentru tine și ai tăi, și mă voi duce luptându-mă cu moartea, până ce din mine nu vor mai rămâne decât oase și piele. Însă asta n-ar fi alegerea mea.

— Atunci... Charlotte se uită la el, șovăind. Care ar fi alegerea ta?

El înghiți și lăsă mâna în jos, pentru a atinge vioara.

— Am luat o hotărâre, spuse el. Am luat-o atunci când i-am spus lui Will să se ducă. Își coborî capul, apoi își ridică privirea spre Charlotte, cu ochii lui deschiși la culoare și încercănați fixați asupra chipului ei, de parcă încerca s-o facă să înțeleagă. Vreau să înceteze, zise el. Sophie spune că toată lumea continuă să caute un leac pentru mine. Știu că i-am dat lui Will permisiunea, dar, Charlotte, vreau ca acum toată lumea să înceteze să mai caute. S-a terminat.

Se lăsase întunericul atunci când Cecily și Gabriel se întoarseră la Institut. Pentru Cecily fusese o experiență unică să iasă în oraș cu altcineva decât Charlotte sau Will, și era surprinsă de buna companie care se dovedise a fi Gabriel Lightwood. O făcuse să râdă, cu toate că ea se străduise să o ascundă, și, ca un adevărat gentilom, îi cărase toate pachetele, deși s-ar fi așteptat să protesteze că era tratat ca un lacheu oropsit.

Era adevărat că probabil el n-ar fi trebuit să îl arunce pe spiritul acela prin vitrina prăvăliei — sau, mai apoi, în canalul Limehouse. Însă nu prea putea da vina pe el. Știa foarte bine că accesul de furie nu fusese stârnit de faptul că satirul îi arătase ei imagini nepotrivite, ci de amintirea tatălui său.

Era ciudat, gândi ea în timp ce urcau treptele Institutului, cât de diferit era de fratele lui. Îl plăcuse foarte tare pe Gideon încă de când ajunsese în Londra, însă găsise că era tăcut și reținut. Nu prea vorbea și, cu toate că uneori îl ajuta pe Will cu antrenamentul ei, era distant și grijuliu cu toată lumea, mai puțin cu Sophie. În prezența ei era posibil să vezi exploziile de umor din el. Când voia, putea da dovadă de ironie, și avea o fire de observator, compatibilă cu sufletul lui liniștit.

Din fragmente și aluzii culese de la Tessa, Will și Charlotte, Cecily pusese cap la cap povestea familiei Lightwood și începuse să înțeleagă de ce era Gideon atât de tăcut. Într-un fel, asemenea ei și lui Will, Gideon întorsese spatele familiei în mod intenționat și purta cu el cicatricele acelei pierderi. Alegerea lui Gabriel fusese una diferită. Rămăsese alături de tatăl său și urmărise deteriorarea lentă a trupului și a minții sale. Oare ce gândise el în timp ce se întâmpla asta? În ce moment își dăduse seama că alegerea pe care o făcuse era una greșită?

Gabriel deschise ușa Institutului și Cecily intră; fură întâmpinați de glasul lui Bridget, care plutea în jos, pe scări.

O, nu vezi calea cea îngustă,
Plină de spini și mărăcini?
Aceea este calea dreaptă,
Deși pe ea pornesc puțini.

Și nu vezi calea cea mai lată
Ce taie valea cu flori de crin?
Aceea-i calea ticăloșiei,
Calea spre Rai, unii o numim.

— Cântă, remarcă Cecily, pornind să urce treptele. Din nou.

Gabriel, echilibrând cu agilitate pachetele, scoase un sunet placid.

— Mor de foame. Oare dacă-i spun că nu mă deranjează cântecele, îmi va încropi o masă cu niște pui rece și pâine la bucătărie?

— Cântecele deranjează pe toată lumea.

Cecily se uită pieziș la el; avea un profil extrem de frumos. Și Gideon arăta bine, însă Gabriel era tot numai unghiuri, bărbie și pometi, ceea ce ea considera a fi, una peste alta, mai elegant.

— Nu e vina ta, să știi, zise ea brusc.

— Ce anume nu e vina mea?

De pe trepte, păsiră în coridorul celui de la doilea etaj. Lui Cecily i se părea întunecat, cu lămpile-vrăjitoarei reduse în intensitate. Bridget cânta întruna:

Era-ntuneric beznă și nicio stea nu lumina,
Prin sânge roșu până la genunchi ei se târau cu greu;
Căci tot sângele care pe acest pământ se vărsa,
Prin râurile acestei țări curgea mereu.

— Tatăl tău, spuse Cecily.

Chipul lui Gabriel se contractă. Pentru o clipă, Cecily crezu că avea de gând să facă o remarcă mânioasă, dar, în loc de asta, spuse doar:

— Poate că e sau nu vina mea, dar am ales să fiu orb la infracțiunile sale. Am crezut în el când era atât de greșit să fac asta, iar el a dezonorat numele de Lightwood.

Preț de o clipă, Cecily tăcu, apoi rosti:

— Am venit aici deoarece am crezut că vânătorii de umbre erau niște monștri care îmi luaseră fratele. Am crezut asta deoarece așa credeau părinții mei. Dar ei se înșelau. Noi nu suntem părinții noștri, Gabriel. Nu trebuie să purtăm povara alegerilor sau păcatelor lor. Poți să faci ca numele de Lightwood să strălucească din nou.

— Asta e diferența dintre mine și tine, spuse el, cu o oarecare amărăciune. Tu ai ales să vii aici. Eu am fost alungat de acasă — fugărit până aici de monstrul care a fost cândva tatăl meu.

— Ei bine, zise Cecily cu blândețe, fugărit nu chiar tot drumul până aici. Numai până la Chiswick, cred.

— Ce...

Ea îi zâmbi.

— Sunt sora lui Will Herondale. Nu te poți aștepta să fiu serioasă *tot* timpul.

Expresia lui la auzul acelor cuvinte era atât de comică, încât ea chicoti; încă mai chicotea atunci când el împinse ușa de la bibliotecă și intrară — și se opriră amândoi brusc.

Charlotte, Henry și Gideon ședeau așezați în jurul unei mese lungi. Magnus stătea ceva mai la distanță, la geam, cu mâinile împreunate la spate. Spatele îi era rigid și drept. Henry arăta palid și obosit, iar Charlotte plânsă. Chipul lui Gideon era o mască.

Râsul lui Cecily îi muri pe buze.

— Ce se petrece? Aveți vreo veste? Will...

— Nu e vorba de Will, răspunse Charlotte. E Jem.

Cecily își mușcă buza, în vreme ce inima îi revenea la un ritm mai lent, cu o ușurare vinovată. Mai întâi se gândise la fratele ei, însă, desigur, *parabatai*-ul lui era cel care se afla într-un pericol iminent.

— Jem? întrebă ea în șoaptă.

— Încă e în viață, spuse Henry, ca răspuns la întrebarea ei nerostită.

— Păi, bine atunci. Am luat tot, spuse Gabriel, punând pachetele pe masă. Tot ce a cerut Magnus — damiană, rădăcină cap-de-liliac...

— Mulțumesc, rosti Magnus de lângă fereastră, fără să se întoarcă.

— Da, mulțumesc, spuse Charlotte. Ați făcut tot ce v-am cerut și vă sunt recunoscătoare. Dar mă tem că misiunea voastră a fost în van.

Privi în jos, spre pachet, și apoi ridică din nou ochii. Era limpede că făcea un mare efort să vorbească.

— Jem a luat o hotărâre, continuă ea. Dorește să sistăm cercetările în vederea găsirii unui leac. A luat ultima doză de *yin fen*; nu mai există alta și acum e o chestiune de ore. I-am convocat pe Frații Tăcuți. E timpul să ne luăm rămas-bun.

În sala de antrenament era întuneric. Umbrele se întindeau pe podea, iar lumina lunii pătrundea prin ferestrele înalte și boltite. Cecily ședea pe una dintre banchetele tocite și privea în gol modelele pe care le desena lumina lunii pe podeaua din lemn nelustruit.

Mâna ei dreaptă frământa alene pandantivul roșu de la gât. Nu se putea abține să nu se gândească la fratele ei. O parte a gândurilor ei erau la Institut, dar restul erau cu Will: pe spinarea calului, aplecându-se în

vânt, gonind în galop pe drumurile ce despărțeau Londra de Dolgellau. Se întreba dacă era speriat. Se întreba dacă avea să-l mai vadă vreodată.

Era atât de adâncită în gânduri, încât tresări la scârțâitul ușii care se deschise. O umbră lungă se proiectă pe podea, iar ea ridică privirea și îl văzu pe Gabriel Lightwood clipind surprins la vederea ei.

— Te ascunzi aici, așadar? spuse el. Asta e... stânjenitor.

— De ce?

Era surprinsă cât de normală, ba chiar calmă, părea vocea ei.

— Deoarece intenționasem să mă ascund eu aici.

Cecily rămase tăcută pentru o clipă. De fapt, Gabriel arăta puțin nesigur — exista ceva straniu în ceea ce-l privea; de regulă, el era foarte încrezător. Deși era o încredere mai fragilă decât a fratelui său. Era prea întuneric pentru ca ea să-i vadă culoarea ochilor sau a părului și, pentru prima dată, vedea asemănarea dintre el și Gideon. Aveau aceeași determinare vizibilă în modul în care își țineau bărbiile, aceeași distanță între ochi și aceeași postură grijulie.

— Poți să te ascunzi aici cu mine, zise ea, dacă dorești.

El încuviință din cap și traversă încăperea spre locul în care ședea ea, dar, în loc să i se alăture, se duse la fereastră și aruncă o privire afară.

— Trăsura Fraților Tăcuți este aici, anunță el.

— Da, zise Cecily.

Știa din lecturile *Codexului* că Frații Tăcuți erau atât tămăduitorii, cât și preoții din lumea vânătorilor de umbre; era de așteptat să-i găsești deopotrivă lângă paturile bolnavilor și ale muribunzilor.

— M-am gândit că ar trebui să-l văd pe Jem. Pentru Will. Dar n-am... n-am putut s-o fac. Sunt o lașă, adăugă ea, ca un gând întârziat.

Nu era ceva ce mai gândise vreodată despre sine.

— Atunci, și eu sunt, replică el.

Lumina lunii îi cădea pe un obraz, făcându-l să arate de parcă ar fi purtat o mască.

— Venisem aici cu gând să fiu singur și, sincer, să stau departe de Frați, căci îmi dau fiori. Mă gândeam că aș putea juca solitaire. Am putea, dacă ți-ar plăcea, să jucăm Război[1].

[1] Joc de cărți.

— Ca Pip și Estella în *Marile speranțe*, spuse Cecily, cu un licăr de amuzament. Dar, nu... nu știu să joc cărți. Mama a încercat să țină cărțile departe de casa noastră, căci tata... avea o slăbiciune pentru ele. Se uită la Gabriel. Știi, în unele privințe, noi suntem la fel. Frații noștri au plecat și noi am rămas singuri, fără alți frați sau surori, cu un tată care se degrada. Al meu a fost puțin nebun o vreme, după ce Will a plecat și Ella a murit. I-au trebuit câțiva ani să-și revină și, între timp, ne-am pierdut casa. Așa cum voi ați pierdut Chiswick.

— Chiswick ne-a fost luat, preciză Gabriel, cu o izbucnire acidă de amărăciune. Și pentru a fi sincer până la capăt, îmi pare rău și nu-mi pare. Amintirile mele despre acel loc... Se cutremură, apoi spuse: Tata s-a încuiat în biroul său cu două săptămâni înainte ca eu să vin aici după ajutor. Ar fi trebuit să vin mai devreme, dar am fost prea mândru. N-am vrut să recunosc că mă înșelasem în privința tatei. În acele două săptămâni nu prea am dormit. Mă izbeam în ușa biroului și îl imploram pe tata să iasă, să vorbească cu mine, dar auzeam doar zgomote inumane. Noaptea mă încuiam în camera mea și dimineața găseam sânge pe trepte. Mi-am spus că servitorii fugiseră. Dar știam eu ce știam. Așadar, nu, noi nu suntem la fel, Cecily, căci tu ai *plecat*. Ai fost curajoasă. Eu am rămas până când nu am mai avut încotro și a trebuit să plec. Eu am rămas, cu toate că știam că era greșit.

— Tu ești un Lightwood, spuse Cecily. Ai rămas deoarece erai loial numelui familiei tale. Nu e o lașitate.

— N-a fost? Oare loialitatea mai poate fi o calitate lăudabilă atunci când este greșit direcționată?

Cecily deschise gura și apoi o închise la loc. Gabriel se uita la ea, cu ochii strălucind în lumina lunii. Părea de-a dreptul disperat să-i audă răspunsul. Ea se întrebă dacă mai avea pe cineva cu care să vorbească. Își dădea seama că era îngrozit să se ducă să-i spună lui Gideon despre scrupulele sale morale; fratele lui părea atât de ferm, de parcă niciodată nu s-ar fi îndoit de sine și nu îi putea înțelege pe cei care o făceau.

— Cred, zise ea, alegându-și vorbele cu grijă, că orice impuls bun poate fi convertit în ceva rău. Uită-te la Magistru. El face ceea ce face deoarece îi urăște pe vânătorii de umbre, din loialitate față de părinții săi, care l-au iubit și care au fost omorâți. Nu depășește limitele înțelegerii. Și totuși,

nimic nu scuză consecințele. Cred că, atunci când facem alegeri — căci fiecare alegere este alta decât alegerile pe care le-am făcut anterior —, trebuie să examinăm nu doar motivele pentru care le facem, ci și ce rezultate vor avea și dacă oamenii buni vor fi răniți în urma deciziilor noastre.

Urmă o pauză. Apoi:

— Ești foarte înțeleaptă, Cecily Herondale, concluzionă el.

— Nu regreta prea mult alegerile pe care le-ai făcut în trecut, Gabriel, zise ea, conștientă că îi folosea numele de botez, dar neputând să se abțină. Numai să le faci pe cele corecte în viitor. Suntem mereu capabili de schimbare și mereu capabili de a deveni mai buni.

— Asta, zise Gabriel, nu ar fi varianta mea pe care ar fi dorit-o tata și, în pofida a tot ceea ce s-a întâmplat, mă trezesc că sunt reticent în a-mi scoate din minte speranța aprobării lui.

Cecily oftă.

— Ne putem strădui, Gabriel. Am încercat să fiu copilul pe care și-l doreau părinții mei. Am plecat să-l aduc pe Will înapoi, deoarece am crezut că era ceea ce trebuia să fac. Știam că erau îndurerați că el alesese o altă cale — și este cea bună pentru el, cu toate că a ajuns la ea într-un mod bizar. Este calea *lui*. Nu alege calea pe care ar fi ales-o tatăl tău sau calea pe care ar alege-o fratele tău. Fii vânătorul de umbre care vrei tu să fii.

Când el răspunse, după glas părea foarte tânăr.

— De unde știi că voi face alegerea bună?

Afară, dincolo de ferestre, răsunară copite de cai pe dalele de piatră. Frații Tăcuți, care plecau. *Jem*, gândi Cecily cu un junghi în inimă. Fratele ei îl privise mereu ca pe un soi de Stea Polară, o busolă care avea să-l îndrepte mereu spre decizia corectă. Înainte nu se prea gândise la fratele ei ca fiind norocos și cu siguranță nu se așteptase s-o facă azi, și totuși... și totuși, într-un fel, el chiar *avusese* noroc. Să ai mereu pe cineva la care poți merge ca să-ți arate unde este nordul și să nu te îngrijorezi constant că privești steaua greșită.

Cecily încercă să adopte o voce cât mai puternică și mai fermă cu putință, pentru sine și pentru băiatul de la fereastră.

— Gabriel Lightwood, poate că am încredere în tine.

14

PARABATAI

Liniște, liniște! nu doarme și nici n-a murit,
El din visul vieții s-a întors;
Noi, cei care în viziuni furtunoase ne-am rătăcit,
Cu stafiile suntem în conflict neavantajos,
Și, în nebunia noastră, înfigem întruna lama
Curajului în nimicuri de neatins. Ne descompunem
Ca niște cadavre în capelă; mâhnirea și teama
Zi de zi ne zguduie și ne fac s-apunem,
Și speranțele reci fojgăie ca niște viermi în lutul care suntem.
— Percy Bysshe Shelley, „Adonaïs: o elegie despre moartea lui John Keats"

CURTEA HANULUI OMUL VERDE ERA O ÎNVĂLMĂȘEALĂ BĂTUCITĂ DE noroi când Will își opri calul obosit și coborî de pe spatele lat al lui Balios. Era epuizat, înțepenit și avea răni de la șa, iar din pricina drumurilor proaste și a extenuării calului și a lui, avansase foarte puțin în ultimele ore. Era deja întuneric și se simți ușurat să vadă un băiat de la grajduri grăbindu-se spre el, cu cizmele împroșcate cu noroi până la genunchi și ducând un felinar care răspândea o lumină galbenă caldă.

— Oi, da-i o seară umedă, domn'e! exclamă băiatul cu voioșie în timp ce se apropia.

Părea a fi un băiat uman destul de obișnuit, dar exista ceva năstrușnic la el, niște trăsături de spirit — uneori, sângele de zână, trecut din

generație în generație, se putea manifesta la oameni, și chiar și la vânătorii de umbre, în curbura unui ochi sau în strălucirea unei pupile. Firește că băiatul avea Vederea. Hanul Omul Verde era un bine cunoscut popas intermediar al Lumii de Jos. Will sperase să ajungă acolo la căderea serii. Obosise să se prefacă în fața mundanilor, obosise să-și aplice iluzii magice, obosise să se ascundă.

— Umedă? Crezi? murmură Will în timp ce apa i se scurgea din păr în gene.

Stătea cu privirea îndreptată spre ușa din față a hanului, prin care se strecura o lumina galbenă și îmbietoare. Deasupra capului, aproape toată lumina se scursese din cer. Nori negri și grei se conturau amenințători pe cer, promițând și mai multă ploaie.

Băiatul îl luă pe Balios de frâu.

— Aveț' un cal magic! exclamă el.

— Da. Will mângâie calul pe coaste. Are nevoie de țesălare și îngrijiri speciale.

Băiatul încuviință din cap.

— Atunci, sunteți vânător de umbre? Nu prea avem parte de ei prin locurile astea. Am avut unul acu' ceva vreme, da' ierea bătrân și nesuferit...

— Ascultă, îl întrerupse Will, există camere disponibile?

— Nu sunt sigur dacă există unele private, domnule.

— Ei bine, aș dori una privată, așa că ar fi bine să existe una. Și un grajd pentru cal pe timpul nopții, și o baie și o cină. Fugi și pune calul la adăpost, iar eu voi vedea ce zice hangiul tău.

Hangiul era deosebit de amabil și, spre deosebire de băiat, nu făcu niciun comentariu despre pecețile de pe mâinile sau gâtul lui Will, ci doar îi adresă întrebările obișnuite:

— Doriți să luați masa într-un salon privat sau în sala comună, domnule? Și veți dori baia înainte de cină sau după?

Will, care se simțea înfășurat în noroi, optă pentru baie mai întâi, deși convenise să ia cina în sala comună. Adusese cu el o sumă bunicică de bani mundani, însă un salon privat în care să cineze constituia o cheltuială de prisos, mai ales când nu-i păsa ce mânca. Mâncarea nu era decât combustibil pentru călătorie, atâta tot.

Cu toate că hangiul nu prea băgase de seamă că Will era nefilim, mai erau și alții în zona comună a hanului care îl remarcară. În timp ce Will se sprijini de tejghea, un grup de vârcolaci tineri de lângă șemineul mare, care în cea mai mare parte a zilei se răsfățaseră cu bere ieftină, șușoteau între ei. Will încercă să nu-i bage în seamă în timp ce comanda sticle de apă fierbinte pentru el și un amestec de tărâțe pentru calul său, ca orice tânăr gentilom cu pretenții, însă ochii lor erau avizi, dornici să absoarbă toate detaliile, de la părul din care picura apă și cizmele pline de noroi, la haina groasă care nu dezvăluia sub nicio formă dacă purta la cingătoare obișnuitele arme ale nefilimilor.

— Ușurel, băieți, spuse cel mai înalt din grup. Ședea mai în spate, foarte aproape de foc, cu chipul adumbrit, deși focul îi contura degetele lungi în timp ce scoase o tabacheră din majolică și bătu cu atenție în încuietoare. Îl cunosc.

— Îl cunoști? îl întrebă unul dintre vârcolacii mai tineri, nevenindu-i să creadă. Pe nefilimul acela? E vreun prieten de-al tău, Scott?

— O, nu e prieten. Nu tocmai. Woolsey Scott își aprinse țigara cu un chibrit și îl privi pe deasupra flăcăruii pe băiatul din partea opusă a încăperii, schițând un zâmbet. Dar este foarte interesant că el se află aici. Într-adevăr, foarte interesant.

— *Tessa!*

Vocea reverberă în urechea ei, un strigăt aspru. Se ridică brusc în șezut pe malul râului, tremurând.

— *Will?*

Se săltă în picioare clătinându-se și privi în jur. Luna se ascunsese în spatele unui nor. Deasupra, cerul era ca marmura cenușie, străbătută de vinișoare de negru. Râul curgea în fața ei, cenușiu-închis în lumina slabă, și, aruncând o privire în jur, văzu copaci noduroși, stânca abruptă de pe care căzuse, o fâșie largă de peisaj rural întinzându-se în direcția opusă — ogoare și garduri din piatră și, din loc în loc, în depărtare, câte o fermă sau o locuință. Nu vedea nimic care să fi semănat cu un oraș sau un târg, nici măcar un mănunchi de lumini ce ar fi putut indica vreun mic cătun.

— Will! șopti ea din nou, strângându-și brațele pe lângă trup.

Era *sigură* că fusese vocea lui cea pe care o auzise strigându-i numele. Nu exista nicio altă voce care să semene cu a lui. Însă asta era ridicol. Will nu era aici. Nu putea fi. Poate că, asemenea lui Jane Eyre, care auzise glasul lui Rochester strigând-o peste mlaștini, visa pe jumătate.

Cel puțin era un vis care o trezise din starea ei de inconștiență. Vântul era ca un cuțit rece, care îi pătrundea prin veșminte — era îmbrăcată cu o rochie subțire, potrivită pentru interior, și n-avea haină sau pălărie — și îi îngheța pielea. Fusta îi era încă udă de la apa râului, iar rochia și ciorapii erau sfâșiați și pătați de sânge. Se părea că îngerul îi salvase viața, însă nu o ferise de răni.

Îl atinse acum, sperând să fie călăuzită, dar el era la fel de mut ca întotdeauna. Cu toate acestea, când își luă mâna de la gât, auzi în mintea ei vocea lui Will: *Uneori, când trebuie să fac ceva ce nu vreau, pretind că sunt un personaj dintr-o carte. Este mai ușor să știi ce-ar face* el.

Un personaj dintr-o carte, gândi Tessa, unul bun și înțelept, ar urma cursul râului. Un personaj dintr-o carte ar ști că, adesea, locuințele oamenilor și târgurile sunt construite în apropierea apelor, și ar căuta ajutor, în loc să se poticnească prin pădure. Hotărâtă, se cuprinse cu brațele și porni târșâindu-și picioarele în josul apei.

Când Will — îmbăiat, ras și îmbrăcat cu o cămașă curată cu guler — se întoarse în sala comună pentru cină, încăperea era deja pe jumătate plină de oameni.

Ei bine, nu chiar de oameni. În timp ce era condus la o masă, trecu pe lângă câteva mese unde trolii ședeau împreună, cocoșați deasupra halbelor de bere, arătând ca niște bătrâni strâmbi, cu excepția colților care le ieșeau în afară de pe maxilarele inferioare. Un magician slab cu o claie de păr castaniu și cu un al treilea ochi în mijlocul frunții tăia un cotlet de vițel. Un grup ședea cuibărit la o masă de lângă foc — vârcolaci, conchise Will, după comportamentul lor ca de haită. În încăpere mirosea a umezeală, a tăciuni și a mâncare gătită, iar lui Will îi chiorăia stomacul; nici nu-și dăduse seama cât era de flămând.

În timp ce-și bea vinul (acru, oțetit) și se ospăta din mâncarea care îi fusese adusă (o halcă tare de vânat cu cartofi), Will studie o hartă a Țării Galilor și se strădui să ignore privirile insistente ale celorlalți clienți.

Presupuse că băiatul de la grajd avusese dreptate; *nu prea* aveau parte de mulți nefilimi pe-acolo. Se simțea ca și cum pecețile sale străluceau ca niște torțe. După ce masa fu curățată, scoase o bucată de hârtie și compuse o scrisoare:

Charlotte,

Îmi pare rău că am plecat de la Institut fără permisiunea ta. Îți cer iertare; am socotit că nu aveam de ales.

Dar nu de aceea îți trimit această scrisoare. Pe marginea drumului am găsit dovada trecerii Tessei. Cumva, a reușit să-și arunce colierul de jad pe geamul trăsurii, astfel încât noi, așa cred, să îi putem lua urma după el. Îl am acum la mine. Este o dovadă de netăgăduit că am avut dreptate în legătură cu locul unde se află Mortmain. Trebuie să fie la Cadair Idris. Tu trebuie să-i scrii Consulului și să-i ceri să trimită o forță întreagă în munți.

Will Herondale

Terminând de sigilat scrisoarea, Will îl strigă pe hangiu și se asigură că, pentru o jumătate de coroană, băiatul avea să o ducă la poștalionul de seară pentru a o livra. După ce făcu plata, Will se rezemă de spetează, meditând dacă trebuia să bea forțat încă un pahar de vin, pentru a se asigura că putea să doarmă — când o durere vie, cruntă, îl săgetă în piept. Avea senzația că fusese atins de o săgeată, așa că tresări, dând înapoi. Paharul căzu și se sparse pe podea. Se ridică în picioare împleticindu-se și se sprijini cu ambele mâini de masă. Era vag conștient de privirile ațintite asupra sa și de vocea agitată a hangiului la urechea lui, dar durerea era prea mare pentru a mai putea gândi cu limpezime, aproape prea intensă pentru a mai putea respira.

Apăsarea din piept, cea la care se gândise ca la o coardă care îl lega de Jem, îl trăgea atât de tare, încât îi strangula inima. Se îndepărtă de masă împiedicându-se, își făcu loc printr-un grup de clienți de la bar și ieși pe ușa din față a hanului. Nu se putea gândi decât la aer, să tragă aer în plămâni, pentru a respira.

Deschise ușile și aproape că se rostogoli în noapte. Preț de o clipă, durerea din piept cedă, iar el se rezemă cu spatele de zidul hanului. Ploaia curgea, udându-i leoarcă părul și hainele. Gâfâia, iar inima îi bubuia cu

un amestec de teroare și disperare. Oare îl afecta distanța față de Jem? Nu mai avusese niciodată senzația asta, nici măcar atunci când Jem se simțise extrem de rău, nici măcar atunci când fusese rănit și Will suferise o durere solidară.

Coarda plesni.

Preț de o clipă, totul deveni alb, ca și când curtea fusese stropită cu acid. Will căzu în genunchi, vomitându-și cina în noroi. Când spasmele trecură, se ridică în picioare tremurând și porni împleticit, îndepărtându-se orbește de han, ca și cum ar fi încercat să-și depășească durerea. Se izbi de zidul grajdurilor, alături de jgheabul cailor. Căzu în genunchi și își vârî mâinile în apa rece ca gheața — și își zări chipul reflectat. Iată chipul său, palid ca moartea, și cămașa sa, pe care se întindea o pată roșie.

Cu mâinile ude apucă reverele și trase de cămașă, descheind-o. În lumina difuză care venea dinspre han, văzu că runa *parabatai*, chiar deasupra inimii, sângera.

Avea mâinile pline de sânge, sânge amestecat cu ploaie, aceeași ploaie care îi spăla sângele de pe piept, lăsând la vedere runa care începuse să pălească de la negru la argintiu, prefăcând tot ceea ce avusese sens în viața lui în lucruri fără sens.

Jem era mort.

Tessa mergea de ore întregi, iar pantofii ei subțiri fuseseră tăiați de pietrele ascuțite de lângă albia râului. Începuse prin a alerga, dar epuizarea și frigul o copleșiseră, iar acum șchiopăta încet, chiar dacă hotărât, în josul râului. Materialul ud al fustei o trăgea în jos, dându-i senzația că era o ancoră care avea să o ducă în adâncul unei mări agitate.

Nu văzuse niciun semn de așezare umană pe o distanță de câțiva kilometri și o cuprindea disperarea la gândul planului ei, când în fața ochilor îi apăru un luminiș. Începuse să plouă ușor, dar chiar și prin burniță zări conturul unei clădiri joase din piatră. Când se apropie, văzu că părea a fi o căsuță, cu un acoperiș de stuf și cu o cărare acoperită de buruieni care ducea la ușa din față.

Iuți pasul, grăbindu-se acum, gândindu-se la un fermier amabil și la soția sa, genul care în cărți ar fi primit o tânără și ar fi ajutat-o să ia legătura cu familia ei, așa cum făcuseră cei din familia Rivers pentru Jane în *Jane*

Eyre. Ajunse și mai aproape și observă ferestrele murdare și sparte și iarba care creștea pe acoperișul de stuf. Inima i se strânse. Casa era părăsită.

Ușa era deja întredeschisă, cu lemnul umflat de la ploaie. Exista ceva înspăimântător în pustietatea casei, dar Tessa era disperată după un acoperiș care să o apere atât de ploaie, cât și de urmăritorii care ar fi putut fi trimiși de Mortmain. Se agăță de speranța că doamna Black o credea moartă, dar se îndoia că Mortmain ar fi putut fi atât de ușor de convins. La urma urmelor, dacă cineva știa ce putea face îngerul ei mecanic, acela era el.

Între dalele podelei dinăuntrul casei creștea iarbă, iar vatra era murdară, cu o oală înnegrită atârnând încă deasupra rămășițelor unui foc, iar pereții văruiți erau murdari din pricina funinginii și a trecerii timpului. Lângă ușă era un amestec de ceva ce păreau a fi unelte agricole. Una semăna cu un băț lung din metal, cu o furcă curbată la capăt și cu dinții încă ascuțiți. Știind că s-ar fi putut să aibă nevoie de niște mijloace de apărare, o luă, apoi intră în cealaltă încăpere pe care o mai avea casa: un mic dormitor în care fu încântată să găsească o pătură mucegăită pe pat.

Își privi neajutorată rochia udă. Ar fi durat secole să o scoată fără ajutorul lui Sophie, iar ea avea o nevoie disperată de căldură. Se înfășură în pătură, peste hainele ude, și se cuibări pe salteaua înțepătoare, umplută cu paie. Mirosea a mucegai și probabil că în ea trăiau șoareci, însă, în acel moment, i se părea cel mai luxos pat în care se întinsese vreodată.

Știa că era mai înțelept să rămână trează. Dar, în pofida tuturor eforturilor, nu mai putea să se opună nevoilor trupului ei chinuit și epuizat. Strângând unealta de metal la piept, alunecă în somn.

— Așadar, el e? Nefilimul?

Will nu știa de când ședea prăbușit lângă zidul grajdului, din ce în ce mai ud de la ploaie, când din întuneric se auzi un glas mormăit. Ridică ușor capul, prea târziu pentru a se feri de mâna care se întindea spre el. Un moment mai târziu, aceasta îl apucă de guler și îl săltă în picioare.

Privi uluit, cu ochii mici din pricina ploii și a agoniei, spre un grup de vârcolaci care stăteau în semicerc în jurul lui. Erau, probabil, cinci, incluzându-l și pe cel care pusese să fie izbit de zidul grajdului, cu o mână făcută pumn în materialul cămășii sale pline de sânge. Erau îmbrăcați la fel, în veșminte negre atât de ude, încât luceau ca pânza uleiată.

Toți erau fără pălării, cu părul — purtat lung, așa cum obișnuiau vârcolacii — lipit de cap.

— Ia-ți mâinile de pe mine! îi porunci Will. Acordurile interzic să atingi neprovocat un nefilim...

— Neprovocat?

Vârcolacul din fața lui înaintă și îl izbi din nou de zid. În împrejurări obișnuite, era foarte probabil că acest gest să-l fi rănit, dar acestea nu erau împrejurări obișnuite. Durerea fizică din runa *parabatai* a lui Will pălise, dar își simțea tot trupul uscat și golit, tot interiorul său golit de scop.

— Aș zice că e provocat. Dacă nu erai tu, nefilimule, Magistrul n-ar fi venit în veci după cei de teapa noastră, cu drogurile lui murdare și cu minciunile lui împuțite...

Will îi privi pe vârcolaci cu o emoție vecină cu ilaritatea. Oare ei chiar credeau că îl puteau răni, după tot ceea ce pierduse? Timp de cinci ani fusese adevărul său absolut. Jem și Will. Will și Jem. Will Herondale trăiește, prin urmare și Jem Carstairs trăiește. *Quod erat demonstrandum.* Să-ți pierzi un braț sau un picior ar fi dureros, își închipui el, dar să-ți pierzi adevărul central al vieții tale era... fatal.

— Droguri murdare *și* minciuni împuțite, rosti Will tărăgănat. Asta, *într-adevăr*, sună a ceva nesănătos. Deși, spune-mi, este adevărat că, în loc să-și facă baie, vârcolacii se ling o dată pe an? Sau vă lingeți unul pe altul? Căci asta am auzit.

Mâna care îl ținea de cămașă își înteți strânsoarea.

— Cred că vrei să fii ceva mai respectuos, vânătorule de umbre!

— Ba nu! răspunse Will. Nu, chiar nu vreau.

— Noi am auzit totul despre tine, Will Herondale, zise unul dintre ceilalți vârcolaci. Mereu te târăști spre locuitorii Lumii de Jos pentru ajutor. Ne-ar plăcea să te vedem acum cum te târăști.

— În cazul ăsta, va trebui să-mi tăiați picioarele de la genunchi.

— Asta, zise vârcolacul care îl ținea pe Will, se poate aranja.

Will acționă. Își repezi capul în fața vârcolacului dinaintea lui. Auzi și simți cum se zdrobește nasul acestuia și văzu sângele fierbinte țâșnind peste fața bărbatului, în timp ce se poticni îndărăt și se chirci, lăsându-se în genunchi pe caldarâm. Vârcolacul își ținea mâinile pe față, în încercarea de a curma hemoragia.

O mână îl apucă pe Will de umăr, cu niște gheare care îi străpunseră materialul cămășii. Se întoarse cu fața spre vârcolaci și văzu în mâna celui de-al doilea vârcolac luciul ascuțit al unui cuțit, argintiu în lumina lunii. Ochii atacatorilor lui străluceau prin ploaie, aurii-verzui și amenințători.

N-au venit aici ca să mă tachineze sau să mă rănească, își dădu Will seama. *Au venit să mă ucidă.*

Preț de un moment întunecat, Will se simți tentat să-i lase. Gândul părea o ușurare imensă — toată durerea înlăturată, toate responsabilitățile înlăturate, o simplă scufundare în moarte și uitare. Când cuțitul se avântă spre el, nu făcu nicio mișcare. Totul părea să se întâmple foarte lent — muchia de fier a cuțitului avântându-se spre el, chipul rânjitor al vârcolacului neclar în ploaie.

Imaginea pe care o visase în noaptea precedentă îi trecu fulgerător prin fața ochilor: Tessa alergând în sus pe o cărare, spre el. Tessa. Ridică automat mâna și îl apucă pe vârcolac de încheietură, în timp ce se ferea de lovitură, răsucindu-se pe sub brațul vârcolacului. Își aduse brațul în jos cu putere, spărgând osul printr-o lovitură sălbatică. Licantropul zbieră și un fulger întunecat de voioșie îl străbătu pe Will. Pumnalul căzu pe caldarâm când îi puse piedică oponentului și îi aplică și un cot în tâmplă. Lupul căzu grămadă la pământ și nu mai mișcă.

Will înșfăcă pumnalul și se întoarse spre ceilalți. Nu mai erau decât trei în picioare și aceștia păreau mai puțin siguri pe ei decât fuseseră înainte. Rânji, rece și diabolic, și simți în gură gustul de metal al ploii și al sângelui.

— Veniți și omorâți-mă! îi îndemnă. Veniți și omorâți-mă, dacă aveți impresia că puteți! Îi arse un șut lupului inconștient de la picioarele lui și adăugă: Va trebui să vă descurcați mai bine decât prietenii voștri!

Săriră pe el cu ghearele scoase, iar Will căzu cu putere la pământ, izbindu-se cu capul de piatră. Un set de gheare îi râcâi umărul; se rostogoli pe o parte sub o ploaie de lovituri și se năpusti în sus cu pumnalul. Se auzi un icnet de durere care se sfârși într-un scheunat, iar greutatea de pe Will, care se mișcase și se zbătuse, rămase inertă. Will se rostogoli într-o parte și sări în picioare, răsucindu-se.

Lupul pe care îl înjunghiase zăcea cu ochii larg deschiși într-o băltoacă de sânge și de ploaie ce se lățea. Cei doi vârcolaci care mai

rămaseseră se luptau să se ridice în picioare, murdari de noroi și uzi leoarcă. Will sângera de la rana din umăr, acolo unde unul dintre ei își înfipsese adânc ghearele; durerea era cumplită. Râse, în pofida sângelui și a noroiului, în timp ce ploaia spăla sângele de pe pumnalul său.

— Din nou, zise el, și aproape că nu-și mai recunoștea vocea, încordată, spartă și ca de mort. *Din nou.*

Unul din vârcolaci se răsuci și se făcu nevăzut. Will râse iar și se îndreptă spre ultimul, care stătea înlemnit, cu mâinile întinse — curajos sau înspăimântat, Will nu era sigur și nici nu-i păsa. Avea senzația că pumnalul era o prelungire a încheieturii mâinii sale, o parte a brațului. O lovitură bună și o izbitură în sus, și avea să pătrundă prin os și cartilaj, înaintând spre inimă...

— *Încetați!*

Vocea era dură, poruncitoare, familiară. Will întoarse privirea. Străbătând curtea cu pași mari, adus de umeri din pricina ploii, cu o expresie furioasă, era Woolsey Scott.

— Vă poruncesc amândurora să vă opriți în clipa asta!

Vârcolacul lăsă mâinile în jos imediat, retractându-și ghearele. Își coborî capul, clasicul gest de supunere.

— Stăpâne...

Will fu cuprins de un val de mânie, care îi întuneca rațiunea, judecata; nu era decât mânie. Întinse mâna și îl trase pe vârcolac spre el, petrecându-și brațul în jurul gâtului său, cu lama lipită de beregată. Woolsey, la numai câțiva pași distanță, se opri imediat, cu ochii săi verzi scăpărând ca niște pumnale.

— Apropie-te mai mult, spuse Will, și îi tai beregata lupușorului tău!

— V-am spus să încetați! spuse Woolsey pe un ton măsurat.

Era îmbrăcat, ca întotdeauna, cu un costum frumos croit, cu o redingotă din brocart pe deasupra, totul înmuiat acum de ploaie. Părul lui blond, lipit de față și de gât, părea lipsit de culoare din pricina apei.

— Amândoi, adăugă.

— Dar *eu nu trebuie să te ascult!* țipă Will. Eram gata să învingă! *Învingeam!* Aruncă o privire prin curte la trupurile celor trei vârcolaci cu care luptase — doi inconștienți, unul mort. Haita ta m-a atacat neprovocată.

Au încălcat Acorduri. Eu mă apăram. Ei au încălcat *Legea!* Ridică tonul, aspru și de nerecunoscut. Mi se datorează sângele lor și *îl voi avea!*

— Da, da, găleți de sânge, zise Woolsey. Și ce-ai face cu el dacă l-ai avea? Ție nu-ți pasă de vârcolacul ăsta. Lasă-l să plece.

— Nu!

— Măcar lasă-l liber, ca să poată lupta cu tine, propuse Woolsey.

Will șovăi, apoi îi dădu drumul vârcolacului pe care îl ținea, care se întoarse cu fața spre liderul haitei, părând îngrozit. Woolsey pocni din degete în direcția lupului.

— Fugi, Conrad! îl sfătui el. Repede! Acum!

Vârcolacului nu trebui să i se spună a doua oară: se răsuci pe călcâie și țâșni, dispărând pe după grajduri. Will se întoarse din nou spre Woolsey, zâmbind disprețuitor.

— Așadar, toți din haita ta sunt niște lași, spuse el. Cinci împotriva unui vânător de umbre? Așa stau lucrurile?

— Nu eu le-am spus să vină aici după tine. Sunt tineri. Și proști. Și impetuoși. Iar jumătate din haita lor a fost ucisă de către Mortmain. Ei dau vina pe neamul tău. Woolsey mai făcu un pas, cântărindu-l din priviri pe Will, cu ochii săi reci ca gheața verde. Presupun că *parabatai*-ul tău e mort, adăugă el, cu o naturalețe șocantă.

Will nu era câtuși de puțin pregătit să audă cuvintele, niciodată nu avea să fie pregătit. Pe moment, bătălia îl făcuse să uite de durere. Acum, aceasta amenința să revină, atotcuprinzătoare și îngrozitoare. Will icni ca și când Woolsey i-ar fi tras un pumn, și făcu involuntar un pas înapoi.

— Și tu, nefilimule, încerci să fii omorât din cauza asta? Asta e ceea ce se petrece?

Will își dădu deoparte părul ud de pe față și îl privi pe Woolsey cu ură.

— Poate că da.

— Așa îi respecți amintirea?

— Ce importanță are? îl întrebă Will. E mort. Nu va ști niciodată ce fac sau ce nu fac.

— Fratele meu este mort, spuse Woolsey. Voi lupta să-i împlinesc dorințele, să continui Praetor Lupus în amintirea lui și să trăiesc așa cum ar fi vrut el să trăiesc. Crezi că sunt genul de persoană care ar fi mereu găsită într-un loc ca acesta, consumând mâncare de porc prost gătită și

bând oțet, vârâtă până la genunchi în noroi, privind cum o pramatie de vânător de umbre anost îmi distruge o parte din haită, și așa micșorată, dacă n-ar fi fost pentru faptul că servesc unui țel mai mare decât dorințele și necazurile proprii? Și tu la fel, vânătorule de umbre. Și tu la fel.

— O, Doamne!

Pumnalul căzu din mâna lui Will și ateriză în noroiul de la picioarele lui.

— Ce fac acum? șopti el.

Habar nu avea de ce îl întreba pe Woolsey, poate doar pentru că nu mai era nimeni pe lume pe care să-l întrebe. Nici măcar atunci când crezuse că era blestemat nu se simțise atât de singur.

Woolsey îl privi cu răceală.

— Fă ceea ce ar fi vrut fratele tău să faci, îi spuse el, apoi se întoarse și porni spre han.

15

V-ASCUNDEȚI FOCUL, STELE

V-ascundeți focul, stele,
Nu luminați în bezna poftei mele.
— Shakespeare, *Macbeth*[1]

DOMNULE CONSUL WAYLAND,

Vă scriu în legătură cu o chestiune extrem de importantă. Unul dintre vânătorii de umbre de la Institutul meu, William Herondale, se află în drum spre Cadair Idris chiar în timp ce vă scriu aceste rânduri. A descoperit pe drum un semn inconfundabil al trecerii domnișoarei Gray. Vă anexez scrisoarea sa pentru a o citi, însă sunt sigură că veți fi de acord cu faptul că locul unde se află Mortmain este acum stabilit și că trebuie să reunim în grabă toate forțele de care dispunem, pentru a porni imediat spre Cadair Idris. În trecut, Mortmain a demonstrat o remarcabilă abilitate de a ne scăpa printre degete. Trebuie să profităm de acest moment și să lovim cu toată graba și forța posibile. Aștept răspunsul dumneavoastră prompt.

Charlotte Branwell

Încăperea era rece. Focul arsese de mult în șemineu, iar vântul de afară vuia pe la colțurile Institutului și făcea ca ramele ferestrelor să zăngăne. Flacăra lămpii de pe noptieră era redusă în intensitate, iar Tessa tremura în fotoliul de lângă pat, în pofida șalului strâns bine pe umeri.

[1] În *Shakespeare. Opere complete*, volumul 7, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, București, 1988.

Jem dormea în pat, cu capul sprijinit pe mână. Respira suficient cât să mişte uşor păturile, deşi chipul îi era la fel de alb ca pernele.

Tessa se ridică, lăsând şalul să-i cadă de pe umeri. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte, la fel ca în prima seară în care îl cunoscuse pe Jem, când dăduse buzna în camera lui şi-l găsise cântând la vioară în dreptul ferestrei. Will? *întrebase el.* Will, tu eşti?

Jem se foi şi murmură când ea se sui în pat lângă el, trăgând păturile peste amândoi. Îşi puse mâinile peste ale lui şi le trase între ei. Îşi încrucişă picioarele cu ale lui şi îi sărută obrazul rece, încălzindu-i pielea cu respiraţia ei. Încet, îl simţi lipindu-se de ea, ca şi când prezenţa ei acolo îl aducea la viaţă.

Deschise ochii şi se uită lung în ai ei. Ochii lui erau albaştri, dureros de albaştri, albastrul cerului acolo unde se întâlneşte cu marea.

— Tessa? spuse Will, iar ea îşi dădu seama că Will era cel din braţele ei, că Will era cel care murea, că Will îşi dădea ultima suflare — şi exista sânge pe cămaşa lui, chiar deasupra inimii, o pată roşie, care se întindea...

Tessa se ridică brusc în capul oaselor, gâfâind. Preţ de o clipă se uită lung în jurul ei, dezorientată. Încăperea mică şi întunecată, pătura mucegăită cu care se acoperise, hainele umede şi trupul învineţit, toate i se păreau străine. Apoi amintirile năvăliră peste ea, aducând şi un val de greaţă.

Îi era tare dor de Institut, într-un fel în care nu-i fusese niciodată dor de casa din New York. Îi era dor de vocea autoritară şi afectuoasă a lui Charlotte, de mângâierea înţelegătoare a lui Sophie, de lucrurile cu care îşi pierdea vremea Henry şi, desigur — nu se putea abţine —, îi era dor de Jem şi Will. Era îngrozită pentru Jem, pentru sănătatea lui, însă era speriată şi pentru Will. Bătălia din curte fusese sângeroasă, nemiloasă. Oricare dintre ei ar fi putut fi rănit sau omorât. Ce semnificaţie avea visul ei, în care Jem se transformase în Will? Oare Jem era bolnav? Oare viaţa lui Will era în pericol? Sper că nu li s-a întâmplat nimic, se rugă ea în gând. Te rog, lasă-mă să mor înainte ca vreunul dintre ei să păţească ceva.

Un zgomot o sperie şi o scoase din reverie — un râcâit brusc, care îi trimise un fior brutal pe şira spinării. Înlemni. Sigur era vârful unei crengi frecându-se de fereastră. Dar, nu — se auzi din nou. Un zgomot ca de râcâit, ca de târât.

Tessa se ridică imediat în picioare, cu pătura în jurul ei. Groaza era ca o creatură vie înlăuntrul ei. Toate poveştile pe care le auzise despre monştrii din pădurile întunecate păreau să-şi facă loc în mintea ei. Închise ochii, inspirând adânc, şi văzu automatele fusiforme de pe primele trepte ale Institutului, cu umbrele lor lungi şi groteşti, ca nişte fiinţe umane deformate.

Trase mai bine pătura în jurul ei şi degetele i se strânseră spasmodic pe material. Automatele veniseră după *ea* pe treptele Institutului. Însă nu erau foarte inteligente — puteau să urmeze comenzi simple, să recunoască anumite fiinţe umane. Dar tot nu puteau gândi singure. Erau maşinării, iar maşinăriile puteau fi păcălite.

Pătura era făcute din petice, ca şi când ar fi fost cusută de o femeie, o femeie care locuise în această casă. Tessa inspiră şi *intră* — intră în pătură, căutând o scânteie a proprietarei, semnătura acelui spirit care o crease şi o deţinuse. Era ca şi când şi-ar fi vârât mâna într-o apă întunecată şi ar fi bâjbâit în căutarea vreunui obiect. După ceea ce păru a fi o eternitate de căutări, dădu peste ea — o scânteie în întuneric, soliditatea unui suflet.

Se concentră asupra ei, trăgând-o în jurul ei ca pe pătura mucegăită de pe pat. Transformarea era mai uşoară acum, mai puţin dureroasă. Îşi văzu degetele încovoindu-se şi schimbându-se, devenind mâinile artritice şi bătătorite ale unei bătrâne. Pe piele îi apărură pete de ficat, spatele i se cocoşă, iar rochia ei albă începu să atârne pe silueta trecută de-o anumită vârstă. Când părul îi căzu peste ochi, văzu că era alb.

Râcâitul se auzi din nou. O voce răsună în mintea Tessei, o voce nemulţumită, de bătrână, care cerea să ştie cine intrase la ea în casă. Tessa se împletici spre uşă, respirând scurt, cu inima tremurându-i în piept, şi se îndreptă spre încăperea principală a casei.

Preţ de o clipă nu văzu nimic. Ochii îi erau umezi, împăienjeniţi; formele păreau înceţoşate şi distante. Apoi ceva se ridică lângă foc, iar Tessa îşi înăbuşi un ţipăt.

Era un automat. Acesta fusese construit să pară aproape uman. Avea un trup bine făcut, îmbrăcat într-un costum gri-închis, însă braţele care îi ieşeau de sub manşete erau subţiri ca nişte bastoane şi se terminau cu mâini în formă de spatulă, iar capul care se ridica deasupra gulerului

era neted și semăna cu un ou. Doi ochi bulbucați erau potriviți în cap, însă mașinăria nu avea alte trăsături.

— Cine ești? întrebă Tessa cu vocea bătrânei, fluturând instrumentul ascuțit pe care îl luase mai devreme. Ce cauți în casa mea, creaturo?

Obiectul scoase un sunet metalic, ca un clic, evident confuz. Un moment mai târziu, ușa din față se deschise și doamna Black își făcu apariția. Era îmbrăcată cu mantia ei neagră și chipul alb îi strălucea sub glugă.

— Ce se petrece aici? întrebă ea. Ai găsit...

Se opri brusc, privind-o uimită pe Tessa.

— Ce se petrece? întrebă Tessa, și vocea ei ieși de pe buzele bătrânei ca un scâncet ascuțit. Eu ar trebui să vă întreb asta — dați buzna în casa unor oameni decenți... Clipi, ca și când voia să le arate că nu vedea prea bine. Ieși de-aici, și ia-ți și prietenul — împinse instrumentul pe care îl ținea (*Un cârlig de copite*, spuse vocea femeii în mintea ei; *îl folosești pentru a curăța copitele cailor, proasto*) — cu tine. N-o să găsiți nimic de furat.

Preț de o clipă se gândi că funcționase. Chipul doamnei Black era lipsit de expresie. Făcu un pas în față.

— N-ai văzut o tânără prin zonă, nu-i așa? întrebă ea. Foarte elegant îmbrăcată, cu păr șaten, ochi cenușii. Arăta ca și când se rătăcise. Rudele ei o caută și oferă o recompensă generoasă.

— Interesantă poveste, să cauți o fată pierdută.

Tessa adoptă un ton cât mai morocănos cu putință; nu era dificil. Avea senzația că bătrâna a cărei față o purta fusese din fire genul morocănos.

— Am spus să ieșiți!

Automatul zumzăi. Doamna Black strânse din buze, ca și când încerca să-și reprime un râset.

— Înțeleg, spuse ea. Bătrâno, pot să-ți spun că porți un colier foarte elegant?

Tessa duse iute mâna la piept, dar era deja prea târziu. Îngerul mecanic era acolo, foarte vizibil, ticăind liniștit.

— Ia-o! spuse doamna Black pe un ton plictisit, iar automatul se repezi înainte, întinzându-se după Tessa.

Fata aruncă pătura și se dădu înapoi, fluturând cârligul. Reuși să-i producă automatului o rană pe partea din față când acesta dădu s-o

prindă și îi trase una peste braț. Cârligul de copite zăngăni pe podea, iar Tessa țipă de durere când ușa se deschise brusc și un șuvoi de automate umplură încăperea, întinzând brațele spre ea și închizându-și mâinile mecanice peste carnea ei. Știind că era copleșită, știind că acest lucru nu avea s-o ajute, își permise într-un sfârșit să țipe.

Will se trezi când simți soarele pe chip. Clipi de câteva ori, deschizând încet ochii.

Cer albastru.

Se răsuci pe-o parte și se întinse, după care se ridică în capul oaselor. Se afla pe culmea unui deal verde, în apropiere de drumul care ducea de la Shrewsbury la Welshpool. Nu vedea în jurul lui decât ferme risipite în depărtare; trecuse doar pe lângă câteva cătune în drumul său nebun din miez de noapte, îndepărtându-se de hanul Omul Verde, călărind până ce căzuse de pe spatele lui Balios de oboseală și lovise pământul cu o forță zguduitoare. Pe jumătate mergând și pe jumătate târându-se, îi permisese calului său epuizat să-l împingă cu botul de pe drum, ascunzându-l într-o groapă mică din pământ, unde se ghemuise și adormise, ignorând burnița rece care continuase să cadă.

La un moment dat, soarele răsărise, uscându-i hainele și părul, deși el era în continuare murdar, cu cămașa un amestec de noroi și sânge. Se ridică în picioare și simți dureri în tot trupul. Cu o seară înainte nu se deranjase să-și aplice vreo rună vindecătoare. Intrase în han — lăsând în urmă pete de noroi și apă — doar pentru a-și recupera lucrurile, înainte să se întoarcă la grajduri pentru a-l elibera pe Balios și pentru a dispărea în noapte. Rănile pe care le căpătase în bătălia împotriva haitei lui Woolsey încă îl dureau, la fel ca și vânătăile pe care și le făcuse căzând de pe cal. Șchiopătă anevoios spre locul în care Balios păștea în apropierea umbrei făcute de un stejar mare. După ce cotrobăi în coburii șeii, scoase o stelă și o mână de fructe uscate. Pe prima o folosi pentru a desena rune analgezice și vindecătoare, în timp ce din a doua lua îmbucături.

Evenimentele nopții anterioare păreau să fi rămas foarte departe. Își amintea lupta cu lupii, frângerea oaselor și gustul sângelui său, noroiul și ploaia. Își amintea durerea despărțirii de Jem, deși nu mai putea s-o simtă. În locul durerii simțea pustiire. Ca și când o mână imensă

coborâse și tăiase din adâncurile lui tot ceea ce îl făcea om, lăsându-i în urmă doar carapacea.

Când termină cu micul dejun, băgă stela la loc în coburi, își scoase cămașa distrusă și îmbrăcă una nouă. Când făcu asta, nu putu să nu se uite la runa *parabatai* de pe pieptul său.

Nu mai era neagră, ci alb-argintie, precum o cicatrice care se estompase de mult. Will auzi vocea lui Jem în mintea lui, fermă, serioasă și familiară: *„Și de atunci, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el. Și apoi, Ionatan a făcut legământ cu David, pentru că-l iubea ca pe sufletul lui."*[1] *Ei erau doi războinici, iar sufletele lor erau legate unul de celălalt de Ceruri, și de acolo a preluat Jonathan Vânătorul de umbre ideea de* parabatai *și a introdus ceremonia în Lege.*

De ani buni, această pecete și prezența lui Jem fuseseră tot ceea ce Will avusese în viața lui pentru a-l asigura că cineva îl iubea. Tot ceea ce îi trebuise ca să știe că era adevărat și că exista. Își trecu degetele peste marginile a ceea ce fusese cândva runa *parabatai*. Se gândise că avea s-o urască, să deteste vederea ei în lumina soarelui, însă descoperi, spre surprinderea lui, că n-o ura. Era bucuros că runa *parabatai* nu dispăruse pur și simplu de pe pielea lui. O pecete care vorbea despre pierdere era tot o pecete, o aducere aminte. Nu poți pierde ceva ce n-ai avut niciodată.

Din coburi scoase cuțitul pe care Jem i-l dăduse: un pumnal îngust, cu un mâner argintiu, bogat ornamentat. În umbra stejarului, își tăie palma și privi cum sângele curgea pe jos, umezind pământul. Apoi îngenunche și înfipse pumnalul în pământul însângerat. Îngenunchind, șovăi, cu mâna pe plăsele.

— James Carstairs, spuse el, după care înghiți.

Mereu era așa; când avea nevoie de cuvinte, nu le găsea cu niciun chip. Cuvintele jurământului *parabatai* din Biblie îi răsunară în minte: *Nu mă sili să te părăsesc și să mă duc de la tine; căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu, și unde vei trăi tu, voi trăi și eu. Poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi și Dumnezeul meu. Unde vei muri tu, voi muri și eu, și voi fi îngropat acolo. Orice-mi va face Îngerul, numai moartea mă va despărți de tine!*[2]

[1] I *Samuel* 18:1.

[2] Citat aproximativ din Biblie: *Rut* 1:16-17.

Dar nu. Asta se spunea când se uneau, nu când se rupea unitatea. David și Ionatan fuseseră și ei despărțiți de moarte. Despărțiți, dar nu divizați.

— Jem, ți-am spus și înainte că nu mă vei părăsi, spuse Will, cu mâna însângerată pe plăselele pumnalului. Și încă ești alături de mine. Când respir, mă voi gândi la tine, căci fără tine aș fi murit acum mulți ani. Când mă trezesc și când dorm, când îmi ridic mâinile pentru a mă apăra sau când mă întind ca să mor, tu vei fi cu mine. Tu spui că ne naștem din nou și din nou. Eu spun că există un râu care separă morții și vii. Ceea ce știu e că dacă ne naștem din nou, am să te-ntâlnesc în altă viață, astfel încât să-l putem traversa împreună.

Will inspiră adânc și lăsă cuțitul să cadă. Își trase mâna înapoi. Tăietura din palmă era deja în curs de vindecare — rezultatul a vreo șase *runze* pe pielea lui.

— Ai auzit asta, James Carstairs? Suntem legați, tu și eu, peste despărțirea morții, pentru toate generațiile care vor veni. *Pentru totdeauna!*

Se ridică în picioare și aruncă o privire pumnalului. Pumnalul era al lui Jem, sângele era al său. Acest punct din pământ, dacă avea să-l mai găsească vreodată, dacă avea să trăiască pentru a încerca s-o facă, avea să fie al lor.

Se întoarse spre Balios, spre Țara Galilor și spre Tessa. Nu privi înapoi.

Către: Charlotte Branwell
De la: Consulul Josiah Wayland
Trimisă prin lacheu

Draga mea doamnă Branwell,

Nu sunt sigur că v-am înțeles întru totul misiva. Mi se pare incredibil ca o femeie înțeleaptă ca dumneavoastră să pună atât de multă încredere în cuvintele goale ale unui băiat cunoscut pentru nesăbuință și pentru faptul că nu e demn de încredere, așa cum William Herondale s-a dovedit de nenumărate ori a fi. Eu în mod cert n-am de gând s-o fac. Așa cum ni se arată în propria sa scrisoare, domnul Herondale a pornit într-o urmărire nebună fără să aibă aprobarea dumneavoastră. Este absolut capabil de minciună pentru a-și ajuta cauza. N-am să trimit o forță importantă a vânătorilor mei de umbre bazându-mă pe capriciul și cuvintele ușuratice ale unui băiat.

Rogu-vă să încetați cu aceste strigăte poruncitoare de a ne deplasa spre Cadair Idris. Încercați să nu uitați că eu sunt Consulul. Eu dispun de armatele vânătorilor de umbre, doamnă, nu dumneavoastră. Mai degrabă concentrați-vă eforturile pentru a-i ține în frâu pe vânătorii de umbre din căminul dumneavoastră.

Al dumneavoastră, cu sinceritate,
Josiah Wayland, Consul

— Doamnă Branwell, e un domn care dorește să vă vadă.

Charlotte ridică obosită privirea și o văzu pe Sophie stând în ușă. Părea epuizată, la fel ca toți ceilalți; sub ochi se vedeau negreșit urme de lacrimi. Charlotte cunoștea semnele — le văzuse în acea dimineață în propria oglindă.

Stătea așezată la biroul din salon, cu privirea coborâtă spre scrisoarea din mână. Nu se așteptase ca Josiah Wayland să fie încântat de veștile ei, însă nici nu se așteptase la acel dispreț vădit și nici să fie refuzată. *Eu dispun de armatele vânătorilor de umbre, doamnă, nu dumneavoastră. Mai degrabă concentrați-vă eforturile pentru a-i ține în frâu pe vânătorii de umbre din căminul dumneavoastră.*

A-i ține în frâu. Charlotte luă foc. De parcă ei erau niște copii și ea nimic altceva decât o guvernantă sau o doică, punându-i să defileze prin fața Consulului când erau spălați și îmbrăcați, și ascunzându-i în camera de joacă când el nu trebuia să fie deranjat. Ei erau *vânători de umbre*, la fel și ea. Și dacă el nu credea că Will era demn de încredere, atunci era un prostovan. El știa de blestem; îi povestise ea însăși. Nebunia lui Will fusese mereu ca cea a lui Hamlet, pe jumătate teatru și pe jumătate frenezie, ambele îndreptate spre un anume final.

Focul trosni în șemineu; afară, turna cu găleata, pictând geamurile în dungi argintii. În acea dimineață trecuse pe lângă dormitorul lui Jem — ușa deschisă, patul fără lenjerie, obiectele strânse. Ar fi putut fi camera oricui. Toate dovezile anilor pe care îi petrecuse alături de ei dispăruseră cât ai clipi din ochi. Se rezemase de peretele coridorului, cu broboane de sudoare pe frunte și cu ochii arzând. *Raziel, oare am procedat cum trebuia?*

Acum, în salon, își trecu o mână peste ochi.

— Acum și-a găsit? Nu e Consulul Wayland, nu-i așa?

— Nu, doamnă. Sophie clătină din capul ei brunet. E Aloysius Starkweather. Spune că e o chestiune extrem de urgentă.

— *Aloysius Starkweather?*

Charlotte oftă. Unele zile pur și simplu adunau orori peste orori.

— Păi, atunci, poftește-l înăuntru.

Împături misiva pe care i-o scrisese drept răspuns Consulului și tocmai o sigilase, când Sophie se întoarse și îl pofti pe Aloysius Starkweather în salon, înainte să se scuze și să se facă nevăzută. Charlotte nu se ridică de la birou. Starkweather arăta aproape la fel ca ultima oară când îl văzuse. Părea să se fi calcifiat, ca și când, chiar dacă nu întinerea, nici nu putea îmbătrâni. Chipul său era o hartă cu linii ridate, mărginit de barba albă și părul cărunt. Hainele îi erau foarte uscate; probabil că Sophie îi luase paltonul jos. Costumul pe care îl purta fusese la modă în urmă cu vreo zece ani și mirosea vag a naftalină.

— Vă rog să luați loc, domnule Starkweather, spuse Charlotte pe un ton cât mai respectuos cu putință față de o persoană care nu o plăcea și care îi urâse tatăl.

Însă el nu se așeză. Stătea cu mâinile împreunate la spate și, când se întoarse, analizând încăperea din jurul său, Charlotte remarcă ușor alarmată că una dintre mânecile hainei lui era pătată de sânge.

— Domnule Starkweather! exclamă ea, ridicându-se într-un sfârșit. Sunteți rănit? Doriți să-i chem pe Frați?

— Rănit? lătră el. De ce aș fi rănit?

— Mâneca dumneavoastră, răspunse ea, indicându-i-o.

El ridică mâna și o privi înainte să scoată un pufnet amuzat.

— Nu e sângele meu, îi explică el. Mai devreme am fost implicat într-o luptă. Spiritul acela a părut deranjat...

— Deranjat de ce anume?

— De faptul că i-am tăiat degetele și apoi beregata, răspunse Starkweather, privind-o în ochi — ai săi aveau o nuanță de cenușiu spre negru, culoarea pietrei.

— Aloysius. Charlotte uită să fie politicoasă. Acordurile interzic atacuri neprovocate asupra locuitorilor Lumii de Jos.

— Neprovocate? Aș spune că acesta a fost provocat. Neamul său mi-a omorât nepoata. Fiica mea aproape c-a murit de durere. Casa Starkweather a fost distrusă...

— Aloysius! Charlotte era extrem de alarmată acum. Casa ta n-a fost distrusă. Încă există descendenți de-ai familiei Starkweather în Idris. Nu-ți spun asta pentru a-ți minimaliza tristețea, căci unele pierderi rămân cu noi pentru totdeauna.

Jem, gândi ea fără să vrea, iar durerea acelui gând o făcu să se așeze din nou pe scaun. Își sprijini coatele pe masă, lăsându-și capul în mâini.

— Nu știu de ce ai venit să-mi spui asta acum, murmură ea. N-ai văzut runele de pe ușa Institutului? E o perioadă deosebit de tristă pentru noi...

— Am venit să-ți spun, pentru că e important! răspunse Aloysius pe un ton mânios. Are legătură cu Mortmain și cu Tessa Gray.

Charlotte își coborî mâinile.

— Ce știi despre Tessa Gray?

Aloysius stătea cu fața spre șemineu și umbra lui lungă era profilată pe covorul persan de pe podea.

— Nu sunt un om căruia să-i pese prea tare de Acorduri, spuse el. Știi asta; ai participat cu mine la diferite Consilii. Am fost crescut să cred că tot ceea ce atingeau demonii erau pângărit și corupt. Că vânătorii de umbre aveau dreptul prin sânge să omoare acele creaturi și să ia ce aveau ele drept trofee și comori. Sala trofeelor de la Institutul din York a fost lăsată în grija mea, iar eu menținut-o plină până în ziua în care noile Legi au fost aprobate.

Aloysius se încruntă.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Charlotte. Nu te-ai oprit acolo.

— Bineînțeles că nu, recunoscu bătrânul. Ce sunt Legile omului prin comparație cu cele ale Îngerului? Eu știu cum trebuie să fie făcute lucrurile ca la carte. Am continuat s-o fac fără să atrag atenția, însă nu am încetat să iau trofee sau să-i distrug pe acei locuitori ai Lumii de Jos care mi-au ieșit în cale. Unul dintre ei a fost John Shade.

— Tatăl lui Mortmain.

— Magicienii nu pot avea copii, mârâi Starkweather. El e doar un băiat uman pe care l-au găsit și l-au antrenat. Shade i-a arătat acele manevre neortodoxe ale lui. I-a câștigat încrederea.

— Nu prea cred că familia Shade l-a furat pe Mortmain de la părinții săi, opină Charlotte. Probabil că e un băiat care altminteri ar fi murit într-un azil pentru săraci.

— A fost nefiresc. Magicienii n-ar trebui să aibă copii umani de crescut. Aloysius privi lung spre tăciunii roșii ai focului. De aceea am atacat casa familiei Shade. L-am omorât pe el și pe soția lui. Băiatul a scăpat. *Pruncul mecanic* al lui Shade. Aloysius pufni. Am luat câteva dintre obiectele lui cu noi la Institut, dar niciunul dintre noi n-a putut să le dea de capăt. Asta e tot ce-a fost — un raid de rutină. Totul a mers conform planului. Asta până când s-a născut nepoata mea. Adele.

— Știu că a murit la prima ei ceremonie a runei, spuse Charlotte, punându-și mâna pe pântece într-un gest inconștient. Îmi pare rău. E mare păcat să ai un copil bolnav...

— Nu s-a născut bolnavă! lătră el. A fost un copil sănătos. Frumos, cu ochii băiatului meu. Toată lumea o adora, până ce, într-o dimineață, nora mea ne-a trezit cu un țipăt. Insista că fata din pătuț nu era fiica ei, deși semănau leit. A jurat că își cunoștea propriul copil și că acela nu era al ei. Noi am crezut că înnebunise. Chiar și atunci când ochii copilului s-au prefăcut din albastru în gri — ei bine, asta li se întâmplă multor nou-născuți. Însă abia atunci când am încercat să-i aplicăm prima pecete am început să-mi dau seama că nora mea avusese dreptate. Adele... Durerea a fost insuportabilă pentru ea. A țipat și a țipat și s-a zbătut. Pielea i-a ars acolo unde stela a atins-o. Frații Tăcuți au făcut tot ce-au putut, dar a doua zi a murit. Aloysius se opri și tăcu vreme îndelungată, privind, ca și când ar fi fost hipnotizat, înspre foc. Apoi continuă: Nora mea aproape c-a înnebunit. Nu putea suporta să rămână la Institut. Eu am rămas. Știu că avusese dreptate — Adele *nu* era nepoata mea. Am auzit zvonuri despre spirite și alți locuitori ai Lumii de Jos care se lăudau că se răzbunaseră pe familia Starkweather, că le furaseră unul dintre copii și că îl înlocuiseră cu altul bolnav. Niciuna dintre investigațiile mele n-a scos la iveală ceva concret, însă eu eram hotărât să aflu unde se dusese nepoata mea. Aloysius se sprijini de polița șemineului. Aproape că renunțasem, când Tessa Gray a sosit la Institutul meu în compania celor doi vânători de umbre ai tăi. Semăna atât de bine cu nora mea, încât ai fi zis că era fantoma ei. Însă se pare că nu are niciun pic de sânge de vânător de umbre. Era un mister, dar unul pe care l-am urmat. Spiritul pe care l-am interogat azi mi-a oferit ultimele piese din puzzle. În

copilăria ei, nepoata mea a fost înlocuită cu un copil uman răpit, o creatură bolnavă care a murit când i-au fost aplicate pecețile, căci nu era nefilim.

Se auzi o crăpătură puternică în vocea lui, o fisură în piatră.

— Nepoata mea a fost lăsată să fie crescută de o familie de mundani, iar fata lor bolnavă, Elizabeth — aleasă datorită asemănării ei superficiale cu Adele —, a fost înlocuită cu fata noastră sănătoasă. Asta a fost răzbunarea Curții asupra mea. Ei credeau că eu îl omorâsem pe unul de-al lor, așa că ei aveau să-l omoare pe unul de-al meu.

Ochii îi era reci când se întoarseră spre Charlotte.

— Adele — Elizabeth — a crescut în acea familie de mundani, fără să știe ce anume era. Și apoi s-a măritat. Cu un bărbat mundan. Numele său era Richard. Richard Gray.

— Nepoata ta, spuse Charlotte tărăgănat, era mama Tessei? Elizabeth Gray? Mama Tessei era vânător de umbre?

— Da.

— Acestea sunt infracțiuni, Aloysius. Ar trebui să te duci și să le spui celor din Consiliu...

— Lor nu le pasă de Tessa Gray, o întrerupse Starkweather cu o voce aspră. Însă ție da. Tu vei asculta povestea mea și poate că mă vei ajuta.

— Poate, spuse Charlotte, dacă e ceea ce trebuie să fac. Încă nu înțeleg care e rolul lui Mortmain în această poveste.

Aloysius se plimba agitat.

— Mortmain a aflat ce anume se întâmplase și a luat decizia să se folosească de Elizabeth Gray, un vânător de umbre care nu știa că era vânător de umbre. Cred că Mortmain l-a câștigat pe Richard Gray când îi era angajat, pentru a avea acces la Elizabeth. Cred că a păcălit-o pe nepoata mea aducându-i un demon eidolon în forma soțului ei, astfel încât să o aibă pe Tessa. Tessa a fost mereu scopul lui. Copila unui vânător de umbre și a unui demon.

— Dar progeniturile demonilor și ale vânătorilor de umbre se nasc moarte, sări Charlotte imediat.

— Chiar dacă vânătorul de umbre nu știe că e vânător de umbre? întrebă Starkweather. Chiar dacă nu poartă nicio rună?

— Eu...

Charlotte închise gura. Habar nu avea care era răspunsul; din câte știa, o astfel de situație nu avusese loc niciodată. Vânătorii de umbre erau însemnați de mici, băieți sau fete, cu toții.

Dar Elizabeth Gray nu fusese.

— Știu că fata e metamorfică, spuse Starkweather. Dar nu cred că de asta o vrea Mortmain. Vrea să facă altceva cu ea. Ceva ce numai ea poate face. Ea e cheia.

— Cheia spre ce?

— Au fost ultimele cuvinte pe care spiritul mi le-a spus azi după-amiază. Starkweather își privi sângele de pe mânecă. A spus: „Ea va fi răzbunarea noastră pentru toate morțile voastre inutile. Ea îi va distruge pe nefilimi, și Londra va arde, iar când Magistrul va domni asupra tuturor lucrurilor, nu veți face nici doi bani în ochii lui." Chiar dacă Josiah Wayland nu dorește să se ducă după Tessa de dragul ei, cei din Consiliu trebuie s-o facă pentru a preveni asta.

— Dacă ne vor crede, mormăi Charlotte.

— Venind din partea ta, trebuie să te creadă, spuse Starkweather. Dacă le-aș spune eu, ar râde de mine ca de un boșorog nebun, așa cum au făcut ani de zile.

— Oh, Aloysius, tu supraapreciezi încrederea pe care o are Consulul în mine. Va spune că sunt o femeie nesăbuită, credulă. Va spune că spiritul te-a mințit — ei bine, ei nu pot minți, dar va spune că spiritul a răstălmăcit adevărul sau că a repetat ceea ce credea că e adevărat.

Bătrânul își mută privirea în altă parte.

— Tessa Gray e cheia planului lui Mortmain, spuse el. Nu știu cum, dar e. Am venit la tine, întrucât nu am încredere în Consiliu în ceea ce o privește pe Tessa. Fata aceea e parțial demon. Îmi amintesc ce-am făcut în trecut lucrurilor care erau parțial demon sau supranaturale.

— Tessa nu e un lucru, interveni Charlotte. E o fată care a fost răpită și probabil că e îngrozită. Crezi că, dacă aș fi avut o metodă de a o salva, nu aș fi făcut-o?

— Am făcut lucruri rele, spuse Aloysius. Vreau să îndrept lucrurile. Sângele meu curge prin venele acelei fete, chiar dacă e amestecat cu sânge demonic. Ea e strănepoata mea. Bătrânul își ridică bărbia; ochii săi palizi și apoși erau înroșiți. Charlotte, nu vreau să te rog decât un

singur lucru. Când o găsești pe Tessa Gray, și sunt convins c-o vei găsi, spune-i că e bine-venită în familia Starkweather.

Să nu mă faci să regret faptul că am avut încredere în tine, Gabriel Lightwood.

Gabriel stătea la biroul din camera sa, cu hârtii împrăștiate în fața lui și cu peniță în mână. Lămpile din cameră nu erau aprinse, iar umbrele erau întunecate în colțurile camerei și lungi peste podea.

Către: Consulul Josiah Wayland
De la: Gabriel Lightwood

Onorate Consul,

Vă scriu astăzi, în sfârșit, cu veștile pe care mi le-ați cerut. Mă așteptasem ca acestea să sosească din Idris, însă se pare că sursa e mult mai aproape de casă. Astăzi, Aloysius Starkweather, conducătorul Institutului din York, a venit în vizită la doamna Branwell.

Puse peniță jos și inspiră adânc. Auzise clopotul Institutului sunând mai devreme, văzuse din capul scărilor când Sophie îl primise pe Starkweather în casă și apoi îl condusese în salon. Apoi fusese destul de ușor pentru el să se oprească la ușă și să asculte tot ceea ce se discutase în încăpere.

La urma urmei, Charlotte nu se aștepta să fie spionată.

E un bătrân care a luat-o razna din pricina mâhnirii și, prin urmare, a născocit câteva minciuni elaborate, cu ajutorul cărora își explică lui însuși marea lui pierdere. În mod cert e demn de milă, dar nu trebuie să fie luat în serios și nici n-ar trebui ca reprezentanții Consiliului să se bazeze pe cuvintele lunaticilor și ale celor care nu sunt demni de încredere.

Parchetul scârțâi; Gabriel ridică imediat capul. Inima îi bubuia. Dacă era Gideon... Gideon s-ar fi îngrozit să descopere ceea ce făcea. Cu toții ar fi făcut-o. Se gândi la privirea trădată care avea să se ivească pe micul chip al lui Charlotte la aflarea veștii. La furia uluită a lui Henry. Cel mai

mult se gândi la o pereche de ochi albaștri pe o față în formă de inimă, privindu-l cu dezamăgire. *Gabriel Lightwood, poate că am încredere în tine.*

Când puse din nou penița pe hârtie, făcu acest lucru cu o asemenea ferocitate, încât vârful aproape că rupse hârtia.

Regret să vă informez, dar au vorbit despre Consiliu și Consul cu o mare lipsă de respect. Este evident că doamnei Branwell îi displace ceea ce vede ca pe o intervenție inutilă în planurile dânsei. A ascultat cu mare credulitate afirmațiile absurde ale domnului Starkweather legate de faptul că Mortmain a împerecheat demoni cu vânători de umbre, o imposibilitate evidentă. Se pare că aveați dreptate și că e mult prea îndărătnică și prea ușor de influențat pentru a conduce cum se cuvine Institutul.

Gabriel își mușcă buza și se forță să nu se gândească la Cecily; în schimb, se gândi la Casa Lightwood, la dreptul său prin naștere; la bunul nume Lightwood restituit; la siguranța fratelui și surorii lui. Nu îi făcea cu adevărat rău lui Charlotte. Era doar o chestiune în legătură cu poziția ei, nu cu siguranța ei. Consulul nu avea niciun plan întunecat pentru ea. În mod sigur avea să fie mai fericită în Idris, sau într-o altă casă de la țară, privindu-și copiii alergând pe pajiștile verzi și nefăcându-și griji în legătură cu soarta tuturor vânătorilor de umbre.

Deși doamna Branwell insistă să trimiteți o forță a vânătorilor de umbre către Cadair Idris, toți oamenii care fac din opiniile unui lunatic isteric piatra de temelie a politicii lor duc lipsă de obiectivitatea necesară pentru a li se acorda încredere.

Dacă va fi necesar, voi jura sub Sabia Mortală că toate acestea sunt adevărate.
Al dumneavoastră, în numele lui Raziel,
Gabriel Lightwood

16

PRINȚESA MECANICĂ

O, dragoste! care renegi,
Tot ce-i fragil pe-acest pământ,
Tot ce-i mai slab de ce alegi
Pentru leagăn, casă și mormânt?
— Percy Bysshe Shelley, „Versuri: Când se sparge lampa"

Către: Consulul Josiah Wayland
De la: Charlotte Branwell
Dragă domnule Consul,

Chiar în acest moment am primit vești de extremă importanță, pe care mă grăbesc să vi le împărtășesc. Un informator, al cărui nume nu-l pot divulga acum, dar pentru care mă pun chezaș că este demn de încredere, mi-a relatat amănunte care îmi sugerează că domnișoara Gray nu este doar o fantezie trecătoare a lui Mortmain, ci o cheie spre principalul său obiectiv: cu alte cuvinte, distrugerea completă a noastră, a tuturor.

El pune la cale construcția unor dispozitive de și mai mare putere decât am văzut până acum, iar eu mă tem foarte tare că abilitățile unice ale domnișoarei Gray îl vor ajuta în demersul său. Ea nu ar avea niciodată intenția de a ne face vreun rău, însă chiar nu știm ce amenințări sau grozăvii îi rezervă Mortmain. Este imperios necesar ca ea să fie recuperată imediat, atât pentru a ne salva pe noi, cât și pentru a o ajuta pe ea.

În lumina acestor noi informații, vă implor încă o dată să adunați orice forțe puteți și să porniți spre Cadair Idris.

Cu sinceritate și sincer tulburată,
Charlotte Branwell

Tessa se trezi încet, ca și când conștiința s-ar fi aflat la capătul unui coridor lung și întunecat, iar ea mergea într-acolo cu viteza melcului, cu mâna întinsă. În cele din urmă, ajunse și deschise ușa pentru a da de o...

Lumină orbitoare. Era o lumină aurie, nu albicioasă ca lampa-vrăjitoarei. Se ridică în capul oaselor și privi în jurul ei.

Era într-un pat simplu de alamă, cu o pilotă groasă din puf întinsă peste o a doua saltea și cu o plapumă grea deasupra. Încăperea în care se afla arăta ca și cum ar fi fost scobită într-o peșteră. Existau un scrin înalt și un lavoar pe care se afla o carafă albastră; de asemenea, mai era o garderobă, cu ușa deschisă suficient cât Tessa să vadă veșmintele din interior. Încăperea nu avea ferestre, cu toate că era un șemineu în care ardea vesel un foc. În ambele părți ale șemineului atârnau portrete.

Se strecură din pat și se înfioră atunci când tălpile ei goale luară contact cu piatra rece. Nu era atât de dureros pe cât s-ar fi așteptat, totuși, dată fiind starea ei proastă. Aruncă o privire în jos și avu două șocuri rapide: primul era că nu purta nimic altceva decât o rochie de mătase neagră supradimensionată. Al doilea, că tăieturile și vânătăile păreau să fi dispărut în cea mai mare parte. Încă mai simțea o ușoară durere în tot trupul, dar nu mai avea semne pe piele, albă în contrast cu rochia neagră. Pipăindu-și părul, simți că era curat și îi cădea liber pe umeri, nemaifiind plin de noroi și sânge.

Acest lucru ridica o întrebare: cine o curățase, o vindecase și o pusese în pat? Tessa nu-și amintea nimic în afară de lupta cu automatele în căsuța de fermier, în vreme ce doamna Black râdea. În cele din urmă, unul dintre ele o sufocase până o lăsase lată și un întuneric milostiv se pogorâse peste ea. Totuși, ideea că doamna Black o dezbrăcase și o îmbăiase era oribilă, deși nu la fel de îngrozitoare ca ideea că Mortmain ar fi făcut-o.

Tot mobilierul din încăpere era grupat într-o parte a peșterii. Cealaltă parte era aproape goală, cu toate că se putea vedea dreptunghiul negru

al unei ușe decupat în peretele îndepărtat. După o privire scurtă aruncată în jur, porni spre ea...

Dar, la jumătatea drumului, ceva o opri într-un mod violent. Se împletici îndărăt, strângându-și mai bine rochia pe trup, cu fruntea îndurerată acolo unde se pocnise de *ceva*. Cu prudență, întinse mâna, pipăind aerul din fața ei.

Și simți ceva dur și solid, ca și cum un perete din sticlă, complet transparent, ar fi stat între ea și cealaltă parte a încăperii. Își lipi palmele de el. Oricât de invizibil ar fi fost, era tare ca fierul. Își mișcă palmele în sus, întrebându-se încotro ducea...

— Eu nu mi-aș bate capul, se auzi de la ușă o voce rece, familiară. Structura se întinde în toată peștera, de la un perete la altul, din podea până în tavan. Ești complet înconjurată de ziduri.

Tessa se ridicase pe vârfuri; la auzul acestor cuvinte, reveni în poziția inițială și făcu un pas în spate.

Mortmain.

Era exact așa cum și-l amintea. Un bărbat slab și musculos, nu foarte înalt, cu o față îmbătrânită de vreme și cu o barbă îngrijită. Extraordinar de obișnuit, cu excepția ochilor, la fel de reci și de cenușii ca o furtună de zăpadă. Era îmbrăcat într-un costum cenușiu-albăstrui, nu din cale-afară de formal, genul pe care un gentilom l-ar purta într-o după-amiază la club. Pantofii îi erau lustruiți și străluceau.

Tessa nu spuse nimic, doar își strânse și mai bine rochia în jurul ei. Era voluminoasă și îi ascundea tot trupul, dar, fără corset și cămașă, ciorapi și turnură, se simțea goală și expusă.

— Nu te speria, continuă Mortmain. Nu poți să mă ajungi prin zid, dar nici eu nu pot. Nu fără dizolvarea vrăjii în sine, iar asta ar dura. Tăcu preț de câteva clipe, apoi adăugă: Mi-am dorit ca tu să te simți mai în siguranță.

— Dacă v-ați fi dorit ca eu să fiu în siguranță, m-ați fi lăsat la Institut.

Tonul Tessei era glacial.

La acestea, Mortmain nu spuse nimic, doar înclină capul într-o parte și mijì ochii în direcția ei, asemenea unui marinar care scrutează orizontul.

— Condoleanțele mele pentru moartea fratelui tău. Niciodată n-am intenționat să se întâmple așa.

Tessa își simți gura strâmbându-i-se într-o grimasă. Trecuseră două luni de când Nate murise în brațele ei, dar ea nu uitase și nici nu iertase.

— Nu vreau mila sau bunele intenții ale dumneavoastră. L-ați transformat într-o unealtă și apoi a murit. A fost vina dumneavoastră, la fel de sigur ca și cum l-ați fi împușcat în stradă.

— Presupun că nu are rost să subliniez faptul că el a fost cel care m-a căutat.

— Era doar un *copil!* exclamă Tessa; voia să cadă în genunchi, voia să bată cu pumnii în bariera invizibilă, dar se ținu mândră și distantă. Nu avea nici măcar douăzeci de ani, spuse.

Mortmain își vârî mâinile în buzunare.

— Știi cum a fost pentru mine, când eram mic? o întrebă el pe un ton atât de calm, încât ziceai că se așezase alături de ea la un dineu și trebuiau să stea la taclale.

Tessa se gândi la imaginile pe care le văzuse în mintea lui Aloysius Starkweather.

Bărbatul era înalt, lat în umeri — și cu pielea verde precum a unei șopârle. Părul său era negru. Prin contrast, copilul pe care-l ținea de mână părea la fel de normal ca oricare altul — micuț, cu mâini durdulii și pielea rozalie.

Tessa știa numele bărbatului, deoarece Starkweather îl cunoștea.

John Shade.

Shade săltă copilul pe umerii săi în timp ce pe ușă începu să iasă un șir de creaturi metalice ciudate, precum păpușile pentru copii, dar de mărimea unui om, și cu piele făcută din metal lucios. Creaturile nu aveau trăsături. În mod ciudat, însă, purtau haine — unele, salopete zdrențăroase de fermier din Yorkshire, iar altele, rochii simple din muselină. Automatele se luară de mâini și începură să se miște de parcă erau la un dans țărănesc. Copilul râdea și bătea din palme.

— Privește cu atenție, fiul meu, spuse bărbatul cu pielea verde, căci într-o zi voi conduce un regat mecanic de astfel de creaturi, iar tu vei fi prințul lui.

— Știu că părinții dumneavoastră adoptivi au fost magicieni, spuse ea. Știu că au ținut la dumneavoastră. Știu că tatăl dumneavoastră a inventat creaturile mecanice de care sunteți atât de înamorat.

— Iar tu știi ce s-a întâmplat cu ele.

...camera răscolită, cane și rotițe și echipamente și metal distrus peste tot, fluid curgând negru precum sângele, iar bărbatul cu piele verde și femeia cu părul albastru zăcând morți printre ruine...

Tessa își feri privirea.

— Dă-mi voie să-ți povestesc despre copilăria mea, zise Mortmain. Tu îi numești părinți adoptivi, dar ei erau părinții mei la fel de mult cum i-ar fi putut face orice cantitate de sânge. Ei m-au crescut cu grijă și dragoste, la fel cum au făcut-o și ai tăi.

Gesticulă spre șemineu, iar Tessa descoperi șocată că portretele care atârnau de fiecare parte a șemineului erau portretele părinților ei: blonda ei mamă și tatăl ei, care părea gânditor, cu ochii lui căprui și cu cravata strâmbă.

— Și apoi au fost uciși de vânătorii de umbre. Tatăl meu a vrut să creeze aceste minunate automate, aceste *creaturi mecanice*, așa cum le zici tu. Ele aveau să fie cele mai grozave mașinării inventate vreodată, așa visa el, și urmau să-i apere pe locuitorii Lumii de Jos de vânătorii de umbre care îi ucideau și îi jefuiau în mod constant. Ai văzut trofeele de la Institutul lui Starkweathear. Mortmain scuipă ultimele cuvinte. Ai văzut bucăți din părinții mei. Ținea sângele mamei mele într-un borcan.

Și rămășițe de magicieni. Mâini cu gheare mumificate, precum cele ale doamnei Black. Un craniu gol, complet descărnat, care părea uman, excepție făcând colții pe care-i avea în locul dinților. Flacoane cu sânge vâscos.

Tessa înghiți. *Ținea sângele mamei mele într-un borcan.* Nu putea să spună că nu îi înțelegea furia. Și totuși — se gândi la Jem, la părinții săi murind în fața lui, la viața lui distrusă, și cu toate acestea n-a căutat niciodată să se răzbune.

— Da, a fost îngrozitor, se arătă Tessa de acord. Dar asta nu scuză lucrurile pe care le faceți.

În ochii lui licări ceva mai profund: furia i se domoli iute.

— Dă-mi voie să-ți spun ce-am făcut, îi răspunse el. Am creat o armată. O armată care, de îndată ce ultima piesă din puzzle va fi pusă la locul ei, va fi invincibilă.

— Iar ultima piesă din puzzle...

— Ești tu, sfârși Mortmain.

— Spuneți asta iar și iar, și totuși, refuzați să-mi explicați, spuse Tessa. Pretindeți să cooperez, și totuși, nu-mi spuneți nimic. M-ați făcut prizonieră aici, domnule, dar nu mă puteți forța să vorbesc cu dumneavoastră sau să vă ofer bunăvoința mea, dacă eu aleg să nu v-o acord...

— Tu ești pe jumătate vânător de umbre, pe jumătate demon, îi explică Mortmain. Acesta este primul lucru pe care ar trebui să-l știi.

Tessa, pe jumătate întoarsă cu spatele la el, înlemni.

— Asta nu-i posibil. Progeniturile vânătorilor de umbre și ai demonilor se nasc moarte.

— Da, așa este, aprobă el. Se nasc moarte. Sângele unui vânător de umbre, runele de pe trupul unui vânător de umbre, reprezintă moartea pentru un copil magician în pântece. Însă *mama dumitale nu avea peceți.*

— Mama mea nu era vânător de umbre! Tessa privi înnebunită la portretul lui Elizabeth Gray de lângă șemineu. Sau vreți să-mi spuneți că l-a mințit pe tata, că i-a mințit pe toți toată viața...

— Ea nu știa, zise Mortmain. Vânătorii de umbre nu știau. Nu era nimeni care să-i spună. Tatăl meu ți-a construit îngerul mecanic, să știi. Era menit să fie un dar pentru mama mea. Conține o fărâmă din spiritul unui înger, un lucru rar, ceva ce a purtat cu el încă din timpul Cruciadelor. Mecanismul în sine era menit să fie acordat după viața ei, astfel încât, ori de câte ori viața ei ar fi fost amenințată, îngerul ar fi intervenit să o protejeze. Mortmain începu să pășească prin peșteră. Părinții mei nu au fost aleși pentru a fi omorâți, firește. Starkweather și neamul lui se delectau cu măcelărirea locuitorilor Lumii de Jos — s-au îmbogățit din prăzile de război — și ar fi folosit și cea mai mică scuză pentru a abate violența asupra lor. De aceea era detestat de comunitatea Lumii de Jos. Spiritele din zona rurală au fost cele care m-au ajutat să scap, atunci când părinții mei au fost omorâți, și care m-au ascuns până ce vânătorii de umbre au încetat să mă mai caute. Mortmain inspiră tremurat. Câțiva ani mai târziu, când au hotărât să se răzbune, i-am ajutat. Institutele sunt protejate împotriva pătrunderii Locuitorilor Lumii de Jos, dar nu și împotriva mundanilor și, desigur, a automatelor.

Pe chipul lui se ivi un zâmbet diabolic.

— Eu am fost cel care, cu ajutorul uneia din invențiile tatălui meu, s-a strecurat în Institutul York și a schimbat bebelușul din leagăn cu unul de descendență mundană. Nepoata lui Starkweather, Adele.

— Adele, șopti Tessa. Am văzut un portret al ei.

O fată foarte tânără, cu păr blond și lung, îmbrăcată cu o rochie demodată, pentru copii, și având o fundă mare deasupra capului ei micuț. Fața ei era slabă și palidă și bolnăvicioasă, dar ochii îi erau luminoși.

— A murit când a fost însemnată cu primele rune, zise Mortmain jubilând. A murit țipând, așa cum muriseră înainte o mulțime de Locuitori ai Lumii de Jos, de mâna vânătorilor de umbre. Acum omorâseră o persoană pe care ajunseseră s-o iubească. O pedeapsă binemeritată.

Tessa îl privi lung, îngrozită. Cum putea cineva să creadă că a muri în agonie era o pedeapsă binemeritată pentru un copil inocent? Se gândi din nou la Jem, la mâinile lui blânde pe vioară.

— Elizabeth, mama dumneata, a crescut neștiind că era vânător de umbre. Nu i s-au dat niciun fel de rune. I-am urmărit dezvoltarea, firește, și, când s-a măritat cu Richard Gray, am făcut tot posibilul să-l angajez. Credeam că lipsa runelor pe mama ta însemna că putea concepe un copil care să fie pe jumătate demon, pe jumătate vânător de umbre, și, ca să testez acea teorie, am trimis la ea un demon sub forma tatălui tău. Ea nu și-a dat niciodată seama de diferență.

Numai faptul că avea stomacul gol o împiedică pe Tessa să vomite.

— Dumneavoastră... i-ați făcut *ce*... mamei mele? Un demon? Eu sunt pe jumătate demon?

— Era un demon căpetenie, dacă asta te consolează. Cândva, cei mai mulți dintre ei au fost îngeri. Aspectul său real era destul de acceptabil. Mortmain rânji. Înainte ca mama ta să rămână însărcinată, am lucrat ani în șir pentru a termina îngerul mecanic al tatălui meu. L-am terminat, iar după ce tu ai fost concepută, l-am acordat la viața *ta*. Cea mai mare invenție a mea.

— Dar de ce să fi fost mama mea dornică să-l poarte?

— Pentru a te salva, spuse Mortmain. Când a rămas însărcinată, mama ta și-a dat seama că ceva nu era în regulă. Să porți în pântece un copil magician nu e la fel cu a purta un copil uman. Am venit la ea și i-am dat îngerul mecanic. I-am spus că, dacă îl purta, avea să-i salveze

viața copilului. M-a crezut. Nu mințeam. Tu ești nemuritoare, fato, dar nu ești invulnerabilă. Poți fi omorâtă. Îngerul este acordat la viața ta; este *proiectat* să te salveze dacă ești pe moarte. Este posibil să te fi salvat de sute de ori înainte chiar să te fi născut și te-a mai salvat și de atunci. Gândește-te la momentele când ai fost aproape de moarte. Gândește-te la felul în care a intervenit.

Tessa privi în retrospectivă — felul în care îngerul zburase spre automatul care o strangula, felul în care parase loviturile creaturilor care o atacaseră în apropierea Conacului Ravenscar, felul în care o salvase de la zdrobirea de pietrele din prăpastie.

— Dar nu m-a salvat de la tortură și nici de la rănire.

— Nu, întrucât acelea țin de condiția umană.

— La fel și moartea, zise Tessa. Nu sunt umană, iar dumneavoastră le-ați lăsat pe Surorile Întunecate să mă tortureze. Nu v-aș putea ierta niciodată pentru asta. Chiar și dacă m-ați convinge că moartea fratelui meu a fost vina lui, că moartea lui Thomas a fost justificată, că ura dumneavoastră era rezonabilă, nu v-aș putea ierta niciodată pentru asta.

Mortmain luă cutia de la picioarele lui și o răsturnă. Lucrurile care căzură din ea zăngăniră — roți dințate și came și mecanisme, bucăți de metal forfecate, mânjite de un lichid negru, și, la urmă, săltând ca o minge deasupra restului de fleacuri, un cap retezat.

Al doamnei Black.

— Am distrus-o, preciză el. Pentru tine. Am dorit să-ți arăt că sunt sincer, domnișoară Gray.

— Sincer în ce? vru Tessa să știe. De ce ați făcut toate astea? *De ce m-ați creat?*

Buzele lui se arcuiră vag; nu era un zâmbet, nu tocmai.

— Din două motive. Primul este ca tu să poți avea copii.

— Dar magicienii nu pot...

— Nu, zise Mortmain. Dar tu nu ești un magician obișnuit. În tine, sângele demonilor și sângele îngerilor au dus propriul lor război în Rai, iar îngerii au fost victorioși. Tu nu ești vânător de umbre, dar nici magician. Ești ceva nou, ceva cu totul diferit. *Vânători de umbre*, scuipă el. Toți hibrizii de vânători de umbre și demoni mor, iar nefilimii sunt mândri de asta, bucuroși că sângele lor nu va fi niciodată întinat, că

filiația lor nu va fi niciodată pângărită de magie. Cu excepția *ta*... Tu poți face magie. Poți avea copii ca oricare altă femeie. Încă nu, pentru alți câțiva ani, ci când vei ajunge la deplină maturitate. Cei mai mari magicieni în viață m-au asigurat de asta. Împreună vom iniția o nouă rasă, cu frumusețea vânătorilor de umbre și fără vreun însemn de magician. Va fi o rasă care va frânge aroganța vânătorilor de umbre și îi va înlocui pe pământ.

Pe Tessa o lăsară picioarele. Se prăbuși la pământ, cu rochia adunată în jurul ei ca o apă neagră.

— Vreți... vreți să mă folosiți pentru *a vă naște copii?*

Acum el rânji cu gura până la urechi.

— Nu sunt un om fără onoare, spuse el. Îți cer mâna în căsătorie. Am plănuit asta dintotdeauna. Gesticulă spre grămada de metal și carne care fusese cândva doamna Black. Aș prefera să am participarea ta voluntară. Și îți pot promite că așa voi proceda cu toți dușmanii tăi.

Dușmanii mei. Se gândi la Nate, la mâna lui închizându-se peste a ei în timp ce murea, însângerat, în brațele ei. Se gândi din nou la Jem, la felul în care nu profera injurii la adresa sorții lui, ci o înfrunta curajos; se gândi la Charlotte, care deplânsese moartea lui Jessamine, deși Jessie o trădase; și se gândi la Will, care își oferise inima pentru ca ea și Jem să i-o calce în picioare, deoarece îi iubea mai mult decât se iubea pe sine.

Exista bunătate umană în lume, gândi ea — ascunsă între dorințe și vise, regrete și amărăciune, resentimente și puteri, dar era acolo, iar Mortmain n-avea să o vadă niciodată.

— Nu veți înțelege niciodată, îi spuse ea. Spuneți că dumneavoastră construiți, că inventați, dar eu cunosc un inventator — Henry Branwell — și nu semănați nici pe departe cu el. El aduce lucrurile la viață; dumneavoastră doar distrugeți. Și acum mi-ați mai adus încă un demon mort, de parcă ar fi flori și nu și mai multă moarte. Nu aveți sentimente, domnule Mortmain, nici compasiune, pentru nimeni. Dacă n-aș fi știut-o deja, ar fi devenit mai mult decât limpede atunci când ați încercat să vă folosiți de boala lui James Carstairs pentru a mă forța să vin aici. Cu toate că el e pe moarte din cauza dumneavoastră, n-ar fi îngăduit ca eu să vin — n-ar fi luat *yin fen*-ul dumneavoastră. Așa se comportă oamenii buni.

Văzu expresia de pe chipul lui. Dezamăgire. Totuși, aceasta zăbovi doar o clipă, înainte să fie ștearsă de o expresie șireată.

— N-ar fi îngăduit să vii? o întrebă el. Așadar, nu te-am judecat greșit; ai fi făcut-o. Ai fi venit la mine, din dragoste.

— Nu din dragoste pentru dumneavoastră.

— Nu, spuse el gânditor, nu pentru mine, și scoase din buzunar un obiect pe care Tessa îl recunoscu imediat.

Se uită fix la ceas, care se legăna pe lanțul de aur. În mod clar, nu mai fusese întors. Limbile se opriseră de mult, indicând miezul nopții. Pe spatele lui erau gravate inițialele J.T.S., *într-o scriitură elegantă.*

— Am spus că au existat două motive pentru care te-am creat, îi spuse el. Acesta este cel de-al doilea. În lume există metamorfici: demoni și magicieni care pot lua înfățișarea altora. Dar numai tu poți *deveni* cu adevărat altcineva. Acest ceas a aparținut tatălui meu. John Thaddeus Shade. Te implor să iei acest ceas și să te Transformi în tatăl meu, așa încât eu să pot vorbi cu el încă o dată. Dacă faci asta, voi trimite tot *yin fen*-ul pe care îl am în posesie — și este o cantitate considerabilă — lui James Carstairs.

— El nu-l va lua, spuse Tessa imediat.

— De ce nu? întrebă el imediat și tonul lui era rezonabil. Tu nu mai ești o condiție a drogului. Este un dar, oferit gratis. Ar fi o prostie să-l arunce și să nu-l folosească. În vreme ce faci acest lucrușor pentru mine, poți foarte bine să-i salvezi viața. Ce spui de asta, Tessa Gray?

Will! Will, trezește-te!

Era glasul Tessei, inconfundabil, și îl făcu pe Will să se îndrepte brusc în șa. Se prinse de coama lui Balios pentru a se echilibra și privi în jur confuz.

Verde, cenușiu, albastru. Panorama rurală galeză se întindea în fața lui. Trecuse de Welshpool și de granița dintre Anglia și Țara Galilor undeva înaintea zorilor. Își amintea foarte puțin din călătoria lui, doar o înaintare continuă, chinuitoare a locurilor: Norton, Atcham, Emstrey, Weeping Cross, ocolind Shrewsbury și, în sfârșit, în sfârșit, granița și dealurile galeze în depărtare. Fuseseră ca niște fantome în lumina

dimineții, când totul era învăluit în ceața care se rărise pe măsură ce soarele se înălțase pe cer.

Bănuia că se afla aproape de Llangadfan. Era un drum destul de bunicel, întins peste o fostă cale romană, dar aproape nelocuit, cu excepția fermelor ocazionale, și părea nesfârșit de lung, mai lung decât cerul cenușiu care se întindea deasupra. La hanul Cann Office se forțase să se oprească și să ia ceva de mâncare, dar numai pentru câteva momente. Călătoria era cea care conta.

Acum, că era în Țara Galilor, o simțea — atracția din sânge lui față de locul în care se născuse. În pofida vorbelor lui Cecily, nu mai simțise acea legătură până atunci — când respira aerul galez, când admira culorile galeze: verdele dealurilor, cenușiul ardeziei și al cerului, albeața caselor din piatră văruită, punctele ivorii ce reprezentau oi profilate pe iarbă. Pinii și stejarii erau smaralde întunecate la distanță, dar, mai aproape de drum, vegetația devenea verde-cenușie și ocru.

Pe măsură ce înainta în inima țării, dealurile verzi cu pante line deveneau mai sterpe, drumul mai abrupt, iar soarele începea să apună după culmea munților din depărtare. Știa unde se afla acum, știa să trecuse în Valea Dyfi, iar munții din fața lui se înălțau semeți și dezolanți. Vârful Car Afron se găsea în stânga, o învălmășeală de ardezie gri și grohotiș pe coastă, asemănător unei pânze cenușii de păianjen. Drumul era abrupt și lung, iar în timp ce îl îndemna pe Balios să-l urce, Will se prăbuși în șa și, în ciuda voinței sale, își pierdu cunoștința. Le visă pe Cecily și pe Ella alergând în susul și în josul unor dealuri diferite de acestea, strigându-l: *Will! Will, vino și aleargă cu noi!* Și o visă pe Tessa și mâinile ei întinse spre el, și știa că nu se putea opri, nu se putea opri până ce nu ajungea la ea. Chiar dacă în realitate ea nu-l privise niciodată așa, chiar dacă blândețea din ochii ei era pentru altcineva. Și, uneori, cum se întâmpla acum, mâna lui se strecura în buzunar și se strângea în jurul pandantivului din jad aflat acolo.

Ceva îl lovi cu putere într-o parte; dădu drumul pandantivului în timp ce cădea, dureros, pe iarba presărată cu pietre de pe coasta dealului. Îl săgetă o durere în braț și se rostogoli pe o parte exact la timp pentru a evita ca Balios să se prăbușească la pământ, alături de el. Îi trebui

un moment să-și dea seama că nu fuseseră atacați. Calul său, prea obosit pentru a mai putea face un pas, se prăbușise sub el.

Will se ridică în genunchi și se târî lângă Balios. Calul negru zăcea plin de spume, cu ochii imploratori întorși spre Will, care se apropie și își petrecu un braț pe după grumazul lui. Spre ușurarea sa, pulsul calului era constant și puternic.

— Balios, Balios, îi șopti el, mângâind coama animalului. Iartă-mă! N-ar fi trebuit să te călăresc în halul ăsta!

Își aminti când Henry cumpărase caii și încerca să hotărască cum să îi cheme. Will fusese cel care sugerase numele lor: Balios și Xanthos, după nemuritorii cai ai lui Ahile. *Noi doi putem zbura la fel de iute ca Zefir, despre care se spune că e cel mai rapid vânt.*

Însă caii aceia fuseseră nemuritori, iar Balios nu era. Chiar dacă era mai puternic și mai rapid decât un cal obișnuit, orice creatură avea limitele sale. Will se întinse amețit și privi lung spre cer — care era ca un cearșaf cenușiu bine întins, punctat din loc în loc de dâre de nori negri.

Se gândise cândva, între scurtele momente dintre ridicarea „blestemului" și aflarea veștii că Jem și Tessa erau logodiți, să o aducă pe Tessa în Țara Galilor, să îi arate locurile în care copilărise. Se gândise să o ducă în Pembrokeshire, să se plimbe în jurul lui Saint David's Head și să vadă florile care creșteau în vârful stâncilor de acolo, să vadă marea albastră de la Tenby și să găsească scoici după maree. Toate acestea păreau acum capriciile îndepărtate ale unui copil. Nu mai exista decât drumul din fața sa, și mai mult de călărit, și mai multă oboseală, și, probabil, la capătul acestuia, moartea.

Cu încă o bătaie liniștitoare pe grumazul calului, Will se săltă în genunchi și apoi în picioare. Luptând cu amețeala, șontâcăi spre creasta dealului și privi în jos.

Sub el se întindea o vale mică, în care se adăpostea un sătuc miniatural din piatră, puțin mai mare decât un cătun. Își scoase stela de la brâu și, cu grijă, își desenă o rună de Vedere pe încheietura mâinii stângi. Aceasta îi împrumută destulă putere cât să vadă că satul avea un scuar și o bisericuță. Aproape cu certitudine avea un soi de han unde s-ar fi putut odihni peste noapte.

În mintea sa, totul țipa să continue, să termine asta — nu mai avea decât vreo treizeci de kilometri până la țința sa —, dar să meargă mai departe ar fi însemnat să-și omoare calul și să sosească la Cadair Idris într-o stare în care n-ar fi fost capabil să se bată cu nimeni. Se întoarse spre Balios și, cu niscaiva vorbe bune și cu câteva mâini de ovăz, reuși să îl facă să se ridice în picioare.

Jilțul în care stătea Tessa avea o spetează înaltă din lemn sculptat, prinsă cu ținte masive, ale căror capete îi intrau în spate. În fața ei se afla un birou lat, cu o mulțime de cărți la un capăt. Sub ochii ei, pe birou, se afla un teanc de foi curate, o călimară cu cerneală și un toc. Lângă hârtie se afla ceasul de buzunar al lui John Shade.

De o parte și de cealaltă a ei stătea două automate uriașe. Se depusese foarte puțin efort pentru a le face să semene cu niște oameni. Ambele erau aproape triunghiulare, cu brațe groase, care ieșeau din ambele părți ale trupurilor lor, fiecare terminându-se cu o lamă tăioasă. Erau destul de înspăimântătoare, însă Tessa nu se putu abține să nu se gândească la Will, care, dacă s-ar fi aflat acolo, ar fi comentat că arătau ca niște napi și poate că ar fi făcut și un cântec despre asta.

— Ia ceasul, îi porunci Mortmain, și Transformă-te!

Stătea așezat în fața ei, într-un jilț foarte asemănător cu al ei, cu aceeași spetează înaltă. Se aflau într-o altă încăpere din peșteră, în care fusese condusă de automate; singura lumină din încăpere venea de la un șemineu enorm, suficient de mare încât să încapă în el o vacă întreagă. Chipul lui Mortmain era învăluit de umbre, degetele îi erau împreunate sub bărbie.

Tessa ridică ceasul. Îl simțea greu și rece în mâinile ei. Închise ochii.

Avea doar cuvântul lui Mortmain că va trimite *yin fen*-ul, dar, totuși, îl credea. La urma urmelor, nu avea niciun motiv să n-o facă. Ce mai conta pentru el dacă James Carstairs mai trăia o vreme? Nu fusese decât un instrument de negociere pentru a o aduce în mâinile lui, și iat-o acolo, cu sau fără *yin fen*.

Îl auzi pe Mortmain respirând șuierat printre dinți și apucă mai bine ceasul. Sub strânsoarea ei, acesta păru să palpite subit, în felul în care o făcea, câteodată, îngerul mecanic. Își simți mâna smucindu-se și, deodată,

Transformarea puse stăpânire pe ea — fără să fie nevoită să și-o dorească stăruitor sau să se întindă după ea, așa cum făcea de obicei. Scoase un icnet mic atunci când simți că Transformarea o ia asemenea unui vânt aspru, împingând-o în jos. Brusc, John Shade era pretutindeni în jurul ei, cuprinzând-o cu prezența lui. Durerea îi făcu brațul să zvâcnească și scăpă ceasul. Acesta căzu cu o bufnitură pe birou, dar Transformarea era de neoprit. Umerii i se lățiră sub rochie, degetele îi deveniră verzi și culoarea se răspândi în corpul ei asemenea coclelii pe aramă.

Înălță capul cu un gest smucit. Își simțea umerii îngreunați. Privind în jos, văzu brațele greoaie ale unui bărbat, pielea de un verde închis și striat, mâinile mari și arcuite. O senzație de panică se iscă în ea, dar era micuță, o scânteie într-un ocean de întuneric. Niciodată nu mai fusese atât de pierdută în interiorul unei Transformări.

Mortmain se îndreptă de spate. O privea uimit, cu buzele strânse și cu ochii strălucind cu o lumină întunecată, dură.

— Tată, spuse el.

Tessa nu-i răspunse. Nu putea să-i răspundă. Vocea care se ridică înlăuntrul ei nu-i mai aparținea; era a lui Shade.

— Prințul meu mecanic, zise Shade.

Lumina din ochii lui Mortmain se intensifică. Se înclină în față, împingând nerăbdător hârtiile de pe masă spre Tessa.

— Tată. Am nevoie de ajutorul tău. Repede. Am un Pyxis. Am mijloacele să îl deschid. Am corpurile automatelor. Îmi mai trebuie doar vraja pe care ai creat-o, vraja de legare. Scrie-mi-o, iar eu voi avea ultima piesă din puzzle.

Panica dinlăuntrul Tessei creștea și se întindea. Aceasta nu era o reîntâlnire emoționantă dintre tată și fiu. Era ceva ce Mortmain avea nevoie de la magicianul John Shade. Ea începu să se zbată, să încerce să se extragă din Transformare, dar o ținea cu o strânsoare ca de fier. De când începuse antrenamentele cu Surorile Întunecate, ea putuse să se extragă dintr-o Transformare, dar, cu toate că John Shade era mort, simțea prinderea oțelită a voinței lui asupra ei, care o ținea prizonieră în acest trup, forțând acel trup să acționeze. Văzu cu groază cum mâna ei se întinse după toc, cum înmuie peniță în cerneală și cum începu să scrie.

Tocul mâzgălea pe hârtie. Mortmain se aplecă în față. Respira greoi, de parcă ar fi alergat. În spatele lui, focul trosni în șemineu, înalt și portocaliu.

— Asta e! exclamă el, lingându-și buzele. Înțeleg cum ar funcționa asta, da! În sfârșit! Este întocmai!

Tessa privi uimită. Ceea ce ieșea din tocul ei părea, pentru ea, un șir de galimatii: cifre, semne și simboluri pe care nu le putea înțelege. Încercă din nou să lupte, însă reuși doar să păteze foaia. Tocul își reluă activitatea — cerneală, hârtie, mai multe mâzgăleli. Mâna care ținea tocul tremura violent, dar simbolurile continuau să curgă. Tessa începu să-și muște buza: tare, apoi și mai tare. Simți gustul de sânge în gură. O parte din sânge picură pe hârtie. Tocul continuă să scrie peste sânge, împrăștiind lichidul stacojiu pe pagină.

— Asta este! exclamă Mortmain. Tată...

Penița pocni, tare ca o împușcătură, reverberând în pereții peșterii. Tocul căzu frânt din mâna Tessei, iar ea se prăbuși în jilț, epuizată. Verdele se scurgea din ea, trupul i se micșora, părul șaten îi cădea liber pe umeri. Încă mai simțea gustul de sânge în gură.

— Nu! gemu ea și întinse mâna după hârtii. Nu...

Dar mișcările ei erau lente din pricina durerii și a Transformării, iar Mortmain se mișcă mai iute. Râzând, înșfăcă hârtiile de sub mâna ei și se ridică în picioare.

— Foarte bine! jubilă el. Îți mulțumesc, micuța mea magiciană! Mi-ai dat tot ceea ce îmi trebuia. Automate, însoțiți-o pe domnișoara Gray înapoi în camera ei!

O mână de metal se strânse pe spatele rochiei Tessei și o ridică în picioare. Lumea părea să se legene ametitor în fața ei. Îl văzu pe Mortmain întinzând mâna și luând ceasul care căzuse pe birou.

Surâse când privi ceasul — o expresie sălbatică, răutăcioasă.

— Tată, te voi face mândru de mine! spuse el. Niciodată să nu te-ndoiești de asta!

Tessa, nemaiputând suporta să privească, închise ochii. *Ce-am făcut?* gândi ea, în timp ce automatele începură să o împingă afară din încăpere. *Dumnezeule, ce-am făcut?*

17

E MAI NOBIL SĂ FII BUN

Oricum ar fi, îmi pare mie
Că-i mai nobil să fii bun.
Inimile de aur sunt mai bune decât coroanele,
Iar credința-i mai bună decât sângele normand străbun.
— Alfred, Lord Tennyson, „Lady Clara Vere de Vere"

CHARLOTTE STĂTEA CU CAPUL APLECAT PESTE O SCRISOARE CÂND Gabriel intră în salon. În cameră era frig, căci focul din șemineu se stinsese. Gabriel se întrebă de ce oare Sophie nu-l alimentase — petrecea prea mult timp la antrenament. Tatăl lui n-ar fi îngăduit așa ceva. Îi plăcea pe servitorii care erau antrenați pentru luptă, însă prefera ca ei să dobândească acele cunoștințe înainte să fi intrat în serviciul său.

Charlotte ridică privirea.

— Gabriel, spuse ea.

— Voiai să mă vezi?

Gabriel își dădu toată silința să păstreze un ton neutru. Nu putea scăpa de senzația că privirea întunecată a lui Charlotte îl putea pătrunde, ca și când el ar fi fost plămădit din sticlă. Ochii îi zburară spre hârtia de pe biroul ei.

— Ce-ai acolo?

Charlotte șovăi:

— O scrisoare din partea Consulului, răspunse ea, cu o expresie nefericită, apoi privi din nou în jos și oftă. Tot ce mi-am dorit vreodată a

fost să conduc Institutul așa cum a făcut o tatăl meu. Nu mi-am gândit niciodată că avea să fie atât de dificil. Ar trebui să-i scriu din nou, dar... Lăsă fraza în aer, cu un zâmbet încordat și fals. Dar nu te-am chemat aici ca să-ți vorbesc despre mine. Gabriel, te-am văzut destul de obosit și de agitat în ultimele zile. Știu că suntem cu toții tulburați și mă tem că, din cauza acestui lucru, situația ta a fost dată uitării.

— Situația mea?

— Tatăl tău, îl lămuri ea, ridicându-se de pe scaun și apropiindu-se de el. Probabil că suferi după el.

— Și cum rămâne cu Gideon? întrebă el. A fost și tatăl lui.

— Gideon a suferit după tatăl acum ceva timp, răspunse ea, și Gabriel fu surprins s-o vadă lângă el. Pentru tine, probabil că e ceva nou și dureros. Nu voiam să crezi că am uitat.

— După toate lucrurile care s-au întâmplat, spuse el, simțind în gât un nod de consternare — și de altceva, ceva la care nu voia să se gândească prea mult —, după Jem, și Will, și Jessamine, și Tessa, după ce căminul tău aproape c-a fost tăiat în *două*, nu-ți dorești ca eu să cred că m-ai uitat?

Charlotte puse o mână pe brațul lui.

— Acele pierderi nu fac ca a ta să pară insignifiantă...

— Nu e cu putință, spuse el. Nu e cu putință să vrei să mă consolezi. Mi-ai cerut să aflu dacă loialitatea mea este față de tatăl meu sau față de Institut...

— Gabriel, nu. Nu e vorba de așa ceva.

— Nu-ți pot oferi răspunsul pe care ți-l dorești, spuse Gabriel. Nu pot să uit că el a rămas cu mine. Mama a murit... și Gideon a plecat... și Tatiana e o neghioabă inutilă... și n-a mai fost altcineva, n-a mai fost nimeni care să mă educe, și nu aveam *nimic*, doar pe tata, doar noi doi, iar acum voi, tu și Gideon, vă așteptați ca eu să-l disprețuiesc, dar nu pot. Era tatăl meu și eu...

Vocea i se frânse.

— L-ai iubit, spuse ea pe un ton blând. Știu, îmi aduc aminte când erai doar un băiețel, și mi-o amintesc și pe mama ta. Și îmi aduc aminte și de fratele tău, care era mereu lângă tine. Și de mâna lui Benedict pe umărul tău. Dacă te ajută cu ceva, eu cred că și el te-a iubit.

— Nu contează. Pentru că mi-am omorât tatăl, spuse Gabriel cu o voce tremurată. I-am tras o săgeată în ochi... I-am vărsat sângele. Paricid...

— N-a fost paricid. Nu mai era tatăl tău.

— Dacă acela nu era tata, dacă nu am pus capăt vieții tatălui meu, atunci, *unde e el?* Unde-i tata? șopti Gabriel și o simți pe Charlotte ridicând mâna pentru a-l trage spre ea, pentru a-l îmbrățișa așa cum ar face o mamă, ținându-l în timp ce el suspina pe umărul ei, simțind gustul lacrimilor în gât, dar neputând să le verse. Unde e tata? întrebă din nou, iar când Charlotte îl apucă și mai bine, el simți fierul din strânsoarea ei, forța cu care îl ținea, și se întrebă cum de se gândise vreodată că această femeie minionă era slabă.

Către: Charlotte Branwell
De la: Consulul Josiah Wayland

Draga mea doamnă Branwell,

Un informator al cărui nume nu mi-l puteți divulga acum? Aș îndrăzni să ghicesc că nu există niciun informator și că toate acestea sunt invențiile dumneavoastră, un vicleșug pentru a mă convinge că aveți dreptate.

Rogu-vă, încetați să-mi dați impresia unui papagal care repetă întruna „Porniți odată spre Cadair Idris", în fiecare oră din zi și din noapte, și arătați-mi, în schimb, că vă faceți datoria de conducătoare a Institutului din Londra. Altminteri mă voi vedea nevoit să presupun că nu sunteți aptă pentru așa ceva și să vă destitui imediat din această funcție.

Ca o dovadă a supunerii dumneavoastră, trebuie să vă cer să încetați de tot cu discuțiile pe marginea acestui subiect și să nu implorați niciun membru al Enclavei să vi se alăture în această misiune inutilă. Dacă aud că ați adus această chestiune în fața altor nefilimi, o voi considera o gravă nesupunere și voi acționa pe măsură.

Josiah Wayland, Consulul Conclavului

Sophie îi adusese lui Charlotte scrisoarea la micul dejun. Charlotte o deschise cu ajutorul cuțitului de unt, rupând sigiliul Wayland (o potcoavă cu un *C* de la Consul dedesubt), și aproape că o rupse în nerăbdarea ei de a o citi.

Ceilalți o priviră cu atenție. Henry afișă o expresie îngrijorată pe chipul lui luminos și onest atunci când două pete roșii înfloriră ușor pe pomeții lui Charlotte în timp ce citea rândurile. Ceilalți rămaseră nemișcați la locurile lor, fără să mănânce, iar Cecily nu se putu abține să nu se gândească ce bizar era să vadă un grup de bărbați așteptând cu inima cât un purice reacția unei femei.

Deși era un grup de bărbați mai mic decât ar fi trebuit. Absența lui Will și Jem semăna cu o rană proaspătă, o spintecătură albă, care încă nu se umpluse cu sânge, șocul fiind prea recent pentru a simți vreo durere.

— Ce e? întrebă Henry agitat. Charlotte, dragă...

Charlotte citi cu voce tare cuvintele în ritmul bătăilor lipsite de emoție ale unui metronom. Când termină, dădu scrisoarea la o parte, privind-o pierdută.

— Pur și simplu nu pot..., începu ea. Nu înțeleg.

Henry se îmbujorase sub pistruii săi.

— Cum îndrăznește să-ți scrie așa ceva? exclamă el, cu o ferocitate neașteptată. Cum îndrăznește să ți se adreseze în felul acesta, să ignore grijile tale...

— Poate că are dreptate. Poate că e nebun. Poate că suntem cu toții, spuse Charlotte.

— Ba nu suntem! exclamă Cecily și îl văzu pe Gabriel privind-o cu coada ochiului.

Expresia lui era greu de descifrat. Fusese palid încă de când intrase în sufragerie și de-abia vorbise sau mâncase, privind în schimb spre fața de masă ca și când aceasta deținea răspunsurile tuturor întrebărilor din lume.

— Magistrul e în Cadair Idris. Sunt sigură de asta! adăugă Cecily.

Gideon se încruntă.

— Te cred, spuse el. Cu toții te credem, dar, fără aprobarea Consulului, chestiunea nu poate fi prezentată Consiliului, și fără un Consiliu, nu putem avea parte de ajutor.

— Portalul e aproape gata de folosință, interveni Henry. Când va funcționa, vom putea transporta, în câteva secunde, către Cadair Idris oricât de mulți vânători de umbre avem nevoie.

— Dar nu vor fi vânători de umbre de transportat, spuse Charlotte. Uite, aici, Consulul îmi interzice să discut această chestiune cu Enclava. Autoritatea lui o depășește pe a mea. Dacă îi nesocotesc ordinul... am putea pierde Institutul.

— Și? întrebă Cecily cu înverșunare. Îți pasă mai mult de poziția ta decât de Will și de Tessa?

— Domnișoară *Herondale*..., începu Henry, însă Charlotte îl reduse la tăcere cu un gest; părea foarte obosită.

— Nu, Cecily, nu e asta, însă Institutul ne oferă protecție. Fără el, șansa noastră de a-i ajuta pe Will și Tessa e grav compromisă. Din poziția de conducătoare a Institutului, le pot oferi ajutorul pe care un singur vânător de umbre n-ar putea...

— Ba nu, spuse Gabriel. Își dăduse farfuria la o parte, iar degetele lui subțiri erau încordate și albe în timp ce gesticula. Nu poți.

— Gabriel? rosti Gideon pe un ton întrebător.

— N-am de gând să-mi țin gura, spuse Gabriel și se ridică în picioare, ca și când ori intenționa să țină un discurs, ori intenționa să fugă de la masă — Cecily nu era sigură. Își întoarse ochii verzi și chinuiți spre Charlotte. În ziua în care Consulul a venit aici, când ne-a luat pe mine și pe fratele meu ca să ne interogheze, ne-a amenințat până ce i-am promis c-o să te spionăm în folosul lui.

Charlotte păli. Henry dădu să se ridice de la masă. Gideon ridică mâna cu un gest implorator.

— Charlotte, interveni el. N-am făcut-o niciodată. Nu i-am suflat niciun cuvânt. În fine, nimic care să fie adevărat, rectifică el, uitându-se în jur, în timp ce toți ceilalți îl priveau cu atenție. Niște minciuni. Piste false. A încetat să ne mai ceară asta după două scrisori. Știa că nu avea niciun rost să insiste.

— E adevărată, doamnă, se auzi o voce mică din colțul încăperii.

Sophie. Cecily aproape că nici n-o observase acolo, palidă sub boneta ei albă.

— Sophie! Henry era de-a dreptul șocat. Știai de asta?

— Da, dar...

Lui Sophie îi tremura glasul.

— I-a amenințat îngrozitor pe Gideon și pe Gabriel, domnule Branwell. Le-a spus că avea să-i scoată pe băieții Lightwood din registrele vânătorilor de umbre, că avea s-o arunce pe Tatiana pe străzi. Și dânșii au continuat să nu-i spună nimic. Când a încetat să mai pună întrebări, m-am gândit că poate că nu avea nimic de aflat și a renunțat. Îmi pare enorm de rău. Eu doar...

— Nu voia să vă rănească, spuse Gideon disperat. Te rog, Charlotte. N-o învinui pe Sophie pentru asta.

— N-o învinuiesc, spuse Charlotte, cu ochii ei negri și ageri mișcându-se întruna de la Gabriel la Gideon și apoi la Sophie. Dar îmi închipui că povestea nu se termină aici, nu-i așa?

— Asta-i tot, zău..., începu Gideon.

— Ba nu, interveni Gabriel. Nu e. Când am venit la tine, Gideon, și ți-am spus că Wayland nu mai voia să-i trimitem informații despre Charlotte, te-am mințit.

— Poftim?

Gideon părea îngrozit.

— M-a luat deoparte în ziua atacului de la Institut, începu Gabriel. Mi-a spus că, dacă îl ajutam să descopere vreo fărădelege de-a lui Charlotte, avea să ne dea înapoi proprietățile familiei Lightwood, să restituie onoarea numelui nostru, să acopere ceea ce-a făcut tata... Inspiră adânc. Și i-am spus c-o voi face.

— *Gabriel*, gemu Gideon și își îngropă fața în mâini.

Gabriel arăta de parcă i se făcuse rău și abia se ținea pe picioare. Cecily nu știa dacă să simtă milă sau groază, aducându-și aminte de acea noapte din sala de antrenament, cum îi spusese că avea încredere în el și că știa că avea să facă alegerile corecte.

— De-asta păreai așa de speriat atunci când te-am chemat mai devreme să vorbim, spuse Charlotte, privindu-l fix pe Gabriel. Credeai că te prinsesem cu mâța-n sac.

Henry dădu să se ridice în picioare, cu chipul său plăcut și onest întunecat din pricina primei furii adevărate pe care Cecily o văzuse vreodată la el.

— Gabriel Lightwood, spuse el. Soția mea nu a făcut decât să-ți ofere bunătate, și ăsta e felul în care o răsplătești?

Charlotte își apucă soțul de braț.

— Henry, așteaptă, îl rugă ea. Gabriel, ce-ai făcut?

— Am ascultat conversația ta cu Aloysius Starkweather, recunoscu Gabriel cu o voce pustie. Apoi i-am scris o scrisoare Consulului, spunându-i că îi cereai să pornească spre Cadair Idris având ca fundament doar cuvintele unui lunatic, că erai credulă, prea îndărătnică...

Ochii lui Charlotte păreau să-l sfredelească pe Gabriel ca niște unghii; Cecily se gândi că nu își dorea să aibă niciodată parte de acea privire.

— Ai scris-o, spuse ea. Ai și trimis-o?

Gabriel inspiră profund, sacadat.

— Nu, răspunse el, scoțând din mânecă o hârtie împăturită, pe care o aruncă pe masă.

Cecily se uită lung la ea. Era pătată cu urme de degete și moale pe la margini, ca și când fusese împăturită și despăturită de prea multe ori.

— N-am putut s-o fac. Nu i-am spus nimic.

Cecily expiră lung, fără să-și dea seama că își ținuse răsuflarea.

Sophie scoase un sunet ușor; porni spre Gideon, care arăta de parcă își revenea după o lovitură în stomac. Charlotte rămase la fel de calmă ca mai devreme. Întinse mâna, ridică scrisoarea, aruncă o privire pe ea și apoi o puse la loc pe masă.

— De ce n-ai trimis-o? îl întrebă.

Gabriel se uită la ea și, preț de o clipă, schimbară o privire stranie.

— Am avut motivele mele să mă răzgândesc, răspunse el.

— De ce n-ai venit la mine? întrebă Gideon. Gabriel, ești fratele meu...

— Gideon, nu poți lua toate deciziile în numele meu. Uneori, trebuie să le mai iau și singur. Ca vânători de umbre, se presupune că trebuie să fim altruiști. Să ne dăm viața pentru mundani, pentru Înger și, mai important decât atât, unii pentru alții. Acestea sunt principiile noastre. Charlotte își trăiește viața după ele; tata n-a făcut-o niciodată. Mi-am dat seama că mă înșelasem înainte când am pus loialitatea față de neamul meu mai presus de principii, mai presus de orice. Și mi-am dat seama că Wayland se înșela în legătură cu Charlotte. Gabriel se opri brusc, strângând ferm din buze. El se înșela. Se întoarse spre Charlotte: Nu pot să șterg ceea ce am făcut în trecut sau ceea ce aveam de gând să fac. Nu știu

cum să te conving să mă ierți pentru faptul că ți-am pus la îndoială autoritatea sau că am fost nerecunoscător față de bunătatea pe care mi-ai oferit-o. Tot ceea ce pot să fac e să-ți spun ceea ce știu: nu poți aștepta o aprobare care nu va veni niciodată. Charlotte, Consulul Wayland n-o să plece niciodată în Cadair Idris pentru tine. Nu vrea să accepte niciun plan care beneficiază de sigiliul autorității tale. Își dorește să te înlăture de la conducerea Institutului. Să te înlocuiască.

— Dar el e cel care m-a pus aici, spuse Charlotte. El m-a susținut...

— Deoarece credea că vei fi slabă, o întrerupse Gabriel. Deoarece crede că femeile sunt slabe și ușor de manipulat, însă tu ai dovedit exact opusul și i-ai stricat toate planurile. El nu dorește pur și simplu să te discrediteze; el are *nevoie* s-o facă. A fost suficient de clar cu mine când mi-a spus că, dacă nu puteam descoperi că erai implicată în comiterea vreunei fărădelegi, el îmi acorda permisiunea de a inventa o minciună care să te condamne. Atâta timp cât era una convingătoare.

Charlotte strânse din buze.

— Atunci, înseamnă că n-a crezut niciodată în mine, șopti ea. Niciodată.

Henry își înteți strânsoarea pe brațul ei.

— Dar ar fi trebuit, spuse el. Te-a subestimat, iar asta nu e o tragedie. Charlotte, faptul că te-ai dovedit a fi mai bună, mai inteligentă și mai puternică decât s-ar fi așteptat oricine — ăsta e un triumf!

Charlotte înghiți cu putere, iar Cecily se întrebă, doar pentru o clipă, cum ar fi să aibă pe cineva care să aibă grijă de ea așa cum făcea Henry cu Charlotte — de parcă era o minune pe pământ.

— Ce-ar trebui să fac?

— Ceea ce consideri că e cel mai bine, Charlotte, dragă, spuse Henry.

— Tu ești conducătoarea Enclavei și a Institutului, interveni Gabriel. Noi avem încredere în tine, chiar dacă Wayland n-are. Își lăsă capul în jos. De azi înainte, ai parte de toată loialitatea mea. Dacă te ajută la ceva.

— Mă ajută enorm, spuse Charlotte.

Exista ceva în vocea ei, o autoritate liniștită, care o făcu pe Cecily să vrea să se ridice și să-și proclame și ea loialitatea, doar pentru a câștiga balsamul aprobării lui Charlotte. Cecily își dădea seama că nu putea să simtă asta pentru Consul. *Și acesta este motivul pentru care Consulul o urăște,*

gândi ea. Prinde o femeie, și, totuși, știe cum să câștige loialitatea într-un fel în care el nu va reuși niciodată.

— Acționăm ca și când Consulul nu există, continuă Charlotte. Dacă el e hotărât să mă înlăture din postul meu de-aici, atunci n-am nimic de păzit. E pur și simplu o chestiune de a face ceea ce trebuie să facem, înainte ca el să aibă șansa de-a ne opri. Henry, când va fi gata invenția ta?

— Mâine, răspunse imediat Henry. Am să lucrez la ea toată noaptea...

— E prima oară când va fi folosită, spuse Gideon. Nu pare puțin riscant?

— Nu avem altă cale de-a ajunge la timp în Țara Galilor, spuse Charlotte. Imediat ce trimit mesajul, vom avea la dispoziție doar o scurtă perioadă de timp înainte ca Josiah Wayland să vină și să mă concedieze.

— Ce mesaj? întrebă Cecily perplexă.

— Am să trimit un mesaj tuturor membrilor din Conclav, răspunse Charlotte. De îndată. Nu Enclavei. *Conclavului.*

— Dar numai Consulul are voie..., începu Henry, apoi închise gura ca pe o cutie. Aha!

— Am să le povestesc cum stă situația și le voi cere ajutorul, le explică Charlotte. Nu sunt sigură pe ce răspuns ne putem baza, dar presupun că măcar unii dintre ei ni se vor alătura.

— *Eu* voi fi alături de tine, spuse Cecily.

— Și eu, desigur, zise Gabriel.

Expresia lui era resemnată, agitată, gânditoare, hotărâtă. Cecily nu-l plăcuse niciodată mai tare de-atât.

— Și eu, spuse Gideon, privindu-și îngrijorat fratele, deși suntem doar șase oameni, cu unul de-abia antrenat, împotriva forței pe care Mortmain o stăpânește...

Cecily era prinsă între plăcerea de a fi inclusă în numărătoare și enervarea că o considera slab antrenată.

— Va fi o misiune sinucigașă, adăugă Gideon.

Vocea blândă a lui Sophie se auzi din nou.

— Se prea poate să aveți doar șase *vânători de umbre* alături, dar aveți cel puțin nouă luptători. Și eu m-am antrenat, și aș fi încântată să lupt alături de dumneavoastră. La fel și Bridget cu Cyril.

Charlotte părea pe jumătate bucuroasă și pe jumătate surprinsă.

— Dar, Sophie, de-abia ce-ai început să te antrenezi...

— M-am antrenat mai mult decât domnișoara Herondale, precizâ Sophie.

— Cecily e vânător de umbre...

— Domnișoara Collins are un talent înnăscut, interveni Gideon. Vorbea rar și conflictul se vedea clar pe chipul său. Nu o voia pe Sophie în luptă, în primejdie, și totuși nu avea de gând să mintă în privința abilităților ei. Ar trebui să i se îngăduie să se înalțe și să devină vânător de umbre, adăugă el.

— Gideon..., începu Sophie agitată, dar Charlotte era deja întoarsă spre ea, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Sophie, dragă, asta îți dorești? Să te înalți?

Sophie se bâlbâi.

— Eu... E ceea ce mi-am dorit dintotdeauna, doamnă Branwell, dar nu dacă ar însemna să plec din serviciul dumneavoastră. Ați fost atât de bună cu mine, nu mi-aș dori să vă răsplătesc părăsindu-vă...

— Prostii, spuse Charlotte. Pot oricând să găsesc o nouă servitoare; nu pot să găsesc o altă Sophie. Dacă dorința ta dintotdeauna a fost să devii vânător de umbre, fata mea, trebuia să-mi spui. M-aș fi dus la Consul înainte să fi intrat în conflict cu el. Totuși, când ne întoarcem... Lăsă fraza neterminată, iar Cecily auzi cuvintele nerostite: *Dacă ne întoarcem.* Când ne întoarcem, am să te înscriu pentru Înălțare, concluzionă Charlotte.

— Am să vorbesc și eu în favoarea ei, spuse Gideon. La urma urmei, am locul tatălui meu în Consiliu — prietenii lui mă vor asculta; încă datorează loialitate familiei noastre — și, în plus, cum altfel ne-am putea căsători?

— *Poftim?* exclamă Gabriel, cu un gest sălbatic din mână, răsturnând din greșeală cea mai apropiată farfurie pe jos, unde se sparse.

— Să vă căsătoriți? întrebă Henry. Te căsătorești cu unul dintre prietenii tatălui tău din Consiliu? Cu cine?

Gideon căpătase o culoare cam verzuie; în mod evident nu se așteptase ca acele cuvinte să-i scape pe gură, iar acum, că ieșiseră, nu știa ce să facă. O privea îngrozit pe Sophie, dar nici acest lucru nu

părea să-l ajute prea tare. Ea era la fel de șocată ca un pește care ajunsese brusc pe uscat.

Cecily se ridică și își aruncă șervetul pe farfurie.

— Prea bine, spuse ea, dându-și toată silința să adopte acel ton poruncitor pe care mama ei îl folosea când voia să facă ceva în casă. Toată lumea, afară din sufragerie!

Charlotte, Henry și Gideon începură să se ridice. Cecily își ridică mâinile în aer.

— Nu și *tu*, Gideon Lightwood! exclamă ea. Zău așa! Iar tu — întinse degetul spre Gabriel —, încetează să te mai holbezi! Și hai o dată!

Înșfăcându-l de jachetă, aproape că-l târî din încăpere, cu Henry și Charlotte pe urmele lor.

În clipa în care ieșiseră din sufragerie, Charlotte porni cu pași apăsați spre salon, cu Henry lângă ea, unde îi anunță că avea să compună un mesaj pentru Conclav. (Se opri înainte să cotească pe culoar, pentru a-l privi pe Gabriel cu un surâs amuzat, însă Cecily bănui că el nu-l văzu.) În orice caz, Cecily îl alungă imediat din minte. Era prea ocupată să-și lipească urechea de ușa sufrageriei, încercând să asculte ce se întâmpla înăuntru.

Gabriel, după câteva momente, se rezemă de peretele de lângă ușă. Era atât palid, cât și îmbujorat, cu pupilele dilatate din pricina șocului.

— N-ar trebui să faci asta, spuse el într-un sfârșit. Trasul cu urechea e cel mai incorect comportament, domnișoară Herondale.

— E fratele *tău*, șopti Cecily, din nou cu urechea pe lemn. Auzea murmure, dar nimic clar. Mă gândeam că vrei să știi.

Gabriel își trecu ambele mâini prin păr și expiră ca cineva care alergase mult. Apoi se întoarse spre ea și scoase o stelă din buzunarul jiletcii. Își desenă repede o rună pe încheietura mâinii, pe care o lipi de ușă.

— Da, vreau să știu.

Privirea lui Cecily zbură de la mâna lui la expresia gânditoare de pe chipul său.

— Îi poți *auzi*? întrebă ea. Of, dar nu e corect deloc!

— Totul e foarte romantic, spuse Gabriel, după care se încruntă. Sau ar fi, dacă fratele meu ar putea scoate un cuvânt fără să semene cu o

broască răgușită. Mă tem că nu va intra în istorie ca unul dintre cei mai mari curtezani din lume.

Cecily încrucișă brațele țâfnoasă.

— Nu înțeleg de ce ești atât de dificil, spuse ea. Sau te deranjează că fratele tău dorește să se însoare cu o servitoare?

Expresia pe care Gabriel o întoarse spre ea era fioroasă, și, brusc, Cecily regretă că îl tachinase, după toate lucrurile care se întâmplaseră.

— Mă gândesc că nimic din ce face el nu ar putea fi mai rău decât ceea ce a făcut tata, spuse Gabriel. Măcar lui îi plac femeile umane.

Și totuși, era foarte dificil să *nu* îl tachinezi. Era așa de *enervant*.

— Nu prea îi faci cinste lui Sophie, care e o femeie tare bună.

Gabriel o privi de parcă era pe cale să-i arunce o remarcă usturătoare, dar apoi se răzgândi.

— Nu voiam să spun asta. E o fată bună și va fi și un vânător de umbre bun când se va Înălța. Va aduce onoare familiei noastre, și Îngerul știe că avem nevoie de așa ceva.

— Cred că și tu vei aduce onoare familiei tale, spuse Cecily încet. Ceea ce tocmai ai făcut, ceea ce i-ai mărturisit lui Charlotte — a fost nevoie de mult curaj.

Gabriel rămase nemișcat preț de o clipă. Apoi întinse mâna spre ea.

— Ia-mă de mână, o pofti el. Vei putea auzi ce se petrece în sufragerie, prin intermediul meu, dacă dorești.

După o clipă de șovăire, Cecily îl luă pe Gabriel de mână. Era caldă și aspră. Putea să-i simtă bubuitul sângelui prin piele, straniu de relaxant — și, într-adevăr, prin intermediul său, ca și când își apăsase urechea de ușă, putea să audă murmurul scăzut al cuvintelor vorbite: vocea blândă și nesigură a lui Gideon și cea delicată a lui Sophie. Închise ochii și ascultă.

— Vai! făcu Sophie abia auzit, după care se așeză pe unul dintre scaune. Vai mie!

Nu putu să nu se așeze, căci îi tremurau picioarele. Între timp, Gideon stătea lângă bufet, cu o expresie panicată. Părul lui șaten-deschis era foarte ciufulit, de parcă își trecuse mâinile prin el.

— Draga mea domnișoară Collins..., începu el.

— Asta e, începu Sophie, după care se opri. Eu nu... A fost cam neașteptat.

— Chiar așa?

Gideon se îndepărtă de bufet și se sprijini de masă; mânecile cămășii îi erau ușor răsucite, iar Sophie se trezi privindu-i încheieturile mâinilor, acoperite de un păr blond fin și însemnate cu amintirile albe ale peceților.

— Sunt convins c-ai văzut respectul și stima pe care ți le purtam. Admirația.

— Ei bine, spuse Sophie. Admirația.

Îl făcu să pară un cuvânt lipsit de importanță.

Gideon se înroși.

— Draga mea domnișoară Collins, începu el din nou. E adevărat că sentimentele mele pentru tine reprezintă mai mult decât o simplă admirație. Le-aș descrie ca fiind cea mai înflăcărată afecțiune. Bunătatea ta, frumusețea ta, inima ta generoasă — m-au cam zăpăcit, și acesta este motivul comportamentului meu de dimineață. Nu știu ce m-a apucat să rostesc cu voce tare cele mai dragi dorințe ale sufletului meu. Te rog să nu te simți obligată să-mi accepți cererea în căsătorie, doar pentru că a fost făcută public. Orice jenă în privința acestei chestiuni va trebui să îmi aparțină și îmi va aparține.

Sophie se uită în ochii lui. Culoarea apărea și dispărea din obrajii lui, dându-i de înțeles că era agitat.

— Dar nu m-ați cerut în căsătorie...

Gideon păru surprins.

— Eu... Poftim?

— Nu m-ați cerut în căsătorie, spuse Sophie pe un ton calm. Într-adevăr, ați anunțat la micul dejun, de față cu toată lumea, că intenționați să vă căsătoriți cu mine, dar asta nu e o cerere în căsătorie. E doar o declarație. O cerere în căsătorie e când mă întrebați pe mine.

— *Așa* se face, l-a pus foarte bine la locul lui! exclamă Gabriel, părând încântat în acel fel în care cei mici se bucură când frații sau surorile mai mari sunt mustrați.

— Of, șșș! șopti Cecily, strângându-l tare de mână. Vreau să aud ce-are de spus domnul Lightwood!

— Prea bine, atunci, spuse Gideon, în același mod hotărât (și ușor îngrozit) al Sfântului Gheorghe pornit să înfrunte balaurul. Să fie cerere în căsătorie.

Sophie nu-l scăpă din ochi când traversă sufrageria și îngenunche la picioarele ei. Viața era un lucru nesigur, și existau câteva momente pe care unii își doreau să și le amintească, să și le imprime în minte, astfel încât să le poată revedea mai târziu, precum o floare presată între paginile unei cărți, care să fie admirată și rememorată din nou.

Ea știa că nu voia să uite felul în care Gideon o apucă de mână cu degetele lui tremurătoare sau felul în care își mușcă buza înainte să vorbească.

— Draga mea domnișoară Collins, spuse el. Te rog să mă ierți pentru izbucnirea mea nepotrivită. S-a întâmplat întrucât simt o mare... o mare stimă — ba nu, nu stimă, *adorație* — pentru dumneata, o adorație care cred că luminează prin mine în fiecare moment al zilei. De când am venit în această casă, în fiecare zi am fost captivat de frumusețea ta, de curajul tău și de noblețea ta. Ar fi o onoare pe care nu aș merita-o niciodată, dar la care aspir cu toată ființa, dacă ai fi a mea... vreau să zic, dacă ai accepta să fii soția mea.

— Dumnezeule! exclamă Sophie, surprinsă până peste poate. Ai *exersat* asta?

Gideon clipi.

— Te asigur că a fost complet spontan.

— Ei bine, a fost drăguț. Sophie îi strânse mâinile. Și da. Da, te iubesc, și da, vreau să mă căsătoresc cu tine, Gideon!

Un zâmbet strălucitor lumină chipul lui Gideon, care îi surprinse pe amândoi când se întinse spre ea și o sărută apăsat pe buze. Ea îi ținu chipul între mâini în timp ce se sărutară — el avea un gust vag de frunze de ceai, și buzele îi erau moi, iar sărutul complet dulce. Sophie pluti în el, în transparența momentului, simțindu-se în siguranță față de restul lumii.

Până ce glasul lui Bridget le întrerupse fericirea, plutind lugubru dinspre bucătărie.

Într-o marți ei s-au unit
Și până vineri au murit.
Și i-au îngropat unul lângă altul în curtea bisericii,
O, dragostea mea,
Și i-au îngropat unul lângă altul în curtea bisericii.

Îndepărtându-se de Gideon cu o oarecare șovăire, Sophie se ridică în picioare și își scutură rochia.

— Te rog să mă ierți, dragul meu domn Lightwood — vreau să zic, Gideon —, dar trebuie să mă duc să omor bucătăreasa. Mă întorc imediat.

— Oooo! șopti Cecily. A fost *atât* de romantic!

Gabriel își luă mâna de pe ușă și îi zâmbi. Chipul i se schimba întrucâtva când zâmbea: toate trăsăturile ascuțite i se îmblânzeau, iar ochii i se preschimbau din culoarea gheții în verdele frunzelor sub soarele primăverii.

— Domnișoară Herondale, plângi?

Ea clipi din genele umede, brusc conștientă că mâna încă îi era într-a lui — încă îi simțea pulsul blând din încheietură peste mâna ei. Gabriel se aplecă spre ea, făcând-o să prindă mireasma dimineții pe care o emana: ceai și săpun de bărbierit...

Cecily se dădu repede înapoi, eliberându-și mâna.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat să ascult, spuse ea. Vreau... trebuie să mă duc până la bibliotecă. E ceva ce trebuie să fac până mâine.

Pe fața lui Gabriel apăru o expresie confuză.

— Cecily...

Dar ea se grăbea deja pe coridor, fără să privească înapoi.

Către: Edmund și Linette Herondale
Conacul Ravenscar
West Riding, Yorkshire

Dragă mamă și tată,

Am început această scrisoare de nenumărate ori și n-am expediat-o niciodată. La început a fost din pricina vinei. Știam că fusesem o fată îndărătnică și

neascultătoare fiindcă vă abandonasem, și nu puteam înfrunta dovada fărădelegii mele sub forma unor cuvinte așternute pe o bucată de hârtie.

După aceea a fost dorul de casă. Mi-era tare dor de amândoi. Mi-era dor de dealurile bogate și verzi care se înălțau în jurul conacului, și de ierburile purpurii din toiul verii, și de mama, care cânta în grădină. Aici era rece, totul negru și maro și gri, o ceață deasă și gălbuie și un aer înecăcios. Mă gândeam că o să mor de singurătate, dar cum vă puteam spune asta? La urma urmei, fusese alegerea mea.

Și apoi a fost tristețea. Plănuisem să vin aici și să-l iau pe Will cu mine, ca să-l fac să vadă care îi erau obligațiile și ca să-l aduc acasă. Însă Will are propriile păreri despre obligații, și onoare, și promisiunile pe care le-a făcut. Și am înțeles că nu aș putea aduce pe cineva acasă când acea persoană e deja acolo. Și nu știam cum să vă spun asta.

Și apoi a fost fericirea. E posibil să vi se pară foarte straniu, așa cum mi s-a întâmplat mie, că nu m-am putut întoarce acasă deoarece găsisem satisfacție. În timp ce mă antrenam ca să devin vânător de umbre, am simțit vibrația din sângele meu, aceeași vibrație despre care mama spunea mereu că o simțea de fiecare dată când veneam din Welshpool și dădeam de priveliștea din Valea Dyfi. Cu un pumnal serafic în mână, sunt mai mult decât Cecily Herondale, cea mai mică dintre cei trei frați, fiica unor părinți buni, care într-o bună zi va avea o căsnicie frumoasă și va aduce pe lume copii. Sunt Cecily Herondale, vânător de umbre, iar poziția mea e una înaltă și glorioasă.

Glorie. Ce cuvânt straniu, ceva ce femeile se presupune că n-ar trebui să-și dorească, dar nu e regina noastră triumfătoare? Regina Bess nu era numită Gloriana?

Dar cum vă puteam spune că alesesem gloria în locul păcii? Pacea cu greu dobândită, din cauza căreia a trebuit să abandonați Conclavul pentru a mi-o oferi? Cum vă puteam spune că eram fericită ca vânător de umbre, fără să vă produc cea mai mare nefericire? Aceasta este viața de care voi ați fugit, viața de a căror pericole ați încercat să ne feriți pe mine, pe Will și pe Ella. Ce vă puteam spune, astfel încât să nu vă frâng inimile?

Acum... acum e înțelegere. Mi-am dat seama ce înseamnă să iubești pe cineva mai mult decât te iubești pe tine însuți. Acum îmi dau seama că tot ceea ce v-ați dorit a fost ca eu să fiu fericită. Și mi-ați oferit — ne-ați oferit — o alegere.

I-am văzut pe cei care au crescut în Conclav și care n-au avut niciodată de ales în privința a ceea ce-și doreau să devină, și vă sunt recunoscătoare pentru ceea ce-ați făcut. E un lucru foarte diferit să alegi această viață, nu să te naști în ea. Viața lui Jessamine Lovelace m-a învățat asta.

Cât despre Will și despre adusul lui acasă: știu, mamă, te temeai că vânătorii de umbre aveau să distrugă toată dragostea din băiatul tău sensibil. Însă el e iubit și iubește. Nu s-a schimbat. Și vă iubește și pe voi, așa cum o fac și eu. Gândiți-vă la mine, căci și eu mă voi gândi la voi.

Fiica voastră iubitoare,
Cecily

Către: Membrii din Conclavul nefilimilor
De la: Charlotte Branwell

Dragii mei frați și surori de arme,

E trista mea datorie să vă informez că, deși i-am prezentat Consulului Wayland dovezi irefutabile, oferite de unul dintre vânătorii mei de umbre, potrivit cărora Mortmain, cea mai mare amenințare cu care nefilimii au avut de-a face în ultima vreme, își are reședința în Țara Galilor, la Cadair Idris — stimatul Consul a decis în mod misterios să ignore această informație. Eu consider că informațiile legate de locul unde se află vrăjmașul nostru și oportunitatea de a-i zădărnici planurile pentru distrugerea noastră sunt deosebit de importante.

Prin intermediul unei modalități puse la dispoziție de soțul meu, renumitul inventator Henry Branwell, eu și vânătorii de umbre care locuiesc la Institutul din Londra ne vom deplasa cât mai repede cu putință către Cadair Idris, unde ne vom risca viețile în încercarea de a-l opri pe Mortmain. Îmi pare nespus de rău să las Institutul lipsit de apărare, dar dacă domnul Consul Wayland e incapabil de a iniția orice fel de acțiune, este bine-venit să trimită paznici care să apere clădirea părăsită. Nu suntem decât nouă oameni, trei dintre ei nici măcar vânători de umbre, ci mundani neînfricați, antrenați de noi la Institut, care s-au oferit voluntari să lupte alături de noi. Nu pot spune că speranțele noastre sunt mari în aceste momente, însă consider că trebuie să încercăm.

Firește, nu pot obliga pe nimeni să vină. Așa după cum Consulul Wayland a ținut să-mi reamintească, eu nu mă aflu în poziția de a dispune de forțele vânătorilor de umbre, însă vă voi fi extrem de recunoscătoare dacă cei care sunteți de acord cu mine că Mortmain trebuie înfruntat, și trebuie înfruntat acum, veți veni la Institutul din Londra mâine, în jurul prânzului, și ne veți oferi o mână de ajutor.

A dumneavoastră, cu sinceritate,
Charlotte Branwell, conducătoarea Institutului din Londra

18

DOAR PENTRU ATÂT

Doar pentru atât pe moarte mă răzbun,
Pentru furia ce inima mi-a zbuciumat:
C-așa de tare ce ne-a îndepărtat,
Nici n-o să mai auzi ce-ți spun.
— Alfred, Lord Tennyson, „In Memoriam A.H.H."

TESSA STĂTEA LA MARGINEA UNUI ABIS DINTR-O ȚARĂ PE CARE NU O CUNOȘTEA. Dealurile din jur erau verzi, cu pante abrupte ce se terminau cu niște stânci care coborau spre o mare albastră. Păsările de mare se învârteau și croncăneau deasupra ei. O cărare cenușie șerpuia aidoma unei reptile pe marginea culmii stâncoase. Chiar deasupra ei, pe cărare, stătea Will.

Era îmbrăcat în echipament negru și pe deasupra purta o haină de călătorie lungă, de culoare neagră, plină de noroi pe poale, de parcă ar fi mers mult pe jos. Nu avea pălărie și nici mănuși, iar părul lui negru era ciufulit de la briza mării. Vântul îi ridica și Tessei părul, aducând mirosul de sare și de saramură, de lucruri ude care cresc pe malul mării, un miros ce îi amintea de călătoria pe mare cu vaporul Main.

„Will!" îl strigă ea.

Exista ceva extrem de singuratic în privința posturii lui — semăna cu Tristan în timp ce privea peste Marea Irlandeză, în așteptarea vasului care avea să i-o aducă înapoi pe Isolda. Will nu se întoarse la auzul vocii ei, ci doar ridică brațele, cu haina plutind în vânt, fluturând ca niște aripi în urma lui.

Teama i se strecură în inimă. Isolda venise după Tristan, dar fusese prea târziu. Murise de inimă rea.

„Will!" îl strigă ea din nou.

El făcu un pas înainte, peste culmea stâncii. Tessa alergă la margine și privi în jos, dar acolo nu erau decât apa adâncă și spuma albă. Valurile păreau să poarte vocea lui Will cu fiecare val. „Trezește-te, Tessa. Trezește-te."

— Trezește-te, domnișoară Gray. Domnișoară Gray!

Tessa se ridică brusc în capul oaselor. Adormise în jilțul de lângă șemineu în mica ei închisoare; era acoperită de o pătură albastră aspră, cu toate că nu-și amintea s-o fi avut aici. Încăperea era luminată de torțe și cărbunii din foc erau aproape stinși. Era imposibil să-ți dai seama dacă era zi sau noapte.

Mortmain stătea în fața ei, iar alături de el se afla un automat. Era unul dintre cele mai umanoide pe care le văzuse Tessa. Era chiar și îmbrăcat, lucru care nu se întâmpla prea des, cu o tunică militară și pantaloni. Hainele făceau ca țeasta care ieșea deasupra gulerului să arate și mai straniu, cu trăsăturile mult prea netede și cu scalpul metalic lipsit de păr. Iar ochii lui — ea știa că erau din sticlă și cristal, cu irisurile roșii la lumina focului, dar felul în care păreau să o fixeze...

— Ți-e frig, remarcă Mortmain.

Tessa expiră, iar respirația îi ieși sub forma unui abur.

— Căldura ospitalității dumneavoastră lasă de dorit.

El surâse, cu buzele sale subțiri.

— Foarte amuzant. Purta o haină groasă din astrahan peste un costum cenușiu, mereu un adevărat om de afaceri. Domnișoară Gray, nu te trezesc dintr-un capriciu. Am venit aici, întrucât doresc să vezi ce mi-a îngăduit să realizez amabilul tău ajutor cu amintirile tatei.

Arătă cu un gest de mândrie spre automatul de lângă el.

— Un alt automat? întrebă Tessa fără interes.

— Cât de nepoliticos din partea mea, spuse Mortmain și ochii săi licăriră în direcția creaturii. Prezintă-te.

Gura creaturii se deschise; Tessa zări o lucire de alamă. Aceasta vorbi:

— Eu sunt Armaros, zise ea. De un miliard de ani călăresc vânturile marilor abisuri dintre lumi. M-am luptat cu Jonathan Vânătorul de umbre pe câmpiile din Brocelind. Vreme de o mie și mai bine de ani am tăcut captiv în Pyxis. Acum, stăpânul meu m-a eliberat și îl servesc.

Tessa se ridică în picioare și pătura alunecă pe jos fără ca ea să bage de seamă. Automatul o urmărea cu privirea. Ochii lui... ochii lui erau încărcați cu o inteligență întunecată, o conștiință pe care niciun automat pe care ea îl văzuse până atunci n-o deținea.

— Ce este asta? întrebă ea în șoaptă.

— Corpul unui automat, animat de spiritul unui demon. Locuitorii Lumii de Jos deja au metodele lor de a captura energiile demonilor și de a le utiliza. Le-am folosit și eu, ca să alimentez automatele pe care le-ai văzut până acum. Dar Armaros și frații lui sunt diferiți. Ei sunt demoni în carapace de automate. Ei pot să gândească și să judece. Nu pot fi păcăliți ușor. Și sunt foarte greu de ucis.

Armaros își duse mâna peste corp — Tessa nu putu să nu remarce că mișcările îi erau line, fluide, fără smuciturile automatelor pe care le văzuse până atunci. Acesta se mișca exact ca un om. Trase sabia care îi atârna într-o parte și i-o întinse lui Mortmain. Lama acesteia era acoperită de runele cu care Tessa se familiarizase foarte bine în ultimele luni, rune care împodobeau lamele tuturor armelor deținute de vânătorii de umbre. Rune care le făceau să fie arme de vânători de umbre. Rune care erau letale pentru demoni. Armaros nici n-ar fi trebuit să poată privi sabia, cu atât mai puțin să o țină.

Stomacul Tessei se făcu ghem. Demonul îi dădu sabia lui Mortmain, care o manevră cu precizia unui ofițer naval experimentat. Răsuci lama, fandă cu ea și o înfipse în pieptul demonului.

Se auzi un sunet de metal sfâșiat. Tessa era obișnuită să vadă automatele prăbușindu-se atunci când erau atacate, sau să verse un lichid negru, sau să se clatine. Însă demonul rămase ferm pe poziție, fără să clipească și fără să se miște, ca o șopârlă la soare. Mortmain răsuci garda cu sălbăticie, apoi o smulse brusc.

Lama se prefăcu în cenușă, ca și cum arsese mult timp în foc.

— Vezi tu, spuse Mortmain, ei reprezintă o armată proiectată să-i distrugă pe vânătorii de umbre.

Armaros era singurul automat pe care Tessa îl văzuse vreodată zâmbind; nici nu știa că fețele lor fuseseră construite să realizeze un astfel de gest.

— Au distrus mulți din neamul meu, spuse demonul. Va fi o plăcere să-i omor pe toți.

Tessa înghiți cu putere, dar încercă să nu-l lase pe Magistru să vadă asta. Privirea lui trecea de la ea la automatul demon și ei îi era greu să spună pe care din cei doi era mai încântat să-l privească. Voia să țipe, să se arunce asupra lui și să-l zgârie pe față. Însă zidul invizibil se înălța între ei, strălucind vag, iar ea știa că nu-l putea sparge.

O, domnișoară Gray, vei fi mai mult decât soția lui, îi spusese doamna Black. *Vei reprezenta distrugerea nefilimilor. De aceea ai fost creată.*

— Vânătorii de umbre nu vor fi așa de ușor de distrus, spuse ea. I-am văzut tăind în bucăți automatele dumneavoastră. Poate că acestea nu pot fi doborâte de armele lor cu rune, dar orice lamă poate pătrunde în metal și poate tăia sârme.

Mortmain ridică din umeri.

— Vânătorii de umbre nu sunt obișnuiți să se bată cu creaturi împotriva cărora armele lor cu rune sunt inutile. Îi va încetini. Și există nenumărate astfel de automate. Va fi ca și cum ar încerca să alunge valurile. Își înclină capul într-o parte. Înțelegi acum genialitatea invenției mele? Însă trebuie să-ți mulțumesc ție, domnișoară Gray, pentru ultima piesă din puzzle. M-am gândit că poate chiar ai putea să... admiri... ceea ce am creat împreună.

Să admire? Îl privi lung, căutând în ochii lui o urmă de batjocură, însă fusese o întrebare sinceră, curiozitate amestecată cu răceală. Se gândi cât de mult timp trecuse de când el avusese parte de laude din partea unei alte ființe umane, și inspiră adânc.

— Dumneavoastră sunteți, evident, un mare inventator, începu ea.

Mortmain surâse încântat.

Tessa conștientiză privirea demonului mecanic asupra ei, încordarea și disponibilitatea acestuia, dar era și mai conștientă de Mortmain. Inima îi bătea cu putere în piept. Părea, așa cum fusese în visul ei, să se afle pe marginea unui abis. Era riscant să îi vorbească astfel lui Mortmain, și avea fie să cadă, fie să zboare. Însă trebuia să-și asume riscul.

— Înțeleg de ce m-ați adus aici, continuă ea. Și nu este doar din cauza acelor secrete ale tatălui dumneavoastră.

În ochii lui se citea furie, dar și o oarecare nedumerire. Ea nu se comporta așa cum se așteptase el s-o facă.

— Ce vrei să spui?

— Dumneavoastră sunteți un singuratic, zise ea. V-ați înconjurat de creaturi care nu sunt reale, care nu trăiesc. Noi ne vedem sufletele în ochii celorlalți. Cât timp a trecut de când ați văzut că aveți suflet?

Mortmain mijii ochii.

— Am avut un suflet. Mi-a fost ars de lucrurile cărora mi-am dedicat viața: căutarea dreptății și compensația.

— Nu căutați răzbunare pe care s-o numiți dreptate.

Demonul scoase un chicotit profund, cu toate că exista dispreț în el, ca și cum ar fi privit caraghioslâcurile unui pisoi.

— Îi permiteți să vă vorbească în felul acesta, Stăpâne? întrebă el. Îi pot tăia limba pentru dumneavoastră, să o reduc la tăcere pe vecie.

— N-ar servi la nimic să o mutilezi. Are puteri despre care tu nu știi, îi spuse Mortmain, fără să-și ia ochii de la Tessa. În China există o veche zicală — poate că preaiubitul dumitale logodnic te-a familiarizat cu ea — care zice: „Unui bărbat nu îi este permis să locuiască sub același cer cu ucigașul tatălui său." Îi voi șterge de sub cer pe toți vânătorii de umbre; aceștia nu vor mai trăi pe pământ. Tessa, nu căuta să faci apel la latura mea mai bună, căci nu am așa ceva.

Tessa nu se putu abține — se gândi la *Poveste despre două orașe*, când Lucie Manette încerca să ajungă la latura mai bună a lui Sydney Carton. Întotdeauna îl considerase pe Will ca fiind Sydney, mistuit de vinovăție și de disperare în ciuda a tot ceea ce știa, ba chiar și în ciuda propriilor sale dorințe. Însă Will era un bărbat bun, mult mai bun decât fusese Carton vreodată. Iar Mortmain aproape că nici nu prea era bărbat. Tessa nu încerca să ajungă la latura lui mai bună, ci la vanitatea lui: la urma urmei, toți bărbații se cred buni, firește. Nimeni nu se consideră a fi un ticălos.

— Cu siguranță că nu este așa — cu siguranță ați putea fi din nou bun și nobil. Ați făcut ceea ce ați pornit să faceți. Ați adus viață și inteligență acestor... acestor Dispozitive Infernale ale dumneavoastră. Ați creat acel lucru care i-ar putea distruge pe vânătorii de umbre. Ați căutat toată viața dreptatea, deoarece ați crezut că vânătorii de umbre erau

corupți și vicioși. Acum, dacă vă stăpâniți, câștigați cea mai mare victorie. Arătați că sunteți mai bun decât ei.

Îl studie cu atenție pe Mortmain. Nu exista o oarecare șovăire acolo — nu exista un tremur ușor în buzele lui subțiri, nu exista o încordare în umerii lui?

Gura lui se arcui într-un zâmbet.

— Așadar, tu crezi că aș putea fi un om mai bun? Și, dacă aș face așa cum spui, să mă stăpânesc, ai vrea să cred că ai rămâne cu mine din admirație, că nu te-ai întoarce la vânătorii de umbre?

— Păi, da, domnule Mortmain. Vă jur! Înghiți pentru a scăpa de gustul amar din gât. Dacă trebuia să rămână cu Mortmain pentru a-i salva pe Jem și pe Will, pentru a-i salva pe Charlotte, pe Henry și pe Sophie, avea s-o facă. Cred că vă puteți găsi latura mai bună; cred că toți putem.

Mortmain schiță un zâmbet.

— Domnișoară Gray, s-a făcut deja după-amiază, zise el. N-am dorit să te trezesc mai devreme. Vino cu mine acum, în afara muntelui. Vino și vezi truda zilei, căci există ceva ce aș vrea să-ți arăt.

Un deget de gheață îi atinse șira spinării și Tessa se îndreptă de spate.

— Și ce anume este acel lucru?

Zâmbetul lui se lăți pe tot chipul.

— Ceea ce am așteptat.

Către: Consulul Josiah Wayland
De la: Inchizitorul Victor Whitelaw

Josiah,

Iertată-mi fie lipsa de formalitate, căci scriu în mare grabă. Sunt încredințat că aceasta nu va fi singura scrisoare pe care o vei primi cu acest subiect; de fapt, este foarte probabil să nu fie prima. Eu însumi am primit deja multe. Toate ating aceeași chestiune care nu-mi dă pace: sunt informațiile lui Charlotte Branwell corecte? Căci dacă așa stau lucrurile, mi se pare că există o șansă mai mult decât probabilă ca Magistrul să se afle într-adevăr în Țara Galilor. Sunt la curent cu îndoielile dumitale cu privire la sinceritatea lui William Herondale, însă amândoi l-am cunoscut pe tatăl său. Un suflet pripit și destul de mult condus

de pasiunile sale, dar un om cinstit, cum rar ți-e dat să întâlnești. Nu cred că tânărul Herondale este un mincinos.

Fără a ține seamă de astea, ca rezultat al mesajului lui Charlotte, Conclavul este în haos. Insist să reunim Consiliul, pentru a discuta imediat despre această situație. Dacă nu o vom face, încrederea vânătorilor de umbre în Consulul și în Inchizitorul lor va fi iremediabil zdruncinată. Las anunțul întrunirii în seama dumitale, însă nu este o solicitare. Trimite apelul către Consiliu, altminteri demisionez din postul pe care îl ocup și voi lăsa să se știe de ce.

Victor Whitelaw

Will fu trezit de țipete.

Anii de antrenamente se făcură cunoscuți imediat: se ghemui pe podea înainte de a apuca să se trezească pe deplin. Aruncând o privire în jur, văzu că mica încăpere a hanului era goală, iar mobila — patul îngust și masa simplă de-abia vizibile în întuneric — la locul ei.

Țipetele se auziră iar, de data asta mai tare. Veneau de dincolo de fereastră. Will se ridică în picioare, traversă fără zgomot încăperea și trase una dintre perdele, pentru a privi afară.

De-abia își amintea că venise pe jos în sat, cu Balios tropăind încetișor în urma lui din pricina epuizării. Un sătuc galez ca oricare altul, care nu se remarca în niciun fel. Găsise hanul cu ușurință și îl încredințase pe Balios ajutorului grăjdarului, cerând să fie țesălat și să i se dea o fiertură fierbinte de tărâțe pentru a-l revigora. Faptul că vorbea galeza păruse să-l facă pe hangiu să se relaxeze, și fusese iute condus într-o cameră separată, unde se trântise complet îmbrăcat pe pat și căzuse într-un somn fără vise.

Luna strălucea pe cer; conform poziției sale, încă nu era târziu. O pâclă cenușie părea să atârne deasupra satului. Pe moment, Will crezu că era ceață. Apoi, inhalând, își dădu seama că era fum. Petice de roșu strălucitor țopăiau printre case. Miji ochii. Siluetele țâșneau în toate direcțiile pe întuneric. Mai multe țipete — o fulgerare care nu putea fi decât de la tăișuri de lame...

Legându-și șireturile ghetelor doar pe jumătate, ieși într-o clipă pe ușă, cu pumnalul serafic în mână. Coborî treptele și intră în încăperea principală a hanului. Era întuneric și frig — nu exista niciun foc și mai

multe ferestre fuseseră sparte, lăsând aerul rece al nopții să pătrundă în încăpere. Pe podea erau cioburi de sticlă ca niște bucăți de gheață. Ușa era deschisă, iar când Will se strecură prin ea, văzu că balamalele de sus aproape că fuseseră smulse, ca și cum cineva ar fi încercat s-o doboare...

Se strecură pe ușă și dădu ocol hanului, ducându-se spre grajduri. Acolo, fumul era mai dens; se năpusti înainte și mai că se împiedică de o siluetă cocoșată de pe pământ. Se lăsă în genunchi. Era băiatul de la grajd, cu beregata tăiată, pământul de sub el fiind îmbibat de sânge. Avea ochii larg deschiși, holbați, iar pielea îi era deja rece. Will își înghiți la loc fierea și se ridică.

Înaintă cu pași apăsați, trecând în revistă toate posibilitățile. Un atac al demonilor? Sau nimerise în toiul a ceva care nu avea legătură cu supranatural, vreo gâlceavă între târgoveți sau Dumnezeu știa ce? Nimeni nu părea să-l caute pe el în mod special, asta era clar.

Când se strecură în grajd, auzi nechezaturile neliniștite ale lui Balios. Locul părea intact, de la tavanul din ipsos la podeaua pietruită, traversată de șanțuri pentru scurgere. Nu mai erau și alți cai în grajd în acea noapte, ceea ce era un noroc, căci în clipa în care deschise ușa boxei, Balios se năpusti înainte, aproape răsturnându-l pe Will. Will de-abia reuși să se dea la o parte în clipa în care calul trecu în goană pe lângă el și ieși pe ușă.

— *Balios!*

Will înjură și o luă după calul său, călcând apăsat, ocolind hanul și apoi ieșind pe strada principală.

Încremeni. Strada era un haos. Trupuri chircite pe marginea drumului, abandonate ca niște gunoaie. Ușile caselor smulse din țâțâni, cu ferestrele sparte. Oamenii alergau intrând și ieșind din întuneric la nimereală, țipând și strigându-se unii pe alții. Mai multe case ardeau. În timp ce Will privea îngrozit, văzu o familie ieșind în fugă dintr-o casă cuprinsă de flăcări, tatăl în cămașă de noapte, tușind și înecându-se, cu o femeie după el, care ținea de mână o fetiță.

De-abia reușiră să ajungă în stradă, când niște forme se ridicară din întuneric. Lumina lunii se reflectă pe metal.

Automate.

Se mișcau fluid, fără poticneli și fără smucituri. Erau îmbrăcate — un amestec pestriț de uniforme militare, unele pe care Will le recunoștea.

însă fețele lor erau din metal gol, la fel și mâinile, care țineau săbii cu lame lungi. Erau trei în total: unul, într-o tunică militară roșie, ruptă, mergea în față, râzând — *râzând?* —, în timp ce tatăl familiei încerca să și împingă soția și fiica la spatele său, împleticindu-se pe pavajul însângerat al drumului.

În numai câteva clipe, totul se termină, prea iute chiar și pentru Will, care nu avu timp să se miște. Armele scânteiară și încă trei cadavre se alăturară mormanelor de pe străzi.

— Asta-i, zise automatul în tunica zdrențuită. Dați-le foc la case și afumați-i ca pe șobolani. Omorâți-i când o iau la fugă...

Își ridică privirea și păru să-l vadă pe Will. Chiar și din partea cealaltă a spațiului care îi despărțea, Will simți forța acelei priviri.

Will ridică pumnalul serafic.

— *Nakir.*

Luciul lamei se aprinse, iluminând strada, o rază de lumină albă în mijlocul flăcărilor roșii. Prin sânge și foc, Will văzu automatul în tunică roșie venind cu pași apăsați spre el. Ținea strâns în mână o sabie cu tăișul lung. Mâna era din metal, articulată; se arcuia în jurul mânerului sabiei asemenea unei mâini de om.

— Nefilimule, spuse creatura, oprindu-se la mai puțin de un pas de Will. Nu ne-am așteptat să dăm peste neamul vostru aici.

— Evident! răspunse Will.

Făcu un pas în față și înfipse pumnalul în pieptul automatului. Se auzi un sunet slab de sfârâit, asemenea celui produs de șunca ce se prăjește în tigaie. În timp ce automatul privi în jos uimit, Nakir se prefăcu în cenușă, lăsând mâna lui Will strânsă pe un mâner care dispăruse.

Automatul chicoti, ridicându-și privirea spre Will. Ochii lui scăpărau de viață și de inteligență, iar Will știu cu o strângere de inimă că se uita la ceva ce nu mai văzuse până atunci — nu doar o creatură care putea preface un pumnal serafic în cenușă, ci și un soi de mașinărie care avea voință, istețime și suficientă strategie cât să ardă un sat din temelii pentru a-i omorî pe locuitori în timp ce aceștia o luau la fugă.

— Iar acum înțelegi, zise demonul, căci asta era, stând în fața lui. Nefilimule, în toți acești ani ne-ați alungat din această lume cu armele

voastre cu rune. Acum avem corpuri asupra cărora armele voastre nu vor funcționa, iar lumea asta *va fi a noastră!*

Will își ținu respirația în timp ce demonul ridică sabia. Făcu un pas înapoi... Sabia se roti și coborî... Se feri chiar atunci când ceva tropăi pe lângă el, ceva uriaș și negru, care se dădu înapoi și lovi cu copitele, răsturnând automatul.

Balios.

Will întinse mâna, orbecăind după coama calului. Demonul se ridică din noroi și se repezi după el cu sabia în mână exact când Balios țâșni înainte și Will se apucă de el și sări pe spatele lui. Se năpustiră pe strada pietruită, cu Will ghemuit pe spinarea lui Balios, cu vântul care îi flutura părul și îi usca umezeala de pe față — sânge sau lacrimi, nu știa.

Tessa ședea așezată pe podeaua camerei ei din fortăreața lui Mortmain, privind în gol spre flăcările din șemineu.

Flăcările dansau pe mâinile și pe rochia albastră cu care era îmbrăcată, ambele pătate de sânge. Nu știa cum se întâmplase; pielea de la încheietura mâinii îi era sfâșiată și își amintea de un automat care o înșfăcase, rupându-i pielea cu degetele sale ascuțite din metal, în timp ce ea încercase să se elibereze.

Nu putea să scape de imaginile care îi dominau gândurile — amintirile distrugerii satului din vale. Fusese dusă acolo legată la ochi, cărată de automate, înainte să fie aruncată neceremonios pe o grămadă de stânci cenușii cu vedere directă spre sat.

— Privește! îi poruncise Mortmain, fără să se uite la ea, pur și simplu desfătându-se cu nesaț de priveliștea oferită. Privește, domnișoară Gray, și apoi vorbește-mi despre mântuire.

Tessa stătuse prizonieră; un automat o ținuse de la spate, cu mâna peste gura ei, în timp ce Mortmain murmurase blând în barbă lucrurile pe care i le-ar fi făcut dacă ar fi îndrăznit să-și întoarcă ochii. Privise neajutorată cum automatele mărșăluiseră în oraș, spintecând pe străzi femei și bărbați nevinovați. Luna se ridicase pătată de roșu în timp ce armata mecanică dăduse foc caselor, una după alta, măcelărind familiile în timp ce acestea ieșeau afară, confuze și îngrozite.

Iar Mortmain râsese.

— Acum înțelegi, îi spusese el. Aceste creaturi, aceste creații, sunt capabile să gândească, să rezoneze și să acționeze strategic. Ca oamenii. Și, cu toate acestea, sunt indestructibile. Uită-te acolo, la prostul ăla cu flinta.

Tessa nu voise să se uite, dar n-avusese de ales. Privise cu ochii uscați și înverșunată cum o siluetă îndepărtată ridicase o flintă pentru a se apăra. Împușcăturile răsturnaseră câteva automate, dar nu le vătămaseră. Continuaseră să vină asupra lui, doborându-i flinta din mână, împingându-l pe stradă.

Apoi îl făcuseră bucăți.

— Demoni, murmurase Mortmain. Sunt sălbatici și le place să distrugă.

— Vă rog! se înecase Tessa. Vă rog, gata, gata! Voi face orice veți dori, dar, vă rog, cruțați satul!

Mortmain chicotise sec.

— Domnișoară Gray, creaturile mecanice nu au suflete, îi spusese el. Nu au mai multă milă decât au focul și apa. Ai putea la fel de bine să implori un potop sau un incendiu de pădure să-și curme distrugerea.

— Nu pe ei îi implor, îi spusese ea.

Cu coada ochiului, i se păruse că vede un cal negru galopând pe străzi, cu un călăreț în spinare. Cineva care scăpa din carnagiu, se rugase ea.

— Vă implor pe *dumneavoastră!*

Mortmain își întorsese ochii reci asupra ei și erau goi ca cerul.

— Nici în inima mea nu există milă. Mai devreme, ai făcut un apel exasperant la latura mea mai bună. Te-am adus aici pentru a-ți arăta inutilitatea unei asemenea acțiuni. Nu am o latură mai bună la care să faci apel; a fost arsă cu ani în urmă.

— Dar eu am făcut ce mi-ați cerut, spusese ea disperată. Nu e nevoie de așa ceva, nu pentru mine...

— Nu e pentru tine, răspunsese el, luându-și privirea de la ea. Automatele trebuie să fie testate înainte să fie trimise la luptă. Asta e doar știință. Acum au inteligență. Strategie. Nimic nu le poate sta în cale.

— Atunci se vor întoarce împotriva dumneavoastră.

— Ba n-o vor face. Viețile lor sunt legate de a mea. Dacă eu mor, și ele sunt distruse. Trebuie să mă apere pe mine pentru a dăinui, spusese

el cu o privire rece și pierdută. Destul. Te-am adus aici pentru a-ți arăta că sunt ceea ce sunt, și tu vei accepta asta. Îngerul mecanic pe care îl porți îți apără viața, dar viețile celorlalți nevinovați sunt în mâinile mele — în mâinile *tale*. Nu mă pune la încercare și nu va mai exista un al doilea sat ca acesta. Nu doresc să mai aud și alte proteste plictisitoare.

Îngerul mecanic pe care îl porți îți apără viața. Puse mâna pe el acum, simțind ticăitul familiar sub degetele ei. Închise ochii, însă imaginile groaznice erau vii sub pleoapele ei. Văzu cu ochii minții cum erau alungați nefilimii de către automate, așa cum se întâmplase și cu sătenii — Jem făcut bucățele de monștrii mecanici, Will înjunghiat cu săbii metalice, Henry și Charlotte arzând...

Strânse mâna cu sălbăticie în jurul îngerului și și-l smulse de la gât, aruncându-l pe podeaua din piatră neșlefuită chiar în momentul în care un buștean căzu în foc, trimițând o coloană de scântei roșii. În lucirea lor ea își văzu palma mâinii stângi, văzu cicatricea vagă a arsurii pe care și-o făcuse în ziua în care îi spusese lui Will că era logodită cu Jem.

Ca și atunci, mâna ei se îndreptă spre vătrai. Îl ridică, simțindu-i greutatea în palmă. Focul se înălțase. Când ridică vătraiul și lovi îngerul cu el, văzu lumea printr-o ceață aurie.

Cu toate că vătraiul era din fier, explodă într-o pulbere metalică — un nor de firișoare strălucitoare se cernu pe podea, prăfuind suprafața îngerului mecanic, care zăcea, teafăr și nevătămat, pe podea, în fața ei.

Și apoi îngerul începu să-și schimbe forma și să se transforme. Aripile îi tremurară și pleoapele închise se deschiseră pe niște bucăți de cuarț albicios. Din ele țâșniră raze subțiri de lumină albă. Ca în imaginile stelei de deasupra Betleemului, strălucirea crescu și crescu, emanând ace de lumină. Încetișor, acestea începură să ia formă — forma unui înger.

Era o pată sclipitoare de lumină, atât de strălucitoare, încât era dificil să te uiți direct la ea. Tessa văzu prin lumină conturul vag al unui bărbat. Văzu ochii care nu aveau irisuri și pupile — bucăți de cristal încrustate, care scânteiau în lumina focului din șemineu. Aripile îngerului erau largi, întinzându-se din umeri, fiecare pană terminată cu metal strălucitor. Ținea mâinile strânse pe garda unei săbii elegante.

Își întoarse ochii goi asupra ei.

De ce încerci să mă distrugi? Glasul său era dulce, răsunând în mintea ei asemenea muzicii. *Eu te apăr.*

Brusc, ea se gândi la Jem, sprijinit de pernele din patul lui, cu chipul palid și strălucitor. *Viața înseamnă mai mult decât s-o trăiești.*

— Nu pe tine caut să te distrug, ci pe mine.

Dar de ce să faci așa ceva? Viața este un dar.

— Caut să fac ceea ce este corect. Ținându-mă în viață, îngădui să existe un mare rău.

Rău. Glasul muzical era meditativ. *Am stat atât de mult timp în închisoarea mea mecanică, încât am uitat binele și răul.*

— Închisoare mecanică? întrebă Tessa șoptit. Dar cum se poate ca un înger să fie prizonier?

John Thaddeus Shade a fost cel care m-a închis. Mi-a prins sufletul într-o vrajă și l-a închis în interiorul acestui trup mecanic.

— La fel ca Pyxisul, zise Tessa. Numai că a închis un înger în locul unui demon.

Eu sunt un înger al divinității, spuse îngerul, plutind în fața ei. *Sunt frate cu Sijil, Kurabi și Zurah, cu cei din neamul Fravashi și Dakini.*

— Și... aceasta este adevărata ta formă? Așa arăți?

Tu vezi doar o fracțiune din ceea ce sunt. În forma mea adevărată sunt glorie letală. A mea a fost libertatea Cerului, înainte să fiu închis și legat de tine.

— Îmi pare rău, rosti ea în șoaptă.

Nu tu ești vinovată. Nu tu m-ai închis. Spiritele noastre sunt legate, este adevărat, dar chiar și dacă te-am protejat din pântece, știam că erai fără vină.

— Îngerul meu păzitor.

Foarte puțini pot spune că au doar un singur înger care îi protejează. Tu însă poți.

— Nu vreau să te am, zise Tessa. Vreau să mor în termenii mei, nu să fiu obligată să trăiesc în termenii lui Mortmain.

Nu te pot lăsa să mori. Glasul îngerului era plin de durere. Tessei îi aminti de vioara lui Jem, cântând muzica inimii sale. *Este mandatul meu.*

Tessa ridică privirea. Lumina focului trecea prin înger ca lumina soarelui prin cristal, aruncând o aureolă de culoare pe pereții peșterii. Aceasta nu era o invenție detestabilă; aceasta era bunătate, răstălmăcită și supusă voinței lui Mortmain, dar de natură divină.

— Când erai înger, îl întrebă ea, care era numele tău?

Numele meu, îi răspunse îngerul, *era Ithuriel.*

— Ithuriel, șopti Tessa, și îi întinse mâna îngerului, ca și cum ar fi putut ajunge la el, să-l aline cumva.

Însă degetele ei întâlniră doar aerul gol. Îngerul sclipi și păli, lăsând în urmă doar o scânteiere, o explozie stelară de lumină înlăuntrul pleoapelor ei.

Un val de răceală o izbi pe Tessa și o făcu să tresare, și deschise ochii. Era pe jumătate culcată pe podeaua rece din piatră în fața focului aproape stins. În cameră era întuneric; singura lumină venea de la tăciunii roșietici din șemineu. Vătraiul era acolo unde fusese și până atunci. Mâna îi zbură la gât — și găsi acolo îngerul mecanic.

Un vis. Inima i se făcu mică. Totul fusese un vis. Nu exista niciun înger care să o scalde în lumina sa. Nu exista decât acea încăpere rece, întunericul acaparator și îngerul mecanic ticăind constant minutele care mai rămăseseră până la sfârșitul tuturor lucrurilor din lume.

Will stătea în vârful muntelui Cadair Idris, cu frâiele calului în mână.

Cum călărise el spre Dolgellau, văzuse zidul masiv al lui Cadair Idris înălțându-se deasupra estuarului Mawddach și respirația îi ieșise ca un icnet — ajunsese. Mai urcase muntele și cu alte ocazii, în copilărie, cu tatăl său, și acele amintiri rămăseseră cu el atunci când părăsise drumul Dinas Mawddwy și mersese la trap spre munte pe spinarea lui Balios, care tot mai părea să fugă de flăcările satului pe care îl lăsaseră în urmă. Continuaseră printr-un tău plin de ierburi — într-o direcție se putea vedea marea de argint, iar în cealaltă vârful Snowdon —, până la Valea Nant Cadair. Satul Dolgellau de dedesubt, care strălucea de la luminile risipite ici și colo, alcătuia un peisaj drăguț, dar Will nu admira priveliștea. Runa Viziunii Nocturne pe care și-o aplicase singur îi îngăduise să descopere urmele pe care le lăsaseră creaturile mecanice. Erau suficiente cât pământul să fie distrus acolo unde acestea trecuseră pe munte și, cu inima bătându-i cu putere, urmă cărarea nimicirii spre vârful muntelui.

Urmele duceau dincolo de o cădere de bolovani masivi de care Will își aminti că se numeau morenă. Aceștia alcătuiau un zid parțial, care

proteja Cwm Cau, o vale mică din vârful muntelui în a cărui inimă se afla Llyn Cau, un lac glaciar limpede. Urmele armatei mecanice duceau pe malul lacului...

Și dispăreau.

Will privi în jos, la apele reci și limpezi. În lumina zilei, își aminti el, această priveliște era magnifică; Llyn Cau de un albastru pur, înconjurat de iarba verde și de soarele care atingea vârfurile ascuțite ale lui Mynydd Pencoed, stâncile care înconjurau lacul. Se simțea la un milion de kilometri de Londra.

Reflexia lunii străluci spre el din apă. Oftă. Apa clipocea la malul lacului, dar nu putea șterge urmele trecerii automatelor. Era clar de unde veneau. Duse mâna la spate și îl bătu pe Balios pe grumaz.

— Așteaptă-mă aici, îi spuse el. Și, dacă nu mă întorc, du-te singur la Institut. Vor fi bucuroși să te vadă iar, bătrâne.

Calul necheză blând și îl mușcă de mânecă, dar Will își trase răsuflarea și intră în Llyn Cau. Lichidul rece clipoci peste ghetele sale și îi atinse pantalonii, udându-l până la piele și făcându-l să înghețe. Icni din pricina șocului.

— Din nou ud, zise el posac și plonjă în apa rece ca gheața a lacului.

Aceasta păru să-l tragă în adâncuri, asemenea nisipurilor mișcătoare — abia avu timp să ia o gură de aer înainte ca apa extrem de rece să-l târască în întuneric.

Către: Charlotte Branwell
De la: Consulul Wayland

Doamnă Branwell,

Sunteți eliberată din funcția de conducător al Institutului. Aș putea să vă vorbesc de dezamăgirea pe care mi-ați produs-o sau de lipsa de încredere care există acum între noi. Dar, în fața unei trădări de magnitudinea celei pe care mi-ați oferit-o, cuvintele sunt inutile. Când voi sosi mâine la Londra, mă aștept ca dumneavoastră și soțul dumneavoastră să fi plecat deja și să vă fi luat și lucrurile personale. Nerespectarea acestei solicitări va fi aspru pedepsită, în condițiile Legii.

Josiah Wayland, Consulul Conclavului

19

SĂ MINȚI ȘI SĂ ARZI

Acum am să te ard pe tine, am să te ard bine,
Deși sunt osândit pentru asta, noi doi vom minți
Și vom arde.
— Charlotte Mew, „În cimitirul Nunhead"

ÎNTUNERICUL ȚINU DOAR CÂTEVA CLIPE. APA RECE ÎL ABSORBI PE WILL în adâncuri și el începu imediat să cadă — se ghemui când atinse fundul, iar impactul îl lăsă fără suflare.

Se înecă și se rostogoli pe burtă, apoi se ridică în genunchi, iar din păr și din haine îi curgeau șiroaie de apă. Întinse mâna după lampa-vrăjitoarei, apoi lăsă mâna să-i cadă; nu voia să lumineze nimic, pentru a nu atrage atenția asupra sa. Runa Viziunii Nocturne avea să-i ajungă.

Era suficient pentru a-i arăta că se afla într-o peșteră. Dacă ridica privirea, putea să vadă apele învolburate ale lacului, ținute în suspensie ca de un perete de sticlă, și câteva raze încețoșate ale lunii. Existau tunele care se întindeau în cavernă, fără marcaje care să arate încotro duceau. Se ridică în picioare și alese orbește tunelul din stânga, înaintând cu grijă în întunericul cu umbre.

Tunelele erau largi, cu podele netede care nu prezentau semne ale trecerii creaturilor mecanice. Pereții erau din rocă vulcanică dură. Își aminti că în urmă cu câțiva ani escaladase Cadair Idris împreună cu tatăl său. Existau multe legende despre acel munte: că fusese jilțul unui uriaș,

care șezuse în el și privise stelele; că regele Arthur și cavalerii săi dormeau sub deal, așteptând ca Britania să se trezească și să aibă din nou nevoie de ei; că oricine care își petrecea noaptea pe coasta muntelui avea să se trezească poet sau nebun.

Dacă s-ar fi știut, gândi Will, când coti prin curbura unui tunel și ieși într-o peșteră largă, cât de ciudat era adevărul.

Peștera era largă, deschizându-se în capătul îndepărtat spre un spațiu mai mare, unde strălucea o lumină slabă. Din loc în loc, Will zărea o sclipire argintie despre care crezu că era apă care curgea în pârâiașe pe pereții negri, dar, la o examinare mai atentă, se dovedi a fi filoane de cuarț cristalin.

Will se duse în direcția luminii slabe. Descoperi că inima îi bătea rapid în piept și încercă să respire în mod constant pentru a o potoli. Știa ce anume îi făcea pulsul să crească. Tessa. Dacă Mortmain pusese mâna pe ea, atunci Tessa era acolo — aproape. Undeva, în acest fagure de tunele, exista șansa să o găsească.

Auzi în minte glasul lui Jem, de parcă *parabatai*-ul său ar fi stat alături de el, oferindu-i sfaturi. Întotdeauna spusese că Will mai degrabă se grăbea spre sfârșitul unei misiuni în loc să avanseze într-o manieră măsurată, și că în astfel de situații trebuie să privești următorul pas pe care îl ai de făcut, în loc să te uiți la muntele din depărtare, altminteri n-ai să-ți atingi niciodată scopul. Preț de o clipă, Will închise ochii. Știa că Jem avea dreptate, dar era greu de ținut minte când țelul său era să o găsească pe fata pe care o iubea.

Deschise ochii și înaintă spre lumina slabă de la capătul îndepărtat al peșterii. Terenul de sub picioarele sale era neted, fără pietre și cu vinișoare ca cele din marmură. Lumina din față crescu în intensitate — și Will se opri brusc; numai anii săi de pregătire ca vânător de umbre îl împiedicară să se lanseze direct spre moarte.

Căci podeaua din piatră se termina într-un povârniș râpos. Stătea pe o stâncă, privind în jos la un amfiteatru circular. Era plin de automate. Stăteau tăcute, nemișcate și liniștite, ca niște jucării mecanice al căror arc nu fusese răsucit. Erau îmbrăcate, așa cum fuseseră și cele din sat, în resturi de uniforme militare, aliniate una câte una, ca niște soldați de plumb în mărime naturală.

În centrul încăperii se găsea o platformă înaltă din piatră și pe o masă se găsea un alt automat, ca un cadavru pe o masă de autopsie. Capul lui era din metal gol, dar avea piele adevărată întinsă pe trup — iar pe acea piele erau tatuate rune.

Privindu-le cu atenție, Will le recunoscu una câte una: Memorie, Agilitate, Viteză, Viziune Nocturnă. Acestea nu aveau să funcționeze niciodată, nu pe o invenție făcută din metal și piele umană. De la distanță, i-ar fi putut păcăli pe vânătorii de umbre, dar...

Dar dacă folosea piele de vânător de umbre? șopti o voce din mintea lui Will. *În cazul ăsta, ce ar putea crea? Cât de nebun este și când se va opri?* Gândul și vederea runelor Cerului înscrise pe o asemenea creatură monstruoasă îi întoarseră stomacul pe dos; se îndepărtă de pe marginea stâncii și se poticni îndărăt, oprindu-se într-un perete din piatră rece, cu mâinile lipicioase din pricina sudorii.

Văzu, din nou, cu ochii minții, satul, trupurile neînsuflețite de pe străzi, auzi sâsâitul demonului mecanic, care îi spunea:

În toți acești ani ne-ați alungat din această lume cu armele voastre cu rune. Acum avem corpuri asupra cărora armele voastre nu vor funcționa, iar lumea asta va fi a noastră!

Furia curgea prin venele lui Will asemenea focului. Se desprinse de perete și porni printr-un tunel îngust, îndepărtându-se de încăperea circulară. În timp ce mergea, auzi un sunet în spatele lui — un huruit, ca și când se declanșa mecanismul unui ceas uriaș —, dar când se întoarse, nu văzu nimic, doar pereții netezi ai peșterii și umbrele neclintite.

Tunelul pe care îl urma se îngusta pe măsură ce înainta, până când, în cele din urmă, se văzu nevoit să treacă lipit de o îngrămădeală de stânci cu filoane din cuarț. Dacă s-ar fi îngustat și mai tare, era convins că urma să facă stânga-mprejur și să se întoarcă în peșteră; gândul îl făcu să înainteze cu o vigoare reînnoită și se strecură mai departe; aproape căzu când pasajul se deschise brusc într-un coridor mai larg.

Semăna aproape la perfecție cu holurile de la Institut, numai că era făcut în întregime din piatră netedă, cu torțe din loc în loc, prinse în suporturi din metal. Alături de fiecare torță se găsea o ușă boltită, de asemenea din piatră. Primele două erau deschise spre încăperi întunecate și goale.

Dincolo de cea de-a treia se afla Tessa.

Will nu o văzu imediat când intră în cameră. Ușa din piatră se închise parțial în urma lui, dar descoperi că nu era complet întuneric. Exista o lumină pâlpâitoare — flăcăruile unui șemineu de piatră din fundul încăperii. Spre uluiala sa, era mobilată ca o cameră dintr-un han, cu pat și lavoar, covoare pe jos, ba chiar și perdele, cu toate că acestea atârnau peste piatra goală, căci nu existau ferestre.

În fața focului era o umbră zveltă, ghemuită la pământ. Will puse automat mâna pe mânerul pumnalului de la brâu — și atunci umbra se întoarse, cu părul alunecându-i peste umeri, și îi văzu chipul.

Tessa.

Mâna îi căzu de pe pumnal în timp ce inima i se zbătu în piept cu o forță imposibilă, dureroasă. Văzu cum expresia ei se schimbă: curiozitate, uluială, neîncredere. Se ridică în picioare și fusta îi căzu în jur când se îndreptă de spate, iar el îi văzu mâna întinsă.

— Will? întrebă ea.

Era ca și cum o cheie s-ar fi răsucit în broasca unei uși, eliberându-l; Will înaintă. Nu existase niciodată o distanță mai mare decât distanța care îl despărțea de Tessa în acel moment. Era un spațiu uriaș; pe moment, distanța dintre Londra și Cadair Idris părea o nimica toată prin comparație cu distanța din fața lui. Simți un tremur, ca un soi de rezistență, în timp ce traversă încăperea. O văzu pe Tessa întinzând mâna, formând cuvinte cu buzele — și deodată ea fu în brațele lui, ambii aproape rămânând fără respirație atunci când se ciocniră unul de altul.

Se ridică pe vârfuri, cu brațele în jurul umerilor lui, șoptindu-i numele:

— Will, Will, *Will*...

El își îngropă fața în curbura gâtului ei, acolo unde părul ei des se bucla; mirosea a fum și a apă de violete. O strânse și mai tare în timp ce degetele ei îl apucară de partea din spate a gulerului, și se lipiră unul de altul. În acel moment, durerea care îl strânsese ca un pumn de fier de la moartea lui Jem păru să se relaxeze și el putu să respire cu adevărat.

Se gândi la iadul în care fusese de când plecase din Londra — zile de călărit fără oprire, nopți nedormite. Sângele și pierderea și durerea și lupta. Toate pentru a-l aduce acolo. La Tessa.

— Will, zise ea din nou, iar el se uită la chipul ei pătat de lacrimi; pe pomete avea o vânătaie.

Cineva o lovise acolo, iar inima lui se umplu de furie. Avea să afle cine o făcuse și avea să-l omoare. Dacă era Mortmain, avea să-l omoare numai după ce îi va fi ars din temelii monstruosul laborator, astfel încât nebunul să poată vedea ruina întregii sale creații...

— Will, spuse Tessa iar, întrerupându-i gândurile. Părea aproape fără suflu. Will, *idiotule!*

Ideile lui romantice se opriră brusc, ca o birjă în traficul de pe Fleet Street.

— Eu... Poftim?

— O, Will! făcu ea, cu buzele tremurându-i; arăta de parcă nu se putea decide dacă să râdă sau să plângă. Îți amintești când mi-ai spus că tânărul gentilom care venea să te salveze nu s-ar înșela niciodată, nici dacă ți-ar spune că cerul e purpuriu și făcut din arici?

— Prima dată când te-am văzut. Da.

— O, Will al meu!

Se trase ușor din îmbrățișarea lui, netezindu-și o șuviță de păr din dosul urechii. Ochii ei rămaseră fixați asupra lui.

— Nu-mi pot imagina cum de-ai venit să mă cauți, cât de dificil trebuie să fi fost. Este incredibil. Dar... tu chiar crezi că Mortmain m-ar fi lăsat nepăzită într-o încăpere cu o ușă deschisă? Se răsuci pe călcâie și înaintă câțiva pași, apoi se opri brusc. Aici, zise ea, și ridică mâna, răsfirându-și degetele. Aici, aerul e la fel de solid ca un zid. Asta este o închisoare, Will, și acum și tu ești în ea, laolaltă cu mine.

Se duse lângă ea, știind deja ce avea să găsească. Își aminti de acea rezistență pe care o simțise când traversase camera. Aerul se încreți ușor atunci când îl atinse cu degetul, dar era mai tare decât un lac înghețat.

— Cunosc configurația asta, zise el. Conclavul folosește uneori o versiune a ei. Își strânse mâna pumn și izbi în aerul solid, suficient de tare cât să-și învinețească oasele din mână. *Uffern gwaedlyd!* înjură el în galeză. Am traversat tot drumul ăsta afurisit din țară pentru a da de tine, și nici măcar nu pot să fac *asta* bine! În clipa în care te-am văzut, nu mi-a trecut prin gând decât să alerg la tine. În numele Îngerului, Tessa...

— Will! Îl apucă de braț. Să nu *îndrăznești* să te scuzi! Înțelegi ce înseamnă pentru mine faptul că tu ești aici? Este un miracol sau intervenția directă a Cerului, căci m-am rugat să văd chipurile celor dragi înainte de a muri. Tessa vorbea simplu, direct — era unul dintre acele lucruri care îi plăcuseră la ea, faptul că nu se ascundea și nici nu se prefăcea, ci vorbea sincer, fără înfloriturі. Când eram în Casa Întunecată, spuse ea, nu exista nimeni căruia să-i pese suficient cât să mă caute. Când tu m-ai găsit, a fost un accident. Însă acum...

— Acum ne-am condamnat pe amândoi la aceeași soartă, remarcă el pe un ton scăzut.

Scoase un pumnal de la brâu și îl vârî în zidul invizibil din fața lui. Lama de argint cu rune a pumnalului se sparse și Will aruncă mânerul rupt la o parte, înjurând din nou în barbă.

Tessa puse o mână ușoară pe umărul lui.

— Nu suntem condamnați, zise ea. Cu siguranță tu n-ai venit singur, Will. Henry sau Jem ne vor găsi. Putem fi eliberați din cealaltă parte a zidului. Am văzut cum o face Mortmain și...

Will nu știa ce se întâmplase atunci. Expresia lui probabil că se schimbase la menționarea numelui lui Jem, căci văzu cum o parte din culoare se scurge din obrajii Tessei. Mâna ei își înteți strânsoarea pe brațul lui.

— Tessa, îi spuse el. Sunt *singur*.

Cuvântul „singur" ieși frânt, de parcă ar fi putut simți gustul amar al pierderii pe limbă și se străduia să vorbească pe lângă el.

— Jem? întrebă ea.

Era mai mult decât o întrebare. Will nu spuse nimic; glasul părea să-l fi părăsit. Se gândise să-i schimbe starea de spirit legată de acel loc, înainte de a-i spune despre Jem, își închipuise că o să-i spună într-un loc sigur, într-un loc în care o putea consola. Știa acum că fusese un prost să creadă asta, să-și imagineze că ceea ce pierduse nu avea să fie scris pretutindeni pe chipul lui. Restul de culoare dispăru din pielea ei; era ca și cum ar fi privit un foc pâlpâind și stingându-se.

— Nu, șopti ea.

— Tessa...

Ea făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el și clătinând din cap.

— Nu, nu i posibil. Aș fi știut... nu poate fi posibil.

Will întinse o mână spre ea.

— Tess...

Ea începu să tremure violent.

— Nu, repetă. Nu, *nu* spune. Dacă nu spui, nu va fi adevărat. Nu poate fi adevărat. Nu e drept.

— Îmi pare rău, spuse el în șoaptă.

Fața ei se schimonosi, dărâmată ca un dig sub prea multă presiune. Căzu în genunchi, ghemuindu-se. Se cuprinse cu brațele, de parcă acesta era singurul fel în care putea evita să se spargă. Will simți din nou acel val de agonie neajutorată pe care îl simțise în curtea de la hanul Omul Verde. Ce făcuse? Venise să o salveze, dar, în loc să o salveze, nu reușise decât să inducă agonie. Era ca și cum ar fi fost cu adevărat blestemat — capabil numai de a aduce suferință celor pe care îi iubea.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, punându-și tot sufletul în cuvinte. Nespus de rău. Aș fi preferat să mor eu în locul lui, dacă s-ar fi putut.

Auzind acestea, Tessa ridică privirea. Will se pregăti sufletește pentru acuzația din ochii ei, dar aceasta nu sosi. În schimb, întinse mâna spre el, în tăcere. Mirat și surprins, el o luă de mână și o lăsă să-l tragă în jos, până ce îngenunche în fața ei.

Chipul ei era pătat de lacrimi, înconjurat de părul ei buclat, conturat în auriu de lumina focului.

— Și eu aș fi murit, zise ea. Oh, Will! Asta e numai vina mea! El și-a irosit viața pentru mine. Dacă ar fi luat drogul mai cu măsură — dacă și-ar fi îngăduit să se odihnească și să fie bolnav, în loc să pretindă de dragul meu că era sănătos...

— Ba nu! El o luă de umeri, întorcând-o spre el. Nu este vina ta. Nimeni nu și-ar fi putut imagina că asta era...

Tessa clătină din cap.

— Cum de suporți să mă ai în preajma ta? întrebă ea, cuprinsă de disperare. Ți-am luat *parabatai*-ul de lângă tine. Și acum vom muri amândoi aici. Din cauza mea.

— Tessa, șopti el, șocat.

Nu-și putea aminti când fusese ultima dată când se aflase în această poziție, ultima dată când fusese nevoit să consoleze pe cineva a cărui

inimă era frântă, și fusese de la început *lăsat* să o facă, în loc să se forțeze să se întoarcă. Se simțea la fel de stângaci ca în copilărie, când scăpa cuțitele din mâini înainte ca Jem să-l învețe cum să le folosească. Își drese glasul.

— Tessa, vino aici.

O trase spre el, până ce se așeză pe podea, iar ea se sprijini de el, cu capul pe umărul lui, cu degetele lui în părul ei. Se lipi de el, de parcă prezența lui o consola cu adevărat.

Și se gândi la cât de frumos era s-o țină în brațe sau la cum simțea respirația ei pe pielea lui, doar pentru o clipă, după care putea să pretindă că așa ceva nu se întâmplase.

Durerea Tessei, ca o furtună, se stinse lent cu trecerea timpului. Plânse, iar Will o ținu și nu-i dădu drumul, decât o dată, când se ridică și făcu focul. Se întoarse iute și se așeză din nou lângă ea, cu spatele la zidul invizibil. Ea atinse locul de pe umărul lui unde lacrimile îi udaseră materialul.

— Îmi pare rău, zise ea.

Tessa nu putea să numere de câte ori îi spusese în ultimele ore că îi părea rău, în timp ce își împărtășiseră poveștile a ceea ce se petrecuse de la despărțirea lor de la Institut. El îi povestise despre cum își luase rămas-bun de la Jem și de la Cecily, de călătoria lui prin țară, de momentul în care își dăduse seama că Jem se dusese. Tessa îi povestise despre ceea ce îi ceruse Mortmain, cum se Transformase în tatăl lui și îi dăduse ultima piesă din puzzle care avea să transforme armata lui de automate într-o forță de neoprit.

— Tess, n-are de ce să-ți pară rău, îi spuse Will acum.

Privea spre foc, singura sursă de lumină din încăpere, care îl picta în nuanțe de auriu și negru. Cearcănele de sub ochii lui, unghiul dintre pomeții și clavicula lui erau aspru conturate.

— Și tu ai suferit, la fel ca mine. Să vezi satul distrus...

— Am fost amândoi acolo în același timp, zise ea, mirându-se. Dacă aș fi știut că erai aproape...

— Dacă aș fi știut că erai aproape, l-aș fi mânat pe Balios drept în sus pe deal, spre tine.

— Și în acest timp ai fi fost ucis de creaturile lui Mortmain. E mai bine că n-ai știut. Îi urmări privirea îndreptată spre foc. În cele din urmă m-ai găsit; asta e tot ce contează.

— Firește că te-am găsit. I-am promis lui Jem că te voi găsi, îi spuse el. Unele promisiuni nu pot fi încălcate.

Will inspiră tremurat. Tessa îl simți din nou lângă ea: era pe jumătate încolăcită în brațele lui, iar el o ținea cu mâinile care îi tremurau aproape imperceptibil. Cumva, știa că n-ar fi trebuit să se lase ținută în acest fel de un băiat care nu era fratele sau logodnicul ei — însă fratele și logodnicul ei erau amândoi morți, iar Mortmain avea să-i găsească a doua zi și să-i pedepsească pe amândoi. În fața acestei situații, nu prea îi mai păsa de decență.

— Care a fost rostul acelei dureri? întrebă ea. L-am iubit atât de mult și nici măcar n-am fost acolo când a murit.

Will o mângâia pe spate — ușor și cu mișcări iuți, de parcă i-ar fi fost teamă că ar fi putut să o îndepărteze.

— Nici eu n-am fost, zise el. Eram în curtea unui han, la jumătatea distanței spre Țara Galilor, când am aflat, când am simțit cum legătura dintre noi fusese retezată. Era ca și cum o foarfecă uriașă mi-ar fi tăiat inima în două.

— Will..., spuse Tessa.

Durerea lui era palpabilă și se îmbina cu a ei pentru a crea o tristețe acută, mai ușoară fiindcă era împărtășită, deși era greu de spus cine pe cine consola acum.

— Și tu ai fost dintotdeauna jumătate din inima lui.

— Eu sunt cel care l-a rugat să-mi fie *parabatai*, îi povesti Will. Nu a făcut-o cu tragere de inimă. Voia ca eu să înțeleg că formam o legătură pe viață cu cineva care n-avea să trăiască prea mult. Dar am vrut, am vrut orbește să am un soi de dovadă că nu eram singur, o modalitate de a-i arăta ce-i datoram. Și, în cele din urmă, a cedat cu grație. Mereu a făcut-o.

— Ba nu, spuse Tessa. Jem n-a fost un martir. Pentru el, să fie *parabatai*-ul tău n-a fost o pedeapsă. Ai fost ca un frate pentru el — mai mult decât un frate, căci tu îl alesesești. Când vorbea despre tine, o făcea cu loialitate și cu iubire, neumbrit de vreo urmă de îndoială.

— M-am certat cu el, continuă Will. Atunci când am descoperit că luase mai mult *yin fen* decât ar fi trebuit. Eram foarte furios. L-am acuzat că se sacrifica inutil. El mi-a zis: „Prefer să fiu pentru ea tot ce pot fi, să ard pentru ea cât de luminos doresc."

Tessa scoase un geamăt din gât.

— A fost alegerea lui, Tessa. Nu ceva ce l-ai obligat tu să facă. N-a fost niciodată atât de fericit ca atunci când era cu tine... Will nu se uita la ea, ci spre foc. În pofida tuturor lucrurilor pe care ți le-am spus, indiferent ce-o fi, mă bucur c-a putut să petreacă timp alături de tine. Și tu ar trebui să te bucuri.

— Nu pari bucuros.

Will continua să se uite în foc. Când intrase în încăpere, părul lui negru fusese ud, iar acum se uscase în bucle mari pe frunte și la tâmple.

— L-am dezamăgit, continuă el. El mi-a încredințat această sarcină, să te urmez și să te găsesc, să te aduc acasă în siguranță. Iar acum eu eșuez pe ultima sută de metri. În cele din urmă, Will se întoarse să o privească, cu ochii lui albaștri care nu vedeau. Nu l-aș fi părăsit, spuse. Aș fi rămas cu el dacă mi-ar fi cerut-o, până ce ar fi murit. Mi-aș fi ținut jurământul. Dar el mi-a cerut să plec după tine...

— Atunci, nu ai făcut decât ceea ce ți-a cerut el. Nu l-ai dezamăgit.

— Însă a fost și ceea ce era în inima mea, spuse Will. Acum nu pot separa egoismul de altruism. Când am visat că te salvam, felul în care mă priveai... Se opri brusc. Oricum, sunt pedepsit pentru acea mândrie.

— Dar eu am primit o răsplată, răspunse Tessa și își strecură mâna într-a lui. Îi simțea bătăturile aspre în palma ei, îi văzu pieptul ridicându-se surprins. Căci nu sunt singură; te am alături de mine, spuse ea. Și n-ar trebui să abandonăm orice speranță. Ar mai putea exista o șansă pentru noi. Să-l înfrângem pe Mortmain sau să ne strecurăm pe lângă el. Dacă cineva poate să găsească o modalitate să o facă, acela ești tu.

Will își întoarse privirea spre ea; genele îi umbreau ochii.

— Ești o minune, Tessa Gray. Să ai o asemenea încredere în mine, deși n-am făcut nimic s-o merit.

— Nimic? ridică ea vocea. Nimic s-o meriți? Will, tu m-ai salvat de Surorile Întunecate, tu m-ai împins ca să mă salvez, m-ai salvat iar și iar. Ești un om bun, unul dintre cei mai buni pe care i-am cunoscut vreodată.

Will părea la fel de uluit ca și cum ea l-ar fi împins. Își umezi buzele uscate.

— Aș fi vrut să nu spui asta, șopti ea.

Se aplecă spre el. Fața lui era toată numai umbre, unghiuri și planuri; Tessa voia să-l atingă, să-i atingă curbura gurii, arcul pe care îl formau genele lui pe obraji. Focul se reflecta în ochii lui, gămălii de lumină.

— Will, spuse ea. Prima dată când te-am văzut, m-am gândit că arătai ca un erou dintr-o carte de povești. Ai glumit spunând că erai Sir Galahad. Îți mai amintești asta? Și mult timp am încercat să te înțeleg în acest fel — ca și când ai fi fost domnul Darcy sau Lancelot sau bietul Sydney Carton —, și a fost doar un dezastru. Mi-a trebuit mult timp să înțeleg, dar am făcut-o și o fac și acum — tu nu ești un erou din cărți.

Will scoase un hohot de râs scurt, a neîncredere.

— Este adevărat, zise el. Eu nu sunt erou.

— Nu, zise Tessa. Ești o persoană, la fel ca mine.

Will îi cercetă nedumerit chipul; Tessa îl strânse și mai tare de mână, împletindu-și degetele cu ale lui.

— Nu-ți dai seama, Will? Tu ești o persoană *ca mine*. Tu ești *la fel ca mine*. Spui lucrurile la care mă gândesc eu, dar niciodată cu voce tare. Citești cărțile pe care le citesc eu. Îți place poezia care îmi place mie. Mă faci să râd cu cântecele tale caraghioase și cu felul în care vezi adevărul din toate. Am senzația că tu poți să privești în mine și să vezi toate locurile în care eu sunt bizară sau neobișnuită și să îți potrivești inima în jurul lor, căci tu ești bizar și neobișnuit în același fel. Îl mângâie ușor pe obraz. Noi suntem la fel.

Will închise ochii; ea îi simți genele pe buricele degetelor. Când vorbi iar, glasul lui era aspru, dar controlat.

— Să nu spui lucrurile astea, Tessa. Nu le spune.

— De ce nu?

— Spui că sunt un om bun, zise el. Însă nu sunt chiar *atât* de bun. Și sunt... sunt *catastrofal* de îndrăgostit de tine.

— Will...

— Te iubesc atât de mult, enorm de mult, continuă el, și când ești așa de aproape de mine, uit cine ești. Uit că ești a lui Jem. Probabil că

sunt cea mai rea persoană din lume fiindcă gândesc ceea ce gândesc în aceste momente. Dar le gândesc.

— L-am iubit pe Jem, zise ea. Încă îl mai iubesc și el m-a iubit, dar nu sunt a nimănui, Will. Inima îmi aparține. Tu n-o poți controla. Nici *eu* n-am putut s-o controlez.

Will continua să țină ochii închiși. Pieptul i se ridica și cobora cu repeziciune, iar ea auzea bătăile înăbușite ale inimii lui, accelerate sub soliditatea cavității sale toracice. Trupul lui, lipit de al ei, era cald și viu, iar ea se gândea la mâinile reci ale automatelor și la ochii și mai reci ai lui Mortmain. Se gândea ce s-ar întâmpla dacă ea ar trăi și Mortmain ar reuși în ceea ce-și propunea, iar ea ar rămâne toată viața prinsă în cătușe de el — un bărbat pe care nu-l iubea și pe care, de fapt, îl disprețuia.

Se gândea la senzația mâinilor lui reci peste ale ei și dacă acelea aveau să fie singurele mâini care aveau să o mai atingă vreodată.

— Will, ce crezi că se va întâmpla mâine? îl întrebă ea în șoaptă. Când Mortmain ne va găsi? Spune-mi sincer.

Mâna lui se mișcă cu grijă, aproape fără să vrea, pentru a se strecura în părul ei și a se opri în curbura gâtului ei. Tessa se întreba dacă Will simțea bubuitul pulsului ei răspunzând pulsului lui.

— Cred că Mortmain mă va ucide. Sau, ca să fiu mai exact, va pune creaturile alea să mă omoare. Tessa, eu sunt un vânător de umbre destul de bun, dar automatele... nu pot fi oprite. Folosite asupra lor, armele cu rune nu sunt mai bune decât cele obișnuite, iar pumnalele serafice nici atât.

— Dar tu nu te temi.

— Există atât de multe lucruri mai rele decât moartea, spuse el. Să nu fii iubit sau să nu poți iubi; asta e mai rău. Și să mori luptând, așa cum ar trebui să facă toți vânătorii de umbre, nu e nicio dezonoare. E o moarte onorabilă — mereu mi-am dorit asta.

Pe Tessa o străbătu un fior.

— Există două lucruri pe care mi le doresc, zise ea, surprinsă de fermitatea propriei voci. Dacă tu crezi că Mortmain va încerca mâine să te omoare, atunci doresc să mi se dea o armă. Îmi voi scoate îngerul mecanic de la gât și voi lupta alături de tine, iar dacă e să murim, vom muri împreună. Căci și eu îmi doresc o moarte onorabilă, ca Boadicea.

— Tess...

— Prefer să mor decât să fiu unealta Magistrului. Will, dă-mi o armă.

Tessa îi simți trupul tremurând lipit de-al ei.

— Pot să fac asta pentru tine, spuse el în cele din urmă, supus. Care era cel de-al doilea lucru? Pe care îl voiai?

Tessa înghiți cu greutate.

— Vreau să te mai sărut o dată înainte să mor.

El făcu ochii mari. Erau albaștri, albaștri ca marea și cerul din visul ei, în care el cădea departe de ea, albaștri ca florile pe care Sophie i le pusese în păr.

— Nu...

— Spune ceva ce nu simți, termină ea fraza pentru el. Știu. Dar vorbesc serios, Will. Și știu că este complet nepotrivit să-ți cer așa ceva. Știu să probabil par puțin nebună. Privi scurt în jos, apoi ridică ochii, adunându-și curajul. Și dacă tu ești în stare să-mi spui că poți să mori mâine fără ca buzele noastre să se mai atingă vreodată și că nu vei regreta niciodată, atunci spune-mi și eu voi înceta să ți-o mai cer, căci știu că nu am dreptul...

Fraza rămase neterminată, întrucât el o prinsese și o trăsese spre el, apăsându-și buzele de ale ei. Pentru o fracțiune de secundă fu aproape dureros, încărcat de disperare și dorință aproape necontrolată, iar ea simți căldură, și gust de sare, și respirația lui gâfâită. Și atunci el își îmblânzi sărutul, cu o forță de reținere pe care ea o *simțea* în tot trupul, iar alunecarea buzelor peste buze, interacțiunea dintre limbi și dinți schimbară într-o clipită durerea în plăcere.

Pe balconul casei Lightwood, Will fusese foarte grijuliu, dar acum nu mai era. Își trecu mâinile cu violență pe spatele ei, încurcându-și degetele în părul ei, strângând în pumni materialul subțire al rochiei. O ridică pe jumătate, astfel încât trupurile li se ciocniră; era lipit de ea, pe toată înălțimea trupului său zvelt, dur și fragil în același timp. Când îi desfăcu buzele cu ale sale, ea își înclină capul într-o parte, iar ei de fapt nu se sărutau, ci se devorau reciproc. Tessa îl apucă strâns de păr, destul de tare, astfel încât probabil că îl duru, și îi zgârie cu dinții buza de jos. El gemu și o trase și mai aproape, făcând-o să-și piardă respirația, gâfâind după aer.

— Will..., șopti ea, iar el se ridică în picioare, luând-o în brațe, continuând să o sărute.

Tessa se ținu bine de spatele și de umerii lui în timp ce el o duse spre pat și o întinse acolo. Ea era deja desculță; el își scoase ghetele, le făcu vânt cu piciorul și se urcă alături de ea. O parte a antrenamentului ei constase în cum se scoate echipamentul, iar mâinile ei erau ușoare și iuți pe echipamentul lui, desfăcându-i cataramele și înlăturându-l ca pe o cochilie. El îl dădu nerăbdător într-o parte și îngenunche pentru a-și desface centura cu arme.

Tessa îl privi și înghiți cu putere. Dacă avea de gând să-i spună să se oprească, acum era momentul. Mâinile lui pline de cicatrice erau agile, deschizând încheietorile, și, când se întoarse să lase cingătoarea pe podea, cămașa lui — umedă de sudoare și lipită de piele — alunecă și scoase la iveală arcuirea concavă a abdomenului, oasele boltite ale șoldului său. Ea fusese dintotdeauna de părere că Will era frumos, cu ochii, buzele și chipul lui, dar niciodată nu se gândise în acest fel la trupul lui. Însă forma lui era minunată, ca planurile și unghiurile lui *David* al lui Michelangelo. Întinse mâna să-l atingă, să-și treacă degetele, la fel de moi ca mătasea pânzei de păianjen, peste pielea tare a abdomenului său.

Răspunsul lui fu prompt și surprinzător. Inspiră și închise ochii, iar trupul îi rămase nemișcat. Tessa își trecu degetele peste betelia pantalonilor lui, cu inima bubuindu-i, de-abia știind ce făcea — exista un instinct acolo, care o mâna, pe care nu-l putea identifica sau explica. Mâna i se arcui deasupra mijlocului lui și degetul mare îi atinse osul șoldului, trăgându-l în jos.

Will alunecă pe deasupra ei, încet, sprijinindu-se pe coate lângă umerii ei. Privirile li se înlănțuiră; trupurile li se atingeau peste tot, dar niciunul din ei nu vorbea. O durea gâtul: adorație și durere sufletească în egală măsură.

— Sărută-mă, îi ceru ea.

Will se lăsă în jos, ușor, ușor, până ce buzele li se întâlniră. Tessa se arcui în sus, dorind ca buzele ei să le întâlnească pe ale lui, dar el se trase înapoi, frecându-și nasul de obrazul ei, apăsându-și buzele pe colțul gurii ei și apoi de-a lungul maxilarului și în jos pe gât, trimițându-i mici șocuri de plăcere prin tot trupul. Tessa își considerase întotdeauna brațele,

mâinile, gâtul, fața ca fiind elemente separate — nu se gândise că pielea ei era peste tot același înveliș delicat și că un sărut plasat pe gât putea fi resimțit până în vârful degetelor de la picioare.

— Will.

Îl trase de cămașă, iar acesta se desprinse, cu nasturii rupți. El scutură din cap pentru a se elibera de tot de ea, tot numai păr negru răvășit — Heathcliff în mlaștini. Mâinile lui erau mai puțin sigure pe rochia ei, dar și aceasta ieși peste cap și fu aruncată la o parte, lăsând-o pe Tessa în cămașă și corset. Rămase nemișcată, șocată să fie atât de dezbrăcată în fața unei persoane care nu era Sophie. Will coborî ochii spre corsetul ei — o privire sălbatică, ce era doar în parte dorință.

— Cum..., întrebă el. Cum se scoate?

Tessa nu se putu abține; în pofida acestui moment, chicoti.

— Se desfac șireturile, șopti ea. La spate.

Și îi ghidă mâinile în jurul ei până ce degetele lui ajunseră pe șireturile corsetului. Atunci, ea se înfioră, și nu de la răcoare, ci de la intimitatea gestului. Will o trase spre el cu un gest blând și îi sărută din nou linia gâtului și umărul acolo unde cămașa îl dezgolea, cu respirația lui ușoară și fierbinte pe pielea ei, până ce ea începu să respire la fel de precipitat, mângâindu-i umerii, brațele, pieptul. Îi sărută cicatricele albe pe care peceții le lăsaseră pe pielea lui, înfășurându-se în jurul lui până ce deveniră o încâlceală fierbinte de mâini și picioare, iar ea înghițea gemetele pe care el le scotea cu gura lipită de a ei.

— Tess, șopti el. Tess... dacă vrei să ne oprim...

Tessa clătină din cap în tăcere. Focul din șemineu aproape că se stinsese din nou; Will era tot numai unghiuri și umbre și moliciune și piele tare lipită de ea. *Nu.*

— Vrei asta? întrebă el cu o voce răgușită.

— Da, răspunse ea. Tu vrei?

Degetele lui trasară conturul gurii ei.

— Pentru asta aș fi acceptat să fiu osândit pe vecie. Pentru asta aș fi renunțat la toate.

Tessa simți arsura dindărătul pleoapelor, apăsarea lacrimilor, și clipi cu genele ude.

— Will...

— *Dw i n dy garu di am byth*, spuse el. Te iubesc! Mereu!

Și îi acoperi trupul cu al său.

Noaptea târziu sau dis-de-dimineață, Tessa se trezi. Focul se stinsese complet, dar încăperea era luminată de torța ciudată care părea să se stingă și să se aprindă fără nicio noimă.

Se trase înapoi, proptindu-se în coate. Will dormea alături de ea, cufundat într-un somn fără vise din pricina epuizării. Cu toate astea, arăta împăcat — mai mult decât îl văzuse ea vreodată. Respirația îi era regulată, genele îi fluturau ușor în vise.

Tessa adormise cu capul pe brațul lui Will, cu îngerul mecanic încă la gât, odihnindu-se pe umărul lui, exact în stânga claviculei. Când se îndepărtă, îngerul mecanic alunecă și ea văzu, spre surprinderea ei, că lăsase un semn pe pielea lui, nu mai mare de un șiling, sub forma unei stele albe pale.

20

Dispozitivele infernale

Ca automatele trase de fire,
Scheletele cu silueta subțire
Alunecară într-un lent cadril,
Și-apoi de mână se apucară,
Și-o sarabandă veselă dansară
Iar râsetele lor plutiră ca un tril.
— Oscar Wilde, „Casa prostituatei"

— E ATÂT DE *FRUMOS*! ȘOPTI HENRY.

Vânătorii de umbre de la Institutul din Londra — împreună cu Magnus Bane — stăteau în semicerc în criptă, privind spre unul dintre pereții goi din piatră — sau, mai bine zis, spre ceva ce *apăruse* pe unul dintre pereții goi din piatră.

Era o arcadă luminoasă, de vreo trei metri și jumătate înălțime, și probabil doi metri lățime. Nu era sculptată în piatră, ci mai degrabă creată din rune luminoase care se împleteau unele cu celelalte precum lujerii dintr-o leasă. Runele nu erau din Cartea Gri — Gabriel le-ar fi recunoscut dacă ar fi fost —, ci unele pe care nu le mai văzuse niciodată. Aveau aspectul străin al unei alte limbi, și totuși, erau diferite și frumoase și șopteau un cântec despre călătorii și distanțe, despre un hău amețitor și despre distanța dintre lumi.

Străluceau verde în obscuritatea încăperii, palide și acide. În interiorul spațiului creat de rune peretele nu era vizibil — doar un întuneric impenetrabil, ca și când ar fi fost un imens puț obscur.

— E cu adevărat uimitor! exclamă Magnus.

În afară de magician, cu toții erau îmbrăcați în echipament și înarmați — preferata lui Gabriel, o sabie lungă cu dublu tăiș, îi atârna pe spate, iar el de-abia aștepta să pună mâna pe mâner. Deși îi plăceau mai tare arcul și săgețile, fusese antrenat în scrimă de un maestru care îi putea numi pe toți maeștrii săi până la Liechtenauer[1], iar lui Gabriel îi plăcea să considere sabia ca fiind specialitatea lui. În plus, un arc și o săgeată nu aveau să fie la fel de folositoare împotriva automatelor ca o armă care îi putea transforma într-o grămadă de părți componente.

— Toate datorită ție, Magnus, spuse Henry, care strălucea — sau, gândi Gabriel, poate că era reflexia runelor luminoase pe chipul său.

— Ba deloc, răspunse Magnus. Dacă n-ar fi fost ideea ta genială, nu l-am fi putut crea niciodată.

— Deși acest schimb de politeți mă încântă peste măsură, spuse Gabriel, văzând că Henry era pe cale să-i răspundă lui Magnus, rămân, totuși, câteva întrebări *esențiale* în legătură cu această invenție.

Henry îl privi ca și când n-ar fi înțeles.

— Cum ar fi?

— Henry, cred că el se întreabă, de fapt, dacă această... poartă..., începu Charlotte.

— Am botezat-o Portal, spuse Henry, al cărui ton sugera foarte clar majuscula cuvântului.

— Dacă funcționează, concluzionă Charlotte. Ați încercat-o?

Henry păru abătut.

— Ei bine, nu. N-am avut timp. Dar te asigur, calculele noastre sunt infailibile.

Toți în afară de Henry și Magnus priviră Portalul cu o nouă panică.

— Henry..., începu Charlotte.

— Ei bine, mă gândesc că Henry și Magnus ar trebui să plece primii, sugeră Gabriel. Ei au inventat drăcia asta.

[1] Johannes Liechtenauer, renumit maestru de scrimă, care s-a născut în Germania în secolul al XIV-lea.

Toată lumea se întoarse spre el.

— Parcă i-ar fi luat locul lui Will, remarcă Gideon, ridicând din sprâncene. Ambii spun exact aceleași lucruri.

— Eu *nu* semăn cu Will! se răsti Gabriel.

— Sper că nu, spuse Cecily, deși atât de încet, încât el se întreba dacă o mai auzise și altcineva.

Astăzi era mai drăguță ca de obicei, deși el habar n-avea de ce. Era îmbrăcată ca Charlotte, în același echipament femeiesc, negru și simplu; părul îi era strâns la spate, iar colierul cu rubin de la gât îi strălucea pe piele. În orice caz, își reaminti Gabriel cu asprime, de vreme ce în mod sigur erau pe cale să se arunce cu toții într-un pericol de moarte, prioritatea lui nu trebuia să fie aspectul fizic al lui Cecily. Își spuse în sinea lui să înceteze pe dată.

— Nu semăn *deloc* cu Will Herondale, repetă el.

— Nu mă deranjează deloc să plec primul, spuse Magnus, cu aerul de îndurare răbdătoare al unui dascăl aflat într-o clasă plină de școlari obraznici. Există câteva lucruri de care am nevoie. Sperăm că Tessa va fi acolo; și, probabil, Will; aș dori câteva arme și echipamente pe care să le iau cu mine. Am de gând, desigur, să vă aștept pe partea cealaltă, însă în cazul în care există anumite... evenimente neprevăzute, e întotdeauna bine să fii pregătit.

Charlotte încuviință din cap.

— Da... desigur. Își coborî privirea preț de o clipă. Nu pot să cred că n-a venit nimeni să ne ajute. Am crezut că, după scrisoarea pe care le-am trimis-o, cel puțin câțiva... Lăsă fraza în aer, înghițind, după care își ridică bărbia. Așteaptă puțin, mă duc s-o aduc pe Sophie. Ea poate aduna lucrurile de care ai nevoie, Magnus. Iar ea, Cyril și Bridget ni se vor alătura în scurt timp.

Dispăru pe trepte, lăsându-l pe Henry să se uite după ea cu afecțiune și îngrijorare.

Gabriel nu-l putea învinui. Evident, era o lovitură dură pentru Charlotte faptul că nimeni nu răspunsese la apelul ei și nu venise să le dea o mână de ajutor, deși ar fi putut să-i spună și el că nu aveau de gând s-o facă. Oamenii erau extrem de egoiști, și multora le displăcea ideea că o femeie era la conducerea Institutului. Nu voiau să riște pentru ea. În

urmă cu câteva săptămâni, Gabriel ar fi spus același lucru despre el însuși. Acum, cunoscând-o pe Charlotte, își dădu seama, spre surprinderea lui, că ideea de a risca pentru ea părea a fi o onoare, așa cum ar fi pentru cei mai mulți englezi să riște pentru regina lor.

— Și *cum* funcționează Portalul? întrebă Cecily, admirând arcada luminoasă de parcă ar fi fost un tablou dintr-o galerie, cu capul aplecat într-o parte.

— Te va transporta instantaneu dintr-un loc în altul, îi explică Henry. Însă trucul e... ei bine, partea aia e magie.

Pronunță cuvântul cu o ușoară agitație.

— Trebuie să-ți imaginezi locul în care pleci, spuse Magnus. Nu va putea să te ducă într-un loc în care n-ai fost niciodată și pe care nu ți-l poți imagina. În acest caz, ca să ajungem la Cadair Idris, o să avem nevoie de Cecily. Cecily, cât de aproape de Cadair Idris crezi că ne poți duce?

— Până în vârf, spuse ea încrezătoare. Există câteva poteci care duc până în vârful muntelui, și am străbătut două dintre ele cu tata. Îmi amintesc perfect culmea dealului.

— Excelent! se bucură Henry. Cecily, te vei așeza în fața Portalului și vei vizualiza destinația noastră...

— Dar nu se duce prima, nu? întrebă Gabriel.

În momentul în care rosti cuvintele, rămase surprins. Nu intenționase să le spună. Ah, ei bine, unde merge suta, merge și mia, totuși, gândi el.

— Voiam să zic: e cea mai slab antrenată dintre noi toți; n-ar fi în siguranță.

— Pot să plec prima, spuse Cecily, arătând de parcă nu era deloc recunoscătoare pentru sprijinul lui Gabriel. Nu văd niciun motiv pentru care...

— Henry!

Era Charlotte, care apăruse din nou la baza treptelor. În spatele ei erau servitorii Institutului, cu toții în echipament de luptă — Bridget, care arăta de parcă ieșise la plimbare; Cyril, pregătit și hotărât; și Sophie, care ducea o desagă mare de piele.

În spatele lor erau încă trei bărbați — bărbați înalți, în robe de culoarea pergamentului, care se mișcau într-un mod straniu, ca și când alunecau.

Frați Tăcuți.

Totuși, spre deosebire de ceilalți Frați Tăcuți pe care Gabriel îi mai văzuse, aceștia erau înarmați. În jurul taliei, peste robe, aveau cingători de care atârnau pumnale lungi și curbate, cu mânerele făcute din *adamas* strălucitor, același material folosit pentru fabricarea stelelor și ale pumnalelor serafice.

Henry ridică privirea, uluit — apoi vinovat, de la Portal spre Frați. Chipul său ușor pistruiat păli.

— Frate Enoch, spuse el. Eu...

Liniștește-te. Vocea Fratelui Tăcut răsună în mințile tuturor celor prezenți. *Nu am venit ca să v-avertizăm despre vreo posibilă încălcare a Legii, Henry Branwell. Am venit ca să luptăm alături de voi.*

— Să luptați alături de noi? Gideon părea uimit. Dar Frații Tăcuți nu... Vreau să zic, ei nu sunt războinici...

Greșit. Am fost și rămânem vânători de umbre, chiar și atunci când ne schimbăm pentru a deveni Frați. Breasla noastră a fost întemeiată de către însuși Jonathan Vânătorul de umbre și, cu toate că trăim după legile noastre, putem muri de tăișul sabiei, dacă aceasta ne este alegerea.

Charlotte radia de fericire.

— Au aflat de mesajul meu, le explică ea. Au venit. Fratele Enoch, Fratele Micah și Fratele Zachariah.

Cei doi Frați din spatele lui Enoch își înclinară capetele în liniște. Gabriel își reprimă un fior. Mereu îi considerase pe Frații Tăcuți înfiorători, deși știa că erau o parte esențială în lumea vânătorilor de umbre.

— De asemenea, Fratele Enoch mi-a explicat de ce n-a venit nimeni, continuă Charlotte și zâmbetul i se șterse de pe chip. Consulul Wayland a convocat o reuniune a Consiliului în această dimineață, deși nouă nu ne-a spus nimic. Prezența tuturor vânătorilor de umbre era obligatorie prin Lege.

Henry respiră șuierat.

— Ticălosul ăla, exclamă el, aruncându-i o privire scurtă lui Cecily, care își dădu ochii peste cap. Care a fost motivul întrunirii?

— Înlocuirea noastră de la conducerea Institutului, răspunse Charlotte. El e în continuare de părere că atacul lui Mortmain va avea loc la

Londra și că aici e nevoie de un conducător puternic care să țină piept armatei mecanice.

— Doamnă Branwell! Sophia, pe punctul de a-i înmâna lui Magnus desaga pe care o adusese, aproape că o scăpă pe jos. Dar ei nu pot face asta!

— O, ba pot foarte bine, spuse Charlotte.

Îi privi pe toți, ridicându-și bărbia. În acel moment, în pofida micii ei staturi, gândi Gabriel, părea mai înaltă decât Consulul.

— Ne așteptam la asta, spuse ea. Nu contează. Noi suntem vânători de umbre și datoria noastră e să avem grijă unii de ceilalți și să facem ceea ce credem că e corect. Îl credem pe Will și credem în Will. Credința ne-a adus până aici; ne va duce și mai departe. Îngerul veghează asupra noastră, iar noi vom izbândi.

Cu toții rămaseră tăcuți. Gabriel le studie chipurile — hotărâte, toate — și până și Magnus păru, dacă nu mișcat sau convins, gânditor și respectuos.

— Doamnă Branwell, spuse el într-un sfârșit. Dacă Josiah Wayland nu vă consideră conducătoare, e un prost.

Charlotte înclină din cap spre el.

— Îți mulțumesc! spuse ea. Dar nu mai trebuie să pierdem vremea — trebuie să plecăm repede, căci această chestiune nu mai poate suferi amânare.

Henry își privi soția un moment lung, apoi se îndreptă spre Cecily.

— Ești pregătită?

Sora lui Will încuviință din cap și se așeză în fața Portalului. Lumina lui strălucitoare arunca umbra runelor necunoscute pe chipul ei mic și hotărât.

— Vizualizează, o sfătui Magnus. Imaginează-ți pe cât de tare poți că privești vârful muntelui Cadair Idris.

Cecily își încleștă mâinile pe lângă trup. În timp ce privea, Portalul începu să se miște și runele să se onduleze și să se schimbe. Întunericul din interiorul arcadei se lumină. Brusc, Gabriel nu mai privea un hău întunecat, ci un tablou al unui peisaj care ar fi putut fi pictat în Portal — arcuirea verde din vârful unui munte, un lac la fel de albastru și de profund ca cerul. Cecily scoase un mic icnet — iar apoi, deodată, fără să fie îndemnată de cineva, făcu un pas în față și dispăru prin arcadă. Era

ca și când priveai cum se șterge o schiță. Mai întâi mâinile ei dispărură în Portal, apoi brațele, întinse, și la sfârșit trupul.

Și dispăru cu totul.

Charlotte scoase un mic țipăt.

— Henry!

Urechile lui Gabriel bâzâiau. Îl putea auzi pe Henry asigurând-o pe Charlotte că Portalul așa era proiectat să funcționeze, că nu se întâmplase nimic neprevăzut, dar era ca și când auzea pe înfundate un cântec din altă încăpere, cuvintele fiind un ritm fără sens. Tot ce știa era că Cecily, mai curajoasă decât ei toți la un loc, păși printr-o poartă necunoscută și dispăruse. Și nu o putea lăsa singură.

Porni din loc. Își auzi fratele strigându-i numele, dar îl ignoră; trecând pe lângă Gideon, se întinse spre Portal și trecu prin el.

Preț de o clipă nu fu decât întuneric beznă. Apoi, o mână imensă păru să iasă din întuneric și să-l înșface, trăgându-l într-un vârtej negru ca smoala.

Marea sală a Consiliului era plină de oameni care strigau.

Pe platforma înălțată din centrul încăperii se afla Consulul Wayland, care privea mulțimea gălăgioasă cu o nerăbdare furioasă pe chip. Ochii săi negri îi sfredeleau pe vânătorii de umbre reuniți în fața lui: George Penhallow era prins într-un schimb de țipete cu Sora Kaidou de la Institutul din Tokio; Vijay Malhotra îl împungea cu degetul în piept pe Japheth Pangborn, care în acele zile rareori își părăsea conacul din Idrisul rural și care se făcuse roșu ca racul în fața acelei umilințe. Doi membri ai familiei Blackwell o încolțiseră pe Amalia Morgenstern, care se răstea la ei în germană. Aloysius Starkweather, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, stătea lângă una dintre băncile din lemn, cu brațele lui slabe aproape îndoite peste urechi în timp ce privea încruntat spre podium cu ochii lui bătrâni și pătrunzători.

Inchizitorul, care stătea lângă Consulul Wayland, izbi cu toiagul în podea, atât de tare, încât aproape că sparse scândurile dușumelei.

— DESTUL! tună el. Toată lumea să tacă, și să tacă acum! LUAȚI LOC!

Un val de șoc străbătu încăperea — și, spre surprinderea Consulului, se așezară. Nu în tăcere, dar se așezară — toți cei care aveau loc. Camera era plină până la refuz; la întrunirile obișnuite nu soseau atât de mulți vânători de umbre. Existau reprezentanți de la toate Institutele din lume: New York, Bangkok, Geneva, Bombay, Kyoto, Buenos Aires. Numai vânătorii de umbre londonezi, Charlotte Branwell și ceata ei, erau absenți.

Singurul care rămase în picioare era Aloysius Starkweather, cu mantia lui neagră zdrențăroasă fluturând în juru-i ca aripile unei ciori.

— Unde-i Charlotte Branwell? vru el să știe. Din mesajul pe care l-ai trimis, am înțeles că ea va fi aici, pentru a explica în fața Consiliului conținutul mesajului ei.

— Am să explic eu conținutul mesajului ei, răspunse Consulul printre dinții încleștați.

— Ar fi de preferat să-l auzim de la ea, interveni Malhotra, în timp ce se uită la Consul și apoi la Inchizitor cu ochii săi negri pătrunzători.

Inchizitorul Whitelaw părea tras la față, ca și când în ultima vreme avusese parte de multe nopți nedormite; gura îi era încordată la colțuri.

— Charlotte Branwell a avut o reacție exagerată, spuse Consulul. Îmi asum toată răspunderea fiindcă am pus-o la conducerea Institutului din Londra. E ceva ce n-ar fi trebuit să fac niciodată. A fost demisă din funcție.

— Am avut ocazia să mă întâlnesc și să vorbesc cu doamna Branwell, spuse Starkweather cu accentul lui răgușit de Yorkshire. Nu mi se pare a fi o persoană care ar exagera cu ușurință.

Arătând de parcă își amintea cu exactitate de ce fusese atât de bucuros când Starkweather încetase să mai participe la întrunirile Consiliului, Consulul spuse pe un ton înțepat:

— Se află într-o situație delicată și cred că e... tulburată.

Pălăvrăgeli și confuzie. Inchizitorul îl privi pe Wayland dezgustat. Consulul îi întoarse privirea cu o căutătură urâtă. Era limpede că cei doi bărbați avusese o discuție aprinsă: Consulul era negru de mânie, iar privirea pe care i-o aruncase Inchizitorului era încărcată de trădare. Era limpede că Whitelaw nu era de acord cu declarațiile Consulului.

O femeie se ridică în picioare de pe una dintre băncile aglomerate. Avea părul alb adunat în vârful capului și o atitudine arogantă. Consulul păru că geme în sinea lui. Callida Fairchild, mătușa lui Charlotte Branwell.

— Dacă sugerezi cumva, spuse ea pe un ton glacial, că nepoata mea ia decizii isterice și absurde fiindcă poartă în pântece un membru al viitoarei generații de vânători de umbre, Consule, te sfătuiesc să te mai gândești.

Consulul scrâșni din dinți.

— Nu există nicio dovadă că declarațiile în care Charlotte afirmă că Mortmain se află în Țara Galilor au vreun sâmbure de adevăr, spuse el. Toate au la bază informațiile transmise de Will Herondale, care e doar un băiat a cărui iresponsabilitate ar trebui să fie pedepsită. Toate dovezile, inclusiv jurnalele lui Benedict Lightwood, indică un atac în Londra, și acesta e locul în care trebuie să ne reunim forțele.

Un bâzâit se stârni în sală, iar cuvintele „atac în Londra" erau repetate la nesfârșit. Amalia Morgenstern își făcu vânt cu o batistă cu dantelă, în timp ce Lilian Highsmith, care mângâia mânerul unui pumnal ce ieșea din încheietura unei mănuși, părea încântată.

— Dovezi, se răsti Callida. Cuvântul nepoatei mele *e* dovadă...

Se auzi un alt foșnet și o tânără se ridică în picioare. Purta o rochie verde și afișa o expresie sfidătoare. Ultima dată când Consulul o văzuse, bocise chiar în această sală de Consiliu, cerând dreptate. Tatiana Blackthorn, născută Lightwood.

— Consulul are dreptate în privința lui Charlotte Branwell! exclamă ea. Charlotte Branwell și William Herondale sunt motivul pentru care soțul meu e mort!

— A, da? întrebă Inchizitorul Whitelaw pe un ton plin de sarcasm. Mai exact, cine v-a omorât soțul? Cumva Will?

Urmă un murmur de uluială. Tatiana părea mânioasă.

— Nu a fost vina tatălui meu...

— Din contră, o întrerupse Inchizitorul. Doamnă Blackthorn, această informație a fost ținută secretă, dar îmi forțați mâna. Am deschis o investigație în ceea ce privește decesul soțului dumneavoastră și s-a stabilit că, într-adevăr, tatăl dumneavoastră a fost vinovatul, chiar într-un mod cumplit. Dacă nu ar fi fost intervenția fraților dumneavoastră —

și a lui William Herondale și Charlotte Branwell, printre ceilalți locuitori ai Institutului din Londra —, numele Lightwood ar fi fost înlăturat din registrele vânătorilor de umbre și dumneavoastră v-ați fi trăit viața ca o mundană lipsită de prieteni.

Tatiana se făcu roșie ca racul și își încleștă pumnii.

— William Herondale a... m-a insultat într-un mod impardonabil...

— Nu văd ce legătură are acest lucru cu situația noastră, spuse Inchizitorul. Se prea poate ca unii să fie nepoliticoși în viața personală și corecți în chestiuni mai importante.

— Ne-ați luat casa! scânci Tatiana. Sunt obligată să profit de generozitatea familiei soțului meu, ca și cum aș fi o cerșetoare...

Ochii Inchizitorului scânteiau la fel de tare ca pietrele din inelele pe care le purta.

— Doamnă Blackthorn, casa dumneavoastră a fost confiscată, nu furată. Am examinat casa familiei Lightwood, continuă el, ridicând glasul. Era plină de dovezi ale legăturilor dintre domnul Lightwood și Mortmain, jurnale care detaliau acte vulgare, murdare și indescriptibile. Consulul citează acele jurnale ca dovadă că va exista un atac în Londra, însă atunci când Benedict Lightwood a murit, înnebunise din pricina variolei demonului. Nu pare verosimil ca Mortmain să fi recunoscut adevăratele sale planuri față de el, chiar și dacă ar fi fost sănătos.

Părând aproape disperat, Consulul Wayland îl întrerupse.

— Cazul lui Benedict Lightwood e închis — închis și irelevant. Ne-am adunat aici pentru a discuta chestiuni legate de Mortmain și de Institut! Pentru început, de vreme ce Charlotte Branwell a fost demisă din funcție, iar situația cu care ne confruntăm vizează în principal Londra, avem nevoie de un nou conducător pentru Enclava londoneză. Sunt deschis la sugestii. Dorește cineva să-i ia locul?

Urmară șoapte și foșnete. George Penhallow dădu să se ridice — când Inchizitorul izbucni furios:

— Asta-i ridicol, Josiah! Încă nu există dovezi că Mortmain nu se află în locul indicat de Charlotte. Nici măcar n-am început să discutăm despre trimiterea unor întăriri după ea...

— După ea? Cum adică după ea?

Inchizitorul întinse brațul spre mulțime.

— Nu e aici! Unde crezi că se află locuitorii Institutului din Londra? Au plecat spre Cadair Idris, după Magistru. Și totuși, în loc să discutăm dacă ar trebui să le oferim o mână de ajutor, am convocat Consiliul pentru a discuta despre *înlocuirea* lui Charlotte?

Consulul își pierdu cumpătul.

— Nu va exista niciun fel de ajutor! tună el. Nu va exista *niciodată* ajutor pentru aceia care...

Însă Consiliul nu apucă niciodată să afle cine erau cei care nu aveau să primească ajutor, căci în acel moment, un pumnal de oțel, letal de ascuțit, vâjâi din spatele Consulului și îi reteză cu ușurință capul, desprinzându-i-l de trup.

Inchizitorul dădu înapoi, întinzând mâna după toiag în momentul în care fu împroșcat cu sânge; Consulul căzu, cele două părți retezate rostogolindu-se în două direcții: trupul îi căzu pe podeaua îmbibată de sânge a podiumului, în timp ce capul retezat se rostogoli asemenea unei mingi de tenis. În timp ce se prăbușea, în spatele lui ieși la iveală un automat — la fel de subțire ca un schelet uman, îmbrăcat în rămășițele zdrențăroase ale unei uniforme militare roșii. Rânji ca un craniu în timp ce își retrase pumnalul pătat de sânge și aruncă o privire spre mulțimea tăcută și împietrită a vânătorilor de umbre.

Singurul sunet din sală provenea de la Aloysius Starkweather, care râdea, întruna și încet, aparent ca pentru sine.

— Charlotte v-a spus! șuieră el. V-a *spus* că asta avea să se întâmple...

O clipă mai târziu, automatul înaintă, închizându-și ghearele peste gâtul lui Aloysius. Sângele țâșni din gâtul bătrânului în timp ce creatura îl ridica în aer, continuând să rânjească. Vânătorii de umbre începură să țipe — și apoi ușile se deschiseră și un val de creaturi mecanice năvăliră în sală.

— Ei bine, spuse o voce foarte amuzată. La *asta* chiar nu mă așteptam!

Tessa se ridică brusc în capul oaselor, trăgând cuvertura grea în jurul ei. Lângă ea, Will se foi, ridicându-se în coate, deschizând ochii încet.

— Ce...

Încăperea era foarte luminată. Torțele ardeau la intensitate maximă, de ziceai că locul era scăldat în lumina zilei. Tessa vedea dezordinea pe care o făcuseră: hainele lor împrăștiate pe podea și pe pat, covorul din

fața șemineului deranjat, așternuturile încurcate în jurul lor. De cealaltă parte a peretelui invizibil se zărea o siluetă familiară, îmbrăcată într-un elegant costum negru, cu un deget mare vârât în betelia pantalonilor. Ochii săi ca de pisică străluceau de veselie.

Magnus Bane.

— V-aș sugera să vă treziți, spuse el. Ceilalți vor ajunge aici de-ndată ca să vă salveze și poate că v-ați dori să aveți haine pe voi când vor sosi. Ridică din umeri. Eu aș vrea, dar, desigur, se știe că sunt extrem de timid.

Will înjură în galeză. Era în capul oaselor acum, cu pătura în jurul taliei, și își dăduse toată silința ca să-și mute trupul pentru a o feri pe Tessa de privirea lui Magnus. Desigur, el nu purta cămașă, iar în lumina puternică Tessa văzu că bronzul de pe mâinile și fața lui se transformase în albul mai palid de pe pieptul și umerii lui. Semnul sub formă de stea albă de pe umărul lui strălucea ca o lumină, și văzu ochii lui Magnus zburând spre el și micșorându-se.

— Interesant, spuse magicianul.

Will protestă incoerent.

— *Interesant?* În numele Îngerului, Magnus...

Magnus îi aruncă o privire ironică. Exista ceva în ea — ceva ce o făcu pe Tessa să se simtă ca și când Magnus știa ceva ce ei nu știu.

— Dacă aș fi o persoană diferită, aș avea multe să vă spun în momentul de față, zise Magnus.

— Îți apreciez discreția.

— În curând n-o s-o mai faci, răspunse Magnus scurt.

Apoi ridică mâna de parcă ar fi bătut la ușă și lovi peretele invizibil dintre ei. Era ca și când vedea pe cineva băgându-și mâna în apă — din locul în care îl atinse începură să se creeze ondulații și, brusc, peretele alunecă și dispăru, într-o ploaie de scântei albastre.

— Iată, spuse magicianul și aruncă o desagă de piele la picioarele patului. Am adus echipamente. Mă gândeam că aveați nevoie de haine, dar nu mi-am imaginat *cât de mare* era nevoia.

Tessa îi aruncă o privire urâtă pe după umărul lui Will.

— Cum de ne-ai găsit aici? De unde știai — cine a mai venit cu tine? Sunt cu toții bine?

— Da, cei mai mulți sunt bine și se grăbesc prin locul ăsta, căutându-vă pe voi. Acum, îmbrăcați-vă, spuse el și se întoarse cu spatele, oferindu-le intimitate.

Tessa, stânjenită, se întinse după desagă, cotrobăi prin ea până ce-și găsi echipamentul, apoi se ridică de pe pat, cu cearșaful în jurul ei, și țâșni spre paravanul chinezesc din colțul camerei.

În timp ce făcea asta, nu îndrăzni să se uite la Will. Cum putea să-l privească când se gândea la ceea ce făcuseră? Întrebându-se dacă el era îngrozit, dacă nici lui nu-i venea să creadă că vreunul dintre ei ar face un astfel de lucru după ce Jem...

Trase furioasă de echipament. Slavă Domnului că echipamentele, spre deosebire de rochii, puteau fi potrivite pe trup fără să recurgi la ajutorul altor persoane. Prin paravan îl auzi pe Magnus explicându-i lui Will că el și Henry reușiseră, printr-o combinație de magie și invenție, să creeze un Portal care să-i transporte de la Londra la Cadair Idris. Nu le putea zări decât siluetele, însă îl văzu pe Will dând din cap ușurat când Magnus îi menționă pe cei care veniseră cu el — Henry, Charlotte, frații Lightwood, Cyril, Sophie, Cecily, Bridget și un grup de Frați Tăcuți.

Când auzi numele surorii lui, Will începu să-și tragă hainele cu și mai multă repeziciune, iar când Tessa ieși de după paravan, era complet îmbrăcat în echipament, cu ghetele legate și cu mâinile închizând centura cu arme la brâu. Când o văzu, Will arboră un zâmbet nesigur.

— Ceilalți s-au împrăștiat prin tunele ca să vă găsească, spuse Magnus. Am stabilit să căutăm jumătate de oră și apoi să ne adunăm în camera centrală. Am să vă las câteva clipe să vă... adunați. Zâmbi zeflemitor și gesticulă spre ușă. Vă aștept pe culoar.

În clipa în care ușa se închise în urma lui, Tessa sări în brațele lui Will, prinzându-și mâinile la ceafa lui.

— O, în numele Îngerului! exclamă ea. Ce stânjenitor a fost!

Will își vârî mâinile în părul ei și începu s-o sărute pe pleoape, pe obraji și apoi pe gură, iute, dar cu fervoare și concentrare, ca și când nu ar fi existat ceva mai important.

— Să te fi auzit, observă el. Ai spus „în numele Îngerului". Ca un adevărat vânător de umbre. O sărută pe colțul gurii. Te iubesc! Doamne, te iubesc! Am așteptat atâta timp s-o spun.

Îl cuprinse cu mâinile de mijloc, ținându-l acolo, simțind materialul aspru al echipamentului sub buricele degetelor.

— Will, spuse ea pe un ton șovăitor. Nu... îți pare rău?

— Rău? O privi uluit. *Nage ddim* — ești nebună dacă tu crezi că îmi pare rău, Tess. O mângâie pe obraji. Există multe, mult mai multe lucruri pe care vreau să ți le spun...

— Nu, îl necăji ea. Will Herondale, mai multe lucruri de spus?

El ignoră acel comentariu.

— *Dar* acum nu e momentul — nu cu Mortmain, care cel mai probabil ne suflă în ceafă, și cu Magnus la ușă. Acum e momentul să terminăm cu asta. Dar când se va sfârși, Tess, am să-ți spun tot ceea ce am vrut mereu să-ți spun. Însă acum... O sărută pe tâmplă și îi dădu drumul, fixând-o cu privirea. Trebuie să știu că mă crezi când îți spun că te iubesc. Asta-i tot.

— Cred tot ce-mi spui, îl asigură Tessa cu un zâmbet, coborându-și mâinile de pe talia lui pe centura cu arme.

Degetele ei se strânseră pe mânerul unui pumnal și îl trase din cingătoare, zâmbind când Will o privi surprins. Îl sărută pe obraz și făcu un pas înapoi.

— La urma urmei, zise ea, nu minteai despre tatuajul ăla cu dragonul din Țara Galilor, nu-i așa?

Lui Cecily, încăperea îi amintea de catedrala Sfântul Paul, pe care Will o dusese să o viziteze în una din zilele lui mai puțin dezagreabile, după ce ea venise pentru prima oară la Londra. Era cea mai impunătoare clădire în care intrase vreodată. Își testaseră ecourile vocilor în interiorul Galeriei Șoaptelor și citiseră inscripția lăsată de Christopher Wren: *Si monumentum requiris, circumspice.* „Dacă îi cauți monumentul, privește în jurul tău."

Will îi explicase ce însemna, și anume că Wren prefera să fie amintit de lucrările pe care le construise, nu de un simplu mormânt. Întreaga catedrală era un monument al artei lui — la fel cum, într-un fel sau altul, întreg acest labirint de sub munte, și în special această încăpere, era un monument al artei lui Mortmain.

Și aici exista un tavan boltit, deși nu avea ferestre, ci doar o gaură în piatră care ducea în sus. O galerie circulară înconjura partea superioară

a domului, și pe ea exista o platformă, de pe care, probabil, puteai să privești podeaua de jos, făcută din piatră netedă.

De asemenea, pe perete se afla și o inscripție. Patru propoziții, gravate în peretele din cuarț sclipitor.

DISPOZITIVELE INFERNALE SUNT NECRUȚĂTOARE.
DISPOZITIVELE INFERNALE NU AU REMUȘCĂRI.
DISPOZITIVELE INFERNALE SUNT FĂRĂ NUMĂR.
DISPOZITIVELE INFERNALE NU VOR ÎNCETA
NICIODATĂ SĂ SOSEASCĂ.

Pe podeaua din piatră, aliniate în șiruri, se aflau sute de automate. Purtau un amestec pestriț de uniforme militare și erau complet nemișcate, cu ochii metalici închiși. Soldăței de plumb, gândi Cecily, în mărime naturală. Dispozitivele Infernale. Cea mai importantă creație a lui Mortmain — o armată dezvoltată pentru a fi de neoprit, pentru a măcelări vânătorii de umbre și pentru a continua fără remușcări.

Sophie fusese prima care descoperise încăperea; țipase, iar ceilalți veniseră într-un suflet să vadă de ce. O găsiseră pe Sophie tremurând în mijlocul unei adunări imobile de creaturi mecanice. Una dintre ele era întinsă în fața ei; îi tăiase picioarele cu o mișcare a pumnalului și se prăbușise ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile. Celelalte nu se mișcaseră și nu se treziseră, în pofida sorții pe care o suferise tovarășa lor, ceea ce le oferise vânătorilor de umbre curajul de a înainta printre ele.

Acum, Henry stătea în genunchi, lângă carapacea unuia dintre automatele nemișcate; îi sfâșiase uniforma și îi deschisese pieptul de metal, studiind ce se afla în interior. Frații Tăcuți stăteau în jurul lui, la fel și Charlotte, Sophie și Bridget. Gideon și Gabriel se întorseseră și ei, iar explorarea lor nu avusese niciun rezultat. Doar Magnus și Cyril nu reveniseră. Cecily nu putea alunga neliniștea care o cuprindea tot mai tare — nu din cauza prezenței automatelor, ci din cauza absenței fratelui ei. Nimeni nu-l găsise încă. Oare era posibil ca el să *nu* se fi aflat aici? În orice caz, nu spuse nimic. Fiind acum un adevărat vânător de umbre, își promisese că nu avea să protesteze sau să țipe, indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat.

— Priviți aici, murmură Henry pe un ton scăzut.

În pieptul creaturii mecanice se afla un haos de cabluri și de ceea ce lui Cecily i se părea a fi o cutie metalică, asemănătoare cu o tabacheră. Sculptat în exteriorul cutiei era simbolul unui șarpe care își înghițea coada.

— *Uroboros*. Simbolul care indică energii demonice.

— Ca pe Pyxis, dădu din cap Charlotte.

— Pe care Mortmain ni l-a furat, confirmă Henry. Mă gândeam eu că asta încerca Mortmain.

— *Ce* anume încerca? întrebă Gabriel.

Era roșu în obraji, iar ochii verzi îi scânteiau. Binecuvântat fie Gabriel, gândi Cecily, că punea mereu întrebarea pe care o avea în gând.

— Să însufletească automatele, răspunse Henry căzut pe gânduri, întinzând mâna spre cutie. Să le dea conștiință, ba chiar și voință...

Lăsă fraza în aer când degetele îi atinseră cutia și o făcură să lumineze busc. Lumina, asemănătoare cu razele aruncate de lampa-vrăjitoarei, țâșni din cutie și prin *uroboros*. Henry se dădu înapoi cu un țipăt, dar era prea târziu. Creatura se ridică în picioare cu viteza fulgerului și îl înșfăcă. Charlotte urlă și se aruncă înainte, dar nu suficient de iute. Automatul, al cărui piept grotesc era în continuare deschis, îl înșfăcă pe Henry de subsuori și îi izbi trupul ca pe un bici.

Se auzi o trosnitură îngrozitoare, iar Henry rămase nemișcat. Automatul îl aruncă într-o parte și se întoarse s-o plesnească pe Charlotte în mod brutal peste față. Ea se ghemui lângă trupul soțului ei când creatura mecanică înaintă și îl înșfăcă pe Fratele Micah. Fratele Tăcut izbi mâna automatului cu toiagul său, dar creatura nici măcar nu păru să observe. Cu un huruit de mașinărie care semăna cu un râset, ridică mâna și tăie beregata Fratelui Tăcut.

Sângele împroșcă încăperea, iar Cecily făcu exact ceea ce își promisese că n-avea să facă, și țipă.

21

AUR ARZĂTOR

Dă-mi arcul de aur arzător:
Dă-mi săgețile de dorință pe dat':
Dă-mi sulița: o, norii se desfac!
Dă-mi rădvanul înflăcărat!
— William Blake, „Ierusalim"

ANTRENAMENTUL TESSEI LA INSTITUT NU ATINSESE NICIODATĂ chestiunea referitoare la cât de dificil era să alergi cu o armă prinsă la brâu. Pumnalul o plesnea peste picior și vârful lui o zgâria cu fiecare pas pe care îl făcea. Știa că ar fi trebuit să fie pus într-o teacă — și că probabil la brâul lui Will fusese pus într-una —, dar acum nu avea rost să privească retrospectiv. Will și Magnus alergau unul lângă celălalt pe coridoarele din piatră ale muntelui Cadair Idris, iar ea se străduia să țină pasul.

Magnus era cel care conducea, căci se părea că avea cea mai bună idee despre locul în care trebuiau să ajungă. Tessa nu străbătuse *niciodată* coridoarele întortocheate fără să fi fost legată la ochi, iar Will recunoscu faptul că își amintea foarte puțin din singuratica lui călătorie din noaptea precedentă.

Tunelele se îngustau și se lărgeau la întâmplare pe măsură ce ei trei își croiau drum prin labirintul care, aparent, nu avea un cap și o coadă. La un moment dat, când intrară într-un tunel mai larg, auziră ceva — sunetul distant al unui țipăt de groază.

Magnus se încordă. Will ridică brusc capul.

— *Cecily!* exclamă el și alergă de două ori mai repede decât până atunci, atât Magnus, cât și Tessa gonind să țină pasul cu el.

Trecură ca fulgerul prin tot soiul de camere ciudate; una, a cărei ușă părea stropită cu sânge, o alta, pe care Tessa o recunoscu ca fiind camera cu biroul unde Mortmain o obligase să se Transforme, și încă una, unde un grilaj mare din metal și cupru se răsucea într-o meandră invizibilă. În timp ce înaintau în viteză, strigătele și zgomotele de bătălie deveneau tot mai puternice, până ce, într-un final, se năpustiră într-o încăpere circulară vastă.

Era plină de automate. Rânduri-rânduri, la fel de multe câte se revărsaseră în sat în noaptea precedentă, în timp ce Tessa privise neajutorată. Cele mai multe era imobile, dar, în centrul încăperii, câteva dintre ele se mișcau — se mișcau și erau angajate într-o bătălie aprigă. Era ca și cum ar fi văzut din nou ceea ce se petrecuse pe treptele Institutului când fusese târâtă — frații Lightwood luptând unul lângă altul, Cecily fluturând un pumnal serafic lucitor, trupul unui Frate Tăcut grămadă pe podea. Tessa înregistră de la distanță că ceilalți Frați Tăcuți luptau alături de vânătorii de umbre, anonimi în robele lor cu glugă de culoarea pergamentului, însă atenția nu era îndreptată asupra lor, ci asupra lui Henry, care zăcea, tăcut și nemișcat, pe podea. Charlotte, chircită în genunchi, avea brațele petrecute în jurul lui, de parcă l-ar fi putut apăra de bătălia care se desfășura în jurul lor, însă Tessa bănui, după paloarea chipului și pacea trupului lui, că era prea târziu pentru a-l mai apăra pe Henry de ceva.

Will se năpusti înainte.

— Fără pumnale serafice! strigă el. Luptați cu ei cu alte arme. Pumnalele îngerești sunt inutile!

Auzindu-l, Cecily sări brusc înapoi, chiar când pumnalul ei serafic intră în contact cu automatul cu care lupta — și se fărâmiță asemenea chiciurii uscate, pierzându-și focul. Fata avu prezența de spirit să se ferească, aplecându-se pe sub brațul legănat al creaturii, exact când Cyril și Bridget îi săriră în ajutor — Cyril îl lovi energic cu un toiag zdravăn. Automatul fu înfrânt de atacul lui Cyril, în timp ce Bridget, un vârtej amenințător de păr roșu și de arme oțelite, trecu pe lângă Cecily și se

îndreptă spre Charlotte, retezând brațele a două automate cu spada ei, înainte de a se roti cu spatele spre Charlotte, ca și cum intenționa să o apere cu prețul vieții pe conducătoarea Institutului.

Deodată, Tessa se trezi ținută de brațe de mâinile lui Will. Zări în treacăt o frântură din chipul lui palid și hotărât în timp ce o împingea spre Magnus, sâsâind:

— *Stai cu ea!*

Tessa începu să protesteze, dar Magnus o înșfăcă bine și o trase înapoi, în timp ce Will se aruncă în încăierare, luptând pentru a-și face loc spre sora lui.

Cecily respingea un automat masiv, cu pieptul ca un butoi și cu două brațe pe partea dreaptă. Cu pumnalul serafic abandonat, avea la dispoziție numai o spadă scurtă pentru a se apăra. Când șarjă înainte și înjunghie creatura în braț, părul începu să-i iasă din clame. Automatul mugi ca un taur, iar Tessa se cutremură. Dumnezeule, ce *sunete* mai puteau scoate creaturile astea! Înainte ca Mortmain să le fi schimbat, ele fuseseră tăcute — fuseseră *obiecte*; acum erau *ființe*. Ființe malefice, ucigașe. Tessa dădu să înainteze, când automatul care lupta cu Cecily înșfăcă lama sabiei și i-o smulse din prinsoare, trăgând-o spre el... îl auzi pe Will strigându-și sora pe nume...

Iar Cecily fu prinsă și aruncată într-o parte de către un Frate Tăcut. Într-un vârtej de robe de culoarea pergamentului, bărbatul se răsuci pentru a ajunge față în față cu creatura, cu bastonul ridicat. Când automatul se înclină spre el, Fratele învârti bastonul cu o asemenea viteză și forță, încât automatul fu obligat să dea îndărăt, cu pieptul înfundat înspre înăuntru. Încercă să înainteze iar, dar trupul lui era prea îndoit. Scoase un huruit înfuriat, iar Cecily, poticnindu-se, reveni în picioare și strigă pentru a-l avertiza.

Un alt automat apăru lângă primul. În timp ce Fratele Tăcut se întoarse, al doilea automat îl dezarmă și apoi îl apucă, ridicându-l de la pământ, cuprinzându-l pe la spate cu brațele sale metalice, într-o parodie de îmbrățișare. Gluga Fratelui căzu pe spate, iar părul lui argintiu străluci ca lumina stelelor în încăperea întunecoasă.

Într-o clipită, aerul părăsi plămânii Tessei. Fratele Tăcut era Jem.

*

Jem.

Era ca și cum lumea se oprise în loc. Toate siluetele erau nemișcate, chiar și automatele, încremenite în timp. Tessa privi lung la Jem, aflat în partea cealaltă a încăperii, iar el îi întoarse privirea. Jem, în roba ca de pergament a unui Frate Tăcut. Jem, al cărui păr argintiu îi cădea peste față, era, totuși, presărat cu fire negre. Jem, ai cărui obraji erau brăzdați de două tăieturi, câte una pe fiecare pomete.

Jem, care nu era mort.

Tessa ieși din starea ei de șoc când îl auzi pe Magnus spunându-i ceva, când îl simți întinzând mâna spre ea, dar se smulse de lângă el și se aruncă în luptă. El strigă după ea, dar Tessa nu-l vedea decât pe Jem — Jem apucând automatul de braț acolo unde și-l înfășurase în jurul gâtului său, bâjbâind cu degetele fără a găsi un punct pe metalul neted. Strânsoarea se înteți, iar chipul lui Jem începu să se umple de sânge pe măsură ce era strangulat. Tessa trase pumnalul, fluturându-l dintr-o parte în alta pentru a-și face drum spre el, însă știa că era imposibil, știa că nu putea să ajungă la timp...

Automatul scoase un urlet și se prăbuși în față. Picioarele îi fuseseră retezate de la spate și, când căzu, Tessa îl văzu pe Will ridicându-se din poziția ghemuit, cu o sabie în mână. Întinse mâna spre automat de parcă ar fi putut să-l prindă, să-i împiedice căderea, însă acesta deja se izbise de podea, pe jumătate peste Jem, care scăpase bastonul din mână. Jem zăcea nemișcat, țintuit de masiva mașinărie de deasupra lui.

Tessa se năpusti înainte, trecând pe sub brațul întins al unei creaturi mecanice. Îl auzi pe Magnus strigând ceva în urma ei, dar îl ignoră. Dacă ar fi putut ajunge la Jem înainte să fie grav rănit, ba chiar zdrobit... Dar, în timp ce alerga, o umbră îi întunecă vederea. Derapă când se opri brusc și ridică privirea spre un automat cu privirea răutăcioasă, care întinse spre ea o mână cu gheare.

Forța căderii și greutatea automatului pe spatele său îl lăsă pe Jem fără aer atunci când se izbi de pământ și se învineți tare. Preț de o clipă, văzu stele verzi și se forță să respire, cu pieptul cuprins de spasme.

Înainte să fi devenit un Frate Tăcut, înainte ca ei să-l fi supus primului ritual, punând cuțitul pe pielea lui și tăindu-i liniile de pe

față care aveau să inițieze procesul transformării sale, căderea sau rana probabil că l-ar fi ucis. Acum, trăgând aer în piept, se răsuci și întinse mâna după baston, chiar atunci când mâna creaturii se închise pe umărul lui...

Și un fior îi străbătu tot corpul, odată cu clinchetul de metal pe metal. Jem își înșfăcă bastonul și îl repezi în sus, zburându-i capul în lateral, chiar atunci când partea superioară a corpului era ridicată de pe el și aruncată într-o parte. Trase un șut în greutatea care continua să-l țină la pământ, și apoi dispăru și aceasta, iar Will, mai palid ca niciodată, stătea în genunchi alături de locul în care el era culcat la pământ.

— Jem, spuse el.

În jurul lor se făcu liniște, o pauză în luptă, o bizară tăcere atemporală. În glasul lui Will se regăsea greutatea a o mie de lucruri: neîncredere și uluială, ușurare și trădare. Jem dădu să se ridice pe coate în timp ce sabia lui Will, pătată de ulei negru, cu ciobituri pe lamă, căzu cu un zăngănit la pământ.

— Ești mort, zise Will. Am *simțit* c-ai murit. Puse o mână deasupra inimii, pe cămașa pătată de sânge, unde se afla runa *parabatai*: Aici.

Jem bâjbâi după mâna lui Will, o prinse într-a sa și apăsă degetele fratelui său de sânge pe interiorul încheieturii sale. Vru ca *parabatai*-ul său să înțeleagă. *Simte-mi pulsul, bătaia sângelui sub piele; Frații Tăcuți au inimi, iar acestea bat.* Will își deschise larg ochii albaștri.

— N-am murit. M-am transformat. Dacă aș fi putut să-ți spun... dacă ar fi existat o cale...

Will îl privea uluit, respirând sacadat. Automatul sfâșiase cu gheare o parte din chipul lui Will. Tăieturile profunde sângerau, dar el nu părea să observe. Își trase mâna din strânsoarea lui Jem și expiră încet.

— *Roeddwn i n meddwl dy fod wedi mynd am byth,* spuse el.

Vorbi, fără să se gândească, în galeză, dar Jem oricum înțelegea cuvintele.

Datorită runelor Fraților Tăcuți, nicio limbă nu-i era necunoscută.

Am crezut că ai plecat pentru totdeauna.

— Încă sunt aici, răspunse Jem și apoi, cu coada ochiului, zări o licărire; se mișcă iute, răsucindu-se în lateral.

Un topor din metal șuieră prin spațiul în care el tocmai se aflase și căzu zăngănind pe podeaua din piatră. Automatele îl înconjuraseră, un cerc de metal huruitor.

Will se ridică imediat în picioare, cu sabia în mână, și se așezară spate în spate, iar Will spuse:

— Nu există nicio rună eficientă împotriva lor, trebuie să fie ciopârțiți cu toată forța...

— M-am prins.

Jem își apucă bastonul și îl roti cu putere, izbind un automat în peretele din apropiere. Din carapacea de metal a acestuia săriră scântei.

Will lovi cu sabia, tăind articulațiile genunchilor a două creaturi.

— Îmi place bățul tău, zise el.

— E un baston. Jem îl roti pentru a pocni un alt automat în lateral. Făurit de către Surorile de Fier, numai pentru Frații Tăcuți.

Will se aruncă înainte, secționând gâtul altui automat. Capul acestuia se rostogoli la pământ și un amestec de ulei și vapori se scurse din gâtul lui.

— Oricine poate ascuți un băț.

— E un *baston*, repetă Jem, și văzu cu coada ochiului zâmbetul fugar și surprinzător al lui Will.

Jem vru să-i răspundă și el printr-un zâmbet — existase o vreme când i-ar fi zâmbit înapoi în mod firesc, însă exista ceva în transformarea la care fusese supus, ceva care punea un soi de distanță de mulți ani între el și un astfel de gest simplu de muritor.

Încăperea era o harababură de trupuri în mișcare și arme rotite; Jem nu putea să-i vadă limpede pe niciunul dintre ceilalți vânători de umbre. Era conștient de apropierea prietenului său, care își potrivea pasul cu al său, care își potrivea loviturile cu ale sale. În timp ce metalul răsuna pe metal, o parte intimă din Jem, o parte care se pierduse fără ca el măcar să fi știut că nu mai exista, simți plăcerea de a lupta împreună cu Will pentru o ultimă oară.

— Mă rog, bombăni Will. Cum spui tu.

Tessa se roti, ridicând pumnalul și vârându-l în carapacea din metal a creaturii. Lama o penetră cu un sunet neplăcut de sfâșiere, urmat de un râs grav — și inima ei se strânse.

— Domnișoară Gray, tună o voce profundă, iar ea ridică privirea pentru a vedea chipul neted al lui Armaros. Cu certitudine ai mai multă minte de atât. Nicio armă așa de mică nu mă poate tăia și nici nu aveți destulă forță.

Tessa deschise gura să țipe, dar mâinile lui cu gheare o prinseră și o săltară în brațe, punându-i palma peste gură pentru a-i înăbuși țipătul. Prin pâcla mișcării din încăpere, prin fulgerarea săbiilor și a metalului, îl văzu pe Will tăind în bucăți automatul care căzuse peste Jem. El se întinse pentru a-l da deoparte, chiar atunci când Armaros mârâi la urechea ei:

— Oi fi eu făcut din metal, dar am inima unui demon, iar inima mea de demon tânjește să se înfrupte din carnea ta.

Armaros porni îndărăt prin toiul luptei, cu Tessa în brațe, care îl lovea cu ghetele. El îi trase capul într-o parte și îi sfâșie pielea de pe obraz cu degetele sale ascuțite.

— Nu mă poți omorî! icni ea. Îngerul pe care îl port îmi protejează viața...

— A, nu. E adevărat că nu te pot omorî, dar te pot răni. Și te pot răni în cel mai rafinat mod cu putință. N-am carne cu care să simt plăcerea, așa că singurele plăceri care mi-au rămas constau în producerea durerii. Cât timp îngerul de la gâtul tău te apără — la fel ca ordinele Magistrului —, trebuie să mă abțin, dar, dacă ar fi ca puterea îngerului să se isprăvească — dacă s-ar isprăvi vreodată —, te-aș sfâșia cu fălcile mele metalice.

Acum se aflau în afara cercului în care se dădea lupta, iar demonul o ducea într-un alcov, parțial ascuns de un stâlp din piatră.

— Fă-o! Prefer să mor de mâna ta decât să mă căsătoresc cu Mortmain!

— Nu-ți face griji, îi spuse el și, în timp ce vorbea fără să respire, cuvintele lui erau ca o șoaptă pe pielea ei, făcând-o să tremure de groază; degete reci de metal îi cuprinseră brațele ca niște cătușe și o traseră în umbrele adânci. O să am grijă să se întâmple amândouă.

Cecily își văzu fratele secționând automatul care îl ataca pe Fratele Zachariah. Huruitul de metal pe care îl scoase când se prăbuși îi sparse

timpanele. Porni spre Will, trăgând un pumnal de la brâu — și apoi se prăbuși grămadă la pământ, căci ceva o apucase de gleznă și o trăsese în jos.

Căzu în patru labe și se răsuci, ca să vadă că ceea ce o prinsese era mâna dezmembrată a unui automat. Era detașată de la încheietură, lichidul negru pompa din firele care încă ieșeau din metalul zimțat, iar degetele acesteia se înfigeau în echipamentul ei. Cecily se răsuci și pivotă, tăind întruna, până ce degetele se desfăcură, se separară și căzură zăngănind la pământ asemenea unui crab mort, zvâcnind ușor.

Gemând dezgustată, se ridică în picioare nesigură și descoperi că nu mai putea să-i vadă pe Will sau pe Fratele Zachariah. Încăperea era un vârtej haotic. Îl văzu pe Gabriel, spate în spate cu fratele lui, cu un morman de automate moarte la picioarele lor. Echipamentul lui Gabriel era rupt pe umeri, unde ea văzu că sângera. Cyril zăcea chircit pe pământ. Sophie se dusese alături de el, învârtind întruna spada, cu cicatricea ei lividă pe chipul palid. Cecily nu-l zărea pe Magnus, însă vedea dâra de scântei albastre din aer care indica prezența sa. Și mai era Bridget, ițindu-se din când în când printre corpurile în mișcare ale creaturilor mecanice, cu arma ei ca o pată, cu părul ei roșu ca un stindard aprins. Iar la picioarele ei...

Cecily începu să-și croiască drum spre ei prin mulțime. La jumătatea distanței, își lăsă pumnalul să cadă, luând toporul cu coada lungă pe care unul dintre automate îl scăpase. Era surprinzător de ușor în mâna ei și, când îl îndreptă spre pieptul unui automat, scoase un sunet foarte satisfăcător atunci când înfipse lama în pieptul demonului mecanic care o înșfăcase, trimițând automatul îndărăt, rotindu-se întruna.

Apoi sări peste o grămadă de automate căzute, dintre care cele mai multe fuseseră hăcuite, cu membrele împrăștiate — fără îndoială sursa mâinii care o prinsese de gleznă. La capătul îndepărtat al grămezii era Bridget, rotindu-se încoace și încolo în timp ce respingea valul de monștri mecanici care amenințau să avanseze spre Charlotte și Henry. Bridget îi aruncă doar o privire lui Cecily în timp ce fata mai tânără trecu glonț pe lângă ea și se lăsă în genunchi lângă conducătoarea Institutului.

— Charlotte, șopti Cecily.

Charlotte ridică privirea. Era albă la față din pricina șocului, cu pupilele atât de dilatate, încât păreau să fi înghițit căpruiul deschis al ochilor

ei. Îl cuprinsese cu brațele pe Henry, care avea capul culcat pe umărul ei fragil, și-și ținea palmele împreunate peste pieptul lui. Bărbatul părea complet fără vlagă.

— Charlotte, zise Cecily din nou. Nu putem câștiga lupta asta. Trebuie să ne retragem.

— Nu pot să-l mișc pe Henry!

— Charlotte... el nu mai are nevoie acum de ajutorul nostru.

— Ba nu, nu este așa, spuse Charlotte disperată. Încă îi simt pulsul.

Cecily întinse o mână.

— Charlotte...

— Nu sunt nebună! E viu! E viu și nu-l voi părăsi!

— Charlotte, copilul, îngăimă Cecily. Henry și-ar fi dorit să vă salvați.

Ceva licări în ochii lui Charlotte — îl strânse mai tare pe Henry.

— Fără Henry nu putem pleca, zise ea. Nu putem face un Portal. Suntem captivi în muntele ăsta.

Cecily scoase un strigăt înecat. Nu se gândise la asta. Inima îi trimise un mesaj dur în vene: *Vom muri. Vom muri cu toții.* De ce alesese asta? Dumnezeule, ce făcuse? Înălță capul și văzu cu coada ochiului o sclipire familiară de albastru și negru — Will? Albastrul îi amintea de ceva — de scânteile care se ridicau deasupra fumului...

— Bridget! strigă ea. Adu-l pe Magnus!

Bridget clătină din cap.

— Dacă vă părăsesc, în cinci minute veți fi moarte, preciză ea.

Ca pentru a sublinia cele spuse, își coborî spada spre un automat care șarjă spre ea, de parcă ar fi despicat niște vreascuri. Creatura căzu în ambele direcții, secerată la mijloc, în două părți egale.

— Nu înțelegi, insistă Cecily. Avem nevoie de Magnus...

— Sunt aici!

Și chiar era, apărând deasupra lui Cecily atât de brusc și fără niciun zgomot, încât fata își înăbuși un țipăt. De-a lungul gulerului avea o tăietură; chiar dacă era superficială, tot sângera. Se părea că magicienii sângerau ca oamenii. Privirea îi căzu asupra lui Henry și fu cuprins de o tristețe îngrozitoare, incomensurabilă. Era înfățișarea unui bărbat care

văzuse sute de oameni murind, care pierduse și pierduse și pierduse și acum se afla în fața încă unei pierderi.

— Dumnezeule, îngăimă el. A fost un bărbat bun.

— Ba nu! sări Charlotte. Îți spun, îi simt pulsul — nu vorbi despre el de parcă s-ar fi dus deja...

Magnus se lăsă în genunchi și întinse mâna pentru a atinge pleoapele lui Henry. Cecily se întrebă dacă plănuise să spună *„ave atque vale"*, formula de rămas-bun indispensabilă pentru vânătorii de umbre, dar, în loc de asta, își trase brusc mâna înapoi, mijind ochii. Un moment mai târziu, degetele lui coborâră pe gâtul lui Henry. Murmură ceva într-o limbă pe care Cecily nu o înțelegea, apoi se trase și mai aproape, ridicând mâna pentru a-i lua bărbia lui Henry în căușul palmei.

— Încet, spuse el, încet, dar inima lui *bate*.

Charlotte respiră sacadat.

— Ți-am spus!

Magnus ridică privirea spre Charlotte.

— Mi-ai spus. Te rog să mă ierți că nu te-am ascultat. Privi din nou la Henry. Acum, faceți liniște.

Ridică cealaltă mână și pocni din degete. Instantaneu, aerul din jurul lor păru să devină mai dens și să îi învăluie precum un cleștar vechi. O boltă solidă apăruse deasupra lor, închizându-i pe Henry, Charlotte, Cecily și Magnus într-o bulă strălucitoare de tăcere. Prin ea, Charlotte vedea încăperea din jurul lor, automatele care se luptau, pe Bridget aruncând lovituri în dreapta și în stânga cu sabia ei mânjită de negru. Înăuntru, era liniște.

Se uită iute la Magnus.

— Ai creat un zid de protecție.

— Da, răspunse, dar atenția lui era concentrată asupra lui Henry. Foarte bine.

— N-ai putea să faci unul în jurul tuturor și să-l menții așa? Să ne ții pe toți protejați?

Magnus clătină din cap.

— Magia necesită energie, micuțo. Aș putea ține o asemenea protecție laolaltă pentru un timp foarte scurt, iar când va cădea, *ei* se vor abate asupra noastră.

Se aplecă în față, murmurând ceva, și o scânteiere albastră țâșni din buricele degetelor lui spre pielea lui Henry. Focul albastru-deschis păru să se adăpostească sub piele, scăpărând un soi de foc prin venele lui Henry, căci era ca și când Magnus ar fi atins un chibrit de capătul unei dâre din praf de pușcă — urme de foc izbucniră pe brațele sale, urcând pe gât și pe față. Charlotte, care îl ținea, icni atunci când trupul lui se scutură într-un spasm și capul i se ridică brusc.

Henry deschise ochii. Aveau nuanța focului albastru care arsese prin venele sale.

— Eu..., zise el răgușit. Ce s-a întâmplat?

Charlotte izbucni în lacrimi.

— Henry! O, dragul meu Henry!

Se agăță de el și îl sărută înnebunită, iar el își împleti degetele în părul ei și o ținu acolo. Atât Magnus, cât și Cecily priviră în altă parte.

Când, în cele din urmă, Charlotte îi dădu drumul lui Henry, continuând să-l mângâie pe păr și să murmure, el se opinti să se ridice în picioare și căzu la loc. Privirea lui o întâlni pe-a lui Magnus. Magnus privi în jos, apoi în altă parte, închizând pleoapele din pricina epuizării și a altceva. Ceva ce lui Cecily făcu să i se strângă inima.

— Henry, zise Charlotte, părând puțin înspăimântată, te doare rău? Poți să stai în picioare?

— Mă doare puțin, răspunse Henry. Dar nu pot să stau în picioare. Nu-mi mai simt deloc picioarele.

Magnus continua să privească lung podeaua.

— Îmi pare rău, zise el. Există unele lucruri pe care magia nu le poate face, unele răni pe care nu le poate atinge.

Expresia de pe chipul lui Charlotte era cumplită.

— *Henry...*

— Încă pot să fac Portalul, o întrerupse Henry.

Din colțul gurii îi picura sânge; și-l șterse cu mâneca.

— Putem scăpa de aici. Trebuie să ne retragem. Încercă să se întoarcă, să privească în jur, și se crispă, pălind. Ce se petrece?

— Suntem depășiți numeric, spuse Cecily. Toată lumea luptă să-și salveze viața...

— Să-și salveze viața, dar nu ca să învingă?

Magnus clătină din cap.

— Nu putem învinge. Nu există speranță. Sunt prea mulți.

— Dar Tessa și Will?

— Will a găsit-o, spuse Cecily. Sunt aici, în încăpere.

Henry închise ochii, respiră cu putere, apoi îi deschise iar. Nuanța de albastru începuse deja să pălească.

— Atunci, trebuie să facem un Portal. Însă, mai întâi, trebuie să beneficiem de atenția tuturor — separați-i de automate, astfel încât să nu fim cu toții absorbiți prin portal spre Institut. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca vreunul dintre Dispozitivele Infernale să ajungă în Londra. Se uită la Magnus. Bagă mâna în buzunarul hainei mele, îi spuse.

Când Magnus întinse mâna, Cecily văzu că îi tremura ușor. Era evident că efortul de a ține zidul de protecție solid în jurul lor începuse să-și ia birul.

Își retrase mâna din buzunarul lui Henry. În ea avea o cutiuță aurie, fără balamale sau deschizături vizibile.

Cuvintele lui Henry ieșiră cu dificultate.

— Cecily... ia-o, te rog. Ia-o și arunc-o. Cât de tare și de departe poți.

Magnus îi întinse cutia lui Cecily cu degete tremurânde. O simțea caldă în mâna ei, cu toate că nu-și putea da seama dacă era de la căldura din interior sau pur și simplu pentru că fusese în buzunarul lui Henry.

Îi aruncă o privire lui Magnus. Era tras la față.

— Acum las zidul jos. Arunc-o, Cecily!

Ridică mâinile. Scânteile zburară; zidul sclipi și dispăru. Cecily duse brațul la spate și azvârli cutia.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi urmă o implozie slabă — ca și când sunetul era înghițit, ca și când toate lucrurile din încăpere ar fi fost absorbite de o scurgere enormă. Lui Cecily îi pocniră urechile și se lăsă în genunchi, ducându-și mâinile la tâmple. Și Magnus căzu în genunchi, iar micul lor grup se cuibări laolaltă pe când ceea ce părea un vânt teribil porni să sufle prin încăpere.

Vântul mugi, iar sunetul vântului se uni cu zgomotul de metal scârțâitor și sfâșietor, în timp ce creaturile mecanice din încăpere începură să se clatine și să se poticnească. Cecily îl văzu pe Gabriel țâșnind din calea unui automat care căzu la picioarele lui și începu să aibă convulsii,

dând necontrolat din brațele și picioarele din fier, de parcă ar fi avut o criză. Ochii ei se îndreptară spre Will și spre Fratele Tăcut lângă care lupta, a cărui glugă căzuse pe spate. Fratele Zachariah era... *Jem.* Ea știuse, cu toții știuseră, că Jem se dusese în Orașul Tăcut ca să devină un Frate Tăcut sau să încerce să moară, dar că el avea să se simtă suficient de bine ca să se afle acum aici, cu ei, să lupte alături de Will, așa cum obișnuise, că el avea să aibă puterea...

Se auzi un bubuit în timp ce un monstru mecanic se prăbușea la pământ între Will și Jem, obligându-i să sară la o parte. Aerul mirosea ca înainte de furtună.

— *Henry...*

Vântul îi sufla părul lui Charlotte în față. Chipul lui Henry era schimonosit de durere.

— Este... e un soi de Pyxis. Menit să desprindă sufletele demonilor de corpuri. Înainte să moară. N-am avut timp... să o perfecționez. Dar mi s-a părut că merită să încerc.

Magnus se ridică cu greu în picioare. Vocea lui se înălță peste zgomotele metalice și peste țipetele stridente ale demonilor.

— Veniți aici! Toți! *Adunați-vă, vânătorilor de umbre!*

Bridget se menținu pe poziție, continuând să lupte cu două automate ale căror mișcări deveniseră sacadate și inegale, dar ceilalți începură să vină în fugă spre ei: Will, Jem, Gabriel... Dar Tessa, unde era Tessa? Cecily văzu că Will remarcase absența Tessei în același timp cu ea; Will se întoarse, cu mâna pe brațul lui Jem, scrutând încăperea cu ochii lui albaștri. Văzu cum buzele lui alcătuiră cuvântul „Tessa", cu toate că ea nu auzea nimic peste șuieratul din ce în ce mai puternic al vântului și peste vibrațiile metalului...

— *Suficient!*

O săgeată de lumină argintie coborî ca un fulger din vârful cupolei și explodă prin încăpere ca scânteile unei roți de foc. Vântul se potoli și se opri, lăsând încăperea scăldată într-o tăcere asurzitoare.

Cecily privi în sus. În galeria din apropierea cupolei stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare neagră, elegant croit — un bărbat pe care îl recunoscu pe loc.

Mortmain.

— *Suficient!*

Glasul reverberă în încăpere, trimițând fiori prin venele Tessei. Mortmain. Îi cunoștea discursul, vocea, cu toate că nu vedea nimic pe după stâlpul din piatră care ascundea alcovul unde o târâse Armaros. Automatul-demon o ținuse strâns, chiar în timp ce o explozie slabă zguduise încăperea, urmată de un vânt aspru, mușcător, care bătuse dincolo de alcovul lor, lăsându-i neatinși.

Acum se așternuse tăcerea, iar Tessa voia cu disperare să se smulgă din brațele de metal care o țineau, să alerge în încăpere și să vadă dacă vreunul dintre prietenii ei, cei pe care îi iubea, fusese rănit sau omorât. Dar să se opună automatului era ca și cum s-ar fi opus unui zid. Îl lovea oricum cu picioarele, când vocea lui Mortmain răsună din nou:

— Unde este domnișoara Gray? Aduce-ți-o la mine!

Armaros scoase un zgomot huruitor și se puse în mișcare. Ridicând-o pe Tessa de brațe, o duse din alcov în încăperea principală.

Era o scenă de haos. Automatele stăteau încremenite, uitându-se la stăpânul lor. Multe erau prăbușite pe jos sau făcute bucăți. Podeaua era alunecoasă din pricina unui amestec de sânge și ulei.

În mijlocul încăperii, într-un cerc, stăteau vânătorii de umbre și tovarășii lor. Cyril era în genunchi, cu un bandaj plin de sânge înfășurat în jurul piciorului. Lângă el era Henry, pe jumătate așezat și pe jumătate culcat în brațele lui Charlotte. Era palid, foarte palid... Privirea Tessei se intersectă cu a lui Will când el își ridică ochii și o văzu. Pe chipul lui trecu o expresie de groază și el dădu să o pornească înainte. Jem îl apucă de mânecă. Și el era cu ochii pe Tessa; ai lui erau mari și negri și plini de groază.

Tessa își luă privirea de la amândoi și se uită la Mortmain, care stătea sprijinit de balustrada galeriei de deasupra lor, ca un predicator într-un amvon, și zâmbea afectat.

— Domnișoară Gray, spuse el. Ce frumos din partea ta că te-ai decis să ni te alături.

Ea scuipă, simțind în gură gustul de sânge, acolo unde degetele automatului îi zgâriaseră obrazul.

Mortmain ridică o sprânceană.

— Pune-o jos! îi porunci lui Armaros. Ține mâinile pe umerii ei!

Demonul se supuse cu un chicotit grav. De îndată ce ghetele Tessei atinseră pământul, se îndreptă de spate, ridicându-și privirea și aruncându-i o căutătură urâtă lui Mortmain.

— Aduce ghinion să vezi mireasa înainte de ziua nunții, spuse ea.

— Într-adevăr, făcu Mortmain. Dar ghinion pentru cine?

Tessa nu privi în jur. Să vadă automatele și jalnicul grupul de vânători de umbre care li se opunea era prea dureros.

— Nefilimii au intrat deja în fortăreața dumneavoastră, îi spuse ea. Vor mai fi și alții în urma lor. Vă vor copleși automatele și le vor distruge. Predați-vă acum și poate că veți rămâne în viață.

Mortmain își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Ești curajoasă, doamnă! exclamă el. Sunteți biruiți, dar îmi ceri mie să mă predau.

— Nu suntem biruiți..., începu Will, dar Mortmain respiră sâsâit printre dinți, făcându-se auzit în încăperea care avea ecou.

Într-o clipită, automatele din încăpere își întoarseră capetele spre Will — o sincronizare terifiantă.

— Nicio vorbă de la tine, nefilimule, spuse Mortmain. Data viitoare când mai vorbește unul dintre voi, va fi ultima gură de aer luată.

— Dați-le drumul! îi ceru Tessa. Asta n-are nimic de-a face cu ei. Lăsați-i să plece și ține-mă pe mine!

— Te târguiești fără să ai nimic la mână, îi spuse Mortmain. Te înșeli de crezi că ceilalți vânători de umbre vin să vă ajute. Chiar în acest moment, o parte semnificativă a armatei mele face bucăți Consiliul.

Tessa o auzi pe Charlotte icnind — un zgomot scurt, înăbușit.

— Isteț din partea nefilimilor să se adune cu toții în același loc, astfel încât să-i pot rade de pe fața pământului dintr-o singură lovitură.

— Vă rog! îl imploră Tessa. Lăsați-i în pace! Plângerile dumneavoastră împotriva nefilimilor sunt juste. Dar dacă ei mor cu toții, cine va învăța lecția răzbunării dumneavoastră? Cine se va căi? Dacă nu există nimeni care să învețe din greșelile trecutului, atunci nu există nimeni care să ducă mai departe învățăturile sale. Lăsați-i să trăiască.

Lăsați-i să ducă mai departe în viitor învățăturile dumneavoastră. Îi pot fi moștenirea dumneavoastră.

Mortmain încuviință din cap cu un aer meditativ, ca și când îi cântărea cuvintele.

— Da, am să-i cruț... am să-i țin aici, ca prizonierii noștri. Prizonieratul lor te va face amabilă și ascultătoare — vocea îi deveni mai dură —, întrucât îi iubești, și dacă vei încerca vreodată să evadezi, am să-i omor pe toți. Tăcu o clipă. Ce spui, domnișoară Gray? Am fost generos, iar acum mi se datorează niște mulțumiri.

Singurul sunet din încăpere era scârțâitul automatelor și sângele care bubuia în urechile Tessei. Abia acum își dădu seama ce voise doamna Black să spună în trăsură. *Și cu cât știi mai multe despre ei, cu cât îi apreciezi mai tare, cu atât mai eficientă vei fi ca armă, pentru a-i rade de pe fața pământului.* Tessa devenise unul dintre vânătorii de umbre, chiar dacă nu întru totul. Îi păsa de ei și îi iubea, iar Mortmain avea să folosească acea grijă și acea iubire pentru a-i forța mâna. Prin salvarea celor pe care îi iubea, avea să-i osândească pe toți. Și totuși, să-i condamne la moarte pe Will și pe Jem, pe Charlotte și pe Henry, pe Cecily și pe ceilalți era de neimaginat.

— Da.

Jem — sau poate Will — scoase un sunet înăbușit.

— Da, am să accept acest târg. Tessa ridică privirea. Spuneți-i demonului să-mi dea drumul și-am să vin la dumneavoastră.

Îl văzu pe Mortmain făcând ochii mici.

— Nu, spuse el. Armaros, adu-mi-o aici!

Demonul o apucă și mai tare de brațe; Tessa își mușcă buza din pricina durerii. Ca din milă, îngerul mecanic de la gâtul ei zvâcni.

Foarte puțini pot spune că au doar un singur înger care îi protejează. Tu însă poți.

Mâna i se duse la gât. Îngerul părea să bată sub degetele ei, ca și când respira, ca și când încerca să-i comunice ceva. Strânse mâna în jurul lui și vârfurile aripilor îi pătrunseră în palmă. Se gândi la visul ei.

Așa arăți?

Tu vezi doar o fracțiune din ceea ce sunt. În forma mea adevărată sunt glorie letală.

Armaros o apucă pe Tessa de brațe.

Îngerul tău mecanic conține o fărâmă din spiritul unui înger, îi spusese Mortmain. Se gândi la steaua albă pe care îngerul mecanic o lăsase pe umărul lui Will. Se gândi la chipul neted, frumos și imobil al îngerului, la mâinile reci care o ținuseră când căzuse din trăsura doamnei Black spre apele învolburate de dedesubt.

Demonul începu s-o ridice.

Tessa se gândi la visul ei.

Inspiră adânc. Nu știa dacă ceea ce urma să facă era măcar posibil sau pur și simplu o nebunie. Când Armaros o ridică, ea închise ochii, întinzându-se cu mintea, întinzându-se în *interiorul* îngerului ei mecanic. Se rostogoli preț de o clipă printr-un spațiu întunecat, iar apoi poposi într-un hău cenușiu, căutând acea lumină, acea scânteie a spiritului, acea *viață*...

Și iat-o acolo, o flacără bruscă, un rug, mai luminos decât oricare scânteie pe care o văzuse vreodată. Se întinse după ea, înfășurând-o în jurul ei, spirale de foc alb care îi ardeau și îi pârjoleau pielea. Țipă din toți rărunchii...

Și se Transformă.

Focul alb îi explodă prin vene. Se îndreptă de spate, iar echipamentul i se rupse și căzu de pe ea. Era peste tot înconjurată de lumină. Era foc. Era o stea căzătoare. Brațele lui Armaros se dezlipiră de pe trupul ei — creatura se topi și se dizolvă în tăcere, pârjolită de focul ceresc care ardea înlăuntrul Tessei.

Zbura... zbura în sus. Ba nu, se înălța, *creștea*. Oasele i se întindeau și se lungeau, o structură trasă în afară și în sus în timp ce creștea într-un fel imposibilă. Pielea, care îi devenise aurie, se întindea și se rupea pe măsură ce ea se înălța tot mai tare, ca vrejul de fasole din vechiul basm. Din locurile în care pielea i se rupea se scurgea un lichid auriu. În vârful capului îi țâșniră bucle ca niște aschii fierbinți din metal alb, înconjurându-i chipul. Și din spate îi ieșiră aripi — aripi imense, mai mari decât cele ale tuturor păsărilor existente.

Presupuse că avea să fie îngrozită. Coborând privirea, văzu că vânătorii de umbre o priveau uluiți, cu gurile căscate. Întreaga încăpere era scăldată într-o lumină orbitoare, o lumină care ieșea din *ea*. Ea

devenise Ithuriel. Focul divin al îngerilor ardea prin ea, pârjolindu-i oasele și ochii. Însă nu simțea decât un calm de oțel.

Avea cam șase metri înălțime acum. Era ochi în ochi cu Mortmain, care înlemnise îngrozit, strângând cu putere balustrada balconului. La urma urmelor, îngerul mecanic fusese cadoul lui pentru mama ei. Probabil nu-i trecuse niciodată prin minte că ea avea să-l folosească în acest scop.

— Nu e cu putință, îngăimă el răgușit. Nu e posibil...

Ai închis un îngerul al Raiului, spuse Tessa, deși nu ea era cea care vorbea, ci Ithuriel, prin intermediul ei.

Vocea răsună prin trupul ei precum sunetul unui gong. Se întreba dacă inima îi bătea — oare îngerii aveau inimi? Oare asta avea s-o omoare? Dacă da, merita.

Ai încercat să creezi o viață. Viața este doar de competența Raiului. Și Raiului nu-i plac uzurpatorii.

Mortmain încercă să fugă. Însă era lent, la fel ca toți muritorii. Tessa își întinse mâna, mâna lui Ithuriel, și o închise în jurul lui în timp ce el fugea, ridicându-l de pe podea. Mortmain urlă când strânsoarea îngerului îl pârjoli. Se zbătea, deja arzând, când Tessa își înteți strânsoarea, strivindu-i trupul până ce acesta deveni un amestec vâscos de sânge stacojiu și oase albe.

Deschise degetele. Trupul distrus al lui Mortmain căzu printre propriile lui automate. Urmă o vibrație puternică, un mare scârțâit metalic ca de clădire care se năruia, iar automatele începură să cadă, unul câte unul, prăbușindu-se la pământ lipsite de viață, fără Magistrul lor care să le însufletească. O grădină de flori metalice, veștejindu-se și murind rând pe rând. Vânătorii de umbre stăteau printre ele, privind mirați în jurul lor.

Și apoi Tessa își dădu seama că încă avea o inimă, căci aceasta aproape că îi sări din piept când îi văzu pe toți în viață și în siguranță. Totuși, când se întinse spre ei cu mâinile ei aurii — una pătată de stacojiu acum, sângele lui Mortmain amestecat cu lichidul auriu al lui Ithuriel —, ei se dădură înapoi din pricina exploziei de lumină din jurul ei. *Nu, nu*, voia ea să spună, *vouă nu v-aș face rău niciodată*, însă cuvintele nu ieșiră. Nu le

putea rosti; arderea era prea mare. Se străduia să revină la ea însăși, să se Transforme la loc în Tessa, însă se rătăcise în imensul foc, ca și când căzuse în inima soarelui. O agonie de flăcări explodă înlăuntrul ei și simți că începe să cadă, cu îngerul mecanic asemenea unui lasou fierbinte în jurul gâtului ei. *Te rog*, gândi ea, însă totul era prefăcut în foc și ardea, iar ea căzu, inconștientă, în lumină.

22

TUNETUL DIN TROMPETĂ

Atât cât tunetul din trompetă va dăinui,
Poate că sufletul de trup se va despărți,
Dar nu și noi, unul de celălalt.
— Algernon Charles Swinburne, „Laus Veneris"

CREATURILE MECANICE O SFÂRTECAU PE TESSA DIN NEGURILE întunecate. Focul gonea prin venele ei, iar când coborî privirea, pielea îi era crăpată și avea băsici, iar un lichid auriu curgea șiroaie pe brațele ei. Văzu câmpurile nesfârșite ale Raiului, văzu un cer mereu în flăcări, cu un foc care ar fi orbit orice om. Văzu nori argintii cu margini ca niște cuțite și simți goliciunea glacială care înlocuia inimile îngerilor.

— *Tessa!* Era Will; i-ar fi recunoscut oriunde glasul. *Tessa, trezește-te, trezește-te! Tessa, te rog!*

Auzea durerea din vocea lui și voia să se întindă spre el, dar, când își ridică brațele, flăcările se întețiră și îi carbonizară degetele. Mâinile i se prefăcură în cenușă și se risipiră în vântul fierbinte.

Tessa se zbătea în patul ei, delirând din pricina febrei și a coșmarurilor. Așternuturile, răsucite în jurul ei, erau îmbibate de sudoare, iar părul îi stătea lipit de tâmple. Pielea ei, mereu palidă, era aproape străvezie, arătând harta venelor de dedesubt, forma oaselor. Îngerul mecanic îi stătea liniștit la gât; din când în când punea mâna pe el, iar apoi țipa cu un glas pierdut, de parcă atingerea o durea.

— Suferă atât de mult.

Charlotte înmuie o cârpă în apă rece și o apăsă pe fruntea fierbinte a Tessei. Fata scoase un sunet de protest la atingere, dar nu făcu nicio mișcare pentru a îndepărta mâna lui Charlotte. Charlotte ar fi vrut să creadă că acele cârpe reci o ajutau, dar știa că cel mai probabil Tessa pur și simplu devenea tot mai epuizată.

— Chiar nu mai putem face nimic?

Focul îngerului îi părăsește trupul, grăi Fratele Enoch cu înfiorătoarele lui șoapte omnidirecționale. *Va dura cât va dura. Durerea va ceda la un moment dat.*

— Dar va trăi?

A trăit până acum. Fratele Tăcut avea un ton tragic. *Focul ar fi trebuit s-o omoare. Ar fi omorât orice om. Dar ea e pe jumătate vânător de umbre și pe jumătate demon, și a fost protejată de îngerul de la care a împrumutat focul. A protejat-o chiar și în acele ultime momente când a luat foc și și-a mistuit propria formă trupească.*

Charlotte nu putea să nu-și amintească de acea încăpere circulară de sub Cadair Idris, de transformarea Tessei din fată în flăcări, arzând ca o coloană de foc, cu părul prefăcându-i-se în lujeri de scântei, cu o lumină orbitoare și înspăimântătoare. Ghemuită pe podea, lângă trupul lui Henry, Charlotte se întrebase cum de se făcea că îngerii puteau să ardă așa și să supraviețuiască.

Când îngerul o părăsise, Tessa se prăbușise, cu hainele care îi atârnau în zdrențe și cu pielea acoperite de cicatrice, de parcă ar fi fost pârjolită. Câțiva vânători de umbre alergaseră spre ea printre grămezile de automate, deși lui Charlotte i se păruse a fi un soi de vârtej — scene văzute prin lentilele pâlpâitoare ale groazei ei pentru Henry: Will ridicând-o pe Tessa în brațe; fortăreața Magistrului începând să se închidă în urma lor, cu ușile trântindu-se în timp ce ei goneau pe coridoare, focul albastru al lui Magnus luminându-le calea prin care să scape. Crearea unui al doilea Portal. Mai mulți Frați Tăcuți așteptându-i la Institut, cu mâini și fețe pline de cicatrice, alungând-o până și pe Charlotte atunci când se închiseră cu Henry și Tessa. Will întorcându-se spre Jem, cu o expresie îndurerată. Apelase la *parabatai*-ul său.

— James, spusese el. Tu poți să afli... ce-i fac... dacă va supraviețui...

Însă Fratele Enoch se interpusese între ei. *Numele lui nu e James Carstairs,* îi spusese el. *Acum e Zachariah.*

Privirea lui Will, felul în care își coborâse mâinile.

— Lasă-l să vorbească în numele lui.

Însă Jem pur și simplu se întorsese, îndepărtându-se de ei toți și de Institut. Uluit, Will îl privise plecând, iar Charlotte își aminti de prima dată când cei doi băieți se întâlniseră: *Ești cu adevărat pe moarte? Îmi pare rău.*

Will fusese cel care le explicase tuturor povestea Tessei: funcția îngerului mecanic, povestea nefericitei familii Starkweather și felul ieșit din comun în care fusese Tessa concepută. Aloysius avusese dreptate, reflectă Charlotte. Tessa era strănepoata lui. O descendentă pe care nu avea s-o cunoască vreodată, căci fusese ucis în masacrul de la Consiliu.

Charlotte nu se putea abține să nu-și imagineze cum fusese atunci când ușile sălii de Consiliu se deschiseseră și automatele dăduseră buzna înăuntru. La ședințele Consiliului nu ți se interzicea să vii cu arme, dar vânătorii de umbre în mod sigur nu erau pregătiți să lupte. Și nici nu mai avuseseră vreodată de-a face cu un automat. Numai faptul că își imagină măcelul îi dădu fiori pe șira spinării. Era copleșită de multitudinea de pierderi din lumea vânătorilor de umbre, deși lucrurile ar fi fost și mai îngrozitoare dacă Tessa nu s-ar fi sacrificat pentru ei. Toate automatele căzuseră odată cu moartea lui Mortmain, chiar și cele din sala Consiliului, și cei mai mulți vânători de umbre supraviețuiseră, deși existaseră câteva pierderi importante — inclusiv Consulul.

— Pe jumătate demon și pe jumătate vânător de umbre, murmură Charlotte acum, privind-o pe Tessa. Asta ce-o face pe ea?

Sângele de nefilim e dominant. Un nou soi de vânător de umbre. Charlotte, lucrurile noi nu sunt întotdeauna rele.

Acel sânge de nefilim îi convinsese să deseneze rune vindecătoare pe Tessa, însă runele pur și simplu intraseră în piele și dispăruseră, ca niște cuvinte scrise pe apă. Acum, Charlotte întinse mâna să atingă clavicula Tessei, acolo unde runa fusese desenată. Pielea îi era fierbinte la atingere.

— Îngerul ei mecanic, observă Charlotte. Nu mai ticăie.

Prezența îngerului l-a părăsit. Ithuriel e liber și Tessa neprotejată, deși, ținând cont că Magistrul e mort și că ea e nefilim, probabil că va fi în siguranță. Atâta timp cât nu încearcă să se transforme din nou într-un înger. Asta în mod sigur o va omorî.

— Există alte primejdii.

Cu toții trebuie să facem față primejdiilor, spuse Fratele Enoch. Era aceeași voce mentală, rece și impasibilă, pe care o folosise când îi spusese că, deși Henry avea să trăiască, n-avea să mai meargă niciodată.

Pe pat, Tessa se mișcă, strigând cu un glas stins. În somn, de când se terminase bătălia, strigase diferite nume. Îi strigase pe Nate, pe mătușa ei și pe Charlotte.

— Jem, șopti ea acum, apucându-se de cuvertură.

Charlotte se întoarse de la Fratele Enoch și umezi din nou cârpa, după care o puse pe fruntea Tessei. Știa că nu trebuia să întrebe, și totuși...

— El cum e? Jem al nostru? Se... adaptează la viața de Frăție?

Simți reproșul lui Enoch.

Știi că nu-ți pot spune asta. Nu mai e Jem al tău. Acum e Fratele Zachariah. Trebuie să-l uiți.

— Să-l uit? Nu pot să-l uit, spuse Charlotte. Enoch, tu știi că el nu e ca ceilalți Frați ai tăi; știi asta.

Ritualurile care convertesc un Frate Tăcut sunt cele mai adânci secrete ale noastre.

— Nu te întreb ca să aflu cum se desfășoară ritualurile voastre, spuse Charlotte. Și totuși știu că cei mai mulți Frați Tăcuți rup legăturile cu viețile lor muritoare înainte să intre în Frăție. Dar James n-a putut să facă asta. El încă are acel ceva care îl leagă de această lume. Charlotte o privi pe Tessa, ale cărei pleoape fluturau în timp ce respira sacadat. Există un cordon care îi leagă pe unul de altul și, dacă nu se dizolvă cum trebuie, mă tem că s-ar putea să-i rănească pe amândoi.

— *„Vine ea, draga mea, scumpa mea;*
N-a fost vreodată pas mai grațios,
Mi-o aude inima și bate pentru ea,
Unde vezi pământ în pat pământos;
Mi-o aude țărâna și bate pentru ea,

De un secol dacă eu nu aș mai fi;
Sub pasul ei aș începe a tremura,
Și-n purpuriu și roșu aș înboboci."

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Henry iritat, suflecându-și mânecile halatului, pătate de cerneală. Nu poți să citești și tu ceva mai puțin deprimant? Ceva cu o bătălie?

— E Tennyson, răspunse Will, coborându-și picioarele de pe otomanul de lângă șemineu.

Se aflau în salon; Henry stătea în scaunul lui lângă șemineu, cu un caiet de schițe deschis în poală. Era încă palid, așa cum fusese de când se sfârșise bătălia de la Cadair Idris, deși începuse să-și recapete culoarea.

— Îți va îmbogăți mintea, adăugă Will.

Înainte ca Henry să poată răspunde, ușa se deschise și Charlotte păși în salon, părând obosită, cu mânecile dantelate ale rochiei sale pătate de apă. Will puse imediat cartea jos, iar Henry își ridică privirea întrebătoare din caietul său de schițe.

Charlotte se uită de la unul la altul, observând cartea de pe masă, care stătea lângă seviciul de ceai.

— Will, îi citeai lui Henry?

— Da, mi-a citit ceva oribil, plin de poezie, răspunse Henry, care avea un toc în mână și hârtii împrăștiate pe pătura trasă peste genunchi.

Henry primise cu aceeași tărie de caracter vestea că nici măcar vindecarea Fraților Tăcuți nu avea să-i mai îngăduie vreodată să meargă. Și avea convingerea că trebuia să-și construiască singur un scaun, ceva care să semene cu un scaun cu rotile, dar mai bun, cu roți autopropulsate și alte înzestrări. Era hotărât ca acel scaun să poată urca și coborî pe scări, astfel încât el să-și vadă în continuare de invențiile din criptă. Mâzgălise modele pentru scaun pe tot parcursul orei în care Will îi citise din *Maud*, însă poezia nu fusese niciodată una dintre zonele de interes ale lui Henry.

— Ei bine, Will, ești scutit de îndatoririle tale și tu, Henry, ești scutit de alte poezii, spuse Charlotte. Dragule, dacă vrei, te pot ajuta să-ți ridici notițele...

Se strecură în spatele scaunului său și se întinse peste umerii lui, ajutându-l să adune hârtiile împrăștiate într-un teanc ordonat. El o apucă de încheietura mâinii în timp ce se mișca și se uită în ochii ei — o privire încărcată de atâta încredere și adorație, încât îl făcu pe Will să se simtă de parcă niște cuțitașe îi tăiau pielea.

Nu era ca și când îi invidia pe Charlotte și pe Henry pentru fericirea lor — nici pe departe. Însă nu se putea abține să nu se gândească la Tessa. La speranțele pe care le nutrise odată și la care fusese nevoit să renunțe mai târziu. Se întreba dacă ea îl privise vreodată așa. Probabil că nu. Se străduise din răsputeri să-i distrugă încrederea și, cu toate că tot ceea ce își dorea era o șansă adevărată ca să o redobândească, nu putea să nu se teamă că...

Alungă acele gânduri întunecate și se ridică în picioare, dând să le spună că se ducea s-o vadă pe Tessa. Înainte să poată vorbi, se auzi o bătaie la ușă și Sophie intră în salon, părând extrem de agitată. Agitația fu explicată o clipă mai târziu, când Inchizitorul o urmă în încăpere.

Will, obișnuit să-l vadă în robele lui formale la întrunirile Consiliului, aproape că nu-l recunoscu pe bărbatul cu mină serioasă, îmbrăcat cu o haină gri și pantaloni negri. Pe obraz avea o cicatrice lividă, pe care nu o cunoștea.

— Domnule Inchizitor Whitelaw. Charlotte se îndreptă de spate, adoptând o expresie serioasă. Cărui fapt îi datorăm această onoare?

— Charlotte, spuse Inchizitorul, întinzând mâna; în ea avea o scrisoare cu sigiliul Consiliului. Ți-am adus un mesaj.

Charlotte îl privi perplexă.

— Nu puteați să-l trimiteți prin poștă?

— Scrisoarea aceasta este extrem de importantă. Trebuie neapărat s-o citești acum.

Încet, Charlotte se întinse și o luă. Trase de clapă, apoi se încruntă și traversă încăperea pentru a lua de pe birou un cuțit de scrisori. Will profită de ocazie pentru a-l studia pe furiș pe Inchizitor. Bărbatul o privea încruntat pe Charlotte și pe Will îl ignora cu desăvârșire. Will nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva cicatricea de pe obrazul Inchizitorului era o relicvă a bătăliei cu automatele lui Mortmain în sala Consiliului.

Will fusese sigur că aveau să moară cu toții, împreună, sub munte, până ce Tessa se aprinsese în toată gloria îngerului și îl lovise pe Mortmain așa cum un fulger ar fi lovit un copac. Fusese unul dintre cele mai minunate lucruri pe care le văzuse vreodată, însă acea minune fusese curând înlocuită de groază atunci când Tessa se prăbușise după Transformare, sângerând și rămânând inconștientă, oricât de tare încercaseră ei s-o trezească. Magnus, aproape epuizat, de-abia reușise, cu ajutorul lui Henry, să creeze un Portal spre Institut, iar Will își amintea doar de un vârtej după asta, un vârtej de epuizare și sânge și teamă, mai mulți Frați Tăcuți convocați pentru a avea grijă de cei răniți, și veștile despre toți cei care fuseseră omorâți în bătălia de la Consiliu înainte ca automatele să se dezintegreze la moartea lui Mortmain. Iar Tessa... Tessa, care nu vorbea și nu se trezea, fusese dusă în camera ei de către Frații Tăcuți, iar el nu avusese voie să o însoțească. Nefiind nici fratele și nici soțul ei, nu putea decât să stea și să aștepte, închizând și deschizând mâinile pătate de sânge. Niciodată nu se mai simțise atât de neajutorat.

Și când se întorsese să-l găsească pe Jem, pentru a-și împărtăși temerile singurei persoane din lume care o iubea pe Tessa la fel de mult ca el — Jem plecase, întorcându-se în Orașul Tăcut la ordinele Fraților. Plecase fără ca măcar să-și ia rămas-bun.

Deși Cecily încercase să-l consoleze, Will fusese furios — furios pe Jem, pe Consiliu și chiar și pe Frăție, pentru că îi permiseseră lui Jem să devină un Frate Tăcut, deși Will știa că nu era corect, că fusese alegerea lui Jem și că era singurul fel în care el putea să trăiască. Și totuși, de la întoarcerea lor la Institut, Will se simțise întruna ca și când ar fi avut rău de mare — de parcă fusese o ambarcațiune ancorată vreme îndelungată, căreia i se tăiaseră odgoanele pentru a pluti pe maree, fără să aibă habar în ce direcție să navigheze. Iar Tessa...

Sunetul de hârtie ruptă îi întrerupse gândurile atunci când Charlotte deschise scrisoarea și o citi, rămânând fără culoare în obraji. Ridică ochii și îl privi lung pe Inchizitor.

— E o glumă?

Încruntarea Inchizitorului se adânci.

— Nu e nicio glumă, te asigur. Ai un răspuns?

— Lottie, spuse Henry, privindu-și soția; până și smocurile lui de păr roșcat emanau neliniște și dragoste. Lottie, ce e, ce s-a întâmplat?

Charlotte se uită la el, și apoi din nou la Inchizitor.

— Nu, spuse ea. Nu am un răspuns. Nu încă.

— Consiliul nu dorește..., începu el, iar apoi păru să-l vadă pe Will pentru prima oară. Charlotte, putem vorbi între patru ochi?

Charlotte se îndreptă de spate.

— N-am de gând să-i trimit de-aici pe Will sau pe Henry.

Cei doi se uitară lung unul la celălalt. Will știa că Henry îl privea agitat. După dezacordul dintre Charlotte și Consul și după moartea acestuia, așteptaseră cu toții cu sufletul la gură ca cei din Consiliu să impună un soi de pedeapsă. Custodia Institutului se afla într-o stare precară. Will putea să o vadă în tremuratul ușor al mâinilor lui Charlotte și în expresia de pe chipul ei.

Brusc, își dori ca Jem sau Tessa să fi fost aici, să aibă pe cineva cu care să poată vorbi, o persoană pe care s-o poată întreba ce-ar trebui să facă pentru Charlotte, căreia îi datora atât de multe.

— E în regulă, spuse Will, ridicându-se în picioare. Voia s-o vadă pe Tessa, chiar dacă ea n-avea să deschidă ochii, chiar dacă ea n-avea să-l recunoască. Oricum voiam să plec.

— Will..., protestă Charlotte.

— Charlotte, e în regulă, repetă Will și trecu pe lângă Inchizitor, îndreptându-se spre ușă.

Odată ajuns pe coridor, se rezemă de perete preț de o clipă, adunându-se. Nu putea să nu-și aducă aminte de propriile lui cuvinte — Dumnezeule, parcă se întâmplase în urmă cu un miliard de ani și nu i se mai părea deloc amuzant: *Consulul? Să ne întrerupă la micul dejun? Ce urmează acum? Inchizitorul să vină la ceai?*

Dacă Institutul îi era luat lui Charlotte...

Dacă ei toți își pierdeau căminul...

Dacă Tessa...

Nu putu să termine gândul. Tessa avea să trăiască; trebuia să trăiască. Când porni pe coridor, se gândi la albastrul și verdele și cenușiul din Țara Galilor. Poate că se putea întoarce acolo, cu Cecily, în cazul în care

pierdeau Institutul, să își clădească un soi de viață în locul lor de baștină. Nu avea să fie o viață de vânători de umbre, dar, fără Charlotte, fără Henry, fără Jem sau Tessa sau Sophie sau chiar și afurisiții de Lightwood, el nu-și mai dorea să fie vânător de umbre. Ei erau familia lui, și erau neprețuiți — un alt adevăr, gândi el, care năvălise peste el brusc și totuși prea târziu.

— *Tessa. Trezește-te. Te rog, trezește-te!*

Vocea lui Sophie acum, spintecând întunericul. Tessa se strădui, forțându-și ochii să se deschidă pentru o secundă. Văzu dormitorul de la Institut, mobila familiară, draperiile trase, soarele slab aruncând pătrate de lumină pe podea. Se gândi să se agațe de asta. Așa era, perioade scurte de luciditate între febră și coșmaruri — niciodată suficiente, niciodată suficient timp să ridice mâinile, să vorbească. *Sophie*, se luptă ea să șoptească, însă buzele ei uscate nu voiau să rostească cuvântul. Vederea îi fu lovită de un fulger, despicând lumea în două. Strigă fără sunet când Institutul se spulberă și fugi de ea în întuneric.

Cyril fu cel care îi spuse într-un târziu lui Gabriel că Cecily se afla la grajduri, după ce băiatul Lightwood petrecuse cea mai mare parte a zilei căutând-o în van — deși spera că nu prea evident — prin Institut.

Apusul se pogorâse peste oraș, iar grajdul era învăluit într-o lumină caldă, ce provenea de la un felinar, și de mirosul specific cailor. Cecily stătea lângă boxa lui Balios, cu capul lipit de grumazul imensului cal negru. Părul ei, aproape de aceeași culoare ca a lui, îi atârna liber pe umeri. Când se întoarse să-l privească, Gabriel văzu sclipirea rubinului roșu la gâtul ei.

O privire îngrijorată îi străbătu chipul.

— I s-a întâmplat ceva lui Will?

— Lui Will? întrebă Gabriel confuz.

— Mă gândeam... după felul în care arătai... Oftă. A fost foarte tulburat în ultimele câteva zile. Ca și când n-ar fi fost de-ajuns că Tessa e bolnavă și rănită, a mai aflat și ce i s-a întâmplat lui Jem... Clătină din cap. Am încercat să vorbesc cu el despre asta, dar nu vrea să-mi spună nimic.

— Cred că acum vorbește cu Jem, spuse Gabriel. Recunosc că nu știu în ce stare de spirit se află. Dacă dorești, aș putea să...

— Nu, răspunse Cecily pe un ton slab; ochii îi erau fixați pe ceva ce se afla foarte departe. Lasă-l în pace.

Gabriel înaintă câțiva pași. Strălucirea suavă a luminii felinarului de la picioarele lui Cecily conferea o ușoară tentă aurie pielii ei. Mâinile îi era fără mănuși, foarte albe față de negrul calului.

— Eu..., începu el. Se pare că îți place foarte mult acest cal.

Gabriel se blestemă în gând. Și-l aminti pe tatăl său, care îi spusese odată că femeilor, reprezentantelor sexului slab, le plăcea să fie date pe spate de cuvinte fermecătoare și de fraze succinte. Nu era sigur ce anume însemna o frază succintă, dar era sigur că „Se pare că îți place foarte mult acest cal" nu era una.

Totuși, Cecily nu băgă de seamă. Absentă, mai mângâie o dată calul, înainte să se întoarcă spre el.

— Balios i-a salvat viața fratelui meu.

— Ai de gând să pleci? întrebă Gabriel deodată.

Cecily făcu ochii mari.

— Ce-ai spus, domnule Lightwood?

— Nu. Ridică mâna. Nu-mi mai spune domnule Lightwood, te rog. Suntem vânători de umbre. Pentru tine sunt Gabriel.

Cecily se îmbujoră.

— Gabriel, atunci. De ce m-ai întrebat dacă plec?

— Ai venit aici ca să-ți aduci fratele acasă, răspunse Gabriel. Însă e limpede că el nu are de gând să plece, nu-i așa? E îndrăgostit de Tessa. O să rămână unde este și ea.

— Poate că ea n-o să rămână aici, spuse Cecily, cu o expresie indescifrabilă.

— Eu cred că va rămâne. Însă, chiar și dacă nu o face, el se va duce acolo unde merge și ea. Iar Jem... Jem a devenit un Frate Tăcut. El e în continuare nefilim. Dacă Will speră să-l vadă din nou, și amândoi știm că își dorește asta, va rămâne. Cecily, anii l-au schimbat. Familia lui e acum aici.

— Crezi că-mi spui ceva ce n-am observat și singură? Inima lui Will e aici, nu în Yorkshire, într-o casă în care n-a locuit niciodată, cu părinți pe care nu i-a mai văzut de ani buni.

— Atunci, dacă nu se poate duce acasă... mă gândeam că poate tu o vei face.

— Astfel încât părinții mei să nu fie singuri. Da. Înțeleg de ce spui asta. Șovăi. Știi, desigur, că în câțiva ani mă aștept să mă căsătoresc și că oricum îmi voi părăsi părinții.

— Dar nu vei înceta să mai vorbești cu ei. Cecily, ei sunt exilați. Dacă tu rămâi aici, vei tăia legăturile cu ei.

— O spui de parcă vrei să mă convingi să mă întorc acasă.

— O spun fiindcă mă tem c-o vei face.

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să le poată retrage; nu putea decât s-o privească în timp ce roșeața i se întinse în obraji.

Ea făcu un pas spre el. Ochii ei albaștri, întorși spre ai lui, erau larg deschiși. Gabriel se întreba când anume încetaseră să-i mai aducă aminte de ochii lui Will; erau doar ochii lui Cecily, o nuanță de albastru pe care o asocia doar cu ea.

— Când am sosit aici, spuse ea, mă gândeam că vânătorii de umbre erau niște monștri. Mă gândeam că trebuia să-mi salvez fratele. Mă gândeam că urma să ne întoarcem acasă împreună și că părinții mei aveau să fie mândri de amândoi. Că urma să fim din nou o familie. Apoi mi-am dat seama... tu m-ai ajutat să-mi dau seama...

— Te-am ajutat? Cum?

— Tatăl tău nu ți-a oferit șansa de a alege, răspunse ea. Ți-a cerut să fii ceea ce voia el. Și acea exigență ți-a distrus familia. Dar tatăl meu a ales să-i abandoneze pe nefilimi și să se însoare cu mama mea. Aceea a fost alegerea *lui*, la fel cum Will a ales să rămână alături de vânătorii de umbre. Să alegi dragostea sau războiul: ambele sunt alegeri curajoase în felul lor. Și nu cred că părinții mei îi vor purta ranchiună lui Will pentru alegerea pe care a făcut-o. Mai presus de orice, pentru ei contează ca fiul lor să fie fericit.

— Dar cum rămâne cu tine? întrebă Gabriel și își dădu seama că erau foarte aproape acum, aproape atingându-se. Acum ai și tu o alegere de făcut — rămâi sau te întorci?

— Am să rămân, răspunse Cecily. Aleg războiul.

Gabriel lăsă să-i scape un oftat pe care nu știa că și-l reținuse.

— Vrei să renunți la casa ta?

— O casă veche și friguroasă din Yorkshire? întrebă Cecily. Aici e Londra.

— Și să renunți la lucrurile familiare?

— Lucrurile familiare sunt plictisitoare.

— Și să renunți să-ți vezi părinții? E împotriva Legii să...

Cecily schiță un zâmbet.

— Toată lumea încalcă Legea.

— Cecy, spuse el și închise distanța dintre ei, deși nu era foarte mare, iar apoi o sărută — la început ținându-și mâinile într-o poziție stângace pe umerii ei, apoi ridicându-le pe taftaua apretată a rochiei, înainte să-și strecoare degetele mai sus, trecându-le prin părul ei mătăsos și cald.

Cecily se încordă surprinsă, apoi se lăsă moale lângă el, desfăcându-și buzele când el gustă dulceața gurii ei. Când ea se trase înapoi într-un târziu, Gabriel se simți ametit.

— Cecy? repetă el pe un ton răgușit.

— Cinci, spuse ea.

Buzele și obrajii îi erau roșii, însă privirea îi era fermă.

— Cinci? întrebă el perplex.

— Nota mea, răspunse Cecily, după care îi zâmbi. Abilitatea și tehnica se prea poate să necesite mai multă muncă, însă talentul înnăscut e cu siguranță acolo. Ceea ce-ți trebuie este să *exersezi.*

— Și vrei să-mi fii profesoară?

— M-aș simți foarte insultată dacă ai alege pe altcineva, răspunse ea și se ridică să-l sărute din nou.

Când Will intră în camera Tessei, Sophie stătea lângă pat, murmurând cu o voce blândă. Se întoarse când auzi ușa închizându-se în urma lui Will. Părea încordată și îngrijorată.

— Cum e? întrebă Will, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

Îl durea s-o vadă pe Tessa așa, îl durea de parcă o așchie de gheață se adăpostise sub coastele lui și acum i se înfigea în inimă. Sophie împletise frumos părul lung al Tessei, astfel încât să nu i se încâlcească atunci

când își lora capul pe pernă. Respira sacadat, cu pieptul ridicându-i-se și coborând în viteză și cu ochii mișcându-se vizibil pe sub pleoapele palide. Will se întrebă ce visa.

— La fel, răspunse Sophie, ridicându-se cu grație pentru a-i ceda fotoliul de lângă pat. A strigat din nou.

— Pe cineva în mod special? întrebă Will, și apoi regretă imediat că întrebase; sigur motivele lui erau ridicol de transparente.

Ochii migdalați ai lui Sophie se îndepărtară de ai lui.

— Pe fratele ei, răspunse ea. Dacă doriți să rămâneți câteva minute singur împreună cu domnișoara Tessa...

— Da, te rog, Sophie.

Ea se opri la ușă.

— Conașule William, spuse ea.

Will tocmai se așezase în fotoliul de lângă pat și întoarse capul spre ea.

— Îmi pare rău când am gândit și vorbit urât de dumneavoastră în toți acești ani, spuse Sophie. Înțeleg acum că făceați ceea ce cu toții încercăm să facem. Ce putem mai bine.

Will se întinse și își puse palma peste mâna stângă a Tessei, care ciupea agitată cuvertura.

— Îți mulțumesc, spuse el, neputând să o privească pe Sophie în ochi; o clipă mai târziu auzi ușa închizându-se încet în urma ei.

Se uită la Tessa. În acel moment era liniștită și genele îi fluturau când respira. Cearcănele de sub ochi erau întunecate și venele un filigran delicat la tâmple și pe interiorul încheieturilor mâinii. Când își amintea cum izbucnise în flăcări, era imposibil să ți-o imaginezi fragilă, și totuși, iat-o aici. Mâna ei era fierbinte într-a lui și, când o mângâie pe obraz, observă că pielea îi ardea.

— Tess, șopti el. În Iad e frig. Îți aduci aminte când mi-ai spus asta? Ne aflam în celulele din Casa Întunecată. Alții s-ar fi panicat, dar tu ai rămas calmă, spunându-mi că Iadul era acoperit de gheață. Dacă cel care mi te ia e focul Raiului, tare crudă ar fi ironia!

Tessa inspiră adânc și lui Will îi stătu inima în loc — oare îl auzise? Însă ochii îi erau în continuare închiși.

— Întoarce-te, spuse el, strângând-o și mai tare de mână. Tessa, întoarce-te la mine. Henry a spus că de vreme ce ai atins sufletul unui înger, poate că visezi acum Raiul, câmpurile cu îngeri și flori de foc. Poate că ești fericită în acele vise. Dar îți cer asta din pur egoism. Întoarce-te la mine. Pentru că nu pot suporta să-mi pierd toată inima.

Tessa întoarse ușor capul spre el, deschizând buzele de parcă voia să-i spună ceva. Will se aplecă repede, cu inima cât un purice.

— Jem? spuse ea.

El înlemni, nemișcat, ținând-o în continuare de mână. Tessa clipi ușor și deschise ochii — la fel de cenușii ca cerul înainte de ploaie, la fel de cenușii ca dealurile de ardezie din Țara Galilor. Culoarea lacrimilor. Se uită la el, prin el, fără să-l vadă cu adevărat.

— Jem, repetă ea. Jem, îmi pare rău. A fost doar vina mea.

Will se aplecă din nou spre ea. Nu se putu abține. Tessa vorbea, inteligibil, pentru prima dată în ultimele zile. Chiar dacă nu cu el.

— Nu e vina ta, răspunse Will.

Tessa întoarse febril strângerea mâinii lui; fiecare deget al ei părea să-i ardă pielea.

— Dar e, spuse ea. Eu sunt de vină că Mortmain te-a lăsat fără *yin fen*. Eu sunt de vină că v-am pus pe toți în primejdie. Trebuia să vă iubesc, și tot ce-am făcut a fost să vă scurtez viețile.

Will inspiră tremurat. Așchia de gheață îi revenise în inimă și avea senzația că respira în jurul ei. Și totuși, nu era gelozie, ci o tristețe mai adâncă și mai profundă ca niciodată. Se gândi la Sydney Carton. *Spune-ți, când și când, că există un om care și-ar jertfi viața pentru ca o altă viață dragă dumitale să-ți rămână alături.*[1] Da, el ar fi făcut acest lucru pentru Tessa — ar fi murit pentru ca cei de care ea avea nevoie să-i rămână alături — și la fel ar fi făcut și Jem pentru el sau pentru Tessa, și la fel ar fi făcut și Tessa, gândi el, pentru ei amândoi. Ei trei erau o încurcătură aproape de neînțeles, dar un lucru era cert — iubirea nu lipsea între ei.

Sunt suficient de puternic pentru asta, își spuse el, ridicându-i blând mâna.

[1] Charles Dickens, *Poveste despre două orașe*, traducere de Antoaneta Ralian, Editura Paralela 45, București, 2003.

— Viața nu înseamnă doar supraviețuire, spuse el. Mai există și fericire. Tessa, tu îl cunoști pe James. Știi că el ar alege oricând dragostea în locul unei vieți prelungite.

Însă Tessa nu făcea decât să-și miște agitată capul pe pernă.

— James, unde ești? Te caut pe întuneric, dar nu te găsesc. Tu ești logodnicul meu; ar trebui să fim uniți de niște legături care nu se pot rupe. Și totuși, când erai pe moarte, eu nu am fost lângă tine. N-am apucat să-mi iau rămas-bun de la tine.

— Ce întuneric? Tessa, unde ești? Will o strânse bine de mână. Lasă-mă să te găsesc.

Brusc, Tessa își arcui spatele pe pat, încordându-și mâna într-a lui.

— Îmi pare rău! gâfâi ea. Jem... îmi pare atât de rău... te-am jignit, te-am jignit îngrozitor...

— Tessa!

Will sări în picioare, dar Tessa se prăbușise deja fără vlagă pe saltea, respirând cu dificultate.

Nu se putu abține. Strigă după Charlotte ca un copil care se trezise dintr-un coșmar, așa cum nu își permisese niciodată să strige când fusese mic, trezindu-se în Institutul care pe-atunci nu îi era familiar și tânjind după alinare, dar știind că nu putea avea parte de ea.

Charlotte alergă într-un suflet prin Institut, așa cum el știuse mereu că avea s-o facă dacă ar fi strigat-o. Sosi în cameră, gâfâind înspăimântată; aruncă o privire spre Tessa și spre Will, care o ținea de mână, iar el văzu groaza părăsindu-i chipul, înlocuită de o tristețe fără cuvinte.

— Will...

Will se desprinse cu blândețe de mâna Tessei și se întoarse spre ușă.

— Charlotte, spuse el. Nu te-am rugat niciodată până acum să-ți folosești funcția de conducătoare a Institutului pentru a mă ajuta...

— Funcția mea n-o poate vindeca pe Tessa.

— Ba da. Trebuie să-l aduci pe Jem aici.

— Nu pot cere asta, îi explică Charlotte. Jem de-abia a început primul semestru de serviciu în Orașul Tăcut. Noii Novici nu au permisiunea să plece deloc în primul an...

— A venit să lupte.

Charlotte își dădu la o parte de pe față o șuviță rebelă. Uneori părea foarte tânără, așa cum se întâmpla acum, deși, mai devreme, când discutase cu Inchizitorul în salon, nu păruse.

— Asta a fost alegerea Fratelui Enoch.

Convingerea îl făcu pe Will să se îndrepte de spate. Ani la rândul se îndoise de sentimentele lui. Acum nu se mai îndoia de ele.

— Tessa are nevoie de Jem, spuse el. Cunosc Legea, știu că el nu poate să vină acasă, dar... Frații Tăcuți trebuie să rupă toate legăturile care îi unesc de viața muritoare, înainte de a se alătura Frăției. Asta e tot din Lege. Legătura dintre Tessa și Jem n-a fost tăiată. Atunci, cum o să se poată ea alătura din nou lumii muritoare dacă nu îl mai poate vedea pe Jem pentru ultima oară?

Charlotte rămase îngândurată preț de câteva secunde. O umbră îi traversă chipul, una pe care el n-o putea defini. În mod sigur avea să-și dorească asta, pentru Jem, pentru Tessa, pentru amândoi.

— Prea bine, spuse ea într-un sfârșit. Mă duc să văd ce pot face.

Un popas făcură ca să bea apă
Dintr-un izvor ce limpede curgea,
Și acolo ea văzu sângele inimii lui
Cum pe pârâu, la vale, se ducea.
„Stai, stai, lordule William", spuse ea,
„Căci mă tem că cineva mi te-a rănit";
„E doar vopseaua de pe hainele-mi stacojii,
Care în izvor strălucește necontenit."

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Sophie când trecu prin dreptul bucătăriei.

Oare Bridget trebuia să fie atât de morbidă în toată cântecele ei și chiar trebuia să folosească *numele* lui Will? Ca și când bietul băiat nu suferise suficient...

O umbră se materializă din întuneric.

— Sophie?

Sophie țipă și aproape că scăpă din mână peria de covoare. Lampa-vrăjitoarei se aprinse pe coridorul slab luminat și ea zări o pereche de ochi gri-verzui familiari.

— Gideon! exclamă ea. Cerule, m-ai speriat de moarte!

El păru rușinat.

— Te rog să mă ierți. Nu voiam decât să-ți urez noapte bună — și zâmbeai în timp ce mergeai. Credeam că...

— Mă gândeam la conașul Will, spuse ea, iar apoi zâmbi din nou când observă expresia lui dezamăgită. Problema e că acum un an, dacă mi-ai fi spus că ceva îl chinuia, aș fi fost deosebit de încântată, dar acum îl compătimesc. Asta-i tot.

Gideon adoptă o mină serioasă.

— Și eu îl compătimesc. În fiecare zi în care Tessa nu se trezește, poți să vezi cum viața se scurge ușor-ușor din el.

— Ce bine era dacă l-am fi avut aici pe conașul Jem... Sophie oftă. Dar nu-l avem.

— În ziua de azi există multe lucruri fără de care trebuie să învățăm să trăim.

Gideon o mângâie delicat pe obraz. Degetele îi erau aspre, cu bătături. Nu avea mâinile netede ale unui gentilom. Sophie îi zâmbi.

— Nu te-ai uitat la mine în timpul cinei, spuse el, coborând tonul.

Era adevărat — fusese o cină rapidă, cu friptură de pui rece și cartofi. Nimeni nu avusese poftă, mai puțin Gabriel și Cecily, care mâncaseră de parcă ar fi fost toată ziua la antrenament. Poate că fuseseră.

— Îmi fac griji pentru doamna Branwell, i se confesă Sophie. A fost atât de îngrijorată, pentru domnul Branwell, pentru domnișoara Tessa... Se consumă, iar copilașul... Sophie își mușcă buza. Îmi fac griji, repetă ea.

Nu putea spune mai multe. Era dificil să piardă reticența unei vieți de muncă, chiar dacă acum *era* logodită cu un vânător de umbre.

— Ai un suflet bun, îi spuse Gideon, coborându-și degetele pe obraz pentru a-i atinge buzele aidoma unui sărut ușor. Am văzut-o pe Charlotte intrând singură în salon în urmă cu câteva minute. Poate c-ar trebui să schimbi o vorbă cu ea în legătură cu grijile pe care ți le faci?

— N-aș putea...

— Sophie, o întrerupse Gideon. Nu ești doar servitoarea lui Charlotte; ești și prietena ei. Dacă dorește să discute cu cineva, aceea ești tu.

*

Salonul era rece și întunecat. Nu exista niciun foc în șemineu și niciuna dintre lămpi nu fusese aprinsă pentru a lumina noaptea, care scălda încăperea în beznă și umbre. Lui Sophie îi luă câteva clipe să-și dea seama că una dintre umbre era Charlotte, o siluetă mică pe scaunul din spatele biroului.

— Doamnă Branwell, spuse ea, simțindu-se extrem de stânjenită, în pofida cuvintelor de încurajare ale lui Gideon.

În urmă cu două zile, ea și Charlotte luptaseră laolaltă la Cadair Idris. Acum, ea era din nou o simplă servitoare, care trebuia să curețe șemineul și să șteargă praful din încăpere pentru a putea fi folosită a doua zi. Cu o găleată de cărbuni într-o mână și o cutie de iască în buzunarul șorțului.

— Îmi cer scuze... sper că nu vă deranjez.

— Sophie, nu mă deranjezi. Nu e nimic important.

Vocea lui Charlotte... Sophie nu o mai auzise niciodată așa. Atât de moale sau de înfrântă.

Sophie puse cărbunii lângă șemineu și se apropie timidă de stăpâna ei. Charlotte stătea cu coatele pe birou, sprijinindu-și capul în mâini. În fața ei se afla o scrisoare, cu sigiliul Consiliului rupt. Inima lui Sophie începu să bată cu repeziciune când își aminti că Josiah Wayland le poruncise tuturor să plece din Institut înainte de bătălia de la Cadair Idris. Dar nu se dovedise că ei avuseseră dreptate? Faptul că îl învinseseră pe Mortmain n-ar fi trebuit să anuleze decretul Consulului, mai ales acum, când el era mort?

— E... e totul în regulă, doamnă?

Charlotte gesticulă spre hârtie, o fluturare deznădăjduită a mâinii. Cu o gheară de gheață în piept, Sophie se duse lângă Charlotte și ridică scrisoarea de pe birou.

Doamnă Branwell,

Ținând cont de caracterul corespondenței pe care ați purtat-o cu defunctul meu coleg, Consulul Wayland, probabil că veți fi surprinsă să primiți această misivă. În orice caz, Conclavul se află în situația de a avea nevoie de un nou Consul, iar când acest lucru a fost supus la vot, prima alegere a noastră ați fost dumneavoastră.

Înțeleg foarte bine că se prea poate să vă mulțumiți doar cu șefia Institutului și că nu v-ați dori responsabilitatea acestei funcții, mai ales dacă e să luăm în considerare rănile pe care le-a suferit soțul dumneavoastră în curajoasa bătălie purtată împotriva Magistrului. În orice caz, am crezut de cuviință că trebuia să vă propun această oportunitate, nu doar pentru că sunteți în mod evident alegerea dorită a Consiliului, ci și datorită faptului că, din câte am văzut, consider că ați fi unul dintre cei mai buni Consuli alături de care voi fi avut privilegiul să lucrez.

Al dumneavoastră, cu cea mai mare stimă,
Inchizitorul Whitelaw

— *Consul!* icni Sophie, iar hârtia îi flutură între degete. Vor să vă pună Consul?

— Așa se pare, mormăi Charlotte pe un ton fără vlagă.

— Eu...

Sophie se gândi ce să spună. Gândul că Institutul din Londra nu avea să mai fie condus de Charlotte era îngrozitor. Și totuși, funcția de Consul era o onoare, cea mai înaltă pe care o avea de oferit Conclavul, și să o vadă pe Charlotte primind acea onoare pe care o merita din plin...

— Nu există nimeni care să merite asta mai mult decât dumneavoastră, spuse ea într-un târziu.

— O, Sophie, nu. Eu am fost cea care a ales să plecăm cu toții spre Cadair Idris. E vina mea că Henry nu va mai merge niciodată. *Eu* am provocat asta.

— El nu poate da vina pe dumneavoastră. El nu vă învinovățește.

— Nu, așa e, dar eu îmi fac vină. Cum aș putea să fiu Consul și să-i trimit pe vânătorii de umbre să moară în luptă? Nu-mi doresc această responsabilitate.

Sophie o luă pe Charlotte de mână și o strânse bine.

— Charlotte, spuse ea. Nu e vorba doar de trimiterea vânătorilor de umbre la luptă; uneori e o chestiune de a-i ține în frâu. Ai o inimă plină de compasiune și o minte chibzuită. Ai condus Enclava ani la rândul. Firește că ți se rupe sufletul pentru domnul Branwell, dar să fii Consul nu e doar o chestiune de a lua vieți, ci și de a le salva. Dacă n-ai fi fost

tu, dacă ar fi fost doar Consulul Wayland, câți vânători de umbre ar fi murit de mâna creaturilor lui Mortmain?

Charlotte privi în jos, la mâna roșie și bătătorită a lui Sophie, care o strângea pe a ei.

— Sophie, spuse ea. Când ai devenit atât de înțeleaptă?

Sophie se îmbujoră.

— Am învățat această înțelepciune de la dumneavoastră, doamnă.

— O, nu, spuse Charlotte. Acum câteva clipe mi-ai spus Charlotte. Sophie, ca viitor vânător de umbre, începând de azi va trebui să-mi spui Charlotte. Și va trebui să aducem o altă servitoare care să-ți ia locul, astfel încât să ai timp să te pregătești pentru Înălțare.

— Îți mulțumesc, șopti Sophie. Așadar, ai de gând să accepți oferta de a deveni Consul?

Charlotte își retrase delicat mâna și ridică tocul.

— Da, spuse ea. Dar cu trei condiții.

— Care?

— Prima, să mi se permită să conduc Conclavul de-aici, de la Institut, și să nu fiu nevoită să mă mut cu familia în Idris, cel puțin în primii ani. Căci nu vreau să vă abandonez și, în plus, îmi doresc să fiu aici ca să-l pregătesc pe Will să preia frâiele Institutului atunci când într-adevăr voi pleca.

— *Will?* întrebă Sophie mirată. Să preia Institutul?

Charlotte zâmbi.

— Firește. Aceasta este a doua condiție.

— Și a treia?

Zâmbetul lui Charlotte păli, fiind înlocuit de o privire hotărâtă.

— La aceasta vei vedea rezultatul chiar mâine, dacă va fi acceptată, spuse ea, după care își coborî capul pentru a începe să scrie.

23

MAI TARI DECÂT RĂUTATEA

Haide; să mergem; palid ți-e chipul;
Dar jumătate de viață în urmă am lăsat:
Cred că amicul meu e cu sfințenie păstrat;
Dar voi muri; munca nu mi-o curță timpul...
Aud acum, întruna și-ntruna,
Saluturi eterne pentru cei ce-au murit;
Și „Ave, Ave, Ave" cântă fără de sfârșit,
„Adio, adio", pentru totdeauna.
— Alfred, Lord Tennyson, „In Memoriam A.H.H."

TESSA DÂRDÂIA; ÎN JURUL EI, APA RECE CURGEA REPEDE ÎN ÎNTUNERIC. Se gândea că poate zăcea pe fundul universului, unde râul uitării împărțea lumea în două sau poate că încă se afla în pârâul în care se prăbușise după căderea din trăsura Surorilor Întunecate și că tot ceea ce se petrecuse de atunci încoace fusese numai un vis. Cadair Idris, Mortmain, armata mecanică, brațele lui Will în jurul ei...

Fu străbătută ca de o suliță de un sentiment de vinovăție și mâhnire, și se arcui îndărăt, bâjbâind după un sprijin prin beznă. Prin vene îi curgea foc, o mie de șuvoaie ramificate de agonie. Icni pentru a putea respira și, deodată, simți ceva rece pe dinți desfăcându-i buzele, iar gura îi era plină de o acreală înghețată. Înghiți tare, înecându-se...

Și simți cum focul din venele ei se domolea. Gheața o făcu să se înfioare. Deschise ochii în timp ce lumea se învârtea, apoi se îndreptă. Primul lucru pe care îl văzu fură mâinile albe, subțiri, care retrăgeau o fiolă — *răceala din gura ei, gustul amar de pe limbă* —, și apoi conturul dormitorului ei de la Institut.

— Tessa, auzi ea o voce familiară. Asta te va menține lucidă o vreme, dar nu trebuie să te lași să cazi înapoi în întuneric și în vise.

Ea încremeni, neîndrăznind să se uite.

— Jem? șopti ea.

Sunetul fiolei care era pusă pe noptieră. Un oftat.

— Da, răspunse el. Tessa. Nu vrei să te uiți la mine?

Se întoarse și privi. Și își ținu răsuflarea.

Era Jem și nu era Jem.

Era îmbrăcat în roba de culoarea pergamentului specifică Fraților Tăcuți, deschisă la gât pentru a lăsa să se vadă gulerul unei cămăși obișnuite. Gluga îi era dată pe spate, arătându-i chipul. Vedea limpede schimbările pe care de-abia le zărise în larma și confuzia bătăliei de la Cadair Idris. Pometii lui delicați erau însemnați cu runele pe care ea le văzuse înainte, câte una pe fiecare obraz, crestături lungi care nu arătau ca runele obișnuite ale vânătorilor de umbre. Părul lui nu mai era argintiu pur — o parte dintre șuvițe se coloraseră în șaten-închis, fără îndoială culoarea cu care se născuse. Iar genele se înnegriseră. Arătau ca niște fire fine de mătase profilate pe tenul lui palid — cu toate că nu mai era la fel de palid cum fusese cândva.

— Cum e posibil? întrebă ea în șoaptă. Să te afli aici?

— Am fost chemat din Orașul Tăcut de către Consiliu.

Nici vocea lui nu mai era aceeași. Exista ceva rece în ea, ceva care nu fusese acolo înainte.

— Intervenția lui Charlotte, din câte am înțeles. Mi s-a permis o oră cu tine, nu mai mult.

— O oră, repetă Tessa, uluită.

Ridică o mână pentru a-și da părul de pe față. Probabil că arăta ca o sperietoare, în cămașa ei de noapte boțită, cu părul atârnând în cosițe încâlcite, cu buzele uscate și crăpate. Duse mâna la gât după îngerul mecanic — un gest familiar, obișnuit, menit să aline, însă îngerul nu mai era acolo.

— Jem. Am crezut că erai *mort*.

— Da, spuse el, și încă exista acea indiferență în glasul lui, o distanță care îi amintea de aisbergul pe care îl văzuse de pe *Main*, banchize plutind departe în apa înghețată. Îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am putut cumva... că n-am putut să-ți spun.

— Am crezut că erai mort, repetă Tessa. Nu pot să cred că ești real, acum. Te-am visat, iar și iar. Exista un coridor întunecat, și tu te îndepărtai de mine și, oricât te-aș fi strigat, nu puteai, nu voiai să te întorci să mă vezi. Poate că ăsta e un alt vis.

— Nu e niciun vis.

Se ridică în picioare și veni în fața ei, cu mâinile albe împreunate în față, iar ea nu putea uita că așa o ceruse de soție — stând în picioare, în timp ce ea ședea așezată pe pat, uitându-se în sus la el, nevenindu-i să creadă, așa nici acum nu putea să creadă.

Jem își desfăcu mâinile încet, iar pe palme, la fel ca pe obraji, Tessa văzu crestate rune mari și negre. Nu era destul de familiarizată cu *Codexul* pentru a le recunoaște, însă știu instinctiv că acelea nu erau runele unui vânător de umbre obișnuit. Vorbeau despre o putere superioară.

— Mi-ai spus că era imposibil, șopti ea. Că nu puteai să devii Frate Tăcut.

Jem se întoarse cu spatele la ea. Exista ceva în mișcările lui, acum, că era diferit, ceva din blândețea plutitoare a Fraților Tăcuți. Era și plăcut, dar și înfiorător. Ce făcea? Nu putea suporta să se uite la ea?

— Ți-am spus ce credeam, răspunse el, cu fața întoarsă spre fereastră.

Din profil, Tessa vedea că o parte din slăbiciunea dureroasă a chipului său pălise. Pometii nu îi mai erau atât de pronunțați, scobiturile de la tâmple nu mai erau la fel de întunecate.

— Și ceea ce era adevărat. Că *yin fen*-ul din sângele meu nu permitea ca runele Frăției să fie puse pe mine.

Tessa îi văzu pieptul ridicându-se și coborând sub roba ca de pergament și aproape că o sperie: părea atât de umană nevoia de a-și trage răsuflarea.

— Toate eforturile care s-au făcut pentru a mă dezobișnui de *yin fen* aproape că m-au omorât. Când am încetat să-l mai iau, fiindcă nu mai era, mi-am simțit trupul începând să se frângă, din interior spre exterior. Și m-am gândit că nu mai aveam nimic de pierdut.

Glasul lui Jem avea o intensitate care îl încălzea — era oare o nuanță de umanitate acolo, o fisură în armura Frăției?

— Am implorat-o pe Charlotte să-i cheme pe Frații Tăcuți și să-i roage să aplice runele Frăției pe mine în ultimul moment — momentul când viața îmi părăsea trupul. Știam că runele ar fi putut însemna să mor în agonie. Însă era singura șansă.

— Ai spus că nu doreai să devii Frate Tăcut. Că nu voiai să trăiești veșnic...

Jem făcuse câțiva pași prin încăpere și acum stătea lângă masa ei de toaletă. Întinse mâna și ridică ceva metalic strălucitor de pe un suport pentru bijuterii. Tessa își dădu seama, șocată și surprinsă, că era îngerul ei mecanic.

— Nu mai ticăie, remarcă el.

Nu-i putea descifra vocea; era distantă, netedă și rece ca o piatră.

— Inima lui s-a dus. Când m-am transformat în înger, l-am eliberat din închisoarea mecanică. Nu mai trăiește înăuntru. Nu mă mai apără.

Jem strânse îngerul în pumn și aripile îl înțepară adânc în palmă.

— Trebuie să-ți spun, zise el. Când am primit solicitarea lui Charlotte de a veni aici, a fost împotriva dorințelor mele.

— Nu ai dorit să mă vezi?

— Nu. Nu am vrut ca tu să mă privești așa cum o faci acum.

— Jem...

Înghiți, simțind pe limbă gustul amar al tizanei pe care el i-o dăduse. Un vârtej de amintiri, întunericul de sub Cadair Idris, orașul în flăcări, brațele lui Will în jurul ei... *Will.* Însă ea crezuse că Jem murise.

— Jem, spuse ea din nou. Când am văzut că erai în viață, acolo, sub Cadair Idris, am crezut că era un vis sau o minciună. Te crezusem mort. A fost cel mai întunecat moment al vieții mele. Crede-mă, te rog, crede-mă că sufletul meu se bucură că te vede din nou, când am crezut că nu aveam să te mai văd niciodată. Doar că...

El dădu drumul îngerului din metal, iar ea văzu dârele de sânge din palma lui, acolo unde aripile îl tăiaseră.

— Sunt ciudat pentru tine. Nu sunt uman.

— Întotdeauna vei fi uman pentru mine, șopti ea. Dar acum nu prea îl văd pe Jem al meu în tine.

Jem închise ochii. Ea era obișnuită cu cearcănele lui întunecate, însă acum acestea nu mai erau acolo.

— N-am avut de-ales. Tu dispăruseși și Will se dusese după tine, în locul meu. Nu mă temeam de moarte, dar mă temeam să vă părăsesc pe amândoi. Astfel încât, în situația dată, aceasta era unica mea scăpare. Să trăiesc, să rezist și să lupt.

În vocea lui se ivise puțină culoare: exista pasiune acolo, sub detașarea rece a Fraților Tăcuți.

— Însă știam ce aveam să pierd, zise el. Cândva mi-ai înțeles muzica. Acum te uiți la mine de parcă nu mă cunoști deloc. De parcă nu m-ai fi iubit niciodată.

Tessa se strecură de sub cuvertură și se ridică în picioare. Fu o greșeală. Ameți brusc și genunchii o lăsară. Întinse repede o mână pentru a se ține de unul dintre stâlpii patului și se trezi în loc că ținea în mână o bucată din roba lui Jem. El se repezise spre ea cu pasul grațios și silențios al Fraților, asemănător fumului care se desfăcea în fuioare, și își petrecu mâinile în jurul ei, ținând-o să nu cadă.

În brațele lui, Tessa se liniști. Jem era aproape, destul de aproape cât să-i poată simți căldura trupului, dar n-o simțea. Mirosul lui obișnuit de fum și zahăr ars dispăruse. Nu mai exista decât un iz vag de ceva uscat și la fel de rece ca piatra veche sau hârtia. Simțea bătăile înăbușite ale inimii lui, vedea pulsul în venele de pe gât. Îl privi uluită, memorând liniile și unghiurile chipului său, cicatricele de pe pomeți, mătasea aspră a genelor, arcul buzelor.

— Tessa.

Cuvântul ieși ca un geamăt, ca și cum ea l-ar fi lovit. În obrajii lui era o vagă urmă de culoare, sânge sub zăpadă.

— O, Doamne, spuse el.

Își îngropă chipul în scobitura gâtului ei, unde începea arcuirea umărului, cu obrazul lipit de părul ei. Își lipise palmele de spatele ei, trăgând-o și mai tare spre el. Îl simțea tremurând.

Preț de o clipă, Tessa se simți eliberată de ușurarea amețitoare de a-l simți pe Jem sub palmele ei. Poate că nu prea credeai într-un lucru până ce nu-l atingeai. Și iată-l pe Jem, pe care îl crezuse mort, ținând-o și respirând și *în viață.*

— Te simt la fel, îi zise ea. Și totuși, arăți diferit. *Ești* diferit.

Auzind acestea, el se desprinse din îmbrățișare, cu un efort care-l făcu să-și muște buzele și să-și încordeze mușchii gâtului. Ținând-o ușor de umeri, o conduse să se așeze din nou pe marginea patului. Când îi dădu drumul, strânse pumnii. Făcu un pas înapoi. Tessa îl vedea respirând, îi vedea pulsul bătând în vene.

— Sunt diferit, spuse el cu glas căzut. Sunt schimbat. Și nu într-un fel care să poată fi desfăcut.

— Dar nu ești pe de-a-ntregul unul de-al *lor*, îi spuse ea. Poți să vorbești... și să vezi...

Jem răsuflă încet. Continua să privească lung la stâlpul patului, de parcă ar fi deținut secretele universului.

— Există un proces. O serie de ritualuri și proceduri. Nu, încă nu sunt un Frate Tăcut. Dar voi fi în curând.

— Așadar, *yin fen*-ul n-a împiedicat asta.

— Aproape. A existat... durere când am făcut tranziția. O durere mare, care aproape m-a omorât. Ei au făcut ce-au putut. Însă nu voi fi niciodată ca ceilalți Frați Tăcuți. Privi în jos și genele îi adumbriră ochii. Nu voi fi... exact cum sunt ei. Voi avea puteri mai mici, căci există anumite rune, totuși, pe care nu le pot suporta.

— Cu siguranță ei pot să aștepte acum ca *yin fen*-ul să dispară complet din corpul tău, nu?

— Nu va dispărea. Corpul meu a stagnat în starea în care era atunci când mi-au aplicat primele rune aici. Jem arătă spre cicatricele de pe față. Din această cauză, vor fi abilități pe care nu le voi putea atinge. Va dura mai mult să stăpânesc viziunea lor sau vorbirea în minte.

— Asta înseamnă că nu-ți vor lua ochii... sau îți vor coase buzele?

— Nu știu.

Acum vocea lui era blândă, aproape în întregime vocea lui Jem cel pe care ea îl cunoștea. Observă o îmbujorare în obraji lui și se gândi la o coloană de marmură albă scobită, care se umplea încet cu sânge uman.

— Voi sta la ei mult timp. Poate pe vecie. Nu pot să spun ce se va întâmpla. M-am predat lor. Soarta mea este acum în mâinile lor.

— Dacă te-am putea elibera de la ei...

— Atunci *yin fen*-ul care rămâne în mine va arde din nou, iar eu aș fi așa cum am fost. Un dependent, pe moarte. Asta este alegerea mea, Tessa, altminteri, alternativa e moartea. Și știi prea bine că așa e. Nu vreau să te părăsesc. Chiar dacă știu că, devenind Frate Tăcut, mi-aș putea asigura supraviețuirea, am luptat ca și cum ar fi fost o sentință de condamnare la închisoare. Frații Tăcuți nu se pot căsători. Nu pot avea *parabatai*. Pot trăi numai în Orașul Tăcut. Ei nu râd. Ei nu pot cânta.

— Oh, Jem, zise Tessa. Poate că Frații Tăcuți nu pot cânta, dar nici morții nu pot. Dacă acesta este singurul mod în care poți trăi, atunci sufletul meu se bucură pentru tine, chiar dacă inima îmi este mâhnită.

— Te cunosc prea bine ca să cred că ai simți altfel.

— Iar eu te cunosc destul de bine să-mi dau seama că te simți copleșit de vină. Dar de ce? N-ai făcut nimic greșit.

Jem își rezemă fruntea de stâlpul patului și închise ochii.

— Acesta este motivul pentru care nu am vrut să vin.

— Dar nu sunt supărată...

— Nu m-am gândit c-ai fi *supărată*! izbucni Jem și era ca și cum gheața de peste o cascadă crăpase, eliberând un torent. Eram *logodiți*, Tessa. O cerere — o ofertă de căsătorie — este o promisiune. O promisiune de a iubi și de a ține mereu la cineva. N-am intenționat să-mi încalc promisiunea. Dar era ori asta, ori moartea. Am vrut s-aștept, să fiu căsătorit cu tine și să trăim împreună mulți ani, dar asta nu era posibil. Muream prea repede. Aș fi renunțat la tot — la absolut tot — pentru a fi căsătorit cu tine o zi. O zi care nu avea să vină niciodată. Tu ești o aducere aminte... o aducere aminte a tot ceea ce pierd. Viața pe care n-o voi avea.

— Să renunți la viață pentru o zi de căsătorie... nu ar fi meritat, spuse Tessa.

Inima îi bătea cu putere, trimițându-i un mesaj care îi vorbea despre brațele lui Will în jurul ei, despre buzele lui peste ale ei în peștera de sub Cadair Idris. Ea nu merita confesiunea lui Jem, penitența sau dorul lui.

— Jem, trebuie să-ți spun ceva.

El o privi. Tessa vedea negrul din ochii lui, firele de negru împreună cu argintiul, minunat și straniu.

— Este vorba de Will. De Will și de mine.

— Te iubește, spuse Jem. Știu că te iubește. Am vorbit despre asta înainte ca el să plece de aici.

Cu toate că răceala nu revenise în glasul lui, acesta suna aproape nefiresc de calm.

Tessa era șocată.

— N-am știut c-ați vorbit vreodată despre asta. Will nu mi-a spus.

— Nici tu nu mi-ai spus vreodată despre sentimentele lui, cu toate că aveai cunoștință de ele de câteva luni. Cu toții avem secrete, pe care le păstrăm fiindcă nu vrem să-i rănim pe oamenii care ne iubesc.

Oare în vocea lui era un soi de avertisment sau își imagina ea?

— Nu vreau să mai am secrete față de tine, îi zise Tessa. Credeam că muriseși. Așa credeam eu și Will. În Cadair Idris...

— M-ai iubit? o întrerupse el.

Părea o întrebare ciudată, și totuși el i-o adresă fără implicații sau ostilitate și aștepta tăcut răspunsul ei.

Tessa îl privi lung, iar cuvintele lui Woolsey reveniră asemenea unei rugăciuni șoptite. *Mulți oameni sunt norocoși dacă pot găsi o singură mare iubire în decursul vieții. Tu ai găsit două.* Pe moment, lăsă confesiunea ei deoparte.

— Da. Te-am iubit. Încă te iubesc. Îl iubesc și pe Will. Nu pot să explic asta. Nu știam atunci când am fost de acord să mă mărit cu tine. Te-am iubit, încă te iubesc, niciodată nu te-am iubit mai puțin fiindcă îl iubesc pe el. Sună nebunește, dar, dacă ar putea cineva vreodată să înțeleagă...

— Eu înțeleg, spuse Jem. Nu e nevoie să-mi spui mai multe despre Will și tine. Nu există nimic din ce-ai fi putut face care m-ar determina să încetez să vă mai iubesc pe vreunul dintre voi. Will este sinele meu, propriul meu suflet, și dacă nu pot să am inima ta, atunci nu există o altă persoană care aș prefera să aibă această onoare. Și când plec, trebuie să-l ajuți pe Will. Va fi... va fi greu pentru el.

Tessa îi scrută chipul. Sângele îi părăsise obrajii; era palid, dar netulburat. Luase o hotărâre fermă. Asta spunea tot ceea ce ea trebuia să înțeleagă: *Nu-mi spune mai multe. Nu vreau să știu.*

Unele secrete, gândi ea, era mai bine să fie spuse; altele era mai bine să rămână povara celui care le purta, astfel încât să nu producă durere

altora. Acesta era motivul pentru care nu i spusese lui Will că îl iubea, atunci când niciunul din ei nu putea să facă nimic.

Tessa închise gura peste ceea ce intenționase să spună, dar, în schimb, adăugă:

— Nu știu cum am să mă descurc fără tine.

— Și eu mă întreb același lucru. Nu vreau să te părăsesc. Nu te pot părăsi. Dar dacă rămân, mor.

— Nu. Nu trebuie să rămâi. Nu vei rămâne. Jem. Promite-mi că vei pleca. Du-te și fii unul dintre Frații Tăcuți și trăiește. Dacă m-ai crede pe cuvânt, dacă așa te-aș face să pleci, ți-aș spune că te uram. Vreau să trăiești. Chiar dacă asta înseamnă că nu te voi mai vedea niciodată.

— Mă vei vedea, spuse el liniștit, ridicând capul. De fapt, există o șansă — una singură, dar...

— Dar ce?

Șovăind, Jem lăsă fraza în aer, părând să ia o decizie.

— Nimic. Prostii.

— *Jem.*

— Ai să mă mai vezi, dar nu prea des. Abia mi-am început călătoria și există multe Legi care guvernează Frăția. Mă voi îndepărta de viața mea de până acum. Nu pot să spun ce abilități sau ce cicatrice voi avea. Nu pot să spun în ce fel voi fi diferit. Mă tem că îmi voi pierde sinele și muzica. Mă tem că voi deveni ceva ce nu e pe de-a-ntregul uman. *Știu* că nu voi fi Jem al tău.

Tessa nu putu decât să clatine din cap.

— Dar Frații Tăcuți... fac vizite... socializează cu ceilalți vânători de umbre... N-ai putea....

— Nu în timpul pregătirii. Și chiar și când termină, foarte rar. Ne vedeți atunci când cineva este bolnav sau pe moarte, când se naște un copil, pentru ritualurile primelor rune sau ale *parabatai*-lor... dar nu onorăm căminele vânătorilor de umbre fără vreo convocare.

— Atunci, Charlotte te va convoca.

— M-a chemat aici numai de data asta, dar nu poate s-o facă mereu, Tessa. Un vânător de umbre nu poate convoca fără motiv un Frate Tăcut.

— Dar eu nu sunt vânător de umbre, spuse Tessa. Nu întru totul.

Se lăsă o tăcere îndelungată, în timp ce ei se priveau. Ambii încăpățânați. Ambii de neclintit. În cele din urmă, Jem spuse:

— Îți amintești când am stat amândoi pe Podul Blackfriars? o întrebă el blând, iar ochii lui erau cum fusese acea noapte, negru cu argintiu.

— Firește că-mi amintesc.

— A fost prima oară în care am știut că te iubeam, îi povesti Jem. Îți fac o promisiune, Tessa. În fiecare an, într-o zi anume, ne vom întâlni pe acel pod. Voi veni din Orașul Tăcut și mă voi întâlni cu tine și vom fi împreună, chiar dacă și numai pentru o oră. Dar nu trebuie să spui nimănui.

— O oră în fiecare an, șopti Tessa. Nu este mult. Se adună și inspiră adânc. Dar vei trăi. Vei trăi. Asta e important. Nu îți voi vizita mormântul.

— Nu. Nu pentru mult, mult timp, spuse el, iar distanța reveni în glasul lui.

— Atunci, ăsta e un miracol, zise Tessa. Nimeni nu pune la îndoială miracolele și nici nu se plânge că nu sunt clădite perfect pe placul cuiva. Ridică mâna și-și atinse pandantivul de jad de la gât. Să ți-l dau înapoi?

— Nu, răspunse el, acum nu mă voi căsători cu nimeni altcineva. Și nu voi duce darul de nuntă al mamei mele în Orașul Tăcut. Întinse mâna și o mângâie ușor pe față, o atingere a pielii pe piele. Când sunt în întuneric, vreau să mă gândesc la el în lumină, cu tine, spuse el, și se îndreptă, după care porni spre ușă.

Roba ca pergamentul a Fraților Tăcuți flutura în jurul lui în timp ce păși, iar Tessa îl privi paralizată, fiecare puls al inimii ei bătând cuvintele pe care nu le putea rosti: *La revedere. La revedere. La revedere.*

Jem se opri la ușă.

— Tessa, ne vedem pe Podul Blackfriars.

Și dus a fost.

Dacă Will închidea ochii, auzea sunetele Institutului prinzând viață dis-de-dimineață în jurul lui, sau cel puțin putea să și le imagineze: Sophie punând masa pentru micul dejun, Charlotte și Cyril ajutându-l pe

Henry cu scaunul, frații Lightwood clorovăindu-se pe coridoare, Cecily căutându-l fără îndoială în camera lui, așa cum făcuse în nenumărate dimineți, încercând — și nereușind — să-și ascundă îngrijorarea vădită.

Iar în camera Tessei, Jem și Tessa, stând de vorbă.

Știa că Jem era acolo, deoarece trăsura Fraților Tăcuți era trasă în curte. Putea să o vadă pe ferestrele sălii de antrenament. Dar asta nu era ceva la care să se poată gândi. Era ceea ce voise, ceea ce îi ceruse lui Charlotte, dar acum că se întâmpla, descoperi că nu putea suporta să se gândească la asta prea îndeaproape. Așa că se dusese în încăperea în care se ducea întotdeauna când mintea îi era tulburată; aruncase cuțite în perete încă de când răsărise soarele, iar cămașa îi era îmbibată de transpirație și i se lipea de spate.

Buf. Buf. Buf. Cuțitele izbeau peretele, toate în centrul țintei. Își amintea când avea doisprezece ani și i se părea un vis imposibil să nimerească cuțitul oriunde în apropierea țintei. Jem îl ajutase, îi arătase cum să țină un cuțit, cum să ochească și să arunce. Din toate locurile din Institut, sala de antrenament era cea pe care o asocia cel mai tare cu Jem — cu excepția camerei lui Jem, care fusese eliberată de lucrurile lui. Acum era o altă încăpere goală de la Institut, așteptând un alt vânător de umbre care să o ocupe. Nici măcar Church nu părea să mai vrea să intre acolo; obișnuia să stea uneori lângă ușă și să aștepte așa cum așteaptă pisicile, dar nu mai dormea pe pat, așa cum o făcea atunci când Jem locuia acolo.

Will se înfioră — în sala de antrenament era rece în cenușiul dimineții timpurii; focul din șemineu se stingea, o umbră colțuroasă de roșu și auriu aruncând scântei de jăratic colorat. Will vedea în mintea lui doi băieți șezând pe podeaua din fața focului, în aceeași sală, unul brunet, cu părul foarte negru, și altul, al cărui păr era alb ca zăpada. Îl învățase pe Jem să joace *ecarté* cu un pachet de cărți pe care îl furase din salon.

La un moment dat, enervat că pierdea, Will aruncase cărțile de joc în foc și privise fascinat cum ardeau una câte una, focul găurind cartonul alb și lucios. Jam râsese.

— N-ai cum să câștigi așa.

— Uneori e singura modalitate de-a câștiga, îi răspunsese Will. Să arzi totul.

Se duse să scoată cuțitele din perete, încruntându-se. *Să arzi totul.* Îl durea tot corpul. În timp ce extrăgea cuțitele, văzu că pe brațe avea niște vânătăi albastru-verzui, în pofida runelor *iratze*, și niște cicatrice căpătate în bătălia de la Cadair Idris, pe care avea să le poarte pentru totdeauna. Se gândi la lupta alături de Jem în timpul bătăliei. Poate că la momentul respectiv nu o apreciase. *Ultima, ultima dată.*

Ca un ecou al gândurilor sale, o umbră căzu peste prag. Will ridică privirea — și aproape că scăpă cuțitul pe care îl ținea.

— Jem? strigă el. James, tu ești?

— Cine altcineva?

Vocea lui Jem. Când păși în sală, intrând în lumină, Will văzu că gluga robei sale ca pergamentul era lăsată jos și privirea îi era la același nivel cu cea a lui Will. Chipul, ochii, toate familiare. Însă Will fusese întotdeauna capabil să-l simtă pe Jem, să-i simtă apropierea și prezența. Faptul că Jem îl speriase de data asta era ca o aducere aminte a schimbării din *parabatai*-ul său.

Nu mai e parabatai-*ul tău,* spuse un glăscior din mintea sa.

Jem intră în încăpere cu pasul lipsit de zgomot al Fraților Tăcuți, închizând ușa după el. Will nu se mișcă din locul în care stătea. Avea senzația că nu putea s-o facă. Să-l vadă pe Jem în Cadair Idris fusese un șoc care îi străbătuse trupul într-o incandescență teribilă și minunată — Jem era *viu,* dar schimbat; trăia, dar era pierdut.

— Dar..., protestă el, ești aici pentru a o vedea pe Tessa.

Jem îl privi liniștit. Ochii săi erau negri-cenușii, ca ardezia străbătută de vinișoare de obsidian.

— Și nu te-ai gândit că aș profita de ocazie, oricare ar fi fost aceasta, să te văd și pe tine?

— Nu știam. Tu ai plecat, după bătălie, fără să-ți iei rămas-bun.

Jem înaintă în sală. Will își simți spinarea încordată. Exista ceva straniu, ceva profund și diferit în felul în care Jem se mișca acum; aceasta nu era grația vânătorilor de umbre pe care Will o deprinsese după ani și ani de antrenament, ci ceva ciudat și străin și nou.

Probabil că Jem zări ceva în expresia lui Will, căci se opri.

— Cum aș putea să-mi iau rămas-bun de la tine? îl întrebă el.

Will lăsă să i cadă cuțitul din mână. Acesta se înfipse cu vârful în scândura podelei.

— Așa cum procedează vânătorii de umbre? *Ave atque vale.* Pentru totdeauna, fratele meu, te salut și rămâi cu bine!

— Dar acestea sunt cuvintele pentru moarte. Catullus le-a rostit la mormântul fratelui său, nu-i așa? *Multas per gentes et multa per aequora vectus advenio has miseras, frater, ad inferias...*

Will știa cuvintele. *Pe multe ape purtat, frate, am venit la tristu-ți mormânt pentru a putea să aduc ofrandă celor morți. Pe vecie și de-a pururea, frate, te salut. Pe vecie și de-a pururea, adio.* Îl privi lung.

— Ai... ai memorat poezia în latină? Dar tu ai fost mereu cel care obișnuia să memoreze muzica, nu cuvintele... Lăsă fraza în aer și râse scurt. Nu contează. Ritualurile Frăției probabil c-au schimbat asta. Se întoarse și se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse brusc cu fața spre Jem. Vioara ta este în sala de muzică. M-am gândit că poate vrei s-o iei cu tine — ai ținut mult la ea.

— Nu putem lua nimic cu noi în Orașul Tăcut, în afara propriilor noastre trupuri și minți, spuse Jem. Am lăsat vioara aici pentru viitorii vânători de umbre care ar putea dori să cânte.

— Carevasăzică, nu pentru mine.

— Aș fi onorat dacă ai lua-o și ai avea grijă de ea. Însă am mai lăsat ceva pentru tine. În camera ta este cutia mea de *yin fen.* M-am gândit că poate o vrei.

— Pare un dar cam plin de cruzime, zise Will. Căci mi-ar aminti...

Ce te-a luat de lângă mine. Ce te-a făcut să suferi. Ce am căutat și n-am găsit. Cum te-am dezamăgit.

— Ba nu, Will, spuse Jem, care, ca întotdeauna, îl înțelegea pe Will fără ca acesta să îi explice. N-a fost dintotdeauna cutia în care țineam drogurile. A fost a mamei. Kwan Yin este zeița pictată pe partea din față. Se spune că atunci când ea a murit și a ajuns la porțile raiului, s-a oprit și a auzit strigătele de durere ale lumii umane de dedesubt și n-a mai putut să plece. A rămas să le dea ajutor muritorilor, atunci când aceștia nu se puteau ajuta singuri. Ea este mângâierea tuturor inimilor care suferă.

— O cutie nu mă va consola.

— Schimbarea nu înseamnă pierdere, Will. Nu întotdeauna.

Will își trecu palmele prin părul umed.

— O, ba da, spuse el cu amărăciune. Poate că într-o altă viață, dincolo de asta, când vom fi trecut dincolo de râu sau vom fi întors Roata sau, mă rog, oricare ar fi cuvintele blânde folosite pentru a descrie plecarea din această lume, îmi voi regăsi prietenul, *parabatai*-ul. Însă te-am pierdut *acum* — acum, când am nevoie de tine mai mult ca niciodată!

Jem traversase încăperea — ca o umbră, cu grația Fraților Tăcuți — și acum stătea lângă foc. Lumina acestuia i se reflecta pe chip, iar Will vedea că ceva părea să strălucească prin el: un soi de lumină care nu fusese acolo înainte. Jem strălucise dintotdeauna, de o viață energică și de o bunătate și mai energică, dar asta era ceva diferit. Lumina din Jem părea să ardă acum; era o lumină îndepărtată și singuratică, ca cea a unei stele.

— Will, nu ai nevoie de mine.

Will privi în jos, la el, la cuțitul de la picioarele sale, și își aminti de pumnalul pe care îl îngropase la rădăcina unui copac de pe drumul de la Shrewsbury la Welshpool, pătat de sângele lui și al lui Jem.

— Toată viața mea, spuse el, de când am venit la Institut, tu ai fost oglinda sufletului meu. În tine am văzut partea bună din mine. Numai în ochii tăi am găsit compasiune. Când vei fi plecat de lângă mine, cine mă va mai vedea așa?

Se așternu tăcerea. Jem stătea nemișcat ca o statuie. Will cercetă cu privirea și găsi runa *parabatai* pe umărul lui Jem; la fel ca a sa, se decolorase, devenind de un alb deschis.

În cele din urmă, Jem vorbi. Răceala îi părăsise glasul. Will inspiră adânc, amintindu-și cât de mult modelase acel glas anii maturizării sale, bunătatea sa constantă fiind ca un far călăuzitor în întuneric.

— Să crezi în tine. Poți fi propria-ți oglindă.

— Și dacă nu pot? întrebă Will în șoaptă. Nu știu să fiu nici măcar vânător de umbre fără tine. N-am luptat niciodată decât cu tine alături.

Jem făcu un pas în față și, de data aceasta, Will nu se mișcă, pentru a nu-l descuraja. Veni destul de aproape pentru a putea fi atins — Will

gândi tulburat că nu mai stătuse niciodată atât de aproape de un Frate Tăcut, că roba ca de pergament era țesută dintr-un material bizar, dur, deschis la culoare, ca scoarța unui copac, și că acea răceală părea să emane din pielea lui Jem în felul în care o piatră își păstrează răcoarea chiar și într-o zi toridă.

Jem își puse degetele sub bărbia lui Will, obligându-l să se uite în ochii lui. Atingerea sa era rece.

Will își mușcă buza. Aceasta era ultima dată când Jem, ca Jem, îl atingea vreodată. O amintire acută îl străpunse ca un cuțit — a anilor în care Jem îl bătea ușor pe umăr, a mâinii sale întinse pentru a-l ajuta pe Will atunci când cădea, a lui Jem care îl potolea atunci când era furios, a mâinilor lui Will pe umerii slabi ai lui Jem atunci când el tușea sânge pe cămașa sa.

— Ascultă-mă. Plec, dar *trăiesc*. Nu voi fi plecat cu totul de lângă tine, Will. De acum, când vei lupta, eu tot lângă tine voi fi. Când vei merge în lume, eu voi fi lumina de lângă tine, terenul ferm de sub tălpile tale, forța care va conduce sabia din mâna ta. Suntem legați, dincolo de jurământ. Pecețile n-au schimbat asta. Jurământul n-a schimbat asta. Doar a dat cuvinte pentru ceva care deja exista.

— Dar cu tine cum rămâne? îl întrebă Will. Spune-mi ce pot să fac, căci tu ești *parabatai*-ul meu, iar eu nu doresc ca tu să te duci singur în umbrele din Orașul Tăcut.

— N-am de-ales. Dar există ceva ce vreau să te rog: să fii fericit. Vreau ca tu să ai o familie și să îmbătrânești alături de cei pe care-i iubești. Și dacă dorești să te căsătorești cu Tessa, atunci nu lăsa amintirea mea să te împiedice.

— Știi prea bine că ea s-ar putea să nu mă vrea, spuse Will.

Jem zâmbi.

— Păi, partea asta depinde de tine, așa cred.

Will îi zâmbi și el drept răspuns și, preț de o clipă, ei fură din nou Jem-și-Will. Will îl vedea pe Jem, dar putea vedea și *prin el*, în trecut. Își aminti de ei doi, alergând pe străzile Londrei, sărind de pe un acoperiș pe altul, cu pumnalele serafice sclipind în mâinile lor; de orele petrecute în sala de antrenament, împingându-se unul pe altul în bâltoace de noroi,

aruncând cu bulgări de zăpadă în Jessamine din dosul unui fort de gheață din curte, adormind precum niște cățeluși pe covorul din fața focului.

Ave atque vale, se gândi Will. *Te salut și rămâi cu bine.* Până atunci nu acordase mare atenție acestor cuvinte, nu se gândise niciodată la motivul pentru care acestea nu erau doar un rămas-bun, ci și un salut. Fiecare întâlnire ducea la o despărțire, și așa avea să fie, atâta timp cât viața era muritoare. În fiecare întâlnire exista o oarecare durere a despărțirii, dar în fiecare despărțire exista și ceva din bucuria întâlnirii.

N-avea să uite bucuria.

— Am vorbit despre cum să ne luăm rămas-bun, spuse Jem. Când Ionatan și-a luat rămas-bun de la David, i-a spus: „Mergi cu pace! Iar cele pentru care ne-am jurat noi amândoi pe numele Domnului, zicând: «Domnul să fie între mine și tine și între copiii mei și copiii tăi», aceea să fie pe veci."[1] Ei nu s-au mai văzut, dar nu au uitat. Așa va fi și cu noi. Când voi fi Fratele Zachariah, când nu voi mai vedea lumea cu ochii mei umani, tot voi fi pe undeva acel Jem pe care tu îl cunoști și te voi vedea cu ochii inimii mele.

— *Wo men shi sheng si ji jiao*, zise Will și îl văzu pe Jem făcând ochii mari, văzu scânteia de amuzament din ei. Mergi cu pace, James Carstairs!

Se priviră preț de câteva momente, apoi Jem își trase gluga pe cap și se răsuci pe călcâie.

Will închise ochii. Nu-l auzi pe Jem plecând, nu-l mai auzi; nu voia să știe momentul în care pleca și Will rămânea singur, nu voia să știe când începea cu adevărat prima sa zi de vânător de umbre fără *parabatai*. Și dacă locul de deasupra inimii sale, acolo unde fusese runa *parabatai*, pâlpâi cu o durere arzătoare subită în timp ce ușa se închidea în urma lui Jem, Will își spuse în sinea sa că era doar un tăciune rătăcit din foc.

Se rezemă de perete, apoi se lăsă să alunece în jos, până ce ajunse pe podea, alături de cuțitul său de aruncat. Nu știa de cât timp stătea acolo, dar auzea copitele cailor în curte, zdrăngănitul trăsurii Fraților Tăcuți ieșind de pe alee. Clinchetul porții care se închidea. *Suntem praf și pulbere.*

[1] *Cartea întâia a Regilor* 20:42.

— Will?

Ridică ochii; nu observase silueta subțire din cadrul ușii. Charlotte făcu un pas înainte și îi surâse. În zâmbetul ei era blândețe, ca întotdeauna, iar el se luptă să nu închidă ochii și să alunge amintirile — Charlotte chiar în ușa acestei săli. *Nu-ți aduci aminte ce ți-am spus ieri? Că astăzi sosește un nou băiat la Institut? ... James Carstairs...*

— Will, repetă ea acum. Ai avut dreptate.

Înălță capul, cu mâinile atârnându-i între genunchi.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Tessa și Jem, zise ea. Logodna lor este încheiată. Iar Tessa este trează. E trează și e bine și întreabă de tine.

Când sunt în întuneric, vreau să mă gândesc la el în lumină, cu tine.

Tessa ședea în capul oaselor, rezemată de pernele pe care Sophie le aranjase cu multă grijă pentru ea (cele două fete se îmbrățișaseră, iar Sophie îi periase părul, descâlcindu-i-l, spunând „binecuvântare, binecuvântare" de atâtea ori, încât Tessa fusese nevoită să o roage să înceteze înainte ca amândouă să plângă) și se uită la pandantivul de jad din mâinile ei.

Se simțea de parcă fusese despărțită în două persoane diferite. Una număra iar și iar lucrurile bune din viața ei, faptul că Jem trăia, că el avea să supraviețuiască pentru a vedea din nou răsăritul soarelui, că drogul otrăvitor din pricina căruia suferise atât de mult timp avea să nu-i ardă viața din vene. Cealaltă...

— Tess?

O voce blândă la ușă; ridică privirea și îl văzu acolo pe Will, cu silueta conturată în lumina de pe coridor.

Will. Se gândi la băiatul care venise în camera ei din Casa Întunecată și o făcuse să uite de teroare, sporovăind despre Tennyson și despre arici și despre băieții curajoși care vin să salveze pe cineva și cum ei nu se înșală niciodată. Atunci îl considerase chipeș, dar acum gândea cu totul altceva. El era *Will*, în toată imperfecțiunea lui perfectă, Will, a cărui inimă era la fel de ușor de frânt pe cât era ea de păzită; Will, care nu iubea înțelept, ci cu tot ce avea.

— Tess, repetă el, șovăind la tăcerea ei, și intră, închizând pe jumătate ușa în urma lui. Eu... Charlotte mi-a spus că dorești să vorbești cu mine...

— Will, spuse ea, și știa că era prea palidă și că avea obrazul pătat de lacrimi și ochii roșii, dar nu conta, căci era Will, și întinse mâinile, iar el veni imediat și i le luă, închizându-le între degetele lui calde și pline de cicatrice.

— Cum te simți? o întrebă, ochii lui iscodindu-i chipul. Trebuie să vorbesc cu tine, dar nu doresc să te împovărez până ce nu-ți vei recăpăta sănătatea în întregime.

— Mă simt bine, îi asigură ea, răspunzând la apăsarea degetelor. Faptul că l-am văzut pe Jem mi-a ușurat cugetul. Ți l-a ușurat și ție?

Will își luă privirea de la ea, cu toate că strânsoarea lui peste mâinile ei nu slăbi.

— Mi l-a ușurat, răspunse el, și nu prea.

— Cugetul ți-a fost ușurat, zise ea, dar nu și inima.

— Da, recunoscu el. Da. Întocmai. Mă cunoști atât de bine, Tess. Îi oferi un zâmbet trist. El trăiește, iar pentru asta sunt recunoscător. Dar a ales o cale de mare singurătate. Frăția... ei mănâncă singuri și umblă singuri, se trezesc singuri și înfruntă noaptea singuri. L-aș fi cruțat dacă aș fi putut.

— L-ai cruțat de orice ai putut, spuse Tessa liniștită, așa cum și el te-a cruțat și noi toți am încercat foarte mult să ne cruțăm unul pe altul. La sfârșit, trebuie să facem cu toții niște alegeri.

— Vrei să spui că n-ar trebui să jelesc?

— Nu. Jelește. O vom face amândoi. Jelește, dar nu te învinovăți, căci nu porți nicio responsabilitate în asta.

El aruncă o privire spre mâinile lor împreunate. Foarte blând, îi mângâie încheieturile degetelor.

— Poate că nu, spuse el. Dar sunt alte lucruri pentru care sunt responsabil.

Tessa inspiră scurt. El coborâse glasul și acum exista în el o asprime pe care ea n-o mai auzise de când...

... respirația lui calmă și fierbinte pe pielea ei, până ce și ea respira la fel de tare, mâinile ei mângâindu-l pe umeri, pe brațe, pe piept...

Tessa clipi grăbită și își retrase mâinile dintre ale lui. Acum nu se uita la el, ci vedea lumina focului pe pereții peșterii și auzea glasul lui la ureche, și totul păruse ca un vis atunci, momente extrase din viața reală, ca și cum ar fi avut loc într-o altă lume. Chiar și acum, ea de-abia putea să creadă că asta chiar se întâmplase.

— Tessa?

Glasul lui era ezitant, mâinile încă întinse. O parte din ea voia să le accepte, să-l tragă în jos alături de ea și să-l sărute, să uite de sine, așa cum o făcuse și până atunci. Deoarece el era la fel de eficient ca orice drog.

Și atunci își aminti de ochii încețoșați ai lui Will în bârlogul fumătorilor de opiu, de visele de fericire care se făcuseră praf în clipa în care efectele fumului dispăruseră. Nu. Unele lucruri puteau fi rezolvate numai dacă erau înfruntate. Inspiră și se uită la Will.

— Știu ce urmează să spui, zise ea. Te gândești la ce s-a petrecut între noi în Cadair Idris, fiindcă noi credeam că Jem murise și urma să murim și noi. Will, ești un om de onoare și știi ce trebuie să faci acum. Trebuie să mă ceri în căsătorie.

Will, care fusese foarte liniștit, dovedi că încă o putea surprinde, și râse. Era un râs blând și trist.

— Nu mă așteptam să fii atât de directă, dar presupun că ar fi trebuit să mă aștept. O cunosc pe Tessa mea.

— Sunt Tessa ta, zise ea. Dar, Will, nu vreau să vorbești acum. Nici despre căsătorie, nici despre promisiunile pe viață...

Will se așeză pe marginea patului. Era îmbrăcat în echipament de antrenament; cămașa era largă, cu mânecile suflecate la coate, descheiată la gât, iar pe pielea lui se vedeau cicatricele bătăliei, în curs de vindecare, amintirea albă a runelor de vindecare. Tessa vedea și începutul durerii din ochii lui.

— Regreți ceea ce s-a întâmplat între noi? spuse el.

— Poate, oare, cineva să regrete un lucru care, chiar și lipsit de înțelepciune, a fost minunat? îl întrebă ea, iar durerea din ochii lui se îmblânzi, devenind confuzie.

— Tessa. Dacă te temi că eu ezit, că mă simt obligat...

— Nu, spuse ea, ridicând mâinile. Am senzația că inima ta trebuie să fie un amestec de durere și disperare și fericire și confuzie, iar eu nu doresc ca tu să iei hotărâri atunci când ești atât de copleșit. Și să nu-mi spui că nu ești copleșit, căci se vede pe tine și o simt și eu. Amândoi suntem copleșiți, Will, și niciunul dintre noi nu se află în starea potrivită pentru a lua hotărâri.

Preț de o clipă, Will șovăi. Degetele lui stăruiră deasupra inimii sale, unde fusese runa *parabatai*, atingând-o ușor — Tessa se întrebă dacă era măcar conștient că o făcea —, și apoi spuse:

— Câteodată mă tem c-ai putea fi prea înțeleaptă, Tessa.

— Ei bine, spuse ea, unul din noi trebuie să fie.

— Nu pot să fac nimic? o întrebă el. Aș prefera să nu plec de lângă tine. Numai dacă tu vrei.

Tessa lăsă privirea să-i cadă asupra noptierei, unde se afla teancul de cărți pe care le citise înainte de atacul automatelor asupra Institutului — avea senzația că trecuseră o mie de ani de atunci.

— Ai putea să-mi citești, îi propuse ea. Dacă nu te deranjează.

Will ridică privirea și zâmbi. Era un zâmbet natural, ciudat, dar era adevărat, iar el era Will. Tessa îi întoarse zâmbetul.

— Nu mă deranjează, spuse el. Câtuși de puțin.

Și așa se face că, un sfert de oră mai târziu, atunci când Charlotte deschise ușor ușa camerei și privi curioasă înăuntru, Will stătea așezat într-un fotoliu și citea din *David Copperfield*. Nu se putea abține să nu fie îngrijorată — Will păruse foarte disperat pe podeaua sălii de antrenament, atât de singur, și își aminti de teama pe care o nutrise mereu că, dacă Jem avea să plece vreodată, urma să ia cu el la plecare tot ce avea Will mai bun. Cât despre Tessa, și ea era atât de fragilă...

Vocea blândă a lui Will umplea încăperea, laolaltă cu strălucirea focului din șemineu. Tessa era culcată pe o parte, cu părul șaten risipit pe pernă, privindu-l pe Will, al cărui chip era aplecat peste pagini, cu o privire tandră în ochi, o tandrețe care se oglindea în blândețea vocii lui în timp ce citea. Era o tandrețe atât de intimă și de profundă, încât Charlotte se îndepărtă imediat, lăsând ușa să se închidă fără zgomot în urma ei.

Și totuși, vocea lui Will o urmări pe Charlotte pe coridor în timp ce se îndepărta, cu inima mult mai ușoară decât fusese în urmă cu câteva clipe.

— ... și nu pot să veghez asupra lui — sper că nu-i o îndrăzneală prea mare să mă exprim astfel — așa cum aș vrea. Dar chiar de s-ar pune la cale vreo înșelăciune sau vreo trădare împotriva lui, nădăjduiesc că dragostea sinceră și devotamentul se vor dovedi mai tari decât răutatea și nenorocirile...[1]

[1] Charles Dickens, *Viața lui David Copperfield*, vol. 2, traducere de Ioan Comșa, Editura pentru Literatură, București, 1965.

24

MĂSURA IUBIRII

Măsura iubirii este să iubești fără măsură.
— atribuit Sfântului Augustin

SALA CONSILIULUI ERA FOARTE BINE LUMINATĂ. UN CERC DUBLU MARE fusese desenat pe podiumul din fața încăperii, iar în spațiul dintre cercuri existau rune: rune de legare, rune de știință, rune de abilități și arte, și rune care simbolizau numele lui Sophie. Sophie îngenunche în mijlocul cercurilor. Părul ei închis la culoare era lăsat liber și îi ajungea până la talie, o cascadă de bucle negre pe echipamentul ei și mai negru. Era foarte frumoasă în lumina care se infiltra prin domul de sticlă de deasupra, iar cicatricea de pe obrazul ei era roșie ca un trandafir.

Consulul stătea în picioare lângă ea, cu mâinile albe întinse, oferindu-i Pocalul Mortal. Charlotte purta o robă stacojie simplă, care se înfoia în jurul ei. Fața ei mică era serioasă și severă.

— Sophia Collins, ia Pocalul, spuse ea, iar cei din sală făcură liniște.

Camera Consiliului nu era plină, însă în șirul în capătul căruia se așezase Tessa erau: Gideon și Gabriel, Cecily și Henry, ea și Will, cu toții aplecați în față nerăbdători, așteptând ca Sophie să se Înalțe. De-o parte și de alta a podiumului se afla câte un Frate Tăcut, cu capul plecat și cu roba de culoarea pergamentului părând a fi croită din marmură.

Charlotte coborî Pocalul și i-l întinse lui Sophie, care îl luă cu grijă.

— Sophia Collins, juri să renunți la lumea muritorilor și să urmezi calea vânătorilor de umbre? Vei lua în tine sângele Îngerului Raziel și vei onora acel sânge? Juri să servești Conclavul, să respecți Legea, așa cum a fost stabilită de Legământ, și să asculți de cuvântul Consiliului? Vei apăra pe acela care e om și muritor, știind că pentru serviciul tău nu vor fi recompense și nici mulțumiri, ci doar onoare?

— Jur, spuse Sophie pe un ton ferm.

— Poți fi un scut pentru cei slabi, o lumină în întuneric, un adevăr printre minciuni, un turn în potop, un ochi care să vadă când toți ceilalți sunt orbi?

— Pot.

— Și, când vei muri, îți vei oferi trupul nefilimilor ca să fie ars, astfel încât cenușa ta să poată fi folosită pentru a construi Orașul Oaselor?

— Da.

— Atunci, bea, îi spuse Charlotte.

Tessa îl auzi pe Gideon inspirând scurt. Asta era cea mai periculoasă parte a ritualului. Asta era partea care îi putea omorî pe cei care duceau lipsă de antrenament sau de curaj.

Sophie înclină capul și duse Pocalul la gură. Tessa se aplecă în față, încordându-se agitată. Simți mâna lui Will alunecând peste a ei, o apăsare caldă, liniștitoare. Gâtul lui Sophie se mișcă în timp ce înghiți.

Cercul care o înconjura pe ea și pe Charlotte se aprinse odată cu o lumină rece, alb-albăstruie, ascunzându-le pe amândouă. Când se risipi, Tessa clipi repede pentru a-și alunga stelele din ochi pe măsură ce lumina scădea. O văzu pe Sophie ridicând Pocalul. Exista o strălucire în jurul Pocalului când i-l dădu înapoi lui Charlotte, care zâmbi cu gura până la urechi.

— Acum ești nefilim, spuse ea. Te numesc Sophia Vânătorul de umbre, din sângele lui Jonathan Vânătorul de umbre, copilul nefilimilor. Ridică-te, Sophia!

Și Sophie se ridică în uralele mulțimii, ale lui Gideon fiind cele mai răsunătoare. Sophie zâmbi și întregul chip îi străluci în lumina soarelui de iarnă care se infiltra prin lucarnă. Niște umbre cădeau pe podea cu

repeziciune. Tessa ridică privirea mirată — geamurile erau pătate de buline albe, care se învârteau alene în spatele sticlei.

— Zăpadă, îi șopti Will la ureche. Crăciun fericit, Tessa!

Acea seară era seara în care Enclava organiza petrecerea anuală de Crăciun. Era pentru prima oară când Tessa vedea marea sală de bal a Institutului deschizându-se și umplându-se de oameni. Ferestrele enorme reflectau lumina strălucitoare, aruncând o peliculă aurie peste podeaua lustruită. În spatele sticlei întunecate puteai să vezi zăpada căzând în fulgi imenși și moi, însă interiorul Institutului era cald și auriu și sigur.

Crăciunul din lumea vânătorilor de umbre nu era Crăciunul pe care îl știa Tessa. Nu existau coronițe sau pocnitori și nici nu se cântau colinde. Aveau un pom, deși nu era decorat în mod tradițional. Un brad imens, atât de înalt, încât aproape că atingea tavanul sălii de bal. (Când Will o întrebase pe Charlotte cum Dumnezeu intrase acolo, ea nu făcuse decât să fluture din mână și să spună ceva legat de Magnus.) Pe fiecare creangă existau lumânări, deși Tessa nu putea să vadă cum erau prinse sau susținute. Acestea aruncau o lumină și mai aurie în sală.

Legate de crengile bradului — și atârnând de mânerele ușilor și de candelabrele de pe pereți și de pe mese — erau rune care sclipeau cristalin, reflectând lumina și aruncând curcubeie strălucitoare în încăpere. Pereții erau decorați cu coronițe făcute din ilice și iederă, cu bobițe roșii lucind pe frunzele verzi. Ici și colo existau crenguțe de vâsc cu boabe albe. Una era legată de zgarda lui Church, care stătea ascuns sub una dintre mese și părea furios.

Tessa nu credea că mai văzuse vreodată atât de multă mâncare. Mesele erau încărcate cu pui și curcani, fazani și iepuri, jamboane și plăcinte, sendvișuri subțiri, înghețate și trufe și prăjituri și budinci, jeleuri colorate, torturi însiropate, șerbet înghețat, vin fiert și boluri argintii cu punci. Mai erau și cornurile abundenței cu tot soiul de prăjiturele și bomboane, și săculețe de Sfântul Nicolae, în care se afla câte un cărbune, puțin zahăr sau o acadea de lămâie, pentru a le spune primitorilor dacă în acel an fuseseră năstrușnici, dulci sau amari. Mai devreme fuseseră ceai și daruri doar pentru locuitorii Institutului, când grupul făcuse schimb de cadouri

înainte de sosirea musafirilor — Charlotte, așezată în brațele lui Henry, în timp ce el stătea pe scaunul lui cu rotile, deschizând cadou după cadou pentru bebelușul care urma să vină pe lume în aprilie. (Al cărui nume, se luase hotărârea, avea să fie Charles. „Charles Fairchild", spusese Charlotte cu mândrie, ținând păturica pe care Sophie i-o împletise, care avea brodat într-un colț literele *C.F.*)

— Charles *Buford* Fairchild, o corectase Henry.

Charlotte se strâmbase. Tessa, râzând, o întrebase:

— Fairchild? Nu Branwell?

Charlotte îi oferise un zâmbet timid.

— Eu sunt Consulul. S-a luat hotărârea ca, în acest caz, copilul să ia numele meu. Pe Henry nu-l deranjează, nu-i așa, Henry?

— Deloc, spusese Henry. Mai ales dacă ținem cont că Charles Buford Branwell ar fi fost cam caraghios, însă Charles Buford Fairchild sună chiar bine.

— *Henry...*

Tessa zâmbi acum când își aminti scena. Stătea lângă pomul de Crăciun, urmărindu-i pe membrii Enclavei etalându-și toaletele — femei în tonurile închise și sclipitoare ale iernii, rochii din satin roșu și mătase safirie și tafta aurie, bărbați în costume elegante de seară — în timp ce se plimbau și râdeau. Sophie stătea alături de Gideon, radiind și părând relaxată într-o rochie elegantă din catifea verde; acolo era și Cecily, îmbrăcată în albastru și zburând de colo-colo, încântată să admire totul, trăgându-l pe Gabriel după ea, tot numai membre lungi și păr ciufulit și adorație amuzată. Un buștean uriaș de Crăciun, înfășurat în crenguțe de iederă și ilice, ardea în imensul șemineu de piatră, care avea deasupra atârnate plase cu mere aurii, nuci, floricele de porumb colorate și bomboane. Exista și muzică, suavă și tulburătoare, iar Charlotte părea să fi găsit în sfârșit un folos pentru vocea lui Bridget, care se ridica peste sunetul instrumentelor, veselă și dulce.

Oh, vai, iubirea mea, tu m-ai rănit
Când fără gentilețe m-ai alungat.
Și-atât de mult eu te-am iubit,
De compania ta m-am bucurat.

Greensleeves era bucuria mea;
Greensleeves era încântarea mea;
Greensleeves era inima mea,
Și cine dacă nu Greensleeves, doamna mea?

— „Dea cerul să plouă cu barabule", rosti o voce gânditoare. „Să tune cu cântece deocheate."[1]

Tessa tresări și se întoarse. Will apăruse cumva lângă ea, ceea ce o supăra, căci îl căutase de când intrase în sală și nu îl zărise pe nicăieri. Ca întotdeauna când îl vedea în costum de seară — tot numai albastru, negru și alb —, i se tăie răsuflarea, însă ascunse asta în spatele unui zâmbet.

— Shakespeare, recunoscu ea. *Nevestele vesele din Windsor.*

— Nu e una dintre cele mai bune piese ale lui, spuse Will, mijind ochii albaștri în timp ce o admira.

Tessa alesese să poarte în acea seară o rochie din mătase trandafirie, fără bijuterii, cu excepția unei panglici de catifea, trecută de două ori în jurul gâtului și lăsată să atârne pe spate. Sophie îi aranjase părul — ca o favoare, acum, nu în calitate de cameristă — și îi prinsese boabe albe printre bucle. Tessa se simțea foarte elegantă și vizibilă.

— Deși are și momente bune, adăugă el.

— Mereu un critic literar, oftă Tessa, luându-și privirea de pe el și mutând-o spre încăpere, unde Charlotte discuta cu un bărbat înalt cu părul blond, pe care Tessa nu-l recunoscu.

Will se aplecă spre ea. Mirosea vag a ceva verde și iernatic, brad sau limetă sau chiparos.

— Ai bobițe de vâsc în păr, spuse el, mângâindu-i obrazul cu suflarea lui. Practic, asta înseamnă că oricine te poate săruta, în orice moment.

Ea făcu ochii mari.

— Crezi c-or să încerce?

O atinse ușor pe obraz; purta o pereche de mănuși albe din piele de căprioară, însă ea avea senzația că era pielea lui peste a ei.

— Aș omorî pe oricine ar încerca.

[1] William Shakespeare, *Nevestele vesele din Windsor*, traducere de Vlaicu Bârna, Editura Minerva, București, 1981.

— Ei bine, spuse Tessa, n-ar fi pentru prima oară când ar face ceva scandalos de Crăciun.

Will se opri o clipă și apoi rânji, acel zâmbet rar, care îi lumina chipul și îl schimba întru totul. Era un zâmbet despre care Tessa crezuse la un moment dat că dispăruse pentru totdeauna, odată cu Jem în întunericul din Orașul Tăcut. Jem nu era mort, dar o parte din Will plecase odată cu el, dezlipindu-se din inima lui și îngropându-se acolo, printre oasele șoptitoare. Iar Tessa se îngrijorase, în acea primă săptămână, că Will nu avea să-și mai revină, că avea să fie mereu un soi de fantomă, rătăcind prin Institut, nemâncând, întorcându-se mereu să vorbească cu cineva care nu era acolo, lumina de pe chipul său murind în timp ce el își amintea și tăcea.

Însă ea fusese hotărâtă. Și inima ei fusese frântă, dar să o vindece pe a lui Will era ca și când și-ar fi vindecat-o, într-un fel, și pe a ei. Imediat ce devenise suficient de puternică, începuse să-i aducă ceaiuri pe care el nu le voia, și cărți pe care le voia, și îl hărțuia, când în bibliotecă, când în afara ei, ca să o ajute cu antrenamentul. Îi spusese lui Charlotte să nu-l mai trateze ca pe un obiect de cristal care avea să se spargă și să-l trimită în oraș să lupte, așa cum fusese trimis înainte, cu Gabriel și Gideon în locul lui Jem. Și Charlotte o făcuse, fără prea mare tragere de inimă, însă Will se întorsese însângerat și învinețit, dar cu ochii luminoși și plini de viață.

— A fost o idee bună, îi spusese Cecily mai târziu, în timp ce stăteau la fereastră, privindu-i pe Will și Gabriel care vorbeau în curte. Faptul că e nefilim îi oferă fratelui meu un scop. Vânarea umbrelor îi va repara fisurile. Vânarea umbrelor și tu.

Gânditoare, Tessa lăsase draperia să cadă. Ea și Will nu vorbiseră despre ceea ce se întâmplase la Cadair Idris în noaptea pe care o petrecuseră împreună. Într-adevăr, părea la fel de departe ca un vis. Era asemenea unui lucru care i se întâmplase unei alte persoane, nu ei, nu Tessei. Nu știa dacă Will simțea același lucru. Știa că Jem aflase, sau bănuise, și îi iertase pe amândoi, însă, din ziua în care Jem plecase, Will nu se mai apropiase de ea, nu îi mai spusese c-o iubea, n-o mai întrebase dacă și ea îl iubea.

Avea senzația că trecuse o veșnicie, însă fuseseră doar două săptămâni până când Will venise și o găsise singură în bibliotecă. O întrebase —

destul de direct — dacă voia să meargă a doua zi cu el la o plimbare cu trăsura. Surprinsă, Tessa acceptase, întrebându-se în sinea ei dacă nu cumva exista vreun alt motiv pentru care avea nevoie de compania ei. Un mister de investigat? O confesiune de făcut?

Dar nu, fusese o simplă plimbare cu trăsura prin parc. Vremea începuse să se răcească, iar gheața își făcuse loc pe marginile helești elor. Crengile goale ale copacilor erau mohorâte și drăguțe, iar Will discutase politicos cu ea despre vreme și despre atracțiile turistice. Părea hotărât să preia educația ei londoneză de unde o lăsase Jem. Vizitaseră British Museum și National Gallery, Kew Gardens și Catedrala Sfântul Paul, unde Tessa își pierduse în cele din urmă cumpătul.

Stăteau în faimoasa Galerie a Șoaptelor și Tessa se aplecase peste balustradă ca să admire catedrala de dedesubt. Will îi traducea inscripția latinească de pe peretele criptei unde era îngropat Christopher Wren — „dacă îi cauți monumentul, privește în jurul tău" —, când Tessa se întinsese să-l ia de mână. El se ferise imediat, înroșindu-se.

Ea îl privise surprinsă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunsese el pripit. Pur și simplu... nu te-am adus aici ca să profit de tine în Galeria Șoaptelor.

Tessa explodase.

— Nu ți-am *cerut* să profiți de mine în Galeria Șoaptelor! Dar, în numele Îngerului, Will, vrei să încetezi cu *politețea* asta a ta?

El o privise uluit.

— Dar n-ai vrea mai degrabă...

— N-aș vrea mai degrabă! Nu vreau să fii politicos! Vreau să fii Will! Nu vreau să-mi indici puncte de interes arhitectonic ca și când ai fi un ghid turistic! Vreau să spui lucruri îngrozitor de prostești și de amuzante, să faci cântece, să fii... *Acel Will de care m-am îndrăgostit,* aproape că spusese. ...Să fii Will, terminase ea. Altminteri, am să-ți trag cu o umbrelă-n cap!

— Încerc să-ți fac curte! exclamase Will exasperat. Să-ți fac curte așa *cum trebuie.* Despre asta era vorba. Știi asta, nu-i așa?

— Domnul Rochester nu i-a făcut niciodată curte lui Jane Eyre, remarcase Tessa.

— Nu, s-a degluzat în femeie și a îngrozit-o pe biata fată. Asta vrei?

— Ai fi o femeie foarte urâtă.

— Ba nu. Aș fi extraordinară.

Tessa râsese.

— Iată! exclamase ea. Iată-l pe Will. Nu-i mai bine așa? Nu crezi?

— Nu știu, răspunsese Will, privind-o în ochi. Mă tem să-ți răspund. Am auzit că, atunci când deschid gura, femeile americane vor să mă pocnească imediat cu umbrela.

Tessa izbucnise din nou în hohote de râs, și apoi începuseră amândoi să râdă, chicotele lor înăbușite reverberând între pereții din Galeria Șoaptelor. După aceea, lucrurile începuseră să meagă mult mai bine între ei, iar zâmbetul lui Will, când o ajutase să coboare din trăsură la întoarcere, fusese luminos și autentic.

În acea noapte se auzise o bătaie ușoară la ușa Tessei, iar când ea se dusese să o deschidă, nu găsise pe nimeni acolo, ci doar o carte pe podeaua culoarului. *Poveste despre două orașe.* Un cadou bizar, gândise ea. Exista un exemplar în bibliotecă pe care îl putea citi ori de câte ori dorea, însă acesta era nou-nouț, cu o chitanță de la Hatchards pe pagina titlului. De-abia când o dusese în pat își dăduse seama că exista și o inscripție pe pagina de titlu.

Tess, Tess, Tessa!

Oare a existat vreodată un sunet mai frumos decât numele tău? Când îl rostesc cu voce tare, inima-mi răsună precum un clopoțel. E ciudat să-ți închipui așa ceva, nu? — o inimă răsunând —, dar când tu mă atingi, așa mă simt: de parcă inima îmi cântă în piept, iar sunetul tremură în venele mele și eu mă umplu de bucurie până-n măduva oaselor.

De ce ți-am scris aceste cuvinte în cartea de față? Datorită ție. Tu m-ai învățat să iubesc această carte, când eu nu făceam decât s-o urăsc. Când am citit-o pentru a doua oară, cu mintea și cu inima deschise, am simțit cea mai desăvârșită deznădejde și invidie pe Sydney Carton. Da, pe Sydney, deoarece, chiar dacă nu a avut nicio speranță că femeia pe care o iubea avea să-l iubească la rându-i, cel puțin i-a putut mărturisi dragostea pe care o nutrea pentru ea. Măcar a putut face ceva pentru a-și demonstra pasiunea, chiar dacă acel lucru a fost să moară.

Aș fi ales moartea, ca să am în schimb șansa de a-ți spune adevărul, Tessa, dacă cineva m-ar fi asigurat că moartea avea să fie a mea. Și de aceea l-am invidiat pe Sydney, deoarece el era liber.

Iar acum, în cele din urmă, sunt și eu liber și îți pot spune, în sfârșit, fără teama de a te pune în primejdie, tot ceea ce simt.

Tu nu ești cel din urmă vis al sufletului meu.

Tu ești cel dintâi vis, singurul vis pe care nu am fost niciodată în stare să mă opresc să nu-l visez. Tu ești cel dintâi vis al sufletului meu, și din acel vis sper să se nască și altele, vrednice de a fi amintite toată viața.

Al tău, în sfârșit cu speranță,
Will Herondale

După aceea, Tessa stătuse mult timp în capul oaselor, ținând cartea fără s-o citească, privind zorii răsărind peste Londra. A doua zi dimineață se îmbrăcase în grabă, după care înșfăcase cartea și coborâse jos cu ea. Îl prinsese pe Will ieșind din dormitorul său, cu părul încă umed, și se aruncase spre el, apucându-l de revere și trăgându-l spre ea și îngropându-și chipul la pieptul lui. Cartea căzuse pe jos între ei când Will o cuprinsese cu brațele, dându-i părul pe spate și șoptind:

— Tessa, ce e, ce s-a întâmplat? Nu ți-a plăcut...

— Nimeni nu mi-a mai scris ceva atât de frumos! îi explicase ea, cu fața lipită de pieptul lui, auzindu-i bătaia blândă a inimii pe sub cămașă și haină. Niciodată!

— Ți-am scris-o după ce am descoperit că blestemul era fals, spusese Will. Intenționasem să ți-o dau atunci, dar...

Mâna i se încordase în părul ei.

— Când am descoperit că erai logodită cu Jem, am pus-o deoparte. Nu știam când aș fi putut, când ar fi trebuit să ți-o dau. Iar ieri, când ai vrut să fiu eu însumi, am avut suficientă speranță să scot din nou acele vise vechi, să le șterg de praf și să ți le ofer.

Plecaseră în parc în ziua aceea, deși era la fel de frig pe cât era de senin și nu existau prea mulți oameni. The Serpentine era luminoasă sub soarele iernatic, iar Will îi arătase locul unde el și Jem aruncaseră rațelor sălbatice plăcintă cu carne de pasăre. Fusese pentru prima oară când Tessa îl văzuse vorbind cu zâmbetul pe buze despre Jem.

Știa că ea nu-l putea înlocui pe Jem. Nimeni nu putea. Dar, încet-încet, locurile pustii din inima lui se umpleau. Să o aibă pe Cecily alături era o bucurie pentru Will; Tessa putea să vadă asta când cei doi stăteau împreună în fața focului, sporovăind încet în galeză, și lui îi sclipeau ochii; ba chiar începuse să-i placă pe Gabriel și pe Gideon, care deveniseră prieteni pentru el, deși nimeni nu putea fi prieten așa cum fusese Jem. Și, desigur, dragostea lui Charlotte și-a lui Henry era la fel de neclintită ca întotdeauna. Tessa știa că rana nu avea să dispară niciodată, nici pentru ea și nici pentru Will, dar, pe măsură ce vremea se răcea și Will zâmbea tot mai mult și mânca mult mai regulat, iar privirea pierdută îi dispărea din ochi, ea începuse să răsufle mai ușor, știind că acea privire nu era una muritoare.

— Hmm, făcu el acum, legănându-se ușor pe călcâie în timp ce scruta podeaua sălii de bal. S-ar putea să ai dreptate. Cred că era în preajma Crăciunului când mi-am tatuat dragonul galez.

Auzind acestea, Tessa se străduí să nu se înroșească.

— Cum s-a *întâmplat* asta?

Will dădu nepăsător din mână.

— Eram beat...

— Prostii. Tu nu te-ai îmbătat niciodată.

— Ba din contră — ca să înveți cum să te prefaci a fi în stare de ebrietate, trebuie să ajungi în stare de ebrietate măcar o dată, ca punct de referință. Nigel Cel-cu-șase-degete se îmbătase cu cidrul fiert...

— Doar nu vrei să spui că Nigel Cel-cu-șase-degete există cu adevărat, nu?

— Firește că există..., începu Will cu un rânjet, care îi dispăru brusc; se uita pe lângă Tessa, spre sala de bal.

Tessa se întoarse și îl văzu pe același bărbat înalt, cu părul blond, care mai devreme stătuse de vorbă cu Charlotte, făcându-și loc prin mulțime pentru a ajunge la ei.

Era îndesat, undeva la vreo patruzeci de ani, cu o cicatrice care îi străbătea mandibula. Păr ciufulit și deschis la culoare, ochi albaștri și ten bronzat, care arăta și mai întunecat prin contrast cu plastronul alb. Exista ceva familiar în figura lui, ceva care o făcu pe Tessa să-și răscolească amintirile.

Se opri în fața lor și își îndreptă ochii spre Will. Erau de un albastru mai deschis decât cel al lui Will, semănând cu albăstrelele. Pielea din jurul lor era bronzată și ridată.

— Tu ești William Herondale?

Will încuviință din cap.

— Eu sunt Elias Carstairs, spuse bărbatul. Jem Carstairs a fost nepotul meu.

Will păli, iar Tessa își dădu seama ce anume i se părea familiar la figura bărbatului — avea ceva, ceva în postura lui și în forma mâinilor, care îi amintea de Jem. De vreme ce Will părea incapabil să vorbească, Tessa spuse:

— Da, el e Will Herondale. Iar eu sunt Theresa Gray.

— Fata metamorfică, spuse bărbatul — Elias, își aminti Tessa; vânătorii de umbre își foloseau numele de botez. Ai fost logodită cu James înainte ca el să devină un Frate Tăcut.

— Am fost, încuviință Tessa. Îl iubesc foarte mult.

Bărbatul îi aruncă o privire — nu ostilă sau sfidătoare, ci pur și simplu curioasă. Apoi își întoarse privirea spre Will.

— Tu ai fost *parabatai*-ul lui?

Will își găsi vocea.

— Încă sunt, spuse el și își încleștă hotărât maxilarul.

— James mi-a vorbit de tine, spuse Elias. După ce am plecat din China, când m-am întors în Idris, l-am întrebat dacă voia să vină și să locuiască împreună cu mine. Îl trimiseserăm departe de Shanghai, gândindu-ne că era nesigur să stea acolo în timp ce acoliții lui Yanluo erau liberi și căutau în continuare să se răzbune. Dar când l-am întrebat dacă voia să vină cu mine în Idris, m-a refuzat, spunând că nu putea. L-am rugat să se gândească mai bine. I-am spus că eu eram familia lui, sângele lui. Dar el a spus că nu putea să-și abandoneze *parabatai*-ul, că existau lucruri mai importante decât legăturile de sânge.

Ochii albaștri ai lui Elias erau fermi.

— Will Herondale, ți-am adus un dar. Ceva ce intenționam să i-l ofer lui, când avea să fie adult, pentru că tatăl său n-a mai trăit pentru a apuca să i-l ofere. Dar acum nu i-l mai pot dărui lui.

Will era din nou încordat, o coardă de arc strânsă prea tare.

— Nu am făcut nimic ca să merit un dar, spuse el.

— Ba cred c-ai făcut.

Elias scoase de la cingătoare o spadă scurtă, cu o teacă elegantă. I-o întinse lui Will, care, după câteva secunde de șovăire, o luă. Teaca era acoperită cu modele complicate de frunze și rune, atent lucrate, care străluceau în lumina aurie. Cu un gest hotărât, Will scoase sabia și o ridică în fața ochilor.

Mânerul era acoperit cu același model de rune și frunze, însă lama era simplă și goală, cu excepția unui șir de cuvinte pe mijloc. Tessa se aplecă pentru a citi cuvintele inscripționate pe metal.

Eu sunt Cortana, călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal.

— Joyeuse a fost sabia lui Carol cel Mare, spuse Will, pe un ton în continuare bățos, despre care Tessa știa că îl folosea pentru a-și ascunde emoțiile. Durendal a fost a lui Roland. Sabia asta e... e legendară.

— Făurită de primul creator de arme pentru vânătorii de umbre, Wayland Fierarul. Conține o pană din aripa Îngerului în mâner, le explică Elias. A fost în familia Carstairs vreme de sute de ani. Tatăl lui Jem m-a rugat să i-o dau când avea să ajungă la vârsta de optsprezece ani. Însă Frații Tăcuți nu pot accepta daruri. Se uită la Will. Tu ai fost *parabatai*-ul său. Tu ar trebui s-o ai.

Will vârî sabia înapoi în teacă.

— Nu o pot accepta. Nu pot.

Elias era uluit.

— Dar trebuie, insistă el. Tu ai fost *parabatai*-ul lui și te-a iubit.

Will întinse sabia spre Elias Carstairs, cu mânerul înainte. După câteva secunde, Elias o luă, iar Will se răsuci pe călcâie și porni din loc, dispărând în mulțime.

Elias privi în urma lui uluit.

— Nu intenționam să-l jignesc.

— Ați vorbit despre Jem la trecut, spuse Tessa. El nu mai e cu noi, dar n-a murit. Will... nu suportă ca oamenii să îl considere pe Jem pierdut sau uitat.

— N-am vrut să pară că l-am uitat, îi explică Elias. Pur și simplu mă refeream la faptul că Frații Tăcuți nu au sentimente, așa, ca noi. Ei nu simt cum simțim noi. Dacă ei iubesc...

— Jem continuă să îl iubească pe Will, îl întrerupse Tessa. Chiar dacă e Frate Tăcut. Există lucruri pe care nicio magie nu le poate distruge, căci ele sunt magice în felul lor. Nu i-ați văzut niciodată împreună, dar eu i-am văzut.

— Voiam doar să i-o dăruiesc pe Cortana, spuse Elias. Nu i-o pot da lui James, așa că am crezut de cuviință că *parabatai*-ul său trebuia s-o aibă.

— Intenția dumneavoastră a fost bună, recunoscu Tessa. Dar, iertați-mi impertinența, domnule Carstairs — dumneavoastră nu intenționați niciodată să aveți copii?

Bărbatul făcu ochii mari.

— Nu m-am gândit...

Tessa se uită la spada strălucitoare și apoi la bărbatul care o ținea. Putea să vadă o fărâmă din Jem în el, ca și când privea într-o apă mișcătoare reflexia a ceea ce ea iubea. Acea iubire, amintită și prezentă, îi îmblânzi tonul când vorbi.

— Dacă nu sunteți sigur, spuse ea, atunci păstrați-o. Păstrați-o pentru moștenitorii dumneavoastră. Will ar prefera asta. Căci nu are nevoie de-o spadă care să-i amintească de Jem. Oricât de ilustră i-ar fi seminția.

Pe treptele Institutului era frig, iar Will stătea acolo fără palton sau pălărie, admirând noaptea acoperită de gheață. Vântul trimitea mici rafale de zăpadă peste obrajii și mâinile lui, iar el auzea, ca întotdeauna, vocea lui Jem, spunându-i să nu fie ridicol și să intre în casă înainte să răcească.

Lui Will, iarna i se păruse întotdeauna a fi cel mai pur anotimp — chiar și fumul și murdăria din Londra cuprinse de ger, înghețând și devenind curate. În acea dimineață spărsese un strat de gheață care se formase pe urciorul lui, înainte să-și arunce lichidul rece ca gheața pe față și să tremure în vreme ce se privea în oglindă, cu părul ud pictându-i chipul cu dungi negre. *După șase ani, prima dimineață de Crăciun fără Jem.* Recele cel mai pur, aducând durerea cea mai pură.

— *Will.*

Vocea era o șoaptă, una extrem de familiară. Întoarse capul, cu imaginea bătrânei Molly în minte — însă fantomele rareori se îndepărtau de locul în care muriseră sau fuseseră îngropate și, în plus, ce putea să dorească de la el acum?

O privire o întâlni pe-a lui, fermă și întunecată. Restul trupului ei nu era la fel de transparent, ci mai degrabă conturat în argintiu: păr blond, chip de păpușă, rochia albă în care murise. Sânge, roșu ca o floare, pe pieptul ei.

— Jessamine! exclamă el.

— *Crăciun fericit, Will!*

Inima lui, care se oprise în loc preț de o clipă, începu să bată din nou, pompând sângele cu viteză.

— Jessamine, de ce... Ce cauți aici?

Fata își țuguie ușor buzele.

— Sunt aici pentru că aici am murit, răspunse ea, cu o voce care căpăta tot mai multă putere.

Nu era ceva neobișnuit ca o fantomă să capete soliditate și putere auditivă mai mari când era aproape de un om, mai ales unul care o putea auzi. Jessamine gesticulă spre curtea de la picioarele lor, unde Will o ținuse în ultimele ei clipe de viață și sângele îi cursese pe dalele de piatră.

— Ce e, Will, nu ești încântat să mă vezi?

— Ar trebui să fiu? întrebă el. Jessie, de obicei, când văd fantome, e din cauză că există vreo treabă neterminată sau cine știe ce tristețe care le ține legate de această lume.

Jessamine ridică privirea, admirând zăpada. Deși cădea peste tot în jurul ei, pe ea n-o atingea, ca și când ar fi fost adăpostită sub o cupolă de sticlă.

— Și dacă aș avea o tristețe, m-ai ajuta să o vindec? Nu prea ți-a păsat de mine când eram în viață.

— Ba da, o contrazise el. Și te rog să mă ierți dacă ți-am lăsat impresia că nu-mi păsa deloc de tine sau că te uram, Jessamine. Cred că îmi aduceai aminte de mine mai mult decât doream să recunosc și, prin urmare, te-am judecat cu aceeași asprime cu care m-aș fi judecat pe mine însumi.

Auzind acestea, Jessamine se uită în cele din urmă la el.

— Vai mie, să fie oare asta franchețe, Will? Ce *tare* te-ai schimbat! Făcu un pas înapoi, iar el văzu că picioarele ei nu lăsau nicio urmă în stratul de zăpadă de pe trepte. Mă aflu aici din cauză că, atunci când trăiam, n-am vrut să fiu vânător de umbre și să-i păzesc pe nefilimi. Acum mi s-a încredințat paza Institutului, atâta timp cât va fi nevoie.

— Și nu te deranjează? întrebă el. Să fii aici, cu noi, când ai fi putut să treci dincolo...

Jessamine strâmbă din nas.

— Nu voiam să trec dincolo. Ținând cont de câte și mai câte mi s-au cerut când trăiam, nici nu vreau să știu ce mi s-ar putea cere în viața de apoi. Nu, sunt fericită aici, veghind asupra voastră, tăcută și plutitoare și nevăzută.

Părul ei argintiu sclipi în lumina lunii când își înclină capul spre el.

— Și totuși, *tu* aproape că mă scoți din minți.

— Eu?

— Da. Mereu am spus că vei fi un pretendent îngrozitor, Will, și ești pe punctul de a-mi demonstra asta.

— Chiar așa? făcu Will. Te-ai întors din morți ca fantoma bătrânului Marley[1] pentru a mă necăji cu perspectivele mele amoroase?

— Care perspective? Ai dus-o pe Tessa în atâtea plimbări cu trăsura, încât pun rămășag că biata fată ar putea desena harta Londrei din memorie, dar ai cerut-o în căsătorie? Nu, firește că nu. O doamnă nu se poate cere singură în căsătorie, William, și nu-ți poate spune că te iubește dacă tu nu-ți declari intențiile!

Will clătină din cap.

— Jessamine, ești incorigibilă.

— De asemenea, am dreptate, sublinie ea. De ce anume te temi?

— Că, dacă îmi declar intențiile, ea va spune că nu mă iubește, nu așa cum îl iubea pe Jem.

— Nu te va iubi așa cum îl iubea pe Jem. Te va iubi așa cum te iubește *pe tine*, Will, o persoană cu totul diferită. Îți dorești ca ea să nu-l fi iubit pe Jem?

[1] Personaj din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens.

— Nu, dar nici nu mi doresc să mă însor cu cineva care nu mă iubește.

— Ca să afli, trebuie s-o întrebi, preciză Jessamine. Viața e plină de riscuri. Moartea e mult mai simplă.

— De ce nu te-am mai văzut până azi, dacă ai fost aici în tot acest timp? întrebă el.

— Încă nu pot intra în Institut, iar când ieși în curte ești mereu însoțit. Am încercat să trec prin ușă, dar un soi de forță mă împiedică s-o fac. Oricum, e mai bine ca înainte. La început n-am putut decât să urc câteva trepte. Acum uite unde am ajuns — și își indică poziția pe trepte. Într-o bună zi am să pot intra.

— Și, când o vei face, vei descoperi că dormitorul tău e așa cum era, și că păpușile sunt la locul lor, o informă Will.

Jessamine îi aruncă un zâmbet care îl făcu pe Will să se întrebe dacă ea fusese întotdeauna atât de tristă sau dacă moartea o schimbase mai mult decât crezuse că fantomele se puteau schimba. Totuși, înainte să poată vorbi din nou, o privire alarmată traversă chipul lui Jessamine și ea dispăru într-un vârtej de zăpadă.

Will se întoarse să vadă ce anume o pusese pe fugă. Ușile Institutului se deschiseseră, iar de acolo ieșise Magnus. Purta un palton din lână de astrahan, iar jobenul lui din mătase era deja punctat de fulgi de zăpadă.

— Bănuiam eu c-aveam să te găsesc aici, dându-ți toată silința să te transformi într-un țurțure, spuse Magnus, coborând treptele, până ce ajunse lângă Will.

Will nu avea de gând să-i spună de Jessamine. Cumva, se gândi că ea n-ar fi vrut asta.

— Plecai de la petrecere sau mă căutai pe mine?

— Ambele, răspunse Magnus, trăgându-și pe mâini o pereche de mănuși albe. De fapt, plec din Londra.

— Pleci din Londra? întrebă Will, panicat. Doar nu vorbești serios.

— De ce n-aș vorbi serios?

Magnus atinse cu degetul un fulg rătăcit. Acesta scoase o scânteie albastră și dispăru.

— Will, eu nu sunt din Londra. Am stat o perioadă cu Woolsey, dar casa lui nu e casa mea, iar eu și Woolsey începem să ne plictisim unul de celălalt după o vreme.

— Unde pleci?

— La New York. Lumea Nouă! O nouă viață, un nou continent. Magnus ridică mâinile. S-ar putea chiar să-l iau pe motanul vostru cu mine. Charlotte spune că jelește întruna de când a plecat Jem.

— Păi, mușcă pe toată lumea. Ți-l dau cu plăcere. Crezi c-o să-i placă la New York?

— Cine știe? O să aflăm împreună. Lucrurile neașteptate sunt ceea ce mă împiedică să stagnez.

— Nouă, celor care nu trăim veșnic, nu ne place schimbarea așa cum poate că vă place vouă. M-am săturat să pierd oameni, spuse Will.

— Și eu, declară Magnus. Dar e cum am spus, nu-i așa? Înveți să suporți.

— Am auzit că, uneori, bărbații care își pierd un braț sau un picior încă simt durerea în acele membre, deși nu le mai au, spuse Will. Așa mă simt și eu câteodată. Îl simt pe Jem lângă mine, deși a plecat, și e ca și când îmi lipsește o parte din mine.

— Dar nu e adevărat, spuse Magnus. Will, el n-a murit. El trăiește fiindcă tu l-ai lăsat să plece. Ar fi rămas cu tine și ar fi murit, dacă tu i-ai fi cerut asta, dar l-ai iubit suficient încât să preferi ca el să trăiască, chiar dacă acea viață e separată de a ta. Și, mai presus de toate, Will, acest lucru dovedește că tu nu ești Sydney Carton, că dragostea ta nu e aceea care poate fi izbăvită doar prin distrugere. E ceea ce am văzut în tine, ceea ce am văzut mereu în tine, ceea ce m-a făcut să vreau să te-ajut. Că tu nu disperi. Că ai în tine o capacitate infinită pentru bucurie.

Își puse o mână sub bărbia lui Will și îi ridică fața. Nu existau mulți oameni pentru care Will trebuia să-și ridice capul ca să-i privească în ochi, însă Magnus era unul.

— Stea luminoasă, continuă Magnus, iar ochii îi era gânditori, ca și când își amintea de ceva sau de cineva. Voi, cei care sunteți muritori, ardeți cu atâta intensitate. Și tu, Will, mai intens ca oricine. N-am să te uit niciodată.

— Nici eu, spuse Will. Îți datorez multe. Tu mi-ai distrus blestemul.

— N-ai fost blestemat.

— Ba da, am fost, insistă Will. Am fost. Îți mulțumesc, Magnus, pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Dacă n-am spus-o înainte, o spun acum. Îți mulțumesc.

Magnus lăsă mâna jos.

— Nu cred c-a mai existat vreodată un vânător de umbre care să-mi mulțumească.

Will îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să nu mă obișnuiesc cu asta. Nu suntem genul de oameni care să mulțumească prea des.

— Nu, n-am să mă obișnuiesc, râse Magnus și ochii săi luminoși, ca de pisică, se făcură mici. Will Herondale, te las pe mâini bune, cred.

— Te referi la Tessa.

— Da, mă refer la Tessa. Sau ai de gând să negi că ea ți-a furat inima?

Magnus începuse să coboare treptele; se opri și se întoarse spre Will.

— Nu neg, răspunse Will. Dar o să-i pară rău c-ai plecat fără să-ți iei rămas-bun de la ea.

— Oh, făcu Magnus, întorcându-se la baza treptelor cu un zâmbet ciudat. Nu cred că va fi necesar. Spune-i că ne vom revedea.

Will încuviință din cap. Magnus se întoarse, cu mâinile în buzunarele paltonului, și porni spre poarta Institutului. Will privi până ce silueta lui dispăru în albul zăpezii.

Tessa se furișase din sala de bal fără ca nimeni să observe. Până și Charlotte, care de obicei era cu ochii-n patru, avea atenția distrasă, stând lângă Henry în scaunul lui cu rotile, ținându-l de mână și zâmbind la bufoneriile muzicienilor.

Tessei nu-i luă mult să-l găsească pe Will. Ghicise cam pe unde putea fi și avusese dreptate — stătea pe treptele principale ale Institutului, fără palton sau pălărie, lăsând zăpada să i se așternă pe păr și umeri. Exista un strat alb în toată curtea, ca de zahăr pudră, înghețând șirul de trăsuri care așteptau acolo, porțile negre de fier, dalele de piatră pe care

Jessamine murise. Will privea drept înainte, ca și când încerca să discearnă ceva prin fulgii care coborau.

— Will, spuse Tessa, iar el se întoarse s-o privească.

Își pusese un șal de mătase, destul de subțire, și simțea înțepătura rece a fulgilor de zăpadă pe pielea goală de pe gât și umeri.

— Trebuia să fiu mai politicos cu Elias Carstairs, spuse Will drept răspuns.

Privea cerul, unde o semilună palidă se ivea printre întinderile de nori și ceață. Fulgi de zăpadă căzuseră și se amestecaseră în părul lui negru. Obrajii și buzele lui erau roșii de la frig. Părea mai chipeș decât și-l amintea.

— În schimb, m-am comportat așa cum aș fi făcut... înainte.

Tessa știa la ce se referea. Pentru Will exista doar un singur înainte și după.

— Ai tot dreptul să-ți ieși din fire, îl consolă ea. Ți-am mai spus, nu vreau să fii perfect. Vreau doar să fii Will.

— Care nu va fi niciodată perfect.

— Perfecțiunea e plictisitoare, spuse Tessa, coborând ultima treaptă pentru a ajunge lângă el. Înăuntru au început să joace „completează citatul poetic". Ai fi putut să te dai în spectacol. Nu cred că există cineva care ar putea să-ți întreacă toate cunoștințele de literatură.

— În afară de tine.

— Într-adevăr, aș fi un adversar dificil. Poate c-am putea să facem un soi de echipă și să împărțim câștigurile.

— N-ar fi drept, spuse Will, căzut pe gânduri, dând capul pe spate. Zăpada se rotea în jurul lor, de parcă ei s-ar fi aflat la baza unui vârtej.

— Astăzi, când Sophie s-a Înălțat...

— Da?

— E asta ceva ce ți-ai fi dorit și tu? Se întoarse să se uite la ea, cu fulgi de zăpadă prinși în genele lui negre. Pentru tine?

— Will, știi că acest lucru nu e cu putință pentru mine. Sunt magician. Sau, cel puțin, asta e cel mai aproape de ceea ce sunt. Nu voi putea fi niciodată pe deplin nefilim.

— Știu. Își privi mâinile, deschizând degetele pentru a lăsa fulgii să se așeze și să se topească pe palmele lui. Dar în Cadair Idris ai spus că speraseși să fii vânător de umbre... că Mortmain îți năruise acele speranțe...

— Într-adevăr, așa simțeam atunci, recunoscu ea. Dar când am devenit Ithuriel — când m-am Transformat și l-am distrus pe Mortmain —, cum aș fi putut urî ceva ce îmi permisese să-i protejez pe cei la care țin? Nu e ușor să fii diferit și cu atât mai puțin să fii unic. Dar încep să cred că nu sunt menită să am parte de un drum ușor.

Will râse.

— Un drum ușor? Nu, nu pentru tine, Tessa mea.

— Sunt Tessa ta? Își trase mai bine șalul, prefăcându-se că fiorul era doar din pricina frigului. Will, te *deranjează* ceea ce sunt? Că nu sunt ca tine?

Cuvintele pluteau între ei, nerostite: *Nu există niciun viitor pentru un vânător de umbre care-și pierde vremea cu magicieni.*

Will păli.

— Lucrurile acelea pe care le-am spus pe acoperiș, acum mult timp... știi că nu vorbeam serios.

— Știu...

— Tessa, nu doresc să fii altfel de cum ești. Ești ceea ce ești, și te iubesc. Nu iubesc doar acele părți ale tale care sunt în concordanță cu standardele Conclavului...

Tessa ridică din sprâncene.

— Ești dispus să suporți restul?

Will își trecu o mână prin părul său negru și plin de fulgi de zăpadă.

— Nu. M-am exprimat greșit. Nu există nimic la tine pe care să *nu* îl iubesc. Chiar crezi că e atât de important pentru mine ca tu să fii nefilim? Mama mea nu e vânător de umbre. Și când am văzut cum te-ai Transformat în înger — când te-am văzut arzând cu focul Raiului —, a fost superb, Tess. Făcu un pas spre ea. Ceea ce ești, ceea ce poți face, e un soi de miracol pe pământ, la fel ca focul sau florile sălbatice sau imensitatea mării. Ești unică în lume, la fel cum ești unică în inima mea, și nu va exista niciodată o vreme în care să nu te iubesc. Te-aș iubi chiar dacă n-ai fi deloc vânător de umbre...

Tessa îi oferi un zâmbet tremurat.

— Dar mă bucur că sunt, chiar dacă doar pe jumătate, spuse ea, de vreme ce asta înseamnă că pot rămâne cu tine aici, la Institut. Că familia

pe care am găsit-o aici poate rămâne familia mea. Charlotte a spus că, dacă doresc, pot să renunț la numele de Gray și să adopt numele pe care mama mea ar fi trebuit să-l aibă înainte de căsătorie. Aș putea fi o Starkweather. Aș putea avea un adevărat nume de vânător de umbre.

Îl auzi pe Will expirând. Ieși un norișor alb în aerul rece. Ochii săi erau albaștri și mari și limpezi, și o priveau cu atenție. Avea expresia unui bărbat care se călise pentru a face un lucru terifiant, și acum îl făcea.

— Firește că poți avea un nume adevărat de vânător de umbre, spuse Will. Poți să-l ai pe-al meu.

Tessa îl studie cu atenție, tot numai negru și alb pe fundalul alb și negru de zăpadă și piatră.

— Numele tău?

Will făcu un pas spre ea, până ce ajunseră față-n față. Apoi se întinse, îi ridică mâna și îi scoase mănușa, pe care o vârî în buzunar. Îi ținea mâna goală într-a lui, cu degetele îndoite peste ale ei. Mâna lui era caldă și bătătorită, iar atingerea o făcu să se înfioare. Ochii lui erau fermi și albaștri; acolo sălășluia tot ceea ce era Will: sincer și tandru, ager și ingenios, iubitor și blând.

— Căsătorește-te cu mine, zise el. Căsătorește-te cu mine, Tess. Căsătorește-te cu mine și fii Tessa Herondale. Sau fii Tessa Gray, sau fii cum vrei tu să te numești, dar căsătorește-te cu mine și rămâi cu mine și nu mă părăsi niciodată, căci nu pot suporta încă o zi din viața mea să treacă și să nu te am în ea.

Zăpada se rotea în jurul lor, albă, rece și perfectă. Norii de deasupra se despărțiseră, iar printre crăpături Tessa putea zări stelele.

— Jem mi-a povestit ce a spus Ragnor Fell despre tata, continuă Will. Că pentru tata exista doar o femeie pe care o iubea, și că era ea sau nimeni altcineva. Așa ești și tu pentru mine. Te iubesc și te voi iubi doar pe tine până ce voi muri...

— *Will!*

El își mușcă buza. Părul îi era plin de zăpadă și genele împodobite cu fulgi.

— A fost o declarație prea serioasă? Te-am înspăimântat? Știi cum sunt când vine vorba de cuvinte...

— O, știu prea bine!

— Îmi aduc aminte ce mi-ai spus odată, continuă Will. Cuvintele au puterea de a ne schimba. Cuvintele tale m-au schimbat, Tess; ele m-au făcut să fiu un om mai bun decât aș fi fost. Viața e o carte, și în ea sunt o mie de pagini pe care încă nu le-am citit. Aș vrea să le citesc împreună cu tine, cât de multe pot, înainte să mor...

Tessa își puse mâna pe pieptul lui, chiar deasupra inimii, și-i simți bătaia sub palmă, o amprentă unică a timpului, care aparținea doar acestuia.

— Mi-aș dori să nu mai vorbești despre moarte, îl rugă ea. Dar, chiar și pentru asta, da, știu cum ești tu când vine vorba de cuvinte, și, Will... le iubesc pe *toate*. Fiecare cuvânt pe care îl rostești. Cele prostești, cele nebune, cele frumoase și cele care sunt doar pentru mine. Le iubesc și te iubesc.

Will dădu să vorbească, dar Tessa îi puse mâna peste gură.

— Îți iubesc cuvintele, Will al meu, dar mai ține-le acolo puțin, spuse ea, după care îi zâmbi. Gândește-te la toate cuvintele pe care eu le-am ținut înlăuntru în tot acest timp, întrucât nu știam ce intenții aveai. Când ai venit la mine în salon și mi-ai spus că mă iubeai, să te refuz a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Ai spus că iubeai cuvintele inimii mele, forma sufletului meu. Îmi amintesc. Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care l-ai spus de atunci și până acum. N-am să le uit niciodată. Există atât de multe cuvinte pe care vreau să ți le spun și atât de multe pe care mi-aș dori să le aud de la tine. Sper să avem o întreagă viață la dispoziție să ni le adresăm unul celuilalt.

— Atunci, te vei căsători cu mine? întrebă Will, părând amețit, ca și când nu prea credea că putea avea atâta noroc.

— Da, spuse ea — ultimul, cel mai simplu și cel mai important cuvânt dintre toate.

Și Will, care avea cuvinte pentru fiecare ocazie, deschise gura și o închise în tăcere, și în schimb o trase pe Tessa spre el. Șalul îi căzu pe trepte, însă brațele lui erau calde în jurul ei, iar gura lui fierbinte peste a ei, în timp ce își cobora capul pentru a o săruta. Avea gust de fulgi de zăpadă și vin, de iarnă și de Will și de Londra. Gura lui era moale peste a ei, mâinile lui în părul ei, împrăștiind bobițe albe pe treptele din piatră.

Tessa se ținea bine de Will în timp ce zăpada plutea în jurul lor. Prin ferestrele Institutului, putea să audă sunetul vag al muzicii cântate în sala de bal: pianul, violoncelul și, ridicându-se deasupra tuturor, precum niște scântei care săreau spre cer, notele suave ale viorii.

— Nu pot să cred că mergem acasă, spuse Cecily.

Stătea cu mâinile împreunate și țopăia fericită în cizmele ei albe de copil. Era înfofolită într-un palton roșu de iarnă, cel mai luminos lucru din cripta întunecată, cu excepția Portalului, mare și argintiu și strălucitor pe peretele îndepărtat.

Prin el, Tessa putea să vadă, ca într-un vis, cerul albastru (cerul din afara Institutului avea bine cunoscuta nuanță cenușie a Londrei) și dealurile acoperite de zăpadă. Will stătea lângă ea, cu umărul lipit de-al ei. Părea palid și agitat, iar ea își dorea să-l ia de mână.

— Cecy, nu *mergem acasă*, o corectă el. Nu ca să rămânem. Mergem în vizită. Îmi doresc să le-o prezint părinților noștri pe logodnica mea — spunând acestea, paloarea i se risipi ușor, iar buzele i se ridicară într-un zâmbet —, astfel încât ei s-o cunoască pe fata cu care mă voi căsători.

— Ei, prostii! spuse Cecily. Putem folosi Portalul ca să-i vedem de câte ori vrem! Charlotte e Consulul, așa că n-o să intrăm în bucluc.

Charlotte gemu.

— Cecily, asta este o expediție unică. Nu e o jucărie. Nu poți folosi Portalul ori de câte ori ți se năzare, iar această excursie trebuie să rămână secretă. Nimeni în afară de noi nu trebuie să știe că v-ați vizitat părinții, că v-am permis să încălcați Legea!

— N-am să spun nimănui! protestă Cecily. Și nici Gabriel. Aruncă o privire băiatului de lângă ea. N-ai să spui, nu-i așa?

— Să-mi amintească cineva, de ce îl luăm și pe el? întrebă Will, nu numai pe sora lui, ci și pe ceilalți.

Cecily își puse mâinile în șold.

— Tu de ce o aduci pe Tessa?

— Fiindcă eu și Tessa ne vom *căsători*, spuse Will, iar Tessa îi zâmbi; felul în care surioara lui Will putea să-l calce pe bătături încă o amuza.

Ei bine, poate că și eu cu Gabriel ne vom căsători, se răsti Cecily. Într-o bună zi.

Gabriel se înecă și căpătă o nuanță alarmantă de purpuriu.

Will ridică mâinile exasperat.

— Cecily, nu te poți căsători! Ai de-abia cincisprezece ani! Când eu mă voi căsători, voi avea optsprezece ani! Voi fi adult!

Cecily nu părea impresionată.

— Poate c-o să avem o logodnă lungă, spuse ea. Dar nu văd de ce mă sfătuiești să mă căsătoresc cu un bărbat pe care părinții mei nu l-au cunoscut niciodată.

Will bolborosi:

— Nu te sfătuiesc să te căsătorești cu un bărbat pe care părinții tăi nu l-au cunoscut niciodată!

— Atunci suntem de acord. Gabriel trebuie să se vadă cu mama și cu tata. Cecily se întoarse spre Henry. E gata Portalul?

Tessa se apropie de Will.

— Îmi place să văd cum te joacă pe degete, șopti ea. Mi se pare deosebit de amuzant să vă privesc.

— Așteaptă până ce-o s-o întâlnești pe mama, spuse Will, după care o luă de mână.

Degetele lui erau reci; probabil că inima îi bubuia în piept. Tessa știa că nu pusese geană pe geană. Gândul de a-și vedea părinții după atâta amar de vreme era pe cât de fericit, pe atât de înspăimântător. Știa că acel amestec de speranță și teamă era infinit mai rău decât un singur sentiment.

— Portalul e aproape gata, spuse Henry. Și țineți minte: într-o oră îl voi deschide din nou, astfel încât să vă puteți întoarce.

— Și țineți cont că e prima și ultima oară, adăugă Charlotte agitată. Chiar dacă sunt Consulul, nu vă pot permite să vă vizitați familia mundană...

— Nici măcar de Crăciun? întrebă Cecily cu ochii mari și triști.

Charlotte se îmblânzi vizibil.

— Ei bine, poate de Crăciun...

— Și la zilele de naștere, zise Tessa. Zilele de naștere sunt speciale.

Charlotte își puse palmele peste față.

— Of, în numele Îngerului!

Henry râse și îndreptă brațul spre ușă.

— Haideți, îi îndemnă el.

Cecily se duse prima, dispărând prin Portal ca și când pășise printr-o cascadă. Gabriel o urmă, apoi Will și Tessa, ținându-se de mână. Tessa se concentră pe căldura mâinii lui Will, pulsul sângelui prin piele, în timp ce frigul și întunericul îi luă, rotindu-i preț de câteva momente fără aer și timp. În spatele ochilor ei explodară lumini și ieși brusc din întuneric, clipind și poticnindu-se. Will o trase spre el, împiedicând-o să cadă.

Se aflau pe aleea largă și arcuită din fața Conacului Ravenscar. Tessa văzuse locul doar de deasupra, când ea, Jem și Will vizitaseră Yorkshire împreună, și nu-și dăduse seama că familia lui Will locuia acum în casă. Își aminti că acel conac se afla în mijlocul unei văi, cu dealuri care se înălțau de-o parte și de alta, acoperite de grozame și iarbă neagră — presărate acum cu un praf de zăpadă. Copacii fuseseră verzi atunci; acum erau desfrunziți, iar de acoperișul negru al casei atârnau țurțuri strălucitori.

Ușa era din lemn de stejar, cu un inel masiv din alamă în centru. Will își privi sora, care încuviință ușor din cap, apoi se îndreptă de spate, ridică inelul și îi dădu drumul. Lovitura păru să răsune în vale, iar Will blestemă în barbă.

Tessa îl atinse ușor pe încheietura mâinii.

— Fii curajos, spuse ea. Nu e o rață, nu-i așa?

Se întoarse și îi zâmbi, cu părul negru căzut peste ochi, tocmai când ușa se deschise și în prag apăru o cameristă îmbrăcată cu o rochie neagră și o bonetă albă. Aruncă o privire spre grupul de la ușă și făcu ochii mari.

— Domnișoară *Cecily*, icni ea, după care ochii i se îndreptară spre Will.

Duse o mână la gură, se întoarse și țâșni înapoi în casă.

— Vai mie! exclamă Tessa.

— Am acest efect asupra doamnelor, comentă Will. Probabil că trebuia să te avertizez înainte să accepți să te căsătorești cu mine.

— Încă mai am timp să mă răzgândesc, i-o întoarse Tessa, zâmbind cu gura până la urechi.

— Să nu îndrăznești să..., începu el cu o jumătate de râset gâfâit, când, deodată, în ușă apărură două siluete: un bărbat înalt, lat în umeri, cu ochi albaștri și cu o claie de păr blond înspicat cu fire argintii, iar în spatele lui, o femeie: subțire și uluitor de frumoasă, cu părul negru ca al lui Will și Cecily și cu ochii albaștri la fel de întunecați ca violetele.

Femeia țipă în clipa în care privirea îi căzu pe Will, și ridică mâinile, fluturându-le ca pe niște păsări albe speriate de o rafală de vânt.

Tessa îi dădu drumul lui Will, căci el înlemnise aidoma unei vulpi care nu mai avea nicio scăpare în fața haitei de ogari.

— Haide, îl îndemnă Tessa în șoaptă, iar Will înaintă.

Mama lui îl cuprinse cu brațele și spuse:

— Știam eu c-ai să te întorci! *Știam* eu!

Urmă un torent de cuvinte în galeză, din care Tessa nu pricepu decât numele lui Will. Tatăl lor era împietrit, dar zâmbea, deschizând brațele pentru Cecily, care se duse înspre ele la fel de veselă cum Tessa o văzuse făcând orice.

O vreme, Tessa și Gabriel rămaseră stânjeniți în pragul ușii; nu prea se uitau unul la celălalt, dar nici nu prea știau încotro să privească. După un lung moment, Will se îndepărtă de mama lui, mângâind-o ușor pe umăr. Ea râse, deși ochii îi erau plini de lacrimi, și îi spuse ceva lui Will în galeză, iar Tessa bănui că era un comentariu referitor la faptul că Will era acum mai înalt decât ea.

— Mamă micuță, spuse el cu afecțiune, confirmând suspiciunile Tessei, și se roti exact când privirea mamei lui căzu pe Tessa și apoi pe Gabriel, și ea făcu ochii mari. Mamă, tată, ea e Theresa Gray. Suntem logodiți și ne vom căsători la anul.

Mama lui Will icni — deși, spre ușurarea Tessei, părea mai degrabă surprinsă —, iar privirea tatălui lui Will zbură imediat spre Gabriel și apoi spre Cecily, mijind ochii.

— Și domnul cine este?

Rânjetul lui Will se lățì.

— A, el, spuse Will. El e... prietenul lui Cecily, domnul Gabriel Lightworm.

Gabriel, care tocmai dădea să întindă mâna pentru a-l saluta pe domnul Herondale, înlemni îngrozit.

— Light*wood*, bolborosi el. Gabriel Lightwood...

— *Will!* exclamă Cecily, dezlipindu-se de tatăl ei pentru a-i arunca o căutătură urâtă fratelui ei.

Will se uită la Tessa, cu ochii săi albaștri strălucind. Tessa deschise gura pentru a-l admonesta, pentru a spune *Will!* la fel cum făcuse Cecily, însă era prea târziu — deja râdea.

EPILOG

Spun că sepulcrul ce se lasă deasupra morților
Deschide poarta Cerului;
Și ce acolo punem pentru sfârșitul lucrurilor
E primul pas al omului.
— Victor Hugo, „La Villequier"

Londra, Podul Blackfriars, 2008

Vântul era tăios, stârnind praful și gunoaiele — pungi de chipsuri, pagini rupte din ziare, bonuri vechi — de pe trotuar. Tessa aruncă o privire dintr-o parte în alta pentru a se asigura că nu trece nicio mașină și țâșni spre Podul Blackfriars.

Pentru oricare privitor, arăta ca o fată obișnuită, undeva pe la vreo douăzeci de ani: jeanși vârâți în ghete, o haină din cașmir albastru, pe care o cumpărase la jumătate de preț în timpul reducerilor din ianuarie, și păr șaten lung, care se cârlionța ușor când vremea era umedă, căzându-i liber pe spate. Dacă privitorul ar fi fost extrem de atent la detaliile legate de modă, ar fi presupus că eșarfa cu imprimeu Liberty pe care o purta era o imitație, și nu un original vechi de o sută de ani, iar brățara de la încheietura mâinii era *vintage*, nu un dar ce îi fusese oferit de către soțul ei la cea de-a treizecea aniversare a căsătoriei lor.

Tessa încetini pasul atunci când ajunse în dreptul uneia dintre firidele de piatră din zidăria podului. Acum fuseseră construite bănci din ciment, astfel încât puteai să te așezi și să privești apa cenușiu-verzuie de dedesubt, care se izbea de pilonii podului, sau catedrala Sfântul Paul din depărtare. Orașul era plin de viață — zgomotele din trafic: claxoane, huruitul autobuzelor supraetajate; țârâitul a zeci de telefoane mobile; sporovăiala pietonilor; sunetul slab al muzicii ce se revărsa din căștile albe ale iPodurilor.

Tessa se așeză pe bancă, trăgându-și picioarele sub ea. Atmosfera era șocant de curată și de limpede — fumul și poluarea, care făcuseră ca aerul să fie galben și negru atunci când ea era mică, dispăruseră, iar cerul era de un albastru-cenușiu. Oroarea care fusese podul de cale ferată Dover și Chatham dispăruse și ea; numai pilonii mai ieșeau din apă ca o ciudată aducere aminte a ceea ce fusese cândva. Acum din apă se iteau balize galbene, iar bărcile turistice pufăiau când treceau, cu vocile amplificate ale ghizilor care urlau în difuzoare. Autobuzele roșii ca niște acadele în formă de inimi treceau în viteză pe pod, ridicând frunzele moarte pe trotuar.

Tessa aruncă o privire la ceasul de la mână. Douăsprezece fără cinci. Sosise puțin mai devreme, dar întotdeauna proceda așa la întâlnirea lor anuală. Îi dădea ocazia să se gândească — să se gândească și să-și amintească, și nu exista un loc mai bun să facă asta decât aici, pe Podul Blackfriars, primul loc în care ei vorbiseră cu adevărat.

Lângă ceas era brățara din perle pe care o purta mereu. Nu și-o scotea niciodată. Will i-o dăduse la cea de-a treizecea aniversare a lor, zâmbind în timp ce i-o încheiase. El avusese șuvițe încărunțite, știa asta, cu toate că nu le văzuse în realitate. Ca și când iubirea ei îi dăduse abilitatea de a se metamorfoza, indiferent de cât de mult timp trecuse, când se uita la el, vedea întotdeauna băiatul sălbatic cu păr negru de care se îndrăgostise.

Încă i se părea incredibil uneori că reușiseră să îmbătrânească împreună, ea și Will Herondale, căruia Gabriel Lightwood îi spusese odată că nu va trece de nouăsprezece ani. Fuseseră buni prieteni și cu familia Lightwood în toți acei ani. Firește că Will cu greu ar fi putut să nu se înțeleagă cu bărbatul care se căsătorise cu sora lui. Atât Cecily, cât și

Gabriel îl văzuseră pe Will în ziua în care murise, la fel și Sophie, cu toate că Gideon se stinsese și el cu câțiva ani înainte.

Tessa își amintea acea zi cu claritate, ziua în care Frații Tăcuți spuseseră că nu mai puteau face nimic pentru a-l ține pe Will în viață. Pe atunci nu mai fusese în stare să coboare din pat. Tessa se îndreptase de spate și se dusese să le dea vestea familiei și prietenilor, încercând să fie pe cât de calmă putea, cu toate că avusese senzația că îi fusese smulsă inima din piept.

Asta se întâmplase în iunie, strălucitoarea și călduroasa vară a anului 1937, și, cu perdelele trase, dormitorul fusese plin de lumină, de lumină și de copiii lor, de nepoți și nepoate — băieții cu ochi albaștri, înalți și chipeși, ai lui Cecy, și cele două fete ale lui Sophie și Gideon — și de cei care erau la fel de apropiați ca făcând parte din familie; Charlotte, cu părul alb și dreaptă, și fiii și fiicele Fairchild, cu părul lor roșu cârlionțat, așa cum fusese, cândva, părul lui Henry.

Tessa stătuse toată ziua în pat, cu Will rezemându-se de umărul ei. Priveliștea ar fi putut să pară ciudată pentru alții, o tânără ținând iubitoare în brațe un bărbat care era suficient de bătrân cât să-i fie străbunic, cu mâinile împletite cu ale lui, dar pentru familia lor era doar ceva familiar — erau doar Tessa și Will. Și fiindcă erau Tessa și Will, ceilalți se perindaseră toată ziua, așa cum făceau vânătorii de umbre la patul de moarte, spunând povești despre viața lui Will și despre toate lucrurile pe care el și Tessa le făcuseră în toți anii petrecuți împreună.

Copiii vorbiseră cu afecțiune despre felul în care el o iubise întotdeauna pe mama lor, cu ferocitate și devotament, despre felul în care el nu avusese niciodată ochi pentru nimeni altcineva și despre felul în care părinții lor le oferiseră un model de iubire pe care sperau să îl găsească și ei la un moment dat. Vorbiseră despre dragostea lui pentru cărți și despre cum îi învățase și pe ei să le iubească, să respecte pagina tipărită și să prețuiască poveștile pe care le cuprindeau acele pagini. Vorbiseră despre felul în care el încă înjura în galeză atunci când scăpa ceva din mână, cu toate că rareori folosea acea limbă, și despre faptul că, deși proza lui era excelentă — scrisese mai multe istorisiri despre vânătorii de umbre atunci când se pensionase, care fuseseră foarte bine primite —, poeziile lui fuseseră întotdeauna groaznice, cu toate că nu încetase niciodată să recite din ele.

Fiul cel mai mare, James, vorbise râzând despre neobosita teamă de rațe a lui Will și despre continua lui luptă pentru a le împiedica să intre în helești de la casa din Yorkshire.

Nepoții lor îi reamintiseră de cântecul despre variola demonului, pe care el îi învățase să-l cânte — atunci când erau, totuși, mult prea mici, considerase Tessa mereu — și pe care îl memoraseră. Îl cântaseră cu toții fals, scandalizând-o pe Sophie.

Cu lacrimile șiroindu-i pe față, Cecily îi amintise de momentul de la nunta ei cu Gabriel când el ținuse un discurs minunat, lăudând mirele, la sfârșitul căruia anunțase: „Doamne Dumnezeule, am crezut că se mărită cu Gideon! Retrag totul", enervându-i nu numai pe Cecily și pe Gabriel, dar și pe Sophie —, iar Will, deși era prea obosit să râdă, îi zâmbise surorii lui și îi strânsese mâna.

Cu toții se amuzaseră de obiceiul lui de a o duce pe Tessa în „vacanțe" romantice în locurile în care se desfășurau romanele gotice, inclusiv la mlaștina hidoasă unde murise cineva, la un castel în care bătea vântul și care era bântuit de o fantomă și, firește, în piața din Paris în care hotărâse că fusese ghilotinat Sydney Carton, unde Will îi îngrozise pe trecători, strigând în franceză: „Văd sângele de pe caldarâm!"

Și, la sfârșitul zilei, pe când cerul se întuneca, membrii familiei veniseră în jurul patului lui Will și îl sărutaseră pe rând, după care plecaseră unul câte unul, până ce Will și Tessa rămăseseră singuri. Tessa se întinsese alături de el, își strecurase brațul sub capul lui și își pusese capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile tot mai slabe ale inimii. Și în întuneric își șoptiseră, amintindu-și unul altuia de poveștile pe care le știau doar ei. Despre fata care îl lovise în cap cu o carafă de apă pe băiatul care venise să o salveze și despre cum el se îndrăgostise în acea clipă de ea. Despre o sală de bal și despre un balcon și despre luna care plutea ca o corabie neancorată pe cer. Despre fluturatul aripilor unui înger mecanic. Despre apă sfințită și sânge.

Aproape de miezul nopții, ușa se deschisese și intrase Jem. Tessa presupusese că până atunci ar fi trebuit să se gândească la el ca fiind Fratele Zachariah, însă nici Tessa și nici Will nu-l strigaseră vreodată așa. El intrase ca o umbră în roba sa albă, iar Tessa inspirase adânc atunci când îl văzuse, căci știuse că asta era ceea ce Will așteptase și că sosise ceasul.

El nu venise direct spre Will, ci traversase camera spre o cutie din lemn de trandafir, care se afla deasupra unui scrin. În păstraseră vioara, așa cum îi promisese Will. Era păstrată curată, iar balamalele cutiei nu scârțâiseră atunci când Jem o deschisese și ridicase instrumentul. Îl priviseră cum unge cu sacâz arcușul cu degetele lui subțiri, încheieturile lui albe dispărând în materialul și mai alb al robei ca de pergament a Fraților.

Jem își așezase vioara pe umăr și ridicase arcușul. Și începuse să cânte.

Zhi yin. Jem îi spusese odată Tessei că asta însemna să înțeleagă muzica și, de asemenea, o legătură care mergea mai departe decât prietenia. Și acum Jem cânta, cânta anii de viață ai lui Will așa cum îi văzuse el. Cânta doi băieți într-o sală de antrenamente, unul arătându-i celuilalt cum să arunce cuțite, și cânta ritualul *parabatai*: focul și legămintele și runele care ardeau. Cânta doi tineri alergând pe străzile Londrei în întuneric, oprindu-se pentru a se rezema de un zid și pentru a râde împreună. Cânta ziua din bibliotecă, atunci când el și Will glumiseră cu Tessa despre rațe, și cânta trenul spre Yorkshire în care Jem spusese că *parabatai*-ii erau meniți să se iubească unul pe celălalt așa cum își iubeau propriile suflete. Cânta acea iubire și cânta iubirea lor pentru Tessa și a Tessei pentru ei, și îl cânta pe Will spunând: *În ochii tăi am găsit mereu îndurarea.* Cântase prea puținele dăți în care îi văzuse de când se alăturase Fraților Tăcuți — scurtele întâlniri de la Institut; momentul când Will fusese mușcat de un demon shax și aproape că murise, iar Jem venise din Orașul Tăcut și stătuse cu el toată noaptea, riscând să fie descoperit și pedepsit. Și cânta nașterea primului lor fiu și ceremonia de protecție care fusese îndeplinită asupra copilului în Orașul Tăcut. Will refuzase ca un alt Frate Tăcut în afară de Jem să o execute. Și Jem cânta felul în care își acoperise chipul cu mâinile și se îndepărtase atunci când descoperise că pe copil îl chema James.

Cânta despre iubire și pierdere și ani de tăcere, cuvinte nespuse și legăminte nerostite, și toate distanțele dintre inima lui și inimile lor; și când terminase și așezase vioara înapoi în cutie, ochii lui Will erau închiși, dar ai Tessei erau plini de lacrimi. Jem lăsase arcușul jos și venise spre pat, trăgându-și pe spate gluga, astfel încât ea să-i poată vedea ochii închiși și

fața cu cicatrice. Și se așezase pe pat între ei și luase mâna lui Will, cea pe care n-o ținea Tessa, și atât el, cât și Tessa auziseră în minte glasul lui Jem.

Te iau de mână, frate, astfel încât să poți merge cu pace.

Will deschisese ochii lui albaștri, care nu-și pierduseră niciodată culoarea în toți anii care trecuseră, și se uitase la Jem, apoi la Tessa, după care zâmbise și își dăduse ultima suflare, cu capul Tessei pe umărul lui și cu mâna sa în mâna lui Jem.

Nu încetase niciodată s-o doară când își amintea moartea lui Will. După ce el plecase din acea lume, Tessa fugise. Copiii ei crescuseră și aveau la rândul lor copii; ea își spusese în sinea ei că n-aveau nevoie de ea și ascunsese în minte gândul care o bântuise: nu mai putea suporta să rămână și să-i privească îmbătrânind mai tare decât ea. Să supraviețuiască morții soțului ei fusese un lucru. Să supraviețuiască morții copiilor ei — nu ar fi putut să stea prin preajmă și să privească. Avea să se întâmple, trebuia să se întâmple, dar ea n-avea să fie acolo.

Și, în plus, era ceva ce Will o rugase să facă.

Drumul care ducea de la Shrewsbury la Welshpool nu mai era așa cum fusese atunci când Will îl parcursese călare într-o goană nebună și nechibzuită ca s-o salveze pe ea din ghearele lui Mortmain. Will lăsase instrucțiuni, detalii, descrieri ale orașelor, ale unui anume stejar imens. Pierduse vremea în sus și în jos de mai multe ori în mașina ei Morris Minor, înainte să-l găsească: copacul, exact așa cum îl desenase în jurnalul pe care i-l dăduse, cu mâna tremurându-i puțin, dar cu amintirea limpede.

Pumnalul era acolo, printre rădăcinile copacului care crescuseră în jurul mânerului. Fusese nevoită să taie câteva pentru a-l scoate, și să sape pământul și pietrele cu o mistrie, înainte să-l extragă. Cuțitul lui Jem, înnegrit de vreme și de trecerea timpului.

I-l adusese lui Jem în acel an pe pod. Era în 1937 și războiul nu ajunsese încă să dărâme clădirile din jurul catedralei Sfântul Paul, să distrugă cerul cu foc și să ardă zidurile orașului pe care Tessa îl iubea. Totuși, exista o umbră peste pământ, un indiciu al întunericului ce sta să vină.

— Se omoară unii pe alții întruna, iar noi nu putem face nimic, spusese Tessa, cu mâinile pe parapetul de piatră al podului.

Se gândea la Primul Război Mondial, la risipa costisitoare de vieți. Nu era un război al vânătorilor de umbre, dar din sânge și război se nășteau demoni, și era responsabilitatea nefilimilor să-i împiedice să distrugă și mai mult.

Nu îi putem salva de ei înșiși, răspunsese Jem. Avea gluga pe cap, dar vântul i-o dădu pe spate, lăsând la vedere obrazul cu cicatrice.

— Ceva se apropie. O oroare pe care numai Mortmain și-ar fi putut-o imagina. O simt în adâncul sufletului.

Nimeni nu poate scăpa lumea de toate relele, Tessa.

Iar când ea scosese din buzunarul hainei pumnalul lui, învelit în mătase, dar murdar de pământ și pătat de sângele lui Will, și i-l dăduse, el înclinase capul și îl strânsese la piept, adunându-și umerii deasupra lui, ca și când și-ar fi apărat o rană din inimă.

— Will a vrut ca tu să-l vezi, îi explicase ea. Știu că nu-l poți lua cu tine.

Păstrează-l tu pentru mine. S-ar putea să vină o zi.

Ea nu-l întrebase ce voise să spună, dar îl păstrase. Îl păstrase atunci când părăsise Anglia și văzuse stâncile albe din Dover retrăgându-se asemenea norilor în depărtare în timp ce traversa Canalul Mânecii. La Paris îl găsise pe Magnus, care locuia într-un apartament la mansardă și picta, o ocupație pentru care nu avea niciun pic de talent. O lăsase să doarmă pe o saltea de lângă fereastră, iar noaptea, când ea se trezise strigându-l pe Will, el venise și o cuprinsese cu brațele, mirosind a terebentină.

— Primul e cel mai greu, îi spusese el.

— Primul?

— Primul pe care îl iubești care moare, precizase el. După aceea, devine mai ușor.

Când războiul ajunsese la Paris, ei se duseseră la New York împreună, iar Magnus îi prezentase din nou orașul în care se născuse — o metropolă aglomerată, strălucitoare, zgomotoasă, pe care ea cu greu o mai recunoscuse, unde automobilele umpleau străzile ca niște furnici, iar trenurile zăngăneau pe peroane ridicate. În acel an nu-l văzuse pe Jem, deoarece *Luftwaffe* distrugea Londra cu foc, iar el decisese că era prea periculos să se întâlnească, dar în anii următori...

— Tessa?

Inima îi stătu în loc.

O cuprinse un val de amețeală neașteptată și, preț de o clipă, se întrebă dacă înnebunea, dacă după atâția ani trecutul și prezentul se amestecaseră în amintirile ei până ce ea nu mai putea să facă diferența. Deoarece glasul pe care îl auzea nu era vocea blândă și tăcută din mintea ei a Fratelui Zachariah. Glasul care răsunase în mintea ei o dată pe an, în ultimii o sută treizeci de ani.

Acesta era un glas care trezea amintiri subțiate de anii în care și le rememorase, asemenea unei hârtii despăturite și împăturite la loc de prea multe ori. Un glas care aducea înapoi ca un val amintirea unui alt timp pe acest pod, o noapte de demult, când totul fusese numai negru și argintiu, iar fluviul cursese învolburat la picioarele ei...

Inima îi bătea atât de tare, încât avea impresia că ar fi putut să-i iasă din piept. Se întoarse încet, cu spatele la balustradă. Și privi lung.

Stătea pe pavaj în fața ei, zâmbind sfios, cu mâinile în buzunarele unei perechi de jeanși moderni. Era îmbrăcat cu o bluză albastră din bumbac, cu mânecile suflecate până la coate. Cicatrice albe, abia vizibile, îi împodobeau antebrațele asemenea unei dantele. Văzu forma runei de Tăcere, care cândva fusese foarte neagră și puternică pe pielea lui, și care acum pălise și devenise un contur argintiu.

— Jem? șopti ea, dându-și seama de ce nu-l văzuse atunci când scrutase mulțimea în căutarea lui.

Ea îl căutase pe Fratele Zachariah, înfășurat în roba sa ca de pergament, mișcându-se nevăzut prin mulțimea de londonezi. Însă acesta nu era Fratele Zachariah.

Acesta era Jem.

Nu-și putea lua privirea de la el. Întotdeauna fusese de părere că Jem era frumos. Pentru ea, acum nu era mai puțin frumos. Odinioară, avusese părul alb-argintiu și ochii ca cerul cenușiu. Acest Jem avea părul negru ca pana corbului, ondulându-se ușor în aerul umed, și ochi căprui-închis, cu urme aurii în irisuri. Cândva, tenul lui fusese palid; acum, avea o ușoară îmbujorare. Acolo unde pielea sa fusese nemarcată înainte ca el să fi devenit Frate Tăcut, existau două cicatrice întunecate, primele rune ale Frăției, care ieșeau în evidență brun-închise pe fiecare pomete.

Acolo unde gulerul bluzei se adâncea ușor, ea văzu forma delicată a runei *parabatai*, care îl legase cândva de Will. Era posibil să îi lege și în continuare, dacă cineva își putea închipui că sufletele puteau fi legate chiar și dincolo de cumpăna morții.

— Jem, șopti ea din nou.

La o primă vedere, arăta de aproximativ nouăsprezece sau douăzeci de ani, ceva mai mare decât fusese atunci când devenise Frate Tăcut. Când privi mai atentă, văzu un bărbat — cu ani îndelungați de durere și de înțelepciune în adâncul ochilor; până și felul în care se mișca vorbea despre importanța sacrificiului tăcut.

— Ești... Tessa ridică glasul cu o speranță nebunească. E permanent? Nu mai ești legat de Frații Tăcuți?

— Nu, răspunse el.

În respirația lui fu un salt rapid; o privea ca și când n-ar fi avut nici cea mai vagă idee de modul în care avea să reacționeze la apariția sa bruscă.

— Nu sunt.

— Leacul... L-ai găsit?

— Nu eu l-am găsit, spuse el rar. Dar... a fost găsit.

— L-am văzut pe Magnus în Alicante acum câteva luni. Am vorbit despre tine. Nu mi-a spus nimic...

— El nu știa, o întrerupse Jem. A fost un an greu, un an întunecat, pentru vânătorii de umbre. Dar din sânge și din foc, din pierdere și din durere, s-au iscat niște noi schimbări. Gesticulă spre sine, modest, și, cu o urmă de uluire în glas, adăugă: M-am schimbat.

— Cum...

— Am să-ți spun povestea. O altă poveste a familiilor Lightwood, Herondale și Fairchild. Însă îmi va lua mai mult de o oră să ți-o spun și probabil că îți este frig.

Înaintă ca și când ar fi vrut să-i atingă umărul, apoi păru să-și amintească de bunele maniere și lăsă mâna în jos.

— Eu...

Tessa nu-și mai găsea cuvintele. Încă resimțea șocul de a-l vedea astfel, până în măduva oaselor. Da, îl văzuse an de an, acolo, în acel loc, pe acel pod. Însă, până în acel moment, nu-și dăduse seama cât de mult

văzuse un Jem transmutat. Dar asta... asta era ca și cum ar fi căzut în propriul ei trecut, cu tot secolul anterior șters, iar ea se simțea amețită și nespus de fericită și îngrozită totodată.

— Dar... după azi? Unde vei merge? În Idris?

Preț de o clipă, Jem păru cu adevărat mirat — și, în pofida faptului că știa câți ani avea, atât de *tânăr*.

— Nu știu, răspunse el. Până acum nu am avut o viață pentru a face planuri.

— Atunci... la un alt Institut?

Nu te duce, voia Tessa să-i spună. *Rămâi. Te rog.*

— Nu cred că voi merge în Idris sau la vreun Institut, spuse el, după o pauză atât de lungă, încât Tessa avea senzația că s-ar fi putut s-o lase genunchii dacă el nu vorbea. Nu știu cum să trăiesc ca vânător de umbre fără Will. Și nici nu cred că vreau. Sunt în continuare *parabatai*, dar cealaltă jumătate nu mai e. Dacă ar fi să mă duc la vreun Institut și să-i rog să mă primească, n-aș uita asta niciodată. Nu m-aș simți niciodată pe deplin întreg.

— Atunci, ce...

— Asta depinde de tine.

— De mine?

O cuprinse un soi de teroare. Știa ce voia ca el să spună, dar părea imposibil. În tot timpul în care îl văzuse, de când devenise Frate Tăcut, el păruse îndepărtat. Nu lipsit de amabilitate sau insensibil, dar ca și cum ar fi existat un strat de sticlă între el și lume. Ea își aminti de băiatul pe care îl cunoscuse, care îi dăruise iubirea lui la fel de firesc ca și cum ar fi respirat, însă acesta nu era bărbatul cu care se întâlnise o dată pe an vreme de mai bine de un secol. Ea știa cât de mult o schimbase timpul dintre atunci și acum. Oare cu cât îl schimbase pe el? Tessa nu știa ce anume voia el de la noua lui viață sau, și mai direct, de la ea. Ea voia să-i spună ceea ce-și dorea el să audă, voia să se agațe de el și să nu-i mai dea drumul, să-l ia de mâini și să se asigure de forma lor — dar nu îndrăznea. Nu fără să știe ce voia de la ea. Trecuseră atâția ani. Cum putea să presupună că el încă mai simțea ceea ce simțise cândva?

— Tu... Jem își privi mâinile subțiri, care se pruseseră de betonul podului. Vreme de o sută treizeci de ani, fiecare oră a vieții mele a fost programată. M-am gândit adesea la ce aș face dacă aș fi liber, dacă s-ar găsi vreun leac. Am crezut că aș țâșni imediat, ca o pasăre eliberată dintr-o colivie. Nu-mi imaginasem că aveam să apar și să găsesc lumea atât de schimbată, atât de disperată. Supusă prin foc și sânge. Mi-am dorit să-i supraviețuiesc, dar numai dintr-un motiv. Mi-am dorit...

— Ce ți-ai dorit?

Jem nu-i răspunse. În schimb, întinse mâna și îi atinse cu degete ușoare brățara din perle.

— Asta este brățara de la aniversarea de treizeci de ani, spuse el. Încă o mai porți.

Tessa înghiți cu putere. O furnica pielea și pulsul îi crescuse. Își dădu seama că nu mai simțise asta, acest tip de entuziasm agitat, de atâția ani, încât aproape că uitase.

— Da.

— După Will, ai mai iubit pe cineva?

— Nu cunoști răspunsul la această întrebare?

— Nu mă refer la felul în care îți iubești copiii sau prietenii. Tessa, *știi bine* ce te întreb.

— Ba nu știu, zise ea. Cred că trebuie să-mi spui tu.

— Cândva ar fi trebuit să ne căsătorim, îi spuse el. Și în tot acest timp te-am iubit — un secol și jumătate. Și știu că l-ai iubit pe Will. V-am văzut împreună în tot acest timp. Și știu că acea iubire era atât de imensă, încât probabil că a făcut ca celelalte iubiri, chiar și cea de care am avut noi parte când eram foarte tineri, să pară mică și insignifiantă. Ai avut o viață întreagă de iubire cu el, Tessa. Atâția ani. Copii. Amintiri la care nu pot spera... Se întrerupse cu o tresărire violentă. Nu, zise el și îi dădu drumul la mână. Nu pot s-o fac. Am fost un prost să cred... Tessa, iartă-mă, spuse și se îndepărtă de ea, plonjând printre oamenii care umpleau podul.

Tessa rămase o clipă șocată; doar un moment, dar fu suficient pentru ca el să dispară în mulțime. Întinse o mână pentru a se echilibra. Simțea piatra podului rece sub degetele ei — rece, așa cum fusese în acea

noapte când ei veniseră în acest loc pentru prima dată, unde vorbiseră pentru prima dată. El fusese prima persoană în fața căreia Tessa dăduse glas celei mai profunde temeri a ei: că puterea sa o făcea altceva, ceva ce nu era uman. *Tu ești umană,* spusese el. *Din toate punctele de vedere.*

Își amintea de el, își amintea de minunatul băiat pe moarte, care își făcuse timp să consoleze o fată înspăimântată pe care n-o cunoștea, și nu suflase o vorbă despre propria lui temere. Firește că își lăsase amprentele degetelor pe inima ei. Cum ar putea fi altfel?

Își amintea de momentul când îi oferise pandantivul de jad al mamei lui, în mâna întinsă, tremurătoare. Își amintea de sărutările din trăsură. Își amintea că intrase într-o încăpere scăldată în lumina lunii și un băiat argintiu stătea în fața ferestrei, extrăgând din vioara pe care o ținea în mâini o muzică mai frumoasă decât dorința.

Will? întrebase el. *Will, tu ești?*

Will. Pentru o clipă, inima ei șovăi. Își aminti de moartea lui Will, de agonia ei, de nopțile lungi și singure, cum întindea mâna și-l căuta în pat în fiecare dimineață când se trezea, ani la rând așteptându-se să-l găsească acolo și obișnuindu-se foarte greu cu realitatea că acea parte de pat avea să rămână veșnic goală. Momentele în care descoperea ceva amuzant și se întorcea să-i împărtășească gluma, doar pentru a fi din nou șocată că el nu era acolo. Cele mai rele momente erau cele când, stând singură la micul dejun, își dădea seama că uitase nuanța exactă de albastru a ochilor lui sau profunzimea râsului său; că, asemenea muzicii din vioara lui Jem, ele păliseră în depărtarea unde amintirile păstrează tăcerea.

Jem era acum muritor. Avea să îmbătrânească la fel ca și Will și, tot ca Will, avea să moară, iar ea nu știa dacă putea suporta din nou asta.

Și totuși...

Mulți oameni sunt norocoși dacă pot găsi o singură mare iubire în decursul vieții. Tu ai găsit două.

Brusc, picioarele ei se puseră în mișcare, aproape fără voința ei. Se năpusti în mulțime, împingându-se în străini, rostind scuze printre gâfâieli atunci când aproape că îi călca pe trecători pe picioare sau îi lovea cu cotul. Nu-i păsa. Traversă podul în pas alergător, derapând la capăt, acolo unde o serie de trepte înguste din piatră duceau spre apa Tamisei.

Coborî câte două odată, aproape alunecând pe piatra umedă. La capătul lor era un mic doc din beton, înconjurat de o balustradă din metal. Nivelul fluviului era ridicat și apa împroșca între spațiile libere din metal, umplând micul loc cu miros de nămol și de apă de râu.

Jem stătea lângă balustradă, privind apa. Stătea cu mâinile în buzunar, aplecat de umeri, de parcă s-ar fi ferit de un vânt puternic. Stătea cu privirea ațintită înainte, fără să vadă aproape nimic, și era atât de absorbit, încât nu păru să o audă când ea ajunse în spatele lui. Îl prinse de mânecă și îl întoarse cu fața spre ea.

— Ce..., începu ea cu răsuflarea întretăiată. Ce încercai să mă întrebi, Jem?

El făcu ochii mari. Era îmbujorat la față, fie de la alergat, fie de la aerul rece, ea nu știa precis. O privi ca și cum ar fi fost o plantă ciudată care răsărise pe loc, uluindu-l.

— Tessa, m-ai urmărit?

— Firește că te-am urmărit. Ai fugit în mijlocul unei fraze!

— Nu era o frază prea bună.

Privi în pământ, apoi din nou la ea, cu un zâmbet la fel de familiar ca propriile ei amintiri ridicându-i colțul gurii. Îi reveni, atunci, o amintire rătăcită, dar nu uitată: zâmbetul lui Jem fusese dintotdeauna asemenea luminii soarelui.

— N-am fost niciodată cel priceput la cuvinte, zise el. Dacă aș avea vioara, aș putea să-ți cânt ceea ce voiam să-ți spun.

— Încearcă totuși.

— Eu nu... nu sunt sigur că pot. Aveam șase sau șapte discursuri pregătite și treceam prin toate, cred.

Mâinile îi erau adânc vârâte în buzunarele jeanșilor. Tessa se întinse și îl luă cu blândețe de încheieturile mâinilor.

— Ei bine, *eu* mă pricep la cuvinte, spuse ea. Așa că, în cazul ăsta, dă-mi voie să te întreb.

Își scoase mâinile din buzunare și o lăsă să-l prindă cu degetele de încheieturi. Stăteau în picioare și Jem o privea de sub părul lui negru — vântul i-l suflase peste față. Avea în păr o singură șuviță argintie, surprinzătoare prin contrast cu negrul.

— M-ai întrebat dacă am mai iubit pe altcineva în afară de Will, spuse ea. Și răspunsul este da. Te-am iubit pe tine. Mereu. Și mereu te voi iubi.

Îl auzi cum inspiră puternic. Pe gât i se vedea pulsul bubuind, o venă vizibilă sub pielea albă, pe care încă mai erau urmele runelor din Frăție.

— Se spune că nu poți iubi doi oameni, la fel de mult, în același timp, spuse ea. Și poate că pentru alții e adevărat. Dar tu și Will... voi nu sunteți ca doi oameni obișnuiți, doi oameni care ar fi putut să fie geloși unul pe celălalt sau care ar fi putut să-și imagineze iubirea mea pentru unul diminuată de iubirea pentru celălalt. Voi v-ați contopit sufletele atunci când erați amândoi copii. Nu l-aș fi putut iubi pe Will atât de mult dacă nu te-aș fi iubit și pe tine. Și nu te-aș putea iubi așa cum te iubesc dacă nu l-aș fi iubit pe Will așa cum l-am iubit.

Degetele ei îi înconjurau ușor încheieturile. Să-l atingă în felul acesta — era atât de ciudat și totuși o făcea să vrea să-l atingă și mai mult. Aproape că uitase cât de mult îi lipsise atingerea unei persoane pe care o iubea.

Cu toate acestea, se forță să-i dea drumul și își duse mâna sub gulerul bluzei. Cu grijă, apucă lanțul de la gât și îl ridică, astfel încât el să vadă pandantivul de jad pe care i-l dăruise cu foarte mult timp în urmă. Inscripția de pe spatele lui încă strălucea, de parcă ar fi fost nouă:

Când doi oameni formează un întreg în adâncul inimilor lor, ei pot spulbera până și forța fierului și a bronzului.

— Mai ții minte că mi l-ai lăsat mie? îl întrebă ea. Nu l-am scos niciodată.

Jem închise ochii. Genele lui se lăsară pe obraji, lungi și fine.

— În toți acești ani, spuse el, iar glasul lui era o șoaptă joasă, nu vocea băiatului care fusese cândva, dar tot o voce pe care ea o iubea. În toți acești ani, tu l-ai purtat? N-am știut.

— M-am gândit c-ar fi fost doar o povară pentru tine, atunci când erai Frate Tăcut. Mă temeam că ai fi putut să crezi că faptul că îl purtam însemna că aveam anumite așteptări de la tine. Așteptări pe care nu le-ai fi putut împlini.

Jem tăcu vreme îndelungată. Tessa auzea clipocitul fluviului, traficul din depărtare. I se părea că putea să audă și cum se mișcau norii pe cer. Toți nervii din corpul ei urlau ca el să vorbească, dar așteptă: așteptă în timp ce pe chipul lui se succedau nenumărate expresii și în cele din urmă el vorbi.

— Să fii un Frate Tăcut, zise el, înseamnă să vezi în același timp totul și nimic. Am putut să văd marea hartă a vieții mele întinsă în fața mea. Am putut să văd mișcările lumii. Și viața umană a început să fie un soi de piesă a patimilor, jucată la distanță. Când au luat runele de pe mine, când mantia Frăției a fost înlăturată, a fost ca și când m-aș fi trezit dintr-un vis lung sau ca și când un scut de sticlă ce mă înconjura s-ar fi spart. Am simțit totul, dintr-odată, năvălind peste mine. Toată umanitatea pe care Frăția, prin lucrurile pe care le făcuse, pe rând, asupra mea mi-o luase. Că aveam atât de multă umanitate care să se întoarcă la mine... Asta e datorită ție. Dacă nu te-aș fi avut pe tine, Tessa, dacă n-aș fi avut aceste întâlniri anuale drept ancoră și călăuză, nu știu dacă aș fi putut să mă mai întorc.

În ochii lui negri era acum lumină, iar inima ei se avântă în zbor. Iubise numai doi bărbați în viața ei și nu se gândise niciodată că ar mai fi putut să le vadă chipurile vreodată.

— Dar ai făcut-o, șopti ea. Iar acesta este un miracol. Și îți amintești ce mi-ai spus odată despre miracole.

La auzul acestor cuvinte, el surâse iar.

— „Nimeni nu pune la îndoială miracolele și nici nu se plânge că nu sunt clădite perfect pe placul cuiva." Presupun că e adevărat. Îmi doresc să mă fi putut întoarce la tine mai devreme. Îmi doresc să fi fost același băiat care am fost odinioară, când mă iubeai. Mă tem că anii m-au schimbat în altcineva.

Tessa îi cercetă chipul. În depărtare se auzea zgomotul traficului, dar aici, pe malul fluviului, ea aproape că își putea imagina că era din nou tânără și că aerul era plin de ceață și de fum, iar în depărtare se auzea huruitul trenurilor...

— Și pe mine m-au schimbat anii, îi spuse ea. Am fost mamă și bunică, și i-am văzut murind pe cei pe care îi iubesc, și am văzut alții

nascându-se. Vorbești de mișcările lumii. Dacă aș fi aceeași fată care eram când m-ai cunoscut tu, n-aș fi putut să vorbesc atât de deschis cu tine, așa cum tocmai am făcut-o. N-aș fi putut să-ți cer ceea ce urmează să-ți cer acum.

El ridică mâna și îi cuprinse obrazul în căușul palmei. Ea vedea speranța înflorind pe chipul lui.

— Și ce anume?

— Vino cu mine, zise ea. Rămâi cu mine. Fii cu mine. Să vezi totul cu mine. Am călătorit prin lume și am văzut foarte multe, însă mai există atât de multe de văzut și n-aș vrea să le văd cu nimeni altcineva în afară de tine. Aș merge oriunde și pretutindeni cu tine, James Carstairs.

Degetul lui mare alunecă pe pometele ei, făcând-o să se înfioare. Trecuse foarte mult timp de când cineva o privise în felul acesta, de parcă ar fi fost o mare minune a lumii, și știa că și ea îl privea la fel.

— Pare ireal, spuse el răgușit. Te iubesc de foarte mult timp. Cum poate să fie asta adevărat?

— Este unul dintre marile adevăruri ale vieții mele, răspunse Tessa. Vrei să vii cu mine? Căci de-abia aștept să împart lumea cu tine, Jem. Sunt atâtea de văzut!

Ea nu știu cu siguranță cine făcuse prima mișcare, ci doar că, un moment mai târziu, era în brațele lui, iar el îi șoptea în păr:

— Da, sigur că da.

Îi căută nesigur gura — ea simțea blânda apăsare, greutatea nenumăraților ani dintre ultimul lor sărut și acesta. Îl prinse cu mâna pe după gât, îl trase în jos și îi șopti:

— *Bie zhao ji.*

Nu-ți face griji, nu-ți face griji.

Îl sărută pe obraz, în colțul buzelor și, într-un sfârșit, pe gură, iar apăsarea buzelor lui peste ale ei era intensă și minunată: *O, bătaia inimii lui, gustul gurii lui, ritmul respirației lui.* Simțurile i se încețoșară de la amintiri: cât de slab fusese cândva, senzația omoplaților lui ascuțiți ca niște cuțite sub inul fin al cămășilor pe care le purtase cândva. Acum simțea mușchii puternici și compacți, zumzetul de viață din trupul lui, acolo unde se lipise de ea, bumbacul moale al puloverului său ținut strâns între degetele ei.

Tessa era conștientă că, deasupra micului cher, oamenii continuau să traverseze Podul Blackfriars, că traficul continua să curgă și că trecătorii probabil că se uitau lung la ei doi, dar nu-i păsa; după atât de mulți ani, învățai ce era important și ce nu. Și asta era important: Jem, viteza și bătăile neregulate ale inimii lui, grația mâinilor lui alunecând pentru a-i lua fața în căușul palmelor, buzele lui moi peste ale ei în timp ce-i trasa conturul gurii cu a sa. Realitatea lui, caldă, solidă, hotărâtă. Pentru prima dată după mulți ani, ea își simți inima deschisă și recunoscu iubirea ca fiind mai mult decât o amintire.

Nu, ultimul lucru de care îi păsa era dacă oamenii se zgâiau la băiatul și fata care se sărutau pe malul fluviului, în timp ce Londra, orașele acesteia, turnurile, bisericile, podurile și străzile se roteau deasupra lor ca amintirea unui vis. Și dacă Tamisa, care curgea alături de ei, sigură și argintie în lumina după-amiezii, își amintea de o noapte de demult, când luna strălucea la fel de argintie ca un șiling deasupra aceluiași băiat și aceleiași fete, sau dacă pietrele Podului Blackfriars cunoșteau pasul lor și își spuneau în sinea lor: *În sfârșit, roata și-a desăvârșit mișcarea,* ele aleseră să păstreze tăcerea.

O NOTĂ ASUPRA ANGLIEI DIN LUMEA TESSEI

LA FEL CA ÎN *ÎNGERUL MECANIC* ȘI ÎN *PRINȚUL MECANIC*, LONDRA ȘI ȚARA Galilor din *PRINȚESA MECANICĂ* sunt, pe cât am reușit eu să le zugrăvesc, un amestec între cele reale și cele ireale, între cele celebre și cele uitate. Casa familiei Lightwood este bazată pe Chiswick House, pe care încă o puteți vizita. Cât despre casa de la numărul 16 de pe Cheyne Walk, unde locuiește Woolsey Scott, aceasta chiar a fost la acea vreme închiriată de către Algernon Charles Swinburne, Dante Gabriel Rossetti și George Meredith. Aceștia erau membri ai mișcării estetice, la fel ca Woolsey. Deși niciunul dintre ei nu s-a dovedit a fi vârcolac. Argent Rooms sunt bazate pe scandaloasele Argyle Rooms.

În ceea ce privește goana nebună a lui Will prin ținuturile rurale din Anglia și din Țara Galilor, îi sunt îndatorată lui Clary Booker, care m-a ajutat să schițez ruta, a găsit hanurile la care Will s-ar fi cazat pe drum și mi-a dat sugestii în privința vremii. Am încercat, pe cât posibil, să aleg drumurile și hanurile care au existat cu adevărat. (Drumul dintre Shrewsbury și Welshpool e acum A458.) Am fost personal la Cadair Idris și l-am escaladat, am vizitat Dolgellau și Tal-y-Llyn și am văzut Llyn Cau, deși n-am sărit niciodată în apă ca să văd unde m-ar duce.

Podul Blackfriars există, desigur, și atunci, și acum, iar descrierea lui din epilog este cât mai apropiată de experiența mea de acolo. Trilogia DISPOZITIVE INFERNALE a luat naștere dintr-o fantezie cu Jem și Tessa pe Podul Blackfriars, și mi se pare potrivit să se încheie tot acolo.

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012
Tel.: 021.310.15.30
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/70x100; Coli tipo: 29

Tiparul executat la

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, București, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 office@fedprint.ro